

ÇIRAK, GÜNAHKÂR VE SİLİNİŞ'İN YAZARI

TESS GERRITSEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GECE NÖBETİ

"Yılın en heyecan verici romanlarından biri. Son derece inandırıcı ve canlı, aklınızdan çıkaramayacağınız bir kitap."
Publishers Weekly

Çeviri: Selim Yeniçeri

blacksnow

MARTI

TESS GERRITSEN

GECE NÖBETİ

tarama ve düzenleme : blacksnow

1

Neşter, güzel bir şeydir.

Dr. Stanley Mackie bunu daha önce hiç fark etmemişti. Başını ameliyathanenin lambalarının altında eğmiş halde dururken, aniden kendini bıçağın elmas gibi parıltılı yüzeyinden yansıyan ışığa hayranlıkla bakarken bulmuştu. Paslanmaz çelikten yapılmış bu jilet keskinliğindeki bıçak, kesinlikle bir sanat eseriydi. Aslında o kadar güzeldi ki bir şekilde sihrini bozmaktan korkarcasına, almaya zorlukla cesaret edebildi. Yüzeyinde gökkuşağı renkleri yansıyor, ışık en saf, en temel elementlerine ayrılıyordu.

"Dr. Mackie? Bir sorun mu var?"

Başını kaldırdığında hemşirenin ameliyat maskesinin üzerinden çatık kaşlarla kendisine baktığını gördü. Mackie kadının gözlerinin bu kadar yeşil olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Sanki birçok şeyi ilk defa gerçek anlamda

tarama ve düzenleme : blacksnow

görüyor gibiydi. Hemşirenin teninin krem gibi dokusu. Şakağından aşağı uzanan damar. Tam kaşının üzerindeki ben.

Gerçekten ben miydi? Mackie uzun uzadıya baktı. Çok bacaklı bir böcek gibi kadının gözünün kenarına doğru sürünerek hareket etmeye başlamıştı şimdide...

"Stan?" Anestezi uzmanı Dr. Rudman'dı konuşan. Sesiyle Mackie'nin canını sıkmıştı. "Sen iyi misin?"

Mackie başını sertçe iki yana salladı. Böcek ortadan kayboldu. Ben yine bene dönüştü ve hemşirenin beyaz teninde siyah bir pigment lekesi olarak kaldı. Mackie derin bir nefes alıp neşteri alet tepsisinden kaldırdı. Masanın üzerinde yatan kadına baktı.

Başlarının üzerindeki ışık hastanın karnının alt kısmına odaklanmıştı. Mavi ameliyat örtüleri yerleştirilmiş, ten üzerinde dikdörtgen şeklinde bir boşluk bırakılmıştı. Kalça kemiklerini bağlayan bikini çizgileri, güzel ve düz bir karında birleşiyor, kar fırtınaları ve kış manzaralarıyla dolu bu mevsimde şaşırtıcı bir görüntü oluşturuyordu. Onu kesmek zorunda olması ne üzücüydü. Apandisit ameliyatından kalma bir yara izi, hiç şüphesiz gelecekteki Karayipler bronzunu fena bozacaktı.

Neşterin ucunu deriye dayadı. Göbekle sağ kalça kemiğinin arasındaki mesafenin ortasından bir kesik atacaktı. Apandisitin yaklaşık olarak konumuydu burası. Neşteri kesmek için dayamışken aniden duraksadı.

Eli titriyordu.

Buna bir anlam veremedi. Daha önce hiç olmamıştı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Stanley Mackie'nin elleri daima kaya gibi sağlam olurdu. Ama şimdi neşterin sapını tutmak bile çok büyük çaba gerektiriyordu. Yutkundu ve neşteri deriden kaldırdı. *Sakin. Birkaç derin nefes al. Geçecek.*

"Stan?"

Mackie başını kaldırınca Dr. Rudman'ın kaşlarını çatmış olduğunu gördü. İki hemşire birbirine baktı. Mackie onların gözlerindeki soruları okuyabiliyordu; insanların haftalardır onunla ilgili fısıldadığı sorularla aynıydı. Yaşlı Dr. Mackie hâlâ işini yapabiliyor mu? Yetmiş dört yaşında biri olarak, hâlâ ameliyat yapmasına izin verilmesi doğru mu? Bakışlara aldırmadı. Kalite Güvence Komitesi'nin huzurunda kendini savunmuş, son hastasının ölümünü saran şartları anlattığında herkes ikna olmuştu. Sonuçta ameliyat risksiz bir iş değildi. Karında çok fazla kan biriktiğinde, insanın yanlış bir kesik atması mümkündü.

Komite onun suçsuz olduğuna karar vermişti.

Yine de, hastane personelinin zihinlerine şüpheler ekilmişti. Hemşirelerin yüz ifadelerinde ve Dr. Rudman'ın çatık kaşlarında bunu görebiliyordu. Bütün gözler onun üzerindeydi. Aniden diğer gözleri de hissetti. Havada süzülen onlarca gözün kendisine baktığını gördü.

Gözlerini kırpıştırınca korkunç görüntü kayboldu.

Gözlüğüm, diye düşündü. *Gözlük camlarımın numarasını kontrol ettirmem gerek.*

Yanağından bir ter damlası süzüldü. Neşterin sapını daha sıkı kavradı. Bu basit bir apandisit ameliyatıydı; herhangi

tarama ve düzenleme : blacksnow

bir stajyer doktor bile kolayca yapabilirdi. Elleri titrese bile, bunu kesinlikle başarabilirdi.

Hastanın bronz tenli, düz karnına odaklandı. Jennifer Halsey. Otuz altı yaşında. Eyalet dışından bir turist. Bu sabah Boston'daki motel odasında uyandığında, karnının sağ alt tarafında bir ağrı hissetmişti. Ağrı giderek kötüleşince, kör edici kar fırtınasına aldırmadan Wicklin Hastanesi'nin acil servisine kendi arabasıyla gelmiş ve o gün görevde olan cerraha yani Mackie yönlendirilmişti. Onun işini hâlâ iyi yapıp yapmadığı yönündeki söylentilerden kadının haberi yoktu; mesleğini yavaşça yok eden yalanları ve fısıltıları bilmiyordu. Sadece şişen apandisitinin alınması gereken, acı çeken bir kadındı.

Neşteri Jennifer'ın tenine bastırdı. Ellerinin titremesi kesildi. Bunu yapabilirdi. Elbette ki yapabilirdi. Temiz bir şekilde kesiği açtı. Hemşire kanı silip tamponları vererek yardım etti. Mackie kesmeye devam edip sarı yağ tabakasını yardı; kanamayı durdurmak için sık sık ara veriyordu. *Sorun yok. Her şey yolunda gidecek.* Kadının karnını açacak, apandisitini alacak ve kesiği kapatacaktı. Sonra öğleden sonrayı geçirmek için evine gidecekti. Belki de zihnini netleştirmek için ihtiyacı olan tek şey, biraz dinlenmekti.

Parlak karın zarını keserek karın boşluğunu açtı. "Pens," dedi.

Hemşire paslanmaz çelikten pensleri aldı ve yarayı nazikçe çekerek açtı.

Mackie boşluktan içeri elini sokup bağırsaklara dokun-

tarama ve düzenleme : blacksnow

du; eldivenli elinde kaygan ve sıcaklardı. İnsan bedeninin sıcaklığına girmek ne harika bir duyguydu; anne rahmine geri dönmek gibiydi. Apandisiti açtı. Kızarmış ve şişmiş dokuya bir göz attığında, teşhisinin doğru olduğunu gördü; apandisitin alınması gerekiyordu. Neştere uzandı.

Kesiğe tekrar odaklanırken, bir şeyin pek de yolunda olmadığını fark etti.

Karında çok fazla bağırsak vardı; olması gerekenin neredeyse iki katı kadar! Kadının ihtiyacı olandan çok daha fazlası. Bu böyle olmazdı. İnce bağırsağın bir halkasını çekiştirirken eldivenli ellerinde sıcak bir şekilde kayışını hissetti. Neşterle fazla kısmı kesip tepsinin üzerine bıraktı. *İşte,* diye düşündü. *Böylesi çok daha iyi.*

Hemşire, ameliyat maskesinin üzerinde iri iri açılmış gözlerle ona bakıyordu. "Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı kadın.

"Çok fazla bağırsak var," diye cevap verdi Mackie, sakince. "Bu kadarını taşıyamaz." Ellerini hastanın karın boşluğuna sokup bağırsağın bir kısmını daha kavradı. Bütün bu fazla dokulara ihtiyaç yoktu. Mackie'nin içeriyi görmesini engellemekten başka işe yaramıyorlardı.

"Dr. Mackie, hayır!"

Mackie kesti. Bağırsağın kesilen kısmından sıcak kan fışkırdı.

Hemşire, Mackie'nin eldivenli elini yakaladı. Mackie, bir hemşire parçasının ameliyatı kesmesine sinirlenerek elini çekip kurtardı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Bana başka bir hemşire getirin!" diye emretti. "Vakum gerekiyor. Bütün bu kanı temizlemeliyiz."

"Durdurun onu! Onu durdurmama yardım edin!"

Mackie boştaki eliyle vakum kateterine uzandı ve ucunu karın boşluğuna soktu. Hortuma hücum eden kan, hazneye doldu.

Başka bir el, doktoru önlüğünden yakalayarak masadan uzaklaştırdı. Dr. Rudman'dı bu. Mackie ondan da kurtulmaya çalıştı ama Rudman bırakmadı.

"Neşteri indir, Stan."

"Kadının temizlenmesi gerek. Vücudunda çok fazla bağırsak var."

"indir şunu!"

Mackie kurtulmaya çalışırken Rudman'a doğru döndü. Neşterin hâlâ elinde olduğunu unutmuştu. Bıçak, Rudman'ın boğazını kesti.

Rudman bir çığlık attı ve eliyle boğazını kavradı.

Mackie, Rudman'ın parmaklarının arasından süzülen kana bakarak geriledi. "Benim suçum yok," dedi. "Benim suçum yok!"

Hemşirelerden biri diyafona bağırdı: "Güvenliği gönderin! Dr. Mackie sinir krizi geçiriyor! Hemen güvenliğe ihtiyacımız var!"

Mackie, kaygan kan göletinin içinde geri adım attı. Rudman'ın kanı, Jennifer Halsey'in kanına karışmıştı ve gölet gittikçe yayılıyordu. Dönerek odadan dışarı fırladı.

Peşindeydiler.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Körlemesine bir panikle, koridorlarda kaybolmuş bir halde koşturdu. Neredeydi? Neden hiçbir şey tanıdık görünmüyordu? Sonra, tam karşıda pencereyi ve diğer tarafında yağan karı gördü. *Kar.* O soğuk, beyaz dantel onu iyileştirecek, yıkayacak, ellerindeki kam temizleyecekti.

Arkasındaki ayak sesleri yaklaşıyordu. Biri, "Dur!" diye bağırdı.

Mackie koşmaya devam ederek üç adım daha attı ve ışıklı dikdörtgene doğru atıldı.

Cam bir milyon parçaya ayrıldı. Sonra soğuk hava yüzüne vurdu ve her yer beyaza boğuldu. Güzel, kristalimsi bir beyazlık.

Ve Mackie düşüyordu.

tarama ve düzenleme : blacksnow

2

Hava kavurucu derecede sıcaktı ama sürücü havalandırmayı sonuna kadar açtığı için Molly Picker arabanın arka koltuğunda donuyordu. Deliklerden üflenen soğuk hava doğruca mini eteğinin altına giriyordu. Öne eğilip pleksiglas bölmeye vurdu.

"Bakar mısınız?" dedi. "Hey, bayım! Havalandırmayı kısabilir misiniz? Bayım?" Tekrar vurdu.

Sürücü onu duymuyor gibiydi. Ya da düpedüz aldırmıyordu. Molly'nin gördüğü tek şey, adamın sarı saçlı başının arkasıydı.

Ürpererek çıplak kollarını göğsünde kavuşturdu ve havalandırma deliğinden uzaklaşmak için yana kaydı. Arabanın penceresinden dışarı bakarak, kayıp giden Boston manzarasını izledi. Bu semti hiç tanımıyordu ama güneye doğru gittiklerini biliyordu. Son tabelada da böyle yazıyordu: Was-

tarama ve düzenleme : blacksnow

hington Caddesi, Güney. Şimdi kutu gibi binalar ve parmaklıklı pencereler, ön basamaklarda oturan ve yüzleri ter damlalarıyla dolu adamlar görüyordu. Daha Haziran bile gelmemişti ama sıcaklık şimdiden kırk dereceye yaklaşıyordu. Molly sadece sokaktaki insanlara bakarak havanın ne kadar sıcak olduğunu söyleyebilirdi. Omuzlarının sarkıklığına ve kaldırımlardaki yavaş hareketlerine bakınca bile anlaşılıyordu bu. Molly insanları izlemekten hoşlanıyordu. Çoğunlukla kadınlara bakıyordu, çünkü onları daha ilginç buluyordu. Elbiselerini inceliyor ve bazılarının neden yaz sıcağında siyah giydiğini, koca popolu şişman kadınların neden parlak renkli taytlar seçtiğini, bugünlerde neden kimsenin şapka takmadığını merak ediyordu. Güzel kadınların nasıl yürüdüğünü, kalçalarını nasıl hafifçe salladıklarını, bacaklarını yüksek ve ince topukların üzerinde nasıl dengelediklerini izliyordu. Güzel kadınların, onun bilmediği hangi sırları bildiğini merak ediyordu. Anneleri onlara Molly'nin kaçırdığı hangi dersleri öğretmişti? Yüzlerine uzun uzun bakıyor, bir kadını neyin güzel yaptığı konusunda ilahİ bir ilham yakalamayı umuyordu. Molly Picker'ın sahip olmadığı ne tür bir özel sihre sahiplerdi?

Araba bir kırmızı ışıkta durdu. Yüksek topuklu bir kadın bir kalçasını dışarı çıkarmış, duruyordu köşede. Molly gibi o da fahişeydi ama yaşı daha büyüktü; on sekiz vardı herhalde. Bronzlaşmış omuzlarından dökülen simsiyah saçları harika duruyordu. *Siyah saç güzel olurdu,* diye düşündü Molly, imrenerek. *Bir karar ifade ederdi.* Molly'nin zayıf,

tarama ve düzenleme : blacksnow

ne kumral ne de sarışın gibi görünen saçlarının rengi gibi arada kalmazdı. Siyah saçlı kadın, arabanın camlarında koyu film olduğu için, Molly'nin kendisine baktığını göremiyordu. Ama sezmiş gibiydi, çünkü topuklarının üzerinde yavaşça arabaya doğru dönmüştü şimdi.

Hiç de güzel değildi.

Molly tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğrayarak arkasına yaslandı.

Araba sola dönüp güneydoğuya doğru devam etti. Şimdi Molly'nin mahallesinden iyice uzaklaşmışlar, hem yabancı hem de tehlikeli bir bölgeye giriyorlardı. Sıcak yüzünden insanlar evlerinden çıkmış, gölgelik kapı girişlerinde oturmuş, yelpazelerle serinlemeye çalışıyorlardı. Bakışları yanlarından geçen arabayı izliyordu. Arabanın bu semte ait olmadığını. biliyorlardı. Tıpkı Molly'nin kendisinin buraya ait olmadığını bildiği gibi. Romy onu nereye gönderiyordu böyle?

Molly'ye herhangi bir adres vermemişti. Genellikle eline sokak numarası karalanmış bir kâğıt tutuşturulurdu ve Molly kendi taksisini ayarlardı. Ama bu kez kaldırımda kendisini bekleyen bir taksi bulmuştu. Güzel de bir arabaydı; arka koltuğunda lekeler, küllüğe sıkıştırılmış kirli kâğıt mendiller yoktu. Her yer temizdi. Bu kadar temiz bir arabaya daha önce hiç binmemişti.

Sürücü sola dönüp dar bir sokağa girdi. Burada kaldırımda oturan insanlar yoktu. Ama onu izlediklerini biliyordu. Hissediyordu. Elini çantasına attı, bir sigara çıkardı ve yaktı. Tam iki nefes çekmişti ki bir sesin konuştuğunu duydu: "Lüt-

tarama ve düzenleme : blacksnow

fen söndür."

Molly irkilerek etrafına bakındı. "Ne?"

"Söndür dedim. Arabada sigara içilmesine izin vermiyoruz."

Molly suçluluk duygusuyla kızararak hemen sigarasını küllüğe bastırdı. Sonra bölmedeki minik hoparlörü fark etti.

"Alo? Beni duyabiliyor musunuz?" dedi.

Cevap gelmedi.

"Duyabiliyorsanız, lütfen havalandırmayı kısabilir misiniz? Burada donuyorum da! Alo? Şoför bey!"

Havalandırmanın esintisi aniden kesildi.

"Teşekkür ederim," dedi Molly ve kısık sesle ekledi: "Orospu çocuğu."

Pencere camının düğmesini bulup hafifçe araladı. Şehrin sıcak ve kükürt kokan havası içeri doldu. Molly sıcağa aldırmıyordu. Kendini evinde gibi hissediyordu. Çocukluğunda Beaufort'ta geçirdiği bütün sıcak ve terli yazlar gibi. Lanet olsun, sigara içmek istiyordu. Ama o minik kutuyla tartışmak içinden gelmiyordu.

Araba yavaşlayıp durdu. Hoparlördeki ses yine konuştu: "Adres burası. İnebilirsin."

"Ne, burası mı?"

"Tam önündeki bina."

Molly dört katlı kahverengi taş binaya baktı. İlk kat pencereleri tahtalarla kapatılmıştı. Kaldırımda kırık cam parçaları vardı. "Dalga geçiyorsun herhalde," dedi Molly.

"Ön kapı açık. Üçüncü kata çık. Sağındaki son kapı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Vurmana gerek yok, açıktır."

"Romy bunlardan söz etmemişti."

"Romy işbirliği yapacağını söylemişti."

"Evet, şey..."

"Bu da sadece fantezinin bir parçası, Molly."

"Ne fantezisi?"

"Müşterinin fantezisi. Bilirsin işte."

Molly derin bir iç çekip tekrar dışarı baktı. Müşteriler ve fantezileri. Bu adamın hayalindeki nasıl bir şeydi acaba? Farelerin ve hamamböceklerinin arasında yapmak mı? Biraz tehlike, heyecanı artırmak için biraz pislik? Neden müşterilerin fantezileri onunkilere hiç uymuyordu? Temiz bir otel odası, bir jakuzi. Şampanyalarını yudumlayan Richard Gere ve Özel Bir Kadın.

"Seni bekliyor."

"Tamam, gidiyorum, gidiyorum." Molly arabanın kapısını açıp kaldırıma indi. "Beni bekleyeceksin, değil mi?"

"Burada olacağım."

Molly binaya dönüp derin bir nefes aldı. Sonra basamakları tırmanıp içeri girdi.

İçerisi de dışarıdan göründüğü kadar kötüydü. Bütün duvarlarda grafitiler vardı; koridora gazete kâğıtları atılmıştı ve paslı bir karyola bırakılmıştı. Biri burayı iyice dağıtmış gibi görünüyordu.

Basamakları tırmanmaya başladı. Bina tuhaf bir şekilde sessizdi; ayakkabılarının tıkırtısı merdiven duvarlarından yankılanıyordu. İkinci kata ulaştığında avuçları ter içindeydi.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Bu hiç hoş değildi. Hiç.

Kat aralığında durup üçüncü kata baktı. *Beni nasıl bir şeyin içine soktun, Romy? Bu müşteri de kim ki?*

Islak avuçlarını bluzuna sildi. Sonra bir nefes daha aldı ve bir sonraki kata tırmandı. Üçüncü kat koridorunda, sağ taraftaki son kapının önünde durdu. Diğer taraftan gelen hafif bir uğultu duydu; havalandırma mıydı? Kapıyı açtı.

Yüzüne serin hava vurdu. İçeri girince kendim bembeyaz duvarlarla sarılı bir odada buldu. Odanın tam ortasında üzeri kestane rengi vinileks kaplı bir doktor masası vardı. Tavanda muazzam bir lamba asılıydı ve başka mobilya yoktu. Bir sandalye bile.

"Merhaba, Molly."

Molly olduğu yerde dönerek ona adıyla seslenen adamı aradı. Odada başka kimse yoktu. "Neredesin?" diye sordu.

"Korkacak bir şey yok. Sadece biraz utangacım. Önce sana bakmak istiyorum."

Molly karşı duvara asılmış aynayı fark etti. "Şunun arkasındasın, değil mi? Bu tek yönlü bir cam falan mı?"

"Çok güzel."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Konuş benimle."

"Hepsi bu mu?"

"Dahası da olacak."

Elbette. Daima dahası da olurdu. Doğal görünmeye çalışarak aynaya doğru yürüdü. Adam utangaç olduğunu söylemişti ve bu Molly'ye kendini daha iyi hissettirmişti. Kon-

tarama ve düzenleme : blacksnow

trolü daha fazla elinde hissediyordu. Bir elini kalçasına dayayarak ayakta durdu. "Pekâlâ. Konuşmak istiyorsan konuşalım bayım, sonuçta parayı ödeyen sensin."

"Kaç yaşındasın, Molly?"

"On altı."

"Adetlerin düzenli midir?"

"Ne?"

"Regl dönemlerin."

Molly güldü. "Buna inanamıyorum."

"Soruya cevap ver."

"Evet. Düzenli sayılır."

"Ve son dönemin iki hafta önce miydi?"

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Molly. Sonra başını iki yana sallayarak mırıldandı. "Ah, Romy söyledi, değil mi?" Romy elbette ki bilirdi. Kızlarının adet dönemlerini daima bilirdi.

"Sağlıklı mısın, Molly?"

Molly öfkeli gözlerle aynaya baktı. "Sağlıklı görünmüyor muyum?"

"Kan hastalığın falan yok, değil mi? Hepatit? AİDS?"

"Temizim. Herhangi bir şey kapmazsın, eğer seni endişelendiren buysa."

"Frengi? Bel soğukluğu?"

"Bak," diye tersledi Molly, "yatmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Bir süre sessizlik oldu. Sonra ses yumuşak bir şekilde konuştu. "Giysilerini çıkar."

tarama ve düzenleme : blacksnow

İşte bu daha iyiydi. Molly'nin beklediği şeyde buydu zaten.

Molly aynaya yaklaştı; o kadar yakın duruyordu ki nefesi camda buğu yapıyordu. Adam her detayı incelemek isteyecekti. Her zaman isterlerdi. Molly uzandı ve bluzunun düğmelerini çözmeye başladı. Yavaşça yapıyor, gösteriyi uzatıyordu. Kumaş teninin üzerinden kayıp sıyrılırken zihni boşaldı; kendini erkeklerin var olmadığı zihinsel bir dolabın güvenliğine çektiğini hissetti. Hayali bir müzikle kalçalarını sallıyordu. Bluz omuzlarından yere süzüldü. Şimdi göğüsleri ortadaydı ve göğüs uçları odanın serinliğinden sertleşmişti. Gözlerini kapadı. Bu ona kendini daha iyi hissettiriyordu. *Şu işi bitir, kızım,* diye düşündü. *Şu serseme istediğini ver ve çık git buradan.*

Eteğinin fermuarını açıp içinden çıktı. Sonra külotunu indirdi. Bütün bunları gözleri kapalı halde yapıyordu. Romy ona güzel bir vücudu olduğunu söylemişti. Vücudunu doğru kullanırsa, yüzünün ne kadar sıradan olduğunu kimsenin fark etmeyeceğini. Şimdi vücudunu kullanıyor, sadece kendisinin duyabildiği bir müzikle dans ediyordu.

"Güzeldi," dedi adam. "Dans etmeyi bırakabilirsin."

Molly gözlerini açıp aynaya şaşkınlıkla baktı. Orada kendi yansımasını görüyordu. Koyu kumral saçlar. Küçük ama kalkık göğüsler. Bir erkek çocuğununki kadar dar kalçalar. Gözleri kapalı halde dans ederken, bir rol oynuyordu ama şimdi kendi görüntüsüyle yüzleşmişti. Gerçek benliğiyle. Kendini tutamayıp kollarını çıplak göğsünde kavuşturdu.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Masaya git," dedi adam.

"Ne?"

"Muayene masasına diyorum. Üzerine uzan."

"Tabii. Eğer seni tahrik eden buysa."

"Beni tahrik eden bu."

Molly masaya çıktı. Bordo vinileks döşemenin serinliğini çıplak poposunda hissetti. Uzandı ve bir şeylerin olmasını bekledi.

Molly bir kapının açılmasıyla birlikte ayak sesleri duydu. Adam masanın ayak ucuna yaklaşıp tepesinde dikilirken, Molly onu izledi. Adam yeşil ameliyat önlüğü giymişti. Molly onun sadece soğuk, çelik mavisi gözlerini görebiliyordu; ameliyat maskesinin üzerinden Molly'nin gözlerine bakıyorlardı.

Molly ürkerek doğrulup oturdu.

"Uzan," diye emretti adam.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Sana uzan dedim."

"Dostum, ben buradan gidi..."

Adam, Molly'nin kolunu yakaladı. Molly onun eldiven giydiğini ancak o zaman fark edebildi. "Bak, canını yakmayacağım," dedi adam, daha yumuşak bir sesle. "Anlamıyor musun? Benim fantezim *bu."*

"Yani... doktorculuk oynamak mı?"

"Evet."

"Yani ben senin hastan mı olacağım?"

"Evet. Bu seni korkutuyor mu?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

Molly bunu düşünerek oturdu. Müşterileri için katlandığı diğer tüm fantezileri hatırladı. Genel olarak bakıldığında, bu oldukça zararsız kalıyordu.

"Pekâlâ," dedi ve tekrar uzandı.

Adam bacak desteklerini masadan ayırdı. "Haydi, Molly," dedi. "Ayaklarınla ne yapman gerektiğini bildiğinden eminim."

"Buna mecbur muyum?"

"Ben doktorum, unuttun mu?"

Molly onun maskeli yüzüne bakarken o dikdörtgen kumaş parçasının arkasında ne olduğunu merak etti. Hiç şüphesiz, son derece sıradan bir adamdı. Hepsi son derece sıradan olurdu zaten. Molly'nin midesini bulandıran, fantezileriydi. Her seferinde ödünü patlatıyorlardı.

İsteksizce bacaklarını kaldırdı, ayaklarını bacak desteklerine yerleştirdi.

Adam masanın ayağını bıraktı ve ayak menteşelerinin üzerinde döndü. Molly bacakları iki yana açılmış, poposu masanın kenarından sarkar halde yatıyordu. Kendini her zaman erkeklerin gözlerinin önüne sererdi ama bu pozisyonda kendini korkutucu ölçüde savunmasız hissediyordu. O parlak ışıklar bacaklarının arasını aydınlatıyordu. Muayene masasındaki mutlak çıplaklığını. Ve adam, bakışlarını Molly'nin en mahrem yerine klinik deney ürünüymüş gibi dikmişti gözlerini.

Adam, Molly'nin ayak bileğine bir kayış geçirdi.

"Hey!" dedi Molly. "Bağlanmaktan hoşlanmam."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Ben hoşlanırım," dedi adam, diğer kayışı da takarken. "Kızlarımı bu şekilde isterim."

Adam eldivenli parmaklarını içine sokarken, Molly yüzünü buruşturdu. Adam ona doğru eğilerek parmaklarını iyice içeri bastırırken, gözleri kısıldı. Molly gözlerini kapatıp düşüncelerini bacaklarının arasında olanlardan uzaklaştırmaya çalıştı ama hissettiklerine aldırmamak zordu. Sanki bir kemirgen içini oyuyormuş gibi hissediyordu. Karnına bir el bastırıyor, diğer elin parmakları ise içine doğru ilerliyordu. Her nedense, bu herhangi bir birliktelikten daha aşağılayıcı geliyordu ve Molly bunun bir an önce bitmesini istiyordu. *Seni tahrik eden bu mu, sapık herif*? diye düşündü. *Daha sertleşmedin mi? Ne zaman bitireceksin?*

Adam elini çekti. Molly rahatlayarak ürperdi. Gözlerini açtığında, adamın artık kendisine bakmadığını gördü. Bakışları Molly'nin görüş alanının dışındaki bir şeye odaklanmıştı. Adam başıyla onayladı.

Molly odada başka birinin olduğunu ancak o zaman fark etti.

Ağzını ve burnunu lastik bir maske örtmüştü. Molly kurtulmaya çalıştı ama başı sertçe masaya bastırıldı. Anestezi maskesinin kenarlarını çılgınca tutmaya çalışarak uzandı. Biri ellerini tutup hemen geri çekti ve bilekleri sıkıca bağlandı. İğrenç kokan bir gaz boğazını yaktı. Göğsü öksürük spazmlarıyla kalktı. Daha güçlü çabaladı ama maskeden kurtulamadı. Elinde olmadan bir nefes daha aldı; elinde değildi. Şimdi bütün vücudu uyuşuyordu. Işıklar daha loş görünüyordu. Par-

tarama ve düzenleme : blacksnow

lak beyaz, griliğe gömülüyordu.

Karanlığa.

Bir ses duydu: "Şimdi kanı çekin."

Ama sözlerin onun için bir anlamı yoktu. Hem de hiç anlamı yoktu.

"Tanrım! Ah, kızım, sen ne yapmışsın böyle?!"

Bu Romy'nin sesiydi; Molly bu kadarını anlayabiliyordu. Ama başka hiçbir şeyden anlam çıkaramıyordu. Neredeydi? Nereden gelmişti?

Neden başı ağrıyordu ve boğazı bu kadar kuruydu?

"Haydi, Molly Wolly. Gözlerini aç."

Molly homurdandı. Sadece kendi sesinin hırıltısı bile başını zonklatmaya yetiyordu.

"Lanet olasıca gözlerini aç, Molly. Bütün odayı leş gibi kokutmuşsun."

Molly sırtüstü döndü. Gözkapaklarının arasından kan kırmızı ışık süzülüyordu. Gözlerini açmaya, Romy'nin yüzüne odaklanmaya çalıştı.

Romy ona koyu renk gözlerinde tiksintiyle bakıyordu. Briyantinle arkaya yatırılmış siyah saçları bakır bir miğfer gibi parlıyordu. Sophie de oradaydı; o da yüzünde tiksintiyle kollarını iri göğüslerinin üzerinde kavuşturmuştu. İki eski sevgili, Sophie ve Romy'yi, bu kadar yakın dururken görmek Molly'yi daha da açması bir duruma düşürmüştü. Belki de hâlâ sevgiliydiler. O at suratlı Sophie hep ortalıktaydı ve Molly'yi

tarama ve düzenleme : blacksnow

dışarıda bırakmaya çalışıyordu. Ve şimdi Molly'nin odasına gelmiş, hiçbir hakkı olmayan bir yere girmişti.

Molly öfkelenerek doğrulup oturmaya çalıştı ama gözleri kararınca yatağa geri devrildi. "Midem bulanıyor," dedi.

"Kusmuşsun zaten," dedi Romy. "Şimdi kalkıp temizlen. Sophie sana yardım eder."

"Onun bana dokunmasını istemiyorum. Çıkar onu buradan."

Sophie alaycı bir tavırla güldü. "Bayan Tahtagöğüs, senin kusmuklu odanda durmaya meraklı değilim zaten," dedi ve dışarı çıktı.

Molly homurdandı. "Neler olduğunu hatırlamıyorum, Romy."

"Hiçbir şey olmadı. Geri dönüp yatağa girmişsin. Sonra da yastığına kusmuşsun."

Molly yine doğrulup oturmaya çalıştı. Romy ona ne yardım ediyor ne de dokunuyordu. Molly o kadar kötü kokuyordu ki, Romy kapıya yönelmiş, kirli yatak örtülerini temizlemeyi Molly'ye bırakmıştı.

"Romy," dedi Molly.

"Evet?"

"Buraya nasıl geldim ben?"

Romy güldü. "Tanrım, gerçekten kafayı buldun, değil mi?" dedi ve odadan çıktı.

Molly uzun bir süre yatağın kenarında oturarak son birkaç saati hatırlamaya çalıştı. Kalan sersemliğini üzerinden atmaya çabaladı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Bir müşteri vardı; bu kadarını hatırlıyordu. Yeşiller giymiş bir adam. Dev bir aynanın bulunduğu bir oda. Ve bir masa.

Ama seksi hatırlayamıyordu. Belki de zihni o anları örtmüştü. Belki o kadar tiksindirici bir deneyimdi ki çocukluğunun büyük bölümüyle ilgili yaptığı gibi zihni her şeyi bilinçaltına itmişti. Ancak arada bir çocukluğuyla ilgili anıların, çoğunlukla güzel anıların geri dönmesine izin verirdi. Beaufort'ta büyüdüğü yıllarla ilgili birkaç güzel anısı vardı ve hepsini istediğinde hatırlayabiliyor ya da istediğinde bastırabiliyordu.

Ama bugün öğleden sonra olanları neredeyse hiç hatırlayamıyordu.

Tanrım, her tarafım leş gibi kokuyor! Bluzuna bakınca üzerindeki kusmuk lekesini gördü. Düğmeler yanlış iliklenmişti ve iliklenmemiş bir boşluktan çıplak teni görünüyordu.

Soyunmaya başladı. Eteğini çıkardı, bluzunun düğmelerini açtı ve hepsini bir yığın halinde yere attı. Sonra duşa girip suyu açtı.

Soğuk. Suyu soğuk istiyordu.

Musluğun altında dururken zihninin netleşmeye başladığını hissetti. Bu olurken başka bir anıyı daha hatırladı. Yeşiller giymiş olan adam tepesinde dikilmiş ona bakıyordu. El ve ayak bileklerini bağlayan kayışları da hatırladı.

Ellerine bakınca bileklerinin etrafındaki çürükleri gördü. Adam onu bağlamıştı; bu çok sıra dışı bir şey değildi. Erkekleri ve delice oyunlarını iyi tanırdı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Sonra bakışları sol dirseğinin iç tarafındaki başka bir çürüğe odaklandı. O kadar hafifti ki morumsu küçük halka neredeyse dikkatinden kaçıyordu. Çürüğün tam ortasında, bir hedef tahtasının işareti gibi, tek bir delik izi vardı.

Bir iğneyi hatırlamaya çalıştı ama yapamadı. Hatırladığı tek şey, ameliyat maskesi takmış olan adamdı.

Ve masa.

Soğuk su omuzlarından aşağı süzülüyordu. Molly ürpererek iğne izine baktı ve başka neleri unutmuş olduğunu merak etti.

tarama ve düzenleme : blacksnow

3

Duvardaki diyafondan bir hemşire sesi yankılandı: "Dr. Harper, burada size ihtiyaç var."

Toby Harper irkilerek uyandığında, başının masasının üzerine düştüğünü ve uykuya dalmış olduğunu fark etti. Bir yığın tıp dergisi, başının altında yastık olarak duruyordu. İsteksizce başını kaldırdı ve okuma lambasının ışığına gözlerini kısarak baktı. Masasının üzerindeki saat sabah, 04:49'u gösteriyordu. Neredeyse kırk dakikadır uyuyor muydu? Sanki başını daha bir saniye önce koymuş gibi geliyordu. Okuduğu dergideki kelimeler bulanıklaşmaya başlayınca gözlerini biraz dinlendirmesi gerektiğine karar vermişti. İstediği tek şey buydu; sadece bir an için küçük harflerden ve sıkıcı makalelerden kendini uzaklaştırmak. Dergide okuyup anlamaya çalıştığı makale hâlâ açıktı ve sayfanın üzerine yüzünün izi çıkmıştı. "Santimetreküp başına 500 CD4+'dan az hücre dü-

tarama ve düzenleme : blacksnow

şen AIDS hastalarının tedavisinde zidovudin ve lamivudin kullanımlarının etkilerini karşılaştıran rastgele kontrollü bir inceleme." Dergiyi kapattı. Tanrım! Uyuyakalmasına şaşmamak gerekirdi.

Kapı vuruldu ve Maudeen başını doktor odasına uzattı. Eski kara binbaşısı Maudeen Collins'in megafonu andıran bir sesi vardı; bir elli beş boyunda bir periden beklenmeyecek bir şey. "Toby? Uyumuyordun, değil mi?"

"Sanırım dalmışım. Ne var dışarıda?"

"Hastanın safranı bitmiş ve gut hastalığının azdığını düşünüyor."

Toby homurdandı. "Tanrım. Bu sersem hastalar neden ileri dönük plan yapmaz?"

"Bizim yirmi dört saat açık eczane falan olduğumuzu düşünüyorlar herhalde. Bak, hâlâ evrak işleriyle uğraşıyoruz. Senin acele etmene gerek yok."

"Hemen geliyorum."

Maudeen gittikten sonra Toby kendine gelmek için biraz oyalandı. Hastayla konuşurken en azından biraz aklı başında görünmek istiyordu. Masadan kalkıp lavaboya doğru yürüdü. On saattir nöbetteydi ve şimdiye kadar mesaisi olaysız geçmişti. Newton gibi sakin bir banliyöde çalışmanın güzel taraflarından biriydi bu. Springer Hastanesi'nin acil servisinde kesinlikle hiçbir şey olmadan geçen uzun dönemler olurdu ve böyle dönemlerde Toby çok isterse doktor yatağına uzanıp şekerleme yapabilirdi. Diğer acil servis doktorlarının geceleri uyuduğunu biliyordu ama Toby genellikle kendini kontrol

tarama ve düzenleme : blacksnow

etmeye çalışırdı. Kendisine on iki saat gece mesaisi için para ödeniyordu ve o saatleri uyuyarak geçirmek hiç de profesyonelce görünmüyordu.

Profesyonellik de buraya kadar, diye düşündü, aynada kendine bakarken. Mesai saatinde uyuyakalmıştı ve yüzünde bunun etkilerini görebiliyordu. Yeşil gözlerinin altı şişmişti. Tıp dergisindeki yazılar yüzünü boyamıştı. Onca para harcayarak kestirdiği saçları kısa sarı dikenler gibi fırlamış, yumurta çırpıcısıyla karıştırılmış gibi görünüyordu. Dr. Harper işte böyle kesin ve seçkin davranırdı; şey, şimdi o kadar seçkin görünmese de.

Toby tiksintiyle musluğu açtı ve yüzündeki boyaları yıkadı. Saçlarını da ıslatıp parmaklarıyla taradı. Pahalı saç kesimleri de buraya kadardı. En azından artık dağınık bir sarı hindibaya benzemiyordu. Bitkinlikten şişen gözleri için yapabileceği bir şey yoktu. Otuz sekiz yaşında bir kadın olan Toby, yirmi beş yaşında bir tıp öğrencisiyken yaptığı gibi bütün gece nöbet tuttuktan sonra günü de geçiremezdi.

Odadan çıktı ve koridordan acil servise doğru yürüdü.

Orada kimse yoktu. Resepsiyon masası ve bekleme odası boştu. "Kimse var mı?" diye seslendi.

"Dr. Harper?" diye karşılık verdi bir ses, diyafondan.

"Herkes nerede?"

"Personel odasındayız. Buraya gelebilir misiniz?"

"İlgilenmem gereken bir hasta yok muydu?"

"Bir sorunumuz var. Size *hemen* ihtiyacımız var."

Sorun mu? Toby bu kelimeyi duymaktan hoşlanmamış-

tarama ve düzenleme : blacksnow

tı. Nabzı aniden yükseldi. Personel odasına koştu ve kapıyı açıp içeri girdi.

Bir kamera flaşı patladı. Herkes bir ağızdan şarkı söylemeye başlarken, Toby olduğu yerde donup kaldı:

"Mutlu yıllar sana! Mutlu yıllar sana..."

Toby başını kaldırıp kırmızı-yeşil yazı şeritlerine baktı. Sonra üzerinde mumlar yanan pastaya baktı; onlarca mum vardı. "Mutlu Yıllar"ın son notaları silinirken, yüzünü eline gömerek homurdandı. "Buna inanamıyorum. Tamamen unutmuşum."

"Şey, biz unutmadık," dedi Maudeen, fotoğraf makinesiyle bir kare daha çekerken. "On yediye bastın, değil mi?"

"Keşke. Bir trilyon mum diken şakacı kim?"

Laboratuvar teknisyeni Morty tombul elini kaldırdı. "Hey! Kimse bana ne zaman durmam gerektiğini söylemedi."

"Morty yangın söndürme sistemimizi denemek istedi de."

"Aslında, bu bir akciğer fonksiyon testi," dedi Val. O da acil serviste çalışan hemşirelerden biriydi. "Toby, geçmek için hepsini tek nefeste söndürmen gerekiyor."

"Ya söndüremezsem?"

"O zaman boğazına tüp sokmak zorunda kalacağız."

"Haydi, Toby. Bir dilek tut!" diye zorladı Maudeen. "Uzun boylu, esmer ve yakışıklı olsun."

"Benim yaşımda kısa boylu, şişman ve zenginle de idare edersin."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Güvenlik görevlisi Arlo araya girdi: "Yaşasın! Şartların üçünden ikisini karşılıyorum!"

"Ve de bir karın var!" diye karşılık verdi Maudeen.

"Haydi, Toby! Bir dilek tut!"

"Evet, bir dilek tut!"

Toby pastanın önüne oturdu. Diğer dördü, yaramaz çocuklar gibi itişip kakışarak ve gülüşerek Toby'nin etrafına toplandılar. Bu insanlar ikinci ailesiydi; ona kanla değil, acil servisteki krizlerle geçen ortak yılların deneyimleriyle bağlıydılar. Arlo, gece nöbetinde çalışan acil servis ekibine Dadı Tugayı diyordu. Maudeen, Val ve kadın doktor. Ürolojik bir şikâyetle gelecek erkek hastanın Tanrı yardımcısı olsun.

Bir dilek, diye düşündü Toby. *Ne dileyeceğim? Nereden başlayacağım?*

"Yürü be kızım," dedi Val ve mumları toplamaya başladı. Aniden pencereden dışarı baktı. Diğer herkes onunla birlikte döndü.

Bir Newton polis arabası mavi lambalarını yakıp söndürerek acil servisin otoparkına girmişti.

"Bir müşterimiz var," dedi Maudeen.

"Pekâlâ," diye iç çekti Val, "hanımların çalışması gerekiyor. Siz erkekler, biz yokken pastanın hepsini yemeyin bakalım."

Arlo, Morty'ye doğru eğilerek fısıldadı. "Vay canına, bu kızlar hep diyette zaten..."

Toby gruba koridorda öncülük etti. Otomatik acil servis kapıları açılırken, üç kadın resepsiyon masasına ulaştılar.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Genç bir polis memuru başını içeri uzattı. "Hey! Arabada yaşlı bir adam var. Onu parkta dolaşırken bulduk. Siz hanımlar bir bakmak ister misiniz?"

Toby polis memuruyla birlikte otoparka çıktı. "Yaralı mı?"

"Öyle görünmüyor ama bir hayli şaşkın. Alkol kokusu almadım, bu yüzden Alzheimer olabileceğini düşünüyorum. Ya da şeker krizi."

Harika, diye düşündü Toby. *Kendini doktor sanan bir polis memuru.* "Tamamen kendinde mi?"

"Evet. Onu arka koltuğa oturttuk." Polis memuru arabanın arka kapısını açtı.

Adam çırılçıplaktı. Zayıf kolları ve bacaklarıyla top gibi büzülmüştü; kel başı ileri geri sallanıyordu. Kendi kendine mırıldanıyordu ama Toby onun söylediklerini pek anlayamıyordu. Yatağa hazırlanmakla ilgili bir şeyler söylüyordu.

"Onu parktaki bir bankta bulduk," dedi diğer polis memuru. Ortağından daha genç görünüyordu. "O zaman üzerinde iç çamaşırları vardı ama arabada çıkarmış. Giysilerinin geri kalanını parkta bulduk. Ön koltuktalar."

"Pekâlâ, onu içeri götürsek iyi olur." Toby, tekerlekli sandalyeyi çoktan getirmiş olan Val'e dönerek başıyla onayladı.

"Haydi, dostum," dedi polis memuru. "Bu tatlı hanımlar seninle ilgilenecek."

Adam kendine daha sıkı sarıldı ve cılız poposunun üzerinde sallanmaya başladı. "Pijamalarımı bulamıyorum..."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Biz size pijama getiririz," dedi Toby. "Bizimle içeri geliyorsunuz, efendim. Şu tekerlekli sandalyeye oturtalım sizi."

Yaşlı adam yavaşça dönerek Toby'ye baktı. "Ama sizi tanımıyorum."

"Adım Dr. Harper. Arabadan inmenize yardım edeyim." Toby elini uzattı.

Adam daha önce hiç el görmemiş gibi inceledi Toby'nin elini. Sonunda kararını vererek ele uzandı. Toby kolunu onun beline sararak arabadan inmesine yardım etti. Bu, kuru dallardan bir yığını kaldırmaya benziyordu. Adamın dizlerinin bağı çözülür gibi göründüğü anda, Val tekerlekli sandalyeyi onun altına doğru itti. Onu sandalyeye kayışlarla bağladılar ve çıplak ayaklarını ayak koyma yerlerine yerleştirdiler. Sonra Val sandalyeyi acil servis kapılarından içeri sürdü. Toby ve bebek yüzlü polis memurlarından biri de birkaç adım arkalarındaydı.

"Geçmişiyle ilgili bilgi var mı?" diye sordu Toby.

"Hayır, hanımefendi. Bize herhangi bir şey anlatamadı. Yaralanmış gibi de görünmüyordu."

"Kimliği var mı?"

"Pantolon cebinde cüzdanı var."

"Pekâlâ, yakın akrabalarından biriyle bağlantı kurup tıbbi sorunu olup olmadığını öğrenmeliyiz."

"Ben arabadan eşyalarını getireyim."

Toby muayene odasına girdi.

Maudeen ve Val çoktan hastayı sedyeye yerleştirmişti ve şimdi bileklerini sedye korkuluklarına bağlıyorlardı. Adam hâlâ

tarama ve düzenleme : blacksnow

pijamalarını sayıklıyor, doğrulup oturmak için zayıf girişimlerde bulunuyordu. Kasıklarının üzerine serilmiş bir örtü dışında çırılçıplaktı. Çıplak göğsünde ve kollarında tüyleri aralıklı olarak ayağa dikiliyordu.

"Adının Harry olduğunu söylüyor," dedi Maudeen, adamın koluna bir tansiyon aletinin kayışını geçirirken. "Alyansı yok. Görünürde yarası beresi veya çürüğü yok. Birde banyoya ihtiyacı var."

"Harry," dedi Toby. "Bir yerin ağrıyor mu? Canın yanıyor mu?"

"Işıkları kapatın. Uyumak istiyorum."

"Harry..."

"Bu lanet olasıca ışıklar açıkken uyuyamam."

"Tansiyonu yüz elliye seksen," dedi Maudeen. "Nabzı yüz ve düzenli." Elektronik termometreye uzandı. "Haydi, hayatım. Şunu ağzına sok."

"Aç değilim."

"Bunu yemeyeceksin, hayatım. Ateşini ölçeceğim."

Toby bir an geride durup adamı izledi. Kollarını ve bacaklarını oynatabiliyordu; zayıf olmasına rağmen kasları güçlü görünüyordu. Toby'yi düşündüren, adamın temizliğiydi. Yüzünde en azından bir haftalık beyaz sakal vardı ve uzun tırnaklarının altı kirliydi. Maudeen o kokuyla ilgili haklıydı. Harry'nin kesinlikle bir banyoya ihtiyacı vardı.

Elektronik termometre sinyal verdi. Maudeen onu adamın ağzından çıkardı ve kaşlarını çatarak göstergeye baktı. "Otuz yedi nokta dokuz. Kendini iyi hissediyor musun, ha-

tarama ve düzenleme : blacksnow

yatım?"

"Pijamalarım nerede be?"

"Tanrım, başka şey düşünemiyor musun?"

Toby adamın ağzına bir kalem fener sokunca altın dişlerin pırıltısını gördü; beş tane! Sadece dişlerine bakarak bir hastanın sosyoekonomik statüsünü tahmin etmek mümkündü. Dolgular ve altın dişler, orta ya da daha üst sınıf anlamına geliyordu. Çürümüş dişler ve dişeti hastalıkları, boş banka hesabı ya da kişinin dişçilerden ölesiye korktuğu anlamına geliyordu. Nefesinde alkol kokusu yoktu; şeker ketozuna işaret edecek meyve kokuları da yoktu.

Toby muayenesine adamın kafasından başladı. Parmaklarını kafatasında gezdirdi ve herhangi bir şişkinlik veya yarık olmadığını gördü. Feneriyle gözbebeklerinin hareketlerini kontrol etti. Normaldi. Ekstraoküler hareketleri ve öğürme refleksi de normaldi. Kafasındaki bütün sinirler sağlam görünüyordu.

"Neden gitmiyorsunuz?" dedi adam. "Uyumak istiyorum."

"Bir yerini yaraladın mı, Harry?"

"Lanet olasıca pijamalarımı bulamıyorum. Pijamalarımı siz mi aldınız?"

Toby, Maudeen'e baktı. "Pekâlâ, biraz kan işlemi yapalım. CBS, elektrolit, glikoz durum bilgileri. SMA ve toksin testi. Muhtemelen idrarına da ihtiyacımız olacak."

"Anlaşıldı." Maudeen turnikeyi yapıp vakum şırıngasını hazırladı. Val adamın kolunu hareketsiz tutarken, Maudeen

tarama ve düzenleme : blacksnow

kan örneğini aldı. Hasta iğnenin girişini sanki hissetmemişti bile.

"Pekâlâ, hayatım," dedi Maudeen, iğnenin açtığı deliğe pamuk bastırırken. "Sen çok uslu bir hastasın."

"Pijamalarımı nereye koyduğumu biliyor musunuz?"

"Sana hemen temiz bir takım getiriyorum. Bekle." Maudeen kan tüplerini topladı. "Bunları John Doe adı altında gönderiyorum."

"Adı Harry Slotkin," dedi polis memurlarından biri. Devriye arabasından geri dönmüştü ve şimdi elinde Harry'nin pantolonuyla kapıda duruyordu. "Cüzdanını kontrol ettim. Kimliğine bakılırsa yetmiş iki yaşında ve 119 Titwillow Lane'de oturuyor. Yolun hemen yukarısı; şu yeni Brant Hill yerleşim merkezinde."

"Akrabası var mı?"

"Burada acil durumlarda aranması için bir numara var. Daniel Slotkin adında biri. Telefon numarası Boston'a ait."

"Ben onu ararım," dedi Val. Perdeleri arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Toby hastayla baş başa kalmıştı. Fiziksel muayenesine devam etti. Kalbi ve ciğerleri dinledi; karnı ve tendonlan yokladı. Parmaklarıyla bastırdı, sıktı ve sıra dışı bir şey bulamadı. *Belki de bu sadece Alzheimer,* diye düşündü, hastayı muayene etmek için geri çekilirken. Alzheimer belirtilerini çok iyi biliyordu: Hafızada dağılma ve geceleri yataktan kalkıp dolaşma. Aşamalı olarak kişilik bozuklukları. Bu hastalar için karanlık çok huzursuz edici olurdu. Gün ışığı kaybolurken,

tarama ve düzenleme : blacksnow

gerçeklikle görsel bağlantılarını da kaybederlerdi. Belki de Harry Slotkin bir günbatımı mağduruydu; Alzheimer hastalarında sıklıkla görülen bir gece psikozu.

Toby acil servis tablosunu aldı ve tıbbi kısaltmalar kullanarak yazmaya başladı. Hayati belirtilerin yerinde olduğunu belli etmek için: VSS. Gözbebeklerinin eşit büyüklükte, yuvarlak ve ışığa karşı tepkisel olduğunu belli etmek için: PERRL.

"Toby?" diye seslendi Val, perdenin aralığından. "Bay Slotkin'in oğlu telefonda."

"Geliyorum," dedi Toby. Perdeyi kenara çekmek için döndü. Diğer tarafta bir alet standının durduğunu fark etmemişti. Tepsiye çarptı; bir çelik tepsi düşüp gürültülü bir şekilde yere yuvarlandı.

Toby onu almak için eğilirken, arkasından gelen başka bir ses duydu; tuhaf, ritmik bir tıkırtı. Sedyeye baktı.

Harry Slotkin'in sağ bacağı ileri geri seğiriyordu.

Kriz mi geçiriyor?

"Bay Slotkin!" dedi Toby. "Bana bak, Harry, bana bak!"

Adamın bakışları Toby'nin yüzüne odaklandı. Hâlâ kendindeydi ve hâlâ emirlere uyabiliyordu. Ama dudakları kıpırdanarak kelimeler oluşturmasına rağmen, hiç sesi çıkmıyordu.

Seğirme aniden durdu ve bacağı hareketsiz kaldı.

"Harry?"

"Çok yorgunum," dedi adam.

"Az önce ne oldu, Harry? Bacağını oynatmaya mı çalı-

tarama ve düzenleme : blacksnow

şıyordun?"

Harry gözlerini kapayarak iç çekti. "Işıkları kapatın."

Toby kaşlarını çattı. Adam kriz mi geçirmişti? Yoksa sadece ayak bileğini kayışlardan kurtarmaya mı çalışmıştı? Şimdi oldukça sakin görünüyordu ve iki bacağı da kıpırdamadan duruyordu.

Toby perdenin aralığından çıkıp hemşire masasına gitti.

"Oğlu üçüncü hatta," dedi Val.

Toby ahizeyi kaldırdı. "Alo, Bay Slotkin? Ben Springer Hastanesi'nden Dr. Harper. Babanız kısa bir süre önce acil servisimize getirildi. Herhangi bir yarası yok ama o…"

"Nesi var?"

Toby duraksadı; Daniel Slotkin'in sert tepkisine şaşırmıştı. Bunun nedeni öfke mi, yoksa korku muydu? Toby sakince cevap verdi. "Polis onu parkta bulup buraya getirmiş. Oldukça şaşkın ve gergin durumda. Herhangi bir nörolojik sorun bulamadım. Babanızın Alzheimer rahatsızlığı var mı? Ya da herhangi bir tıbbi sorunu?"

"Hayır. Hayır, hiç hastalanmadı."

"Bunama durumu var mı?"

"Babamın zihni benimkinden daha keskindir."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Bilmiyorum. Sanırım birkaç ay önce."

Toby bu bilgileri sessizce sindirdi. Daniel Slotkin, Boston'da yaşıyorsa, yirmi milden kısa bir mesafede oturuyor olmalıydı. Kesinlikle baba-oğul arasında böylesine seyrek bir görüşmeyi açıklayacak kadar uzun bir mesafe değildi.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Daniel Slotkin, onun bu söze dökülmeyen sorusunu algılamış gibi ekledi: "Babamın oldukça yoğun bir hayatı vardır. Golfe gider. Şehir kulübünde her gün poker oynar. Bir araya gelmemiz kolay olmuyor."

"Birkaç ay önce zihinsel açıdan iyi durumda mıydı?"

"Öyle de diyebiliriz. Babamı son gördüğümde, bana yatırım stratejileri konusunda bir nutuk çekmişti, hisse senedi değerlerinden soya fasulyesi fiyatlarına kadar. Bunların hepsi beni aşan konulardı."

"İlaç kullanıyor muydu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Doktorunun adını biliyor musunuz?"

"Brant Hill'deki özel bir klinikte bir uzmana gidiyordu. Sanırım doktorunun adı Wallenberg. Şey, babamın durumu çok mu kötü?"

"Polis onu parkta bir bankta bulmuş. Çıplakmış."

Uzun bir sessizlik oldu. "Tanrım."

"Herhangi bir yara izine rastlamadım. Bunama sorunu olmadığını söylediğinize göre, akut bir durum olmalı. Belki küçük bir kalp krizi ya da metabolizmasıyla ilgili bir sorun."

"Metabolizması mı?"

"Anormal seviyede kan şekeri, mesela. Ya da düşük sodyum seviyesi. İkisi de bu duruma yol açabilir."

Toby, adamın gergin bir tavırla uzun bir nefes verdiğini duydu. Belki de nedeni öfkeydi. Saat sabahın beşiydi. Bu saatte uyanıp böyle bir krizle karşılaşmak, herkesi gerginleştirirdi.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Gelirseniz yardımınız olur," dedi Toby. "Tanıdık bir yüz onu rahatlatabilir."

Adam sessiz kaldı.

"Bay Slotkin?"

Slotkin iç çekti. "Sanırım bunu yapmak zorundayım."

"Ailede bunu yapabilecek başka biri varsa..."

"Hayır, başka kimse yok. Ayrıca, herşeyin doğru yapıldığından emin olmam için de gelmem gerekiyor."

Toby telefonu kapatırken, Daniel Slotkin'in son sözleri ona biraz tehditkâr geldi: *Her şeyin doğru yapıldığından emin olmak için.* Toby neden her şeyi doğru *yapmayacaktı* ki?

Ahizeyi kaldırdı ve Brant Hill Kliniği sesli mesaj servisine bir mesaj bırakarak, onlara Harry Slotkin'in acil serviste olduğunu bildirdi ve durumunu açıkladı. Sonra Springer Hastanesi röntgen teknisyeninin çağrı cihazını tuşladı.

Biraz sonra teknisyen evinden karşılık verdiğinde, sesi uykuluydu. "Ben Vince. Beni mi çaldırdınız?"

"Ben acil servisten Dr. Harper. Hemen gelip bir kafatası taraması yapmanız gerekiyor."

"Hastanın adı ne?'"

"Harry Slotkin. Yetmiş iki yaşında ve yeni bunama belirtileri gösteren bir adam."

"Anlaşıldı. On dakika içinde oradayım."

Toby telefonu kapadıktan sonra notlarına baktı. *Neyi gözden kaçırdım?* diye düşündü. *Başka neleri incelemem gerekiyor?* Bunama başlangıcına yol açabilecek bütün olası nedenleri gözden geçirdi. Felç. Tümör. Beyin kanaması. Enfek-

tarama ve düzenleme : blacksnow

siyon.

Yaşam belirtilerine tekrar baktı. Maudeen ağızdan ölçümle vücut sıcaklığını 37.9 olarak kaydetmişti. Pek yüksek bir ateş sayılmazdı ama normal de değildi. Harry'nin omuriliğinden su alınması gerekecekti ama tarama yapılana kadar bu olamazdı. Kafatasında bir kütle varsa, omurilikten su alınması beyinde zincirleme bir baskı yaratabilirdi.

Bir siren sesi duyarak başını kaldırdı.

"Yine ne var?" diye sordu Maudeen.

Toby hemen ayağa fırladı. Ambulans güçlü bir siren sesiyle hastanenin girişine yanaşırken, kendisi acil servisin kapısına ulaşmıştı bile. Aracın arka kapıları hızla açıldı.

"Hasta hayati belirtileri kaybediyor!" diye bağırdı sürücü.

Herkes sedyeyi indirmek için koşturdu. Toby solgun yüzlü ve çenesi gevşemiş obez bir kadın gördü. Bir solunum hortumu yerleştirilmişti bile.

"Yolda nabzı durdu; Hahnemann'a gitmek yerine buraya gelmemizin daha iyi olacağını düşündük..."

"Rahatsızlığı nedir?" diye sordu Toby.

"Yerde yatar halde bulunmuş. Altı hafta önce de kalp krizi geçirmiş. Kocası digoksin kullandığını söyledi..."

Hastayı hızla acil servis kapılarından içeri soktular. Sedye koridordan geçirilip travma odasına alınırken, ambulans şoförü göğse baskı yapmaya çalışıyordu. Val ışık düğmesine bastı. Tavan lambaları kör edici bir parlaklıkla yandı.

"Pekâlâ, herkes sıkıca tuttu mu? Kadın çok iri. Şu seru-

tarama ve düzenleme : blacksnow

ma dikkat edin! Bir, iki, üç, *şimdi!*" diye bağırdı Maudeen.

Tek bir hareketle dört çift el hastayı ambulans sedyesinden tedavi masasına aldı. Kimseye ne yapması gerektiği söylenmemişti. Bir Mavi Kod alarmı verilmiş olmasına rağmen, kargaşanın içinde düzen de vardı. Sürücü göğüs baskısına devam ediyordu. Diğer ambulans görevlisi ciğerlere oksijen pompalıyordu. Maudeen ve Val masanın etrafında koşturarak serum hortumlarını çözdüler ve kalp monitörüne EKG kablolarını taktılar.

"Sinüs ritmini aldık," dedi Toby, ekrana bakarak. "Kompresyona ara verin."

Sürücü göğse vurmayı bıraktı.

"Nabzı zor algılıyoruz," dedi Val.

"Şu serumu yükseltin," dedi Toby. "Kan dolaşımı?"

Val kol bandına baktı. "Elli. Dopamin?"

"Ver. Kompresyona devam edin."

Sürücü ellerini göğüs kafesine koydu ve yine pompalamaya başladı. Maudeen alet sehpasına koşup ampullerle şırıngaları aldı.

Toby stetoskobu kadının göğsüne dayayıp önce sağ, sonra sol ciğeri dinledi. İki tarafta da çok hafif nefes sesleri vardı. Bu ona solunum hortumlarının doğru yerleştirildiğini ve ciğerlerin havayla dolduğunu gösteriyordu. "Kompresyona ara verin," dedi ve stetoskobu kalbe kaydırdı.

Kalp atışlarını zorlukla algılıyordu.

Başını yine kaldırarak ekranda akıp geçen hızlı sinüs ritmine baktı. Kalbin elektrik sistemi düzgündü. Neden kadının

tarama ve düzenleme : blacksnow

nabzı atmıyordu? Hasta ya kan kaybı yüzünden şoktaydı ya da…

Toby eğilip kadının boynuna bakınca cevabı hemen anladı. Kadının obezliği, boyun damarlarındaki şişmeyi gizlemişti.

"Altı hafta önce kalp krizi mi geçirmiş dediniz?" diye sordu Toby.

"Evet," dedi sürücü, göğüs kompresyonuna devam ederken. "Kocası öyle dedi."

"Digoksin dışında kullandığı ilaç var mıymış?"

"Komodinin üzerinde büyük bir şişe aspirin vardı. Sanırım romatizması var."

İşte bu, diye düşündü Toby. "Maudeen, bana bir kardiyak iğnesi ve elli cc'lik bir şırınga ver."

"Hemen."

"Ve bir eldivenle bir Betadin bezi istiyorum!"

Toby ona fırlatılan paketi havada yakalayarak hemen yırtıp açtı. "Kompresyonu bırakın," dedi.

Sürücü geri çekildi.

Toby, deriye hemen biraz Betadin sıktı ve eldivenlerini giyip 50 cc'lik şırıngaya uzandı. Monitöre son bir bakış attı. Ritim hâlâ hızlı bir sinüstü. Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Bakalım bunun yararı olacak mı…" Ksifoiddeki hançerimsi çıkıntıyı işaret yeri alarak, deriyi deldi ve iğneyi doğruca kalbe itti. İğneyi yavaşça ilerletirken kendi nabız atışlarını hissedebiliyordu. Aynı zamanda pistonu geri çekerek eksi yönde hafifçe basınç uyguladı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Şırıngaya kan doldu.

Olduğu yerde donup kaldı. Elleri hiç titremiyordu. *Tanrım, iğne doğru yerde olsun.* Şırıngaya yavaş yavaş kan çekmeye devam etti. Yirmi cc. Otuz. Otuz beş.

"Tansiyon?" diye seslendi. Kol bandı hemen tıslayarak şişmeye başladı.

"Evet! Alıyorum!" dedi Val. "Elliye seksen!"

"Sanırım şimdi neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz," dedi Toby. "Bir cerraha ihtiyacımız var. Maudeen, Dr. Carey'yi ara. Ona bir perikardiyal sıkışma durumu olduğunu söyle."

"Kalp krizinden mi?" diye sordu ambulans sürücüsü.

"Ona ek olarak yüksek dozda aspirin, bu yüzden kanama başlamış. Muhtemelen kalp kasını delmiş." Dış kalp zarının kapalı kesesini saran kanla kalp genişleyemez, dolayısıyla atamazdı.

Şırınga dolmuştu. Toby iğneyi çekti.

"Tansiyon elliye doksan," dedi Val.

Maudeen duvar telefonunu kapattı. "Dr. Carey ekibiyle birlikte yola çıkıyor. Kadının durumunu korumamızı istedi."

"Söylemesi kolay," diye homurdandı Toby, parmaklarıyla nabzı yoklarken. Bir atış hissetti ama çok zayıftı. "Muhtemelen tekrar kan birikiyor. Bir şırıngaya daha ihtiyacım olacak, hem de çok çabuk. Bir yandan kan değişimi uygulayabilir miyiz? Ve bu arada bir tarama ve elektrolit gerekiyor."

Maudeen bir avuç kan tüpü aldı. "Sekiz birim?"

"En azından. Eğer yapabilirsek bütün kanı değiştirelim.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Ve biraz taze donmuş plazma gönderin."

"Tansiyon seksen beşe geriliyor," dedi Val.

"Lanet olsun! Tekrar yapmamız gerek."

Toby yeni bir şırınga daha açıp kâğıtlarını bir kenara attı. Zemin şimdiden kâğıt ve naylonlarla dolmaya başlamıştı bile. *Bunu daha kaç kez tekrarlamam gerekiyor?* diye düşündü, iğneyi yerleştirirken. *Kıçını kaldır ve buraya gel, Carey. Bu kadını tek başıma kurtaramam...*

Toby, Dr. Carey'nin de hastayı kurtarabileceğinden emin değildi. Kadının karıncık duvarı delinmişse, o zaman bir göğüs cerrahından fazlasına ihtiyacı olacaktı; tam bir kardiyak baypas ekibine! Springer Hastanesi küçük bir banliyö hastanesiydi ve sezaryenler ya da basit safra kesesi ameliyatları kolayca yapılabilirdi ama büyük bir ameliyatı gerçekleştirmeye yetecek donanımı yoktu. Ciddi travma kurbanlarını taşıyan ambulans ekipleri Springer Hastanesi'ni geçer, doğruca Brigham veya Mass General gibi daha büyük tıp merkezlerine yönelirdi.

Ama bu sabah ambulans Toby'nin kapısına farkında olmadan bir cerrahi kriz getirmişti. Ve bu kadının hayatını kurtarmak için gereken eğitime-veya personele-sahip değildi.

İkinci şırınga kanla dolmaya başlamıştı bile. Bir elli cc daha; ve hâlâ pıhtılaşmıyordu.

"Tansiyon yine düşüyor," dedi Val. "Seksen..."

"Doktor, kadın ventriküler taşikardiye girdi!" dedi ambulans görevlilerinden biri.

Toby'nin bakışları monitöre döndü. Ritim tırtıklı bir ka-

tarama ve düzenleme : blacksnow

lıba gerilemişti. Kalp şimdi dört odacıktan sadece ikisini kullanıyor, yeterli olabilmek için aşırı hızlı atıyordu.

"Defibrilatör pedleri!" diye haykırdı Toby. "Üç yüz jül!"

Maudeen defibrilatörün şarj düğmesine bastı. İğne saniyede üç yüz vat seviyesine tırmandı.

Toby iki pedi hastanın göğsüne bastırdı. Jelle kaplı pedler tenle elektrik temasını garantiliyordu. Pedleri yerleştirdi. "Geri!" dedi ve deşarj düğmesine bastı.

Hasta, bütün vücudunda dolaşan akımın etkisiyle bütün kasları aynı anda gerilirken yerinde sıçradı.

Toby monitöre baktı. "Pekâlâ, sinüse döndük..."

"Nabız yok. Hiç nabız yok!" dedi Val.

"Göğüs masajına devam!" dedi Toby. "Bana bir şırınga daha verin."

Daha paketi açıp iğneyi yerleştirirken bile, Toby savaşı kaybetmekte olduklarını biliyordu. Litrelerce kan boşaltabilirdi ama daha fazlası toplanacak ve kalbe baskı yapacaktı. *Sadece cerrah buraya gelene kadar onu hayatta tut!* diye düşündü Toby ve sözleri bir slogana dönüştü. *Onu hayatta tut! Onu hayatta tut!*

"Taşikardiye geri döndü!" dedi Val.

"Üç yüz yükle. Bir lidokain kapsülü hazırlayın..."

Duvar telefonu çaldı. Maudeen cevap verdi. Bir an sonra seslendi: "Morty gönderdiğim kandan bulamıyor! Hastanın kanı B negatif!"

Lanet olsun! Bu kadar da terslik olmaz! Toby pedleri göğse bastırdı. "Herkes geri çekilsin!"

tarama ve düzenleme : blacksnow

Kadının vücudu yine sarsıldı. Ritim yine hızlı sinüse döndü.

"Nabız alıyorum," dedi Val.

"Şu lidokaini ver hemen. Taze donmuş plazmamız nerede?"

"Morty hazırlıyor," dedi Maudeen.

Toby saate baktı. Yaklaşık yirmi dakikadır hastayla uğraşıyorlardı. Oysa ona saatler geçmiş gibi gelmişti. Kargaşanın ortasında telefon çalarken ve herkes aynı anda konuşurken, aniden dikkatinin dağıldığını hissetti. Eldivenlerinin içinde elleri terliyordu ve lastik tenine yapışıyordu. Kriz hızla kontrolden çıkıyordu...

Toby hayatını *kontrol* kelimesiyle yaşardı. Hayatını ve acil servisi düzenli tutmak için çabalardı. Şimdi o düzen gözlerinin önünde dağılıyordu ve kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir göğsü açıp delinmiş bir kapakçığı dikmek için eğitim almamıştı.

Kadının yüzüne baktı. Şişkin gıdısı giderek morarıyordu. Gözlerinin önünde, beyin hücrelerinin ölmeye başladığını biliyordu.

Göğüs kompresyonundan bitkin düşmüş olan ambulans görevlisi, yerini arkadaşına bıraktı. Yeni eller pompalamaya başladı.

Monitörde kalp atışları karmaşık bir çizgiye dönüşmüştü. Kalp fibrilasyonu. Ölümcül bir ritim.

Ekip her zamanki stratejisiyle karşılık verdi. Yine antiaritmik boluslar. Lidokain. Bretilyum. Elektroşok. Toby umut-

tarama ve düzenleme : blacksnow

suz bir şekilde elli cc'lik kan daha çekti.

Kalp çizgisi dümdüz oldu.

Toby etrafındaki diğer yüzlere baktı. Hepsi artık bittiğini biliyordu.

"Pekâlâ," dedi Toby, uzun bir nefes vererek. Sesi ürkütücü ölçüde sakindi. "Artık bitti. Saat kaç?"

"Altı on bir," dedi Maudeen.

Onu kırk beş dakika daha yaşattık, diye düşündü Toby. *Yapabileceğimizin en iyisi buydu. Herkesin yapabileceğinin en iyisi.*

Ambulans görevlisi geri çekildi. Diğer herkes onu izledi. Bu neredeyse fiziksel bir çekiliş, bir refleksti.

Kapı aniden açıldı ve göğüs cerrahı Dr. Carey her zamanki dramatik girişini yaptı. "Sıkışma nerede?" diye sordu, sert bir sesle.

"Yeni bitti," dedi Toby.

"Ne? Durumunu koruyamadınız mı?"

"Denedik. Ama kurtaramadık."

"Ne kadar sürdü?"

"İnan bana," dedi Toby, "elimizden geleni yaptık." Dr. Carey'yi iterek odadan çıktı.

Hemşire masasında acil durum raporlarını doldurmadan önce düşüncelerini toparlamak için biraz oturdu. Dr. Carey'nin travma odasından gelen ve itirazlarla yükselen sesini duyabiliyordu. Onu sabahın beş buçuğunda yatağından bunun için mi çıkarmışlardı? Durumu korunamayan bir hasta için mi? Gece uykusunu mahvetmeden önce biraz düşüne-

tarama ve düzenleme : blacksnow

mezler miydi? Önünde ameliyat odasında geçecek bütün bir gün olduğunu bilmiyorlar mıydı?

Cerrahlar neden böylesine piç olmak zorunda? diye düşündü Toby ve başını ellerine dayadı. Tanrım, gece hiç sona ermeyecek miydi? Bir saati daha vardı...

Zihnini gölgeleyen yorgunlukla, acil servis kapılarının açıldığını duydu. "Affedersiniz," dedi bir ses. "Babamı görmeye geldim."

Toby başını kaldırıp karşısında duran adama baktı. Zayıf yüzlü, ciddi ifadeli, kendisine neredeyse asık yüzle bakan bir adam.

Toby yerinden kalktı. "Bay Slotkin?"

"Evet."

"Ben Dr. Toby Harper." Toby elini uzattı.

Adam otomatik bir tavırla tokalaştı. Teni bile soğuktu. Babasından en azından otuz yaş daha genç olması gerekmesine rağmen, adamın Harry Slotkin'le benzerliği kendini hemen belli ediyordu. Daniel Slotkin'in yüzünde de aynı köşeli çizgiler, aynı dar alın vardı. Ama bu adamın gözleri farklıydı. Küçük, koyu renk ve mutsuz bakışlıydı.

"Babanızın durumunu hâlâ izliyoruz," dedi Toby. "Laboratuvar sonuçları henüz gelmedi."

Adam etrafına bakındı ve sinirli bir tavırla homurdandı. "Saat sekizde şehre dönmüş olmam gerek. Onu şimdi görebilir miyim?"

"Elbette." Toby masadan ayrıldı ve adamı Harry Slotkin'in odasına götürdü. Kapıyı açtığında odanın boş olduğunu

tarama ve düzenleme : blacksnow

gördü. "Onu röntgene götürmüş olmalılar. Arayıp işinin bitip bitmediğini sorayım."

Slotkin onunla tekrar resepsiyon masasına döndü ve Toby telefonu alırken, adam onu izledi. Bakışları Toby'yi huzursuz ediyordu. Toby arkasını dönerek numarayı tuşladı.

"Röntgen," diye cevap verdi Vince.

"Ben Dr. Harper. Tarama nasıl gidiyor?"

"Henüz yapmadım. Hâlâ burayı hazırlıyorum."

"Hastanın oğlu kendisini görmek istiyor. Onu gönderiyorum."

"Hasta burada değil ki."

"Ne?"

"Onu henüz getirmedim. Hâlâ acil serviste."

"Ama odasını az önce kontrol ettim. O…" Toby duraksadı. Daniel Slotkin dinliyordu ve Toby'nin sesindeki telaşı duymuştu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Vince.

"Hayır. Sorun yok." Toby telefonu kapatıp Slotkin'e döndü. "Affedersiniz," dedi ve üç numaralı muayene odasına yöneldi. Kapıyı açıp içeri girdi. Harry Slotkin orada da yoktu. Ama sedye oradaydı ve üstüne örttükleri örtü yerde duruyordu.

Biri onu başka bir sedyeye koyup başka bir odaya götürmüş olmalı.

Toby dört numaralı muayene odasına geçti ve perdeyi kenara itti.

Harry Slotkin orada da yoktu.

tarama ve düzenleme : blacksnow

İki numaralı muayene odasına yürürken kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Işıklar sönüktü. Kimse bir hastayı karanlık bir odaya bırakmazdı. Yine de ışığı açtı.

Boş bir sedye daha.

"Siz babamı nereye koyduğunuzu bilmiyor musunuz be?" diye tersledi Daniel Slotkin. Koridorda Toby'nin peşinden gelmişti.

Toby soruya aldırmadan travma odasına girdi ve perdeyi arkasından kapattı. "Bay Slotkin nerede?" diye sordu Toby, hemşireye fısıldayarak.

"Yaşlı adam mı?" diye sordu Maudeen. "Vince onu röntgen odasına götürmedi mi?"

"Götürmediğini söylüyor. Ama adamı bulamıyorum ve oğlu dışarıda bekliyor."

"Üç numaraya baktın mı?"

"Bütün odalara baktım!"

Maudeen ve Val birbirlerine baktılar.

"Koridorları kontrol etsek iyi olur," dedi Maudeen sonra da Val'le birlikte koridorda ilerledi.

Toby, Slotkin'le baş başa kalmıştı.

"Babam nerede?" diye sordu Slotkin.

"Onu bulmaya çalışıyoruz."

"Acil servisinizde olduğunu sanıyordum."

"Biraz karışıklık..."

"Babam burada mı, değil mi?"

"Bay Slotkin, bekleme odasında biraz oturabilir misiniz? Size bir fincan kahve.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Ben kahve mahve istemiyorum. Babam bir kriz geçiriyor ve siz şimdi onu bulamıyor musunuz yani?"

"Hemşireler röntgen odasına bakıyor."

"Röntgen odasını az önce aradığınızı sanıyordum!"

"Lütfen, bekleme odasında biraz otursanız, tam olarak neler olduğunu..." Kendisine doğru koşturarak gelen iki hemşireyi görünce Toby'nin lafı yarım kaldı.

"Morty'yi aradık," dedi Val. "Arlo'yla birlikte otoparka bakıyorlar."

"Onu bulamadınız mı?"

"Çok uzaklaşmış olamaz."

Toby yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissetti. Daniel Slotkin'e bakmaya bile korkuyordu. Onunla göz göze gelmeye çekiniyordu. Ama adamın sesindeki öfkeyi duymazlıktan gelemezdi.

"Burada neler oluyor böyle?" diye çıkıştı Slotkin.

İki hemşire bir şey söylemedi. İkisi de Toby'ye baktı. Acil serviste geminin kaptanının doktor olduğunu ikisi de biliyordu. Omuzlarında muazzam bir sorumluluk olan kişi doktordu. Suçlanacak asıl kişi.

"Babam nerede?"

Toby yavaşça Daniel Slotkin'e döndü ve cevabı neredeyse fısıltıyla çıktı. "Bilmiyorum."

Hava karanlıktı ve ayakları acıyordu. Eve gitmesi gerektiğini biliyordu. Sorun, eve nasıl gideceğini bile hatırla-

tarama ve düzenleme : blacksnow

mamasıydı. Harry Slotkin bu boş caddede sendeleyerek yürüdüğü zamana bile nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Yol boyunca uzanan evlerden birinin kapısını çalıp yardım istemeyi düşündü ama önünden geçtiği bütün pencereler karanlıktı. O kapılardan birini çalıp yardım istese, bir sürü sorular sorulacak, her yerde ışıklar yanacak ve kesinlikle mahcup duruma düşecekti. Harry gururlu bir adamdı. Herhangi birinden yardım isteyecek biri değildi. Başkalarına yardım etmekten de hoşlanmazdı; hatta kendi oğluna bile. Her zaman yardımların uzun vadede insanı sakatladığına inanmıştı ve kimseyi sakatlamak istemiyordu. *Güç bağımsızlıktır. Bağımsızlık güçtür.*

Evinin yolunu bir şekilde bulacaktı.

Melek tekrar ortaya çıkarsa.

O dehşet dolu yerde yanına gelmişti; o ışıkların gözünü kör ettiği, soğuk bir masaya yatırıldığı, yabancıların orasına burasına iğneler batırdığı ve parmaklarıyla her tarafını yokladığı o yerde gelmişti. Sonra melek ortadan kaybolmuştu. Kendisine hiç zarar vermemişti. Bunun yerine ellerini ve ayaklarını çözerken gülümsemiş, sonra da fısıldamıştı: "Git, Harry! Onlar seni almak için geri dönmeden git!"

Şimdi özgürdü. Neyse ki kaçmıştı!

Karanlık ve sessiz evlerin arasından yürümeye devam ederek tanıdık bir yer aradı. Ona nerede olduğunu söyleyecek bir şey.

Yanlış yere sapmış olmalıyım, diye düşündü. *Yürüyüşe çıkmıştım ve kayboldum.*

Aniden ayağına bir sancı saplandı. Aşağı baktığında şaş-

tarama ve düzenleme : blacksnow

kınlıkla donakaldı.

Bir sokak lambasının ışığında, ayaklarında ayakkabı olmadığını gördü. Çorapları da yoktu. Çıplak ayaklarına bakakalmıştı. Çıplak bacaklarına. Büzülmüş, gevşek şekilde sallanan ve açması görünen penisine.

Üzerimde hiç giysi yok!

Paniğe kapılarak kendisini gören biri olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. Sokak bomboştu.

Ellerini bacaklarının arasına kapatarak sokak lambasının ışığından karanlığa kaçtı. Giysilerini ne zaman kaybetmişti? Hatırlayamıyordu. Bir evin önündeki soğuk çimenlere çömeldi ve düşünmeye çalıştı ama panik o gece olanlarla ilgili bütün anılarını silmişti. Çıplak ayaklarının üzerinde ileri geri sallanarak hafif seslerle ağlamaya başladı.

Eve gitmek istiyorum. Lütfen, ah lütfen, kendi yatağımda uyanabilsem...

Şimdi kollarını vücuduna dolamıştı; kendini umutsuzluğa o kadar kaptırmıştı ki uzak köşeden dönen aracın farlarını fark etmedi. Ancak minibüs yanında durduğu zaman Harry görüldüğünü anladı. Kendine daha sıkı sarıldı ve titreyerek büzüldü.

Bir ses karanlığın içinden sakince seslendi. "Harry?"

Başını kaldırmadı. Utanç verici durumunu ortaya çıkarmamak için ayağa kalkmaktan korkuyordu. Daha da büzüldü.

"Harry, seni eve götürmeye geldim."

Yavaşça başını kaldırdı. Sürücünün yüzünü göremiyor-

tarama ve düzenleme : blacksnow

du ama sesi tanıyordu. Ya da tanıdığını sanıyordu.

"Minibüse bin, Harry."

Topuklarının üzerinde ileri geri sallanırken poposuna değen ıslak otlan hissetti. Sesi yükselerek inceldi. "Ama giysilerim yok!"

"Evde giysilerin var. Takım elbiselerle dolu bir gardırobun var. Hatırladın mı?" Hafif bir tıkırtı ve metalin metal üzerinde kayış sesi duyuldu.

Harry başını kaldırıp bakınca minibüs kapısının açıldığını gördü. İçi karanlıktı. Aracın yan tarafında bir erkek silüeti ayakta duruyordu. Adam davetkâr bir şekilde elini uzattı.

"Haydi, Harry," diye fısıldadı. "Eve gidelim."

tarama ve düzenleme : blacksnow

4

Çıplak bir adamı bulmak ne kadar zor olabilir ki?

Toby arabasında oturmuş, hastanenin otoparkına kısık gözlerle bakıyordu. Saat öğleye yaklaşıyordu ve güneş ışığı geceye alışmış gözlerini acıtıyordu. Güneş ne zaman doğmuştu ki? Güneşin doğduğunu görmemiş, dışarı bakacak özgür bir an bulamamıştı ve şimdi de güneş ışığı retinalarını şoka uğratmıştı. Mezarlık vardiyasını seçmenin sonucu buydu. Bir gece yaratığına dönüşüyordu.

İç çekip Mercedes'ini çalıştırdı. Sonunda eve gitme ve geceki felaketleri ardında bırakma zamanı gelmişti.

Ama Springer Hastanesi'nden uzaklaşırken, kasvetini üzerinden atamıyordu. Tek bir saat içinde iki hasta kaybetmişti. Kadının ölümünün önlenemez olduğuna, onu kurtarmak için elinden hiçbir şey gelmeyeceğine kesinlikle karar vermişti.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Harry Slotkin farklı bir konuydu. Toby o durumdaki bir hastayı yaklaşık bir saat yalnız bırakmıştı. Harry'yi son gören kişi kendisiydi ve ne kadar çabalasa da, odadan çıkmadan önce bileklerini bağlayıp bağlamadığını hatırlayamıyordu. *Onu bağlamamış olmalıyım. Kaçabilmesinin tek yolu buydu. Benim hatam. Harry 'nin kaçışının sorumlusu benim.*

Kendi hatası olmasa bile, hâlâ ekibin kaptanı kendisiydi ve sonuçta sorumlu oydu. Şimdi yaşlı bir adam çırılçıplak ve ne yaptığını bilmez bir halde bir yerlerde dolaşıyordu.

Arabayı yavaşlattı. Polisin etrafı aramış olduğunu bilmesine rağmen, kaçak hastayı görme umuduyla sokaklara bakındı. Newton, Boston'ın görece güvenli bir bölgesiydi ve şimdi geçtiği yerler zengin bir muhite benziyordu. Ağaçların sıralandığı bir yerleşim merkezine döndü ve bakımlı evleri, kesilmiş otları, demir kapıların arkasındaki araba yollarını gördü. Yaşlı bir adamın saldırıya uğrayacağı türden bir yer değildi burası. Belki de biri onu evine almıştı. Belki de tam şu anda, Harry sıcak bir mutfakta oturmuş, kahvaltısını ediyordu.

Neredesin, Harry?

Harry'nin bakış açısından bu sokakları görmeye çalışarak mahallede turladı. Hava karanlık, kafa karıştırıcı olacak ve giysileri olmadığı için üşüyecekti. Nereye gittiğini düşünmüştü acaba?

Eve. Brant Hill'deki evinin yolunu bulmaya çalışmıştır.

İki kez durup yön sormak zorunda kaldı. Sonunda Brant Hill Yolu kavşağına geldiğinde, neredeyse önünden geçip gi-

tarama ve düzenleme : blacksnow

diyordu. Hiç tabela yoktu; yolda sadece girişin iki tarafındaki taş sütunlar vardı. Aralarındaki kapı ardına kadar açık duruyordu. Sütunların arasında duraksadı ve kapının demir çerçevesine kazınmış iki harfi gördü; barok harflerle *B* ve *H*. Sütunların diğer tarafında, yol kıvrılarak devam ediyor, yapraklarını döken ağaçların arasında gözden kayboluyordu. *Demek Harry'nin oturduğu yer burası,* diye düşündü.

Açık kapıdan Brant Hill Yolu'na girdi.

Yol yeni asfaltlanmış olmasına rağmen, iki tarafında uzanan meşe ve akçaağaçlar tamamen büyümüştü. Yapraklardan bazıları sonbaharın renklerine bürünmeye başlamıştı bile. *Eylül geldi,* diye düşündü; yaz ne zaman geçip gitmişti? İki taraftaki ağaçlara bakarak, yoğun çalılıkları kontrol ederek ve yatan birini gizleyebilecek bütün gölgelik yerleri inceleyerek kıvrımlı yoldan devam etti. Polis bu çalıları araştırmış mıydı? Harry karanlıkta bu yola girmişse, çalıların arasında gözden kaybolabilirdi. Newton polisini arayıp bu yola daha yakından bakmalarını önerecekti.

İleride ağaçlar aniden seyrekleşince karşısına çıkan manzara o kadar beklenmedikti ki Toby aniden frene bastı. Yolun yan tarafında yeşil-altın sarısı renkte bir tabela vardı.

BRANT HILL
SADECE EV SAKİNLERİ VE KONUKLAR

Tabelanın diğer tarafında, gösterişli bir İngiliz kırsalı tablosunu andıran bir manzara vardı. Bakımlı çimenlerle,

tarama ve düzenleme : blacksnow

gösterişli hayvanlarla ve sonbahar renklerini taşıyan huş ve akçaağaçlarla dolu geniş alana hayranlıkla baktı Toby. Üzerinde yabani zambaklar bulunan bir gölet, mücevher gibi parlıyordu. Bir çift kuğu, su zambaklarının arasında sakince süzülüyordu. Göletin diğer tarafında her biri çitlerle çevrili seçkin evlerden oluşan bir "köy" vardı. Öncelikli ulaşım aracı, beyaz ve yeşil tenteli golf arabaları gibi görünüyordu. Her yer bu arabalarla doluydu; araba yollarına park edilmişlerdi veya köy patikalarında ilerliyorlardı. Toby, golf sahasında bir delikten diğerine atışlar yapan birkaç oyuncu da gördü.

Aniden suyun derinliğini ve bir adamın boğulup boğulamayacağını merak ederek gölete odaklandı. Geceleri karanlıkta şaşkın, kafası karışık bir adam doğruca o suya girebilirdi.

Yoldan köye doğru ilerlemeye devam etti. Elli metre sonra sağa doğru bir sapak ve bir tabela daha gördü.

BRANT HILL KLİNİĞİ
VE YEREL BAKIM TESİSİ

Hemen o yöne saptı.

Yol yaprak dökmeyen ağaçların arasından kıvrılarak ilerliyor, aniden ve beklenmedik bir şekilde bir otoparka bağlanıyordu. İleride üç katlı bir bina yükseliyordu. Bir tarafında, yeni bir kanadın inşaatı başlamıştı. Yan tarafı saran çitlerin arasından, temelin çoktan kazılmış olduğunu gördü. Çukurun kenarında, inşaat kaskları takmış bir grup adam, plan-

tarama ve düzenleme : blacksnow

lar üzerinde tartışıyorlardı.

Toby konuk otoparkına arabasını bırakıp kliniğe girdi.

Kısık sesli klasik müzik yayını onu karşıladı. Toby ortamdan etkilenerek duraksadı. Burası sıradan bir bekleme salonu değildi. Kanepeler parlak deridendi ve duvarlara orijinal yağlı boyalar asılmıştı. Dergilere baktı. *Architectural Digest. Town&Country.* Bu sehpanın üzerinde *Popular Mechanics* falan yoktu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Pembe hemşire üniformalı bir kadın, resepsiyon penceresinin arkasından gülümsüyordu.

Toby ona yaklaştı. "Ben Springer Hastanesi'nden Dr. Harper. Dün gece acil servisimize getirilen bir hastanızla ilgilendim. Hastanın doktoruyla bağlantı kurmaya çalıştım ama ona ulaşamadım."

"Doktoru kim?"

"Dr. Carl Wallenberg."

"Ah, kendisi şu anda bir tıp konferansında olduğu için burada değil. Pazartesi günü dönecek."

"Hastanın kayıtlarına bakabilir miyim? Benim için birkaç tıbbi soruyu cevaplayabilir."

"Üzgünüm ama hastanın izni olmadan kayıtları veremeyiz."

"Hasta rıza verebilecek durumda değil. Klinikteki diğer doktorlardan biriyle konuşamaz mıyım?"

"Önce dosyasını çıkarayım." Hemşire bir dosya dolabını açtı. "Soyadı ne?"

"Slotkin."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Hemşire çekmeceyi çekip dosyaları karıştırdı. "Harold mu, yoksa Agnes Slotkin mi?"

Toby duraksadı. "Agnes Slotkin diye biri mi var? Harry ile bağlantısı var mı?"

Hemşire dosyaya baktı. "Karısı."

Harry 'nin oğlu neden bana babasının bir karısı olduğunu söylemedi? diye düşündü Toby. Çantasına elini sokup bir kalem buldu. "Bana karısının telefon numarasını verebilir misiniz? Onunla Harry hakkında gerçekten konuşmam gerek."

"Odasında telefon yok. Şuradaki asansörü kullanabilirsiniz."

"Neresi?"

"Agnes Slotkin, üst katta hemşire bölümünde. Üç yüz kırk bir numaralı oda."

Toby kapıyı tıklattı. "Bayan Slotkin?" diye seslendi. Cevap gelmedi. Odaya girdi.

İçeride bir radyo kısık sesle çalıyordu ve bir klasik müzik istasyonu açıktı. Pencereye asılmış beyaz şeffaf perdelerin arasından güneş ışığı yumuşak bir şekilde içeri süzülüyordu. Komodinin üzerindeki bir vazoda, pembe yaprakları dökmekte olan güller duruyordu. Yataktaki kadın bunların farkında değil gibiydi; ne güneş ışığının, ne çiçeklerin, ne de odada bir ziyaretçisi olduğunun.

Toby yatağa yaklaştı. "Agnes?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

Kadın kıpırdamadı bile. Sol tarafının üzerinde, yüzü kapıya dönük şekilde yatmıştı. Gözleri yarı açıktı ama görmüyor gibi bakıyordu. Vücudu arkasına yerleştirilmiş yastıklarla kalkıktı. Kolları kendini kucaklar şekilde vücuduna sarılmıştı. Yatağın üzerinde, kadının burun deliklerine giren beslenme hortumuna serumdan beyaz bir sıvı akıyordu. Yatak örtüleri temiz görünmesine rağmen, havayı saran ve güllerin kokusunun bastıramadığı ağır bir koku vardı. Bu, felç koğuşunun, talk pudrasının, idrarın ve ilaçların karışan kokuşuydu. Yavaş yavaş, içten içe çürüyen bir vücudun kokusu.

Toby kadının eline uzandı. Kolu nazikçe çekiştirdi. Dirsek çok az bir dirençle uzandı. Herhangi bir kalıcı kasıntı yoktu; hemşire pasif hareket egzersizlerinde titiz davranmış olmalıydı. Toby eli bırakırken etin şişkinliğini fark etti. Koma durumuna rağmen, hasta iyi besleniyordu ve vücudu susuz kalmamıştı.

Toby gevşek yüze odaklandı ve o gözlerin kendisini görüp görmediğini merak etti. Kadın herhangi bir şeyi görüp anlıyor olabilir miydi?

"Merhaba, Bayan Slotkin," diye mırıldandı. "Adım Toby."

"Agnes size cevap veremez," dedi bir ses, Toby'nin arkasından. "Ama sizi duyabildiğine inanıyorum."

Toby irkilerek az önce konuşan adama döndü. Adam kapıda duruyordu; aslında, dev gibi vücudu, geniş siyah yüzü ve parlak iri burnuyla bütün girişi kaplıyordu demek daha doğruydu. Adamın güzel bir yüzü, nazik bakan gözleri vardı. Üze-

tarama ve düzenleme : blacksnow

rinde beyaz bir doktor önlüğü vardı ve elinde bir tıbbi tablo tutuyordu.

Adam gülümseyerek elini uzattı. Kolu o kadar uzundu ki bileği önlüğünün kol ağzından tamamen çıkıyordu. *Bu adama uyacak büyüklükte önlükler yapıyorlar mı?* diye düşündü Toby.

"Dr. Robbie Brace," dedi adam. "Ben Bayan Slotkin'in doktoruyum. Siz akrabası mısınız?"

"Hayır." Toby adamla tokalaşırken, elinin kendisininkini sıcak bir kahverengi eldiven gibi sardığını hissetti. "Springer Hastanesi'nde acil servis doktoruyum. Toby Harper."

"Mesleki bir ziyaret mi?"

"Öyle de denebilir. Bayan Slotkin'in bana kocasının tıbbi geçmişiyle ilgili bilgi verebileceğini umuyordum."

"Bay Slotkin'e bir şey mi oldu?"

"Dün gece acil servise getirildi; kafası karışıktı ve dikkatini toplayamıyordu. Ben işimi bitiremeden, Harry hastaneden ayrıldı. Şimdi onu bulamıyoruz ve nesi olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Siz onun tıbbi geçmişi hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Ben sadece bu bölümdeki hastalarla ilgileniyorum. Alt katta dışarıdan gelen hastalarla ilgilenen doktorlara danışabilirsiniz."

"Harry, Dr. Wallenberg'in hastası. Ama Wallenberg şehir dışındaymış. Ve klinik, hastanın onayı olmadan kayıtlarını görmeme izin vermiyor."

Robbie Brace omuz silkti. "Buranın politikası böyle."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Siz Harry'yi tanıyor musunuz? Bilmem gereken tıbbi bir sorunu var mı?"

"Ben Bay Slotkin'i yakından tanımıyorum. Sadece Agnes'ı ziyarete geldiğinde görüyorum."

"Peki Harry'yle hiç konuştunuz mu?"

"Evet, merhabalaştık, o kadar. Ben burada sadece bir aydır çalışıyorum ve hâlâ isimlerle yüzleri bağdaştırmaya çalışıyorum."

"Harry'nin kayıtlarını bana gösterme yetkiniz var mı?"

Robbie başını iki yana salladı. "Bunu ancak Dr. Wallenberg yapabilir ve o da herhangi bir bilgi vermeden önce hastanın yazılı ve imzalı onayını ister."

"Ama bu hastaya uygulanan tıbbi müdahaleyi etkileyebilir."

Robbie kaşlarını çattı. "Harry'nin acil servisten çıkıp gittiğini söylememiş miydiniz?"

"Şey, evet, öyle yaptı..."

"Yani doğal olarak artık hastanız değil."

Toby bu ifadeye karşı çıkamadan duraksadı. Harry acil servisten yürüyerek çıkıp gitmişti. Kendisi gitmişti. Kayıtlarını istemek için hiçbir geçerli nedeni yoktu.

Yatakta yatan kadına baktı. "Sanırım Bayan Slotkin de bana bir şey söyleyemez."

"Korkarım Agnes hiç konuşamıyor."

"Felç mi?"

"Subaraknoid kanama. Tablosuna göre bir yıldır burada. Bitkisel hayata girmiş. Ama arada bir bana baktığını hissedi-

tarama ve düzenleme : blacksnow

yorum. Değil mi, Agnes?" dedi Robbie. "Bana bakmıyor musun, hayatım?"

Yataktaki kadın kıpırdamadı; hatta kirpikleri bile titreşmedi.

Doktor yatağın kenarına yaklaştı ve kadının solgun teninde çarpıcı bir kontrast oluşturan siyah elleriyle hastayı muayene etmeye başladı. Stetoskobuyla kadının kalbini ve ciğerlerini dinledikten sonra bağırsak hareketlerini duymak için karnını kontrol etti. Gözbebeklerine fener tuttu. Kadının kollarını ve bacaklarını uzatarak hareket direncini kontrol etti. Sonunda kendine doğru çevirip sırtıyla poposundaki deriyi inceledi. Herhangi bir pişik falan yoktu. Kadını nazikçe yastıklara geri bıraktı ve örtüyü göğsüne çekti.

"İyi görünüyorsun, Agnes," diye mırıldandı, omzuna vurarak. "Sana iyi günler, hayatım."

Toby adamın peşinden odadan çıkarken, kendini bir devin topuklarına takılmış bir cüce gibi hissediyordu. "Bir yıldır bitkisel hayatta olan biri için gayet iyi durumda."

Adam tabloyu açıp notlarını yazdı. "Şey, elbette. Ona gerçek bir Rolls-Royce bakımı sunuyoruz."

"Rolls-Royce fiyatlarıyla mı?"

Brace bakışlarını tablodan kaldırdığında dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Burada hiç devlet yardımı alan hastamız olmadığını söyleyelim sadece."

"Hepsi özel mi?"

"Ödeyebiliyorlar. Burada oldukça zengin konuklarımız var."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Burası sadece emekliler için mi?"

"Hayır, gelecekteki ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmak için Brant Hill'de ev satın almış birkaç aktif profesyonel de var. Barınak, yemek ve tıbbi bakım sunuyoruz. Gerekirse uzun süreli bakım. Muhtemelen yeni yapılan kanadı görmüşsünüzdür."

"Çok güzel bir golf sahanız olduğunu da fark ettim."

"Bir sinema ve bir kapalı havuzla birlikte." Robbie tabloyu kapatarak Toby'ye sırıttı. "İnsanda erken emeklilik isteği uyandırıyor, değil mi?"

"Burada emekliliğin bedelini ödeyebileceğimi sanmıyorum."

"Size bir sır vereyim: İkimiz de ödeyemeyiz." Robbie saatine baktı. "Sizinle tanışmak güzeldi, Dr. Harper. Şimdi izin verirseniz, gidip görmem gereken başka hastalarım var."

"Harry hakkında daha fazla bilgi edinmemin başka bir yolu var mı?"

"Dr. Wallenberg, Pazartesi günü dönecek. O zaman onunla konuşabilirsiniz."

"Ben ne ile karşı karşıya olduğumu *şimdi* öğrenmek istiyorum. Kafamı gerçekten kurcalıyor. Dışarıdan gelen hastaların kayıtlarına gerçekten bakamaz mısınız? Konuyla ilgili bir şey bulursanız beni arayamaz mısınız?" Toby kartvizitine evinin telefon numarasını yazıp Robbie'ye uzattı.

Robbie kartı isteksizce aldı. "Elimden geleni yaparım," dedi sadece. Sonra döndü ve Toby'yi koridorda tek başına bırakarak başka bir hastanın odasına girdi.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Toby kapalı kapıdan dönerek iç çekti. Bilginin izini sürmek için elinden geleni yapmıştı ama Brant Hill işbirlikçi değildi. Şimdi açlık ve yorgunluk etkisini hissettiriyordu ve vücudunun taleplerini hissedebiliyordu. *Yiyecek. Uyku. Hemen.* Ağır adımlarla asansöre doğru yürümeye başladı. Yarıya geldiğinde durdu.

Biri çığlık atıyordu.

Koridorun sonundaki hasta odalarından birinden geliyordu; acı çığlığı değil, korku çığlığıydı bu.

Toby çığlıklara doğru koşarken, arkasından başkalarının konuşmalarını ve kendisini takip eden ayak seslerini duydu. Toby diğer herkesten önce odaya ulaşarak kapıyı açıp içeri girdi.

İlk gördüğü, ellerinin ve dizlerinin üzerinde yatakta emekler pozisyonda duran bir adam oldu. Belinden aşağısı çıplaktı ve buruşuk poposu çiftleşen köpekler gibi kalkıp iniyordu.

Toby adamın altında sıkışmış bir kadın gördü; zayıf vücudu battaniyelerin ve çarşafların altında neredeyse görünmüyordu.

"Bırak beni! Çekil üzerimden! Lütfen onu üzerimden alın!" diye bağırıyordu kadın.

Toby adamın kolunu yakalayıp uzaklaştırmaya çalıştı. Adam güçlü bir itişle karşılık verdi ve Toby'yi yere devirdi. Bir hemşire koşarak odaya daldı.

"Bay Hackett, durun! *Kesin şunu!"* Hemşire adamı uzaklaştırmaya çalıştı ama o da kenara savruldu.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Toby ayağa fırladı. "Sen bir kolunu tut, ben de diğerini!" dedi, yatağın diğer tarafından dolaşırken. Hemşireyle birlikte adamın kollarını kavradılar. Kadının üzerinden çekilirken bile, adam hâlâ anahtarı olmayan bir seks robotu gibi kalçalarını ileri atmaya devam ediyordu. Yataktaki kadın cenin pozisyonunda büzüldü ve battaniyelerin arasında kollarını vücuduna dolayarak ağlamaya başladı.

Adam aniden eğilip Toby'nin çenesinin altına dirseğini indirdi. Çenesinde patlayan darbeyle bütün kafatasına bir acı yayıldı. Toby'nin gözleri karardı. Neredeyse adamı bırakıyordu ama öfkenin verdiği bir güçle tutunmayı başardı. Adam tekrar saldırdı. Şimdi hayvanlar gibi boğuşuyorlardı; Toby adamın terinin kokusunu alıyor, vücudundaki bütün kasların gerildiğini hissediyordu. Hemşire dengesini kaybederek sendeledi ve adamı bıraktı. Yaşlı adam Toby'nin başının arkasına uzanıp saçlarını yakaladı. Şimdi kalkık penisini kalçasına bastırarak Toby'yi becermeye çalışıyordu. Toby benliğini saran öfke ve tiksintiyi hissetti. Adamın kasıklarına bir tekme indirmeye hazırlanarak kalçasını gerdi.

Ama hedef aniden ortadan kayboldu. Adam bir çift devasa siyah el tarafından yakalanıp kaldırılmıştı. Robbie Brace adamı odanın diğer tarafına taşıdı ve hemşireye bağırdı: "Bana biraz Haldol getir! Beş miligram!"

Hemşire koşarak odadan dışarı fırladı. Biraz sonra elinde şırıngayla geri döndü.

"Çabuk! Onu sonsuza dek tutamam!" dedi Brace.

"Şunu kalçasına saplayayım..."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Yap şunu! Yap!"

"Ama çırpınıp duruyor..."

"Tanrım, bu adam çok güçlü. Onu neyle beslediniz?"

"Bir protokol hastası ve Alzheimer'ı var... İğneyi sokamıyorum!"

Brace tutuşunu değiştirerek adamın poposunu hemşireye doğru çevirdi. Kadın çıplak popoyu tutarak iğneyi soktu. Yaşlı adam bir çığlık attı ve Brace'in elinden kurtuldu. Gözle görülemeyecek bir hızla komodinin üzerinden bir su bardağı kaparak doktorun yüzüne savurdu.

Bardak Brace'in şakağında patlayarak paramparça oldu.

Toby öne atılarak, tekrar vurmasın diye yaşlı adamın bileğini yakaladı. Hiç acımadan bileği büktü ve kırık cam elinden düştü.

Brace dev kollarını adamın omuzlarına dolayıp bağırdı: "Ona Haldol'un geri kalanını da ver!"

Hemşire yine iğneyi adamın poposuna sapladı ve pistonu itti. "Hepsini boşalttım! Tanrım, umarım bu Mellaril'den daha etkili olur!"

"Bu adam Mellaril mi alıyor?"

"Yirmi dört saat. Dr. Wallenberg'e yeterli olmadığını söylemiştim. Bu Alzheimer hastalarının her an izlenmesi gerekiyor, yoksa..." Hemşire keskin bir nefes aldı. "Dr. Brace, yaralanmışsınız!"

Toby başını kaldırdı ve Brace'in yanağından beyaz önlüğüne süzülen kanı görerek irkildi. Kırık cam şakağındaki deriyi açmıştı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Kanamayı durdurmamız gerek," dedi Toby. "Dikiş atılması gerekiyor."

"Önce şu adamı sıkı bir şekilde paketleyelim. Haydi, bayım. Sizi odanıza geri götürelim."

Yaşlı adam doktora tükürdü. "Bırak beni, pis zenci!"

"Ah, Tanrım," dedi Brace. "Benim gözüme girmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Zencilerden hoşlanmam!"

"Evet, yalnız değilsin," dedi Brace, öfkeden çok bıkkınlık yansıtan bir sesle. Yaşlı adamı yarı sürükleyerek odadan koridora çıkardı. "Dostum, görünüşe bakılırsa deli gömleğiyle bir randevu kazandın!"

"Oh! Beni Frankenstein'a benzetmeyin, olur mu?"

Toby Xylocain şırıngasını boşalttıktan sonra iğneyi çıkardı. Robbie'nin yarığının iki tarafına lokal anestezi uyguladı ve derisini hafifçe çimdikledi. "Bunu hissettiniz mi?"

"Hayır. Uyuştu."

"Dikişi bir estetik cerrahın atmasını istemediğinizden emin misiniz?"

"Siz acil servis doktorusunuz. Bunu zaten sürekli yapmıyor musunuz?"

"Evet ama estetik sonuçlar için endişelenirseniz..."

"Neden endişeleneyim ki? Zaten çok çirkinim. Bir yara izi seksi durabilir."

"Şey, en azından yüzünüze kişilik kazandırır," dedi

tarama ve düzenleme : blacksnow

Toby ve iğne forsepsiyle dikiş ipliğine uzandı. İhtiyacı olan her şeyi tam donanımlı tedavi odasında bulmuştu. Brant Hill'deki diğer her şey gibi, malzemeler de en yüksek kalitede ve yepyeniydi. Robbie Brace'in uzandığı masa çok çeşitli pozisyonlara ayarlanabiliyordu ve bu da kafa yaralarından hemoroitlere kadar her türlü tedaviye izin veriyordu. Tepedeki ışık, ameliyat yapmaya bile izin verecek kadar parlaktı. Ve köşede acil durumlar için bir kardiyak makinesi duruyordu; elbette ki o da en ileri teknoloji ürünüydü.

Toby yaraya tekrar Betadin sürdükten sonra kıvrık dikiş iğnesini yaranın kenarlarına bastırdı. Robbie Brace yan tarafının üzerinde hiç kıpırdamadan yatıyordu. Çoğu hasta gözlerini kapatırdı ama Robbie gözlerini açık tutuyordu ve dosdoğru karşı duvara bakıyordu. İriliği ürkütücü olmasına rağmen, gözlerinde tehdit duygusunu yok eden bir şeyler vardı. Bir çocuğunki gibi kalın kirpikleri vardı ve gözleri kahverengiydi.

Toby bir dikiş daha atıp ipliği deriden geçirdi. "İhtiyar bir hayli derin yarmış," dedi. "Gözünüzü ıskaladığı için şanslısınız."

"Sanırım boğazıma saldırmaya çalışıyordu."

"Ve yirmi dört saat yatıştırıcı mı veriliyor?" Toby başını iki yana salladı. "Dozu iki katına çıkarıp onu bir yere kilitleseniz iyi olur."

"Genellikle kilitlidir. Davranışlarını kontrol edebilmek için Alzheimer hastalarını ayrı bir koğuşta tutarız. Sanırım Bay Hackett dışarı tüydü. Ve bilirsiniz, bazen o ihtiyarlar li-

tarama ve düzenleme : blacksnow

bidolarıyla başa çıkamazlar. Özdenetimleri yoktur ama vücut hâlâ isteklidir."

Toby iğneyi çekip son dikişi bağladı. Yara artık kapanmıştı. Üzerini alkolle silmeye başladı. "Hangi protokolde?" diye sordu.

"Hım?"

"Hemşire ihtiyarın protokolde olduğunu söyledi."

"Ah, Wallenberg'in deneyleriyle ilgili bir şey. Yaşlı adamlara hormon enjeksiyonları yapıyor."

"Ne amaçla?"

"Gençlik pınarı, başka ne olabilir? Zengin müşterilerimiz var ve onları sonsuza dek yaşatmak istiyoruz. En son tedavilere hepsi gönüllü oluyor." Brace masanın yan tarafında doğrulup oturdu ve ani bir baş dönmesini savuşturmak ister gibi başını iki yana salladı. Toby ani bir panikle düşündü: Ne kadar iri olurlarsa, o kadar sert düşerlerdi. Ve ne kadar sert düşerlerse, yerden kaldırmak o kadar zor olurdu.

"Tekrar yatın," dedi. "Çok hızlı kalktınız."

"Ben iyiyim. İşime geri dönmeliyim."

"Hayır, siz burada oturun, tamam mı? Yoksa düşersiniz ve yüzünüzün diğer tarafını da dikmek zorunda kalırım."

"Bir yara izi daha," diye homurdandı. "Daha fazla kişilik demek."

"Zaten yeterince kişiliklisiniz, Dr. Brace."

Robbie gülümsedi ama bakışları biraz odaksız gibi görünüyordu. Toby temkinli bakışlarla onu izlerken, bayıldığı takdirde onu yakalamaya hazır halde bekliyordu. Ama Rob-

tarama ve düzenleme : blacksnow

bie dimdik oturmayı başardı.

"Bana şu protokolden biraz daha söz etsenize," dedi. "Wallenberg hangi hormonları kullanıyor?"

"Bir kokteyl. Gelişim hormonu. Testosteron. DHEA. Birkaçı daha. Hepsini destekleyecek bir sürü araştırma var."

"Gelişim hormonunun yaşlılarda kas kütlesini artırdığını biliyorum ama bir bileşen olarak kullanıldığı çok fazla araştırma görmedim."

"Ama mantıklı, değil mi? İnsan yaşlandıkça hipofiz bezi zayıflamaya başlıyor. O güçlü ve yoğun gençlik hormonlarını artık üretemiyor. Teoriye göre yaşlanmamızın nedeni bu. Hormonlarımız bozuluyor."

"Ve Wallenberg de onları yeniliyor."

"Biraz etkisi oluyor gibi görünüyor. Bay Hackett'a baksanıza."

"Çok fazla. Neden bir Alzheimer hastasına hormon veriyorsunuz ki? Kendi rızasını bile veremez."

"Muhtemelen yıllar önce vermişti; henüz kendindeyken."

"Araştırma o kadar uzun zamandır mı devam ediyor?"

"Wallenberg'in araştırması doksan iki yılma dayanıyor. *Index Medicus*\ bakın. Adının bir sürü yayınlanmış makalede çıktığını göreceksiniz. Yaşlılık hastalıkları alanında çalışan herkes Wallenberg adını bilir." Robbie dikkatli bir şekilde masadan indi. Bir an sonra başıyla onayladı. "Gayet iyiyim. Bu dikişler ne zaman alınabilir?"

"Beş gün sonra."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Faturayı ne zaman alırım?"

Toby gülümsedi. "Fatura falan yok. Sadece bana bir iyilik yapın."

"Ah!"

"Harry Slotkin'in tıbbi kayıtlarına bakın. Bilmem gereken bir şey varsa bana söyleyin. Kaçırdığım bir şey varsa."

"Bir şeyi kaçırmış olabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Ama çuvallamaktan gerçekten nefret ederim. Harry, Brant Hill'e geri dönmeyi başarabilir. Belki karısının odasına bile girebilir. Gözünüz üzerinde olsun."

"Hemşirelere söylerim."

"Gözden kaçırılacağını sanmıyorum." Toby çantasına uzandı. "Üzerinde hiç giysi yok ne de olsa."

Toby araba yoluna girdi ve arabasını Bryan'ın Honda'sının yanına çekerek kontağı kapattı. Arabasından inmek yerine bir süre sessizce oturdu ve motorun soğurken çıkardığı tıkırtıları dinledi; başkalarının talepleriyle bölünmeyen sakin anların tadını çıkardı. Bir sürü talep. Derin bir nefes aldı ve başını boyun desteğine yasladı. Saat dokuz buçuktu; banliyö profesyonellerine ait bu semtte sakin ve sessiz bir saat. Çiftler işlerine gitmiş, çocuklar okullarına veya kreşlerine gönderilmişti ve evler boştu. Görevliler gelip evleri ve bahçeleri temizleyecek, sonra da arkalarında taze limon kokusu dışında hiçbir iz bırakmadan gideceklerdi. Newton'ın en seçkin bölgesi değildi. Ama Toby'nin hayatındaki düzen ihtiyacını kar-

tarama ve düzenleme : blacksnow

şılıyordu. Acil serviste bir nöbetin tahmin edilemezliğinden sonra, bakımlı bir çimenlik oldukça çekici görünüyordu.

Sokağın alt tarafında bir yaprak üfleyici aniden çalışmaya başladı. Sessiz anlar sona ermişti. Bahçe servis kamyonları günlük çalışmalarına başlamışlardı.

İsteksizce Mercedes'inden indi ve veranda basamaklarını tırmandı.

Annesinin bakıcısı Bryan kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini azarlayan bir tavırla kısmış halde ön kapıda bekliyordu. Jokey boyutlarında, ince yapılı, minyatür bir genç adamdı ama varlığını hissettirmeyi biliyordu.

"Annen bu sabah duvarlardan sekiyor," dedi. "Bunu ona yapmamalısın."

"Eve geç geleceğimi ona söylemedin mi?"

"İşe yaramadı. Anlayamadığını biliyorsun. Eve erken dönmeni bekliyor ve gelmediğinde pencerelerle her zaman yaptığı şeyi yapıyor. Bilirsin, arabanı görmeyi bekleyerek ileri geri sallanıp duruyor."

"Özür dilerim, Bryan. Elimde değildi." Toby adamın yanından geçip eve girdi ve çantasını antredeki masanın üzerine bıraktı. Ceketini hiç acele etmeden asarken düşündü: *Sinirlenme. Kendini kaybetme. Bu adama ihtiyacın var. Annenin de ihtiyacı var.*

"İki saat gecikmenin benim için önemi yok," dedi Bryan. "Ben paramı alıyorum. Aslında oldukça cömert bir maaş alıyorum, teşekkür ederim. Ama annen, zavallı kadın, bir türlü anlamıyor."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"İşyerinde bazı sorunlarımız vardı."

"Kahvaltısına dokunmadı. Şimdi de önünde bir tabak soğuk yumurta var."

Toby dolap kapısını sertçe kapattı. "Ona bir kahvaltı daha hazırlarım."

Bir sessizlik oldu.

Toby adama sırtı dönük halde duruyordu ve eli dolaba dayanmıştı. *Bu kadar öfkeli konuşmak istemedim. Ama yorgunum. Çok yorgunum.*

"Peki," dedi Bryan ve bu tek kelimeyle her şeyi anlattı. İncinmişti. Kendi içine çekilmişti.

Toby ona döndü. Birbirlerini iki yıldır tanıyorlardı ama asla işveren-çalışan ilişkisinin sınırlarını geçmemiş, asla gerçekten arkadaş olmamışlardı. Toby onun evine hiç gitmemiş, birlikte yaşadığı Noel adlı adamla hiç tanışmamıştı. Ama Bryan'a herkesten daha fazla dayandığını o an anlamıştı. Hayatını mantık sınırlarında, dengede tutan Bryan'dı ve bu adamı kaybetmeyi göze alamazdı.

"Özür dilerim," dedi. "Sadece şu anda bir kriz daha kaldıracak durumda değilim. Bu gece gerçekten berbattı."

"Neler oldu?"

"İki hasta kaybettik. Bir saat içinde. Ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Acısını senden çıkarmak istemedim."

Adam başıyla hafifçe onayladı ve asık yüzle özrü kabul etti.

"Senin gecen nasıldı?" diye sordu Toby.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Bütün gece uyudu. Onu az önce bahçeye çıkardım. Bahçede olunca hep sakinleşiyor."

"Umarım bütün kıvırcıkları yolmamıştır."

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama kıvırcıkların bir ay önce tohuma kaçtı."

Pekâlâ, anlaşılan bahçıvanlıkta da çuvalladım, diye düşündü Toby, mutfaktan arka kapıya yönelirken. Her yıl büyük umutlarla bir sebze bahçesi yapmaya başlıyordu. Sıra sıra kıvırcık, kabak ve fasulye ekiyor, sürgün verme aşamasında başarılı bir şekilde bakımlarını yapıyordu. Sonra kaçınılmaz bir şekilde hayatı fazla yoğunlaşıyordu ve bahçesini ihmal ediyordu. Kıvırcıklar tohuma kaçıyor, fasulyeler sararıp tahta gibi oluyordu. Hepsini tiksintiyle söküyor, gelecek yıl daha iyi bir bahçe hazırlamaya söz veriyordu ama ertesi yıl da ancak beyzbol sopalan kadar yenebilir durumda kabaklar yetiştireceğini biliyordu.

Bahçeye çıktı. Önce annesini görmedi. Yaz çiçeği bahçesi çeneye kadar yükselen çiçekleri ve sarmaşıklarıyla büyümüştü. Bu bahçenin doğallığı her zaman hoş görünürdü; sanki yataklar hiç plansız bir şekilde serilmiş de sonra bahçıvanın isteklerine göre mevsim mevsim büyüyerek bu hale gelmişti. Toby sekiz yıl önce evi satın aldığında, düzensiz görünen bitkileri sökmeyi ve belli bir bahçe disiplini getirmeyi düşünmüştü. Ama Ellen onu bundan vazgeçirmişti; Ellen, bahçede düzensizliğin hoş karşılanması gerektiğini söylemişti.

Şimdi Toby arka kapıda durmuş bahçeye bakarken, bit-

tarama ve düzenleme : blacksnow

kilerin arasından uzanan taş döşeli yürüme yolunu bile göremiyordu. Çiçeklerin arasında bir şey kıpırdadı ve bir hasır şapka göründü. Ellen dizlerinin üzerinde toprakla uğraşıyordu.

"Anne, ben geldim."

Hasır şapka kalkınca Ellen Harper'ın güneşten bronzlaşmış yuvarlak yüzü ortaya çıktı. Kızını gördü ve bir şeyin sarktığı elini salladı. Toby bahçeden geçip sarmaşıkların arasına dalarken, annesi ayağa kalktı ve Toby kadının elinde tuttuğu hindibaları gördü. Ellen'ın hastalığının tuhaf bir yönü, birçok şeyi-yemek pişirmeyi, yıkanmayı-unutmasına rağmen, bir yaban otunu bir çiçekten ayırmayı unutmamıştı ve asla unutacak gibi de görünmüyordu.

"Bryan henüz kahvaltı etmediğini söyledi," dedi Toby.

"Hayır, sanırım ettim. Etmedim mi?"

"Şey, ben gidip kahvaltı hazırlayacağım. Sen de içeri girip benimle yer misin?"

"Ama yapmam gereken bir sürü işi var." Ellen iç geçirerek çiçek yataklarına baktı. "Bir türlü bitiremiyorum. Şuradaki şeyleri görüyor musun? Şu kötü şeyleri?" Elindeki bitkileri salladı.

"Onlar hindiba."

"Evet. Şey, her tarafı sarmışlar. Onları temizlemezsem, şuradaki mor şeylere dolanırlar. Onlara ne deniyordu?"

"Mor çiçekler mi? Gerçekten bilmiyorum, anne."

"Her neyse, çok fazla yer var ve bir sürü şeyin temizlenmesi gerekiyor. Bitkiler daha fazla alan için birbirleriyle

tarama ve düzenleme : blacksnow

savaşıyor. Çok işim var ve zaman yetmiyor." Güneşten kızarmış yanaklarıyla bahçeye bakındı. Yapacak çok iş var ve zaman yetmiyor. Bu, Ellen'ın sloganıydı; anılarının geri kalanı paramparça olurken, bu sözler hiç değişmiyordu. Bu sözler neden Ellen'ın zihninde sürekli tekrarlanıyordu? İki kızla dul kalmış bir anne olarak hayatı boyunca hep zaman sıkıntısı mı çekmişti?

Ellen tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve yine eşelemeye başladı. Toby onun bunu neden yaptığını bilmiyordu; belki de hindibalardan nefret ediyordu. Toby başını kaldırıp bulutsuz gökyüzüne baktı. Havanın sıcaklığı çok iyiydi. Ellen burada tek başına rahat edebilirdi. Kapı kilitliydi ve halinden memnun görünüyordu. Yazları rutinleri buydu. Toby annesine bir sandviç hazırlayacak ve mutfak tezgâhının üzerine bıraktıktan sonra yatmaya gidecekti. Öğleden sonra dörtte uyanacak, Ellen'la birlikte yemek yiyeceklerdi.

Bryan'ın arabasının uzaklaştığını duydu. Akşam saat altı buçukta, geceyi Ellen'la birlikte geçirmek için geri dönecekti. Ve Toby bir kez daha hastanedeki görevine gidecekti.

Yapacak çok iş var ve zaman yetmiyor. Bu sözler Toby'nin de sloganı haline geliyordu. Tıpkı annesi gibi, kızının da asla yeterince zamanı olmuyordu.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Bu sabahki krizin yarattığı adrenalin tükenmişti ve şimdi yorgunluğun ağırlığını, omuzlarında sayısız taş varmış gibi hissediyordu. Doğruca yatağa gitmesi gerektiğini biliyordu ama kıpırdayamıyordu bile. Bunun yerine durup annesini izledi ve genç El-

tarama ve düzenleme : blacksnow

len'ın nasıl göründüğünü düşündü; yuvarlak yüzlü, geniş şapkalı bir kız. Bahçede mutlu bir şekilde çamurdan turtalar yapan bir kız.

Şimdi ben anne oldum, diye düşündü Toby. Ve her anne gibi, o da zamanın ne kadar hızla akıp gittiğini fark etmişti.

Annesinin yanına çömeldi.

Ellen ona yandan bir bakış atarken, açık mavi gözlerinde şaşkınlık vardı. "Bir şeye mi ihtiyacın var, hayatım?" diye sordu.

"Hayır, anne. Sadece sana biraz yardım etmek istedim."

"Ah!" Ellen gülümsedi, topraktan kirlenmiş elini kaldırarak Toby'nin yanağına düşen bir tutam saçı itti. "Hangilerini sökmen gerektiğini bildiğinden emin misin?"

"Sen göstersene."

"Bak." Ellen, Toby'nin ellerini nazikçe bir yeşillik topağına yönlendirdi. "Bunlarla başla."

Ve anne-kız yan yana, toprakta diz çökerek hindibaları temizlemeye başladılar.

tarama ve düzenleme : blacksnow

5

Angus Parmenter koşu bandının hızını artırınca hareket eden bandın ayaklarının altında biraz sarsıldığını hissetti. Hızını saatte altı mile çıkardı. Nabzı da hızlanmıştı; koşu bandının elciklerine yerleştirilmiş dijital göstergede okudu: 112. 116. 120. Kalp ritmini artırmalı, kan dolaşımını hızlandırmalıydı. *Kendini zorla! Oksijen içeri, oksijen dışarı! Şu kasları pompala!*

Önündeki sinema ekranında canı sıkılmasın diye oynayan film, bir Yunan köyünün taş döşeli sokaklarını gösteriyordu. Ama Angus'un bakışları dijital göstergeye odaklanmıştı. Nabzının 130'a tırmanışını izledi. Sonunda hedef kalp ritmine ulaşmıştı. Sonraki yirmi dakika boyunca orada tutmaya çalışacak, kendini sıkı bir şekilde çalıştıracaktı. Sonra yavaşlayacak, soğuyacak, nabzının yavaş yavaş yüze, sonra seksene, sonra da normal dinlenme ritmi olan altmış sekize in-

tarama ve düzenleme : blacksnow

mesini bekleyecekti. Sonrasında sıra Nautilus'a, üst gövde egzersizlerine gelecek ve ardından duşa girecekti. Öğle saati gelmiş olacak, şehir kulübünün yemek salonunda az yağlı, yüksek proteinli, yüksek selülozlu yemek servisi yapılacaktı. Yemeğin yanında günlük tabletler de gelecekti: E vitamini, C vitamini, çinko, selenyum. Yılları erteleyen sihirli bir besin cephaneliği.

Hepsi işe yarıyor gibiydi. Seksen iki yaşındaki Angus Parmenter, hayatı boyunca kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Ve çalışmalarının meyvelerini de topluyordu. Servetini kazanmak için çok uğraş vermişti; o mızıldanan çocukların herhangi birinin hayatları boyunca çalışabileceğinden çok daha fazla çalışmıştı. Parası vardı ve son kuruşuna kadar harcayacak kadar uzun yaşamaya kararlıydı. Sonraki kuşaklar kendi servetlerini kendileri kazanabilirdi. Şimdi *onun* oyun zamanıydı.

Öğleden sonra dost rakipleri Phil Dorr ve Jim Bigelow ile golf oynayacaktı. Sonra şehre gitmek için isterse Brant Hill minibüsüne binebilirdi. Bu gece *Cats'i* izlemek için Wang Merkezi'ne gitmeyi planlıyordu. Muhtemelen onu atlayacaktı. O hanımlar gidip bağıra çağıra kedi şarkıları söyleyebilirdi ama kendisi bunu yapmayacaktı; gösteriyi Broadway'de izlemişti ve bir kez yeterliydi.

Yanındaki sabit bisikletin vızıldadığını duyunca yandan bir bakış attı. Jim Bigelow çılgınca pedal çeviriyordu.

Angus başıyla onayladı. "Hey, Jim!"

"Selam, Angus."

tarama ve düzenleme : blacksnow

İkisi de konuşamayacak kadar egzersize odaklanmıştı. Karşıdaki ekranda bir yağmur ormanında çamurlu bir yol manzarası göründü. Angus'un kalp atışları dakikada 130 vuruşta sabitlenmişti.

"Herhangi bir şey duydun mu?" diye sordu Bigelow, bisikletin vızıltısının üzerinden. "Harry'yle ilgili?"

"Hayır."

"Onları gördüm... polisi... Göleti tarıyorlardı." Bigelow nefes nefeseydi ve aynı anda hem konuşup hem de pedal çevirmekte zorlanıyordu. *Kendi hatası*, diye düşündü Angus. Bigelow tatlılarını severdi ve spor salonuna haftada sadece bir kez gelirdi. Egzersizden ve sağlıklı yiyeceklerden nefret ederdi. Koşu bandının elciklerini sıkıca kavrayıp adımlarına odaklandı. *Yürü, yürü. Şu baldırları pompala, onları genç ve sert tut.*

"Lanet olasıca en gülünç şey," dedi Bigelow. "Harry'yle ilgili şu mesele. Sence..."

"Ben bir şey düşünmüyorum, Jim. Ortaya çıkmasını umalım sadece."

"Evet." Bigelow pedal çevirmeyi bıraktı. Arkasına yaslanarak soluklandı ve video ekranına baktı; tropik bir yağmur fırtınası ormanı dövüyordu. "Sorun şu ki," dedi sakince, "iyi bir şekilde ortaya çıkacağını sanmıyorum. İki gün oldu."

Angus aniden koşu bandını kapattı. Soğuma aşamasından vazgeçmişti. Doğruca üst gövde egzersizine geçecekti. Havlusunu omzuna attı ve salonun diğer tarafındaki Nautilus'a doğru yürüdü. Ama ne yazık ki Bigelow da bisikletten

tarama ve düzenleme : blacksnow

kalkıp peşine takılmıştı.

Angus, Bigelow'a aldırmadan banka oturdu ve latissimus dorsi egzersizlerine başladı.

"Angus," dedi Bigelow, "bu seni endişelendirmiyor mu?"

"Bu konuda bizim yapabileceğimiz bir şey yok, Jim. Polis işini yapıyor."

"Hayır, yani sana bir şeyi hatırlatmıyor mu…" Bigelow sesini kıstı. "Stan Mackie'ye ne oldu?"

Elleri Nautilus'un makaralarını tutarken Angus hareketsiz kaldı. "O aylar önce oldu."

"Evet ama bu da aynı şey. Aleti açıkta nasıl ortaya çıktığım hatırlıyor musun? Sonra da Phil'in adım unutmuştu. İnsan en iyi arkadaşının adını unutur mu?"

"Phil oldukça kolay unutulacak biri."

"Bu konuda böylesine umursamaz davrandığına inanamıyorum. Önce Stan'i kaybettik. Şimdi de Harry'yi. Ya..." Bigelow duraksadı ve birinin kendisini duymasından korkuyormuş gibi salonda etrafına bakındı. "Ya yanlış bir şeyler varsa? Ya hepimiz hastalanıyorsak?"

"Stan'in ölümü intihardı."

"Öyle diyorlar. Ama insanlar nedensiz yere pencerelerden atlamaz."

"Stan'i bir nedeni olmadığını bilecek kadar iyi tanıyor muydun?"

Bigelow bakışlarını indirdi. "Hayır…"

"İyi o zaman." Angus makaralarla çalışmasına devam etti. *Çek, bırak. Çek, bırak. Bu kasları genç tut...*

tarama ve düzenleme : blacksnow

Bigelow iç çekti. "Merak etmekten kendimi alamıyorum. Bu konuda kendimi hiç iyi hissetmedim. İlahİ sonuç. Belki de hak ettiğimiz şey bu."

"Katolikler gibi yapma, Jim! Sürekli başına bir yıldırım düşmesini bekliyorsun. Bir buçuk yıl oldu ve hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim." Bacağını uzattı. "Şu kuadrisepsleri görüyor musun? Şu kas definisyonunu? İki yıl önce yoktu."

"Benim kuadrisepslerim hiç gelişmedi," dedi Bigelow.

"Çünkü hiç çalıştırmıyorsun. Ve çok fazla endişeleniyorsun."

"Evet, sanırım öyle." Bigelow iç çekerek havlusunu boynuna astı. Bu onu kabuğundan başını uzatmış yaşlı bir kaplumbağa gibi gösteriyordu. "Öğleden sonraki planımız geçerli mi?"

"Phil aksini söylemedi."

"Pekâlâ. O halde birinci delikte görüşürüz."

Angus, arkadaşının spor salonundan çıkışını izledi. Bigelow yaşlı görünüyordu ve bunda şaşılacak bir şey yoktu; bisiklette sadece on dakika geçirmişti ve bu aerobik egzersizi sayılmazdı bile. Bazı insanlar kendi sağlıklarına dikkat etmiyordu. Bunun yerine enerjilerini hiçbir şey yapamayacakları konularla ilgili endişelenerek geçiriyorlardı.

Latissimus dorsi kasları zorlu çalışmanın yanma duygusunu hissettirmeye başlamıştı. Makaraları bıraktı ve biraz dinlendi. Salonda etrafına bakındığında diğer makinelerin çoğunlukla kadınlar tarafından kullanıldığını gördü; eşof-

tarama ve düzenleme : blacksnow

manlarını ve spor ayakkabılarını giymiş yaşlı kadınlar. Hanımlardan birkaçı Angus'a doğru dönüp o yaşta kadınlarda çok gülünç bulduğu cilveli tavırlarla baktı. Kendisi için fazla yaşlıydılar. Elli yaşlarında bir kadın daha çok hoşuna gidebilirdi. Ama o da ancak her açıdan kendisine yetişecek kadar formdaysa mümkündü.

Şimdi göğüs kaslarını çalıştırma zamanıydı.

Kol tutacaklarına uzandı ve tam ilk hareketi yapacakken, makinede bir terslik olduğunu fark etti. Sağ elcik titriyor gibi görünüyordu.

Elini çekti ve elciğe baktı. Hiç kıpırdamıyordu; titreşim falan yoktu. Sonra eline baktı aniden ürperdi. *Neler oluyor?*

Sağ eli şiddetle titriyordu.

Molly Picker başını tuvaletten kaldırıp sifonu çekti. Midesinde hiçbir şey kalmamıştı. Hepsini çıkarmıştı. Pepsi, Fritos ve Lucky Charms. Başı dönerek yere oturdu, sırtını banyo duvarına yasladı ve borulardan akıp giden suyu dinledi. *Üç hafta,* diye düşündü. *Üç haftadır hastayım.*

Ayağa kalkmaya ve yatağa dönmeye çalıştı. Şişkin şiltelerin üzerine kıvrılarak çabucak derin bir uykuya daldı.

Öğlende Romy odaya girdiğinde uyandı. Adam kapıyı vurmaya bile gerek duymadan içeri girdi; yatağa oturdu ve Molly'yi sarstı. "Hey, Molly Wolly! Hâlâ miden bulanıyor mu?"

Molly homurdanarak ona baktı. Romy ona bir sürüngeni

tarama ve düzenleme : blacksnow

hatırlatıyordu; parlak saçları arkaya taranarak bastırılmış, gözbebekleri görünmeyecek kadar koyu renk gözlü, kertenkele adam. Ama saçlarını okşayan el nazikti; bu, Romy'nin uzun zamandır görmediği bir yönüydü. Romy gülümsedi. "Bugün pek iyi değilsin, ha?"

"Yine kustum. Kusmalarım bir türlü kesilmiyor."

"Şey, evet. Nihayet bunun için sana bir şey getirdim." Romy, komodinin üzerine bir ilaç şişesi koydu. Üzerinde el yazılı talimatlar vardı: *Mide bulantısı için her sekiz saatte bir, bir tablet al.* Romy banyoya girdi, bir bardak su doldurdu ve Molly'nin yatağına döndü. Şişeyi açıp bir tablet çıkardı ve Molly'nin doğrulup oturmasına yardım etti. "Şerefe!" dedi.

Molly tablete kaşlarını çatarak baktı. "Bu nedir?"

"İlaç."

"Nereden aldın?"

"Sorun değil. Doktor bunu önerdi."

"Hangi doktor?"

"Bak, ben burada nazik davranmaya, sana kendini iyi hissettirmeye çalışıyorum ve sen bana karşılık veriyorsun. Tableti alıp almaman umurumda bile değil."

Molly başını çevirdiğinde sırtını tutan elin yumruk şeklinde sıkıldığını hissetti. Sonra Romy hiç beklenmedik bir şekilde gevşedi ve sıcak bir tavırla Molly'nin sırtını sıvazlamaya başladı.

"Haydi, Molly. Seninle ilgilendiğimi biliyorsun. Daima ilgilendim ve ilgileneceğim."

Molly acı bir şekilde güldü. "Sanki bu bana kendimi

tarama ve düzenleme : blacksnow

özel hissettirirmiş gibi."

"Özelsin. Sen benim özel bebeğimsin. En iyi kızımsın." Romy, elini Molly'nin gömleğinin altına kaydırıp tenini okşadı. "Son zamanlarda çok huysuzsun. İçimden sana iyilik yapmak gelmiyordu. Ama seninle her zaman ilgilendiğimi biliyorsun, Molly lolipop." Molly'nin kulak memesini emerek mırıldandı: "Hmm, çok lezzetli."

"Tablette ne var?"

"Sana söyledim. Kusma krizlerini geçirecek ve yine yemeye başlamanı sağlayacak. Senin yaşındaki bir kızın yemesi gerek." Dudakları Molly'nin boynuna ve oradan da omzuna kaydı. "Yemezsen, çok yakında seni hastaneye götürmek zorunda kalacağım. Hastaneye gitmek ister misin? Bir sürü tuhaf doktorun arasına?"

"Doktor falan görmek istemiyorum." Molly elindeki tablete bakarken aniden içinde bir merak uyandı; tabletle değil, Romy'yle ilgili bir merak. Ona aylardır bu kadar nazik davranmamış, hatta pek ilgilenmemişti bile. Eskisi gibi, bir zamanlar onun özel kızı olduğu zamanki gibi değildi. O zamanlar gecelerini birlikte yatakta geçirir, MTV izler, dondurma yer ve bira içerlerdi. O zamanlar kendisine sadece Romy dokunurdu. Kendisine dokunmasına izin verdiği tek kişi oydu. Aralarındaki her şey değişmeden önce.

Romy gülümsüyordu ama her zamanki gibi değil, gerçekten gözlerinden yansıyan bir şekilde gülümsüyordu.

Tableti yuttu ve üzerine bir yudum su içti.

"İşte benim kızım." Romy onun yastığını indirdi ve

tarama ve düzenleme : blacksnow

Molly'yi yatırıp üstünü örttü. "Şimdi uyu."

"Yanımda kal, Romy."

"Benim yapmam gereken şeyler var, bebeğim." Romy ayağa kalktı. "İş."

"Sana bir şey söylemem gerek. Neden hastalandığımı biliyorum..."

"Bunu daha sonra konuşuruz, tamam mı?" Romy, Molly'nin başını okşadı ve odadan çıktı.

Molly tavana baktı. *Üç hafta, mide üşütmesi için aşırı uzun bir süre,* diye düşündü. Ellerini karnına koydu ve oradaki şişmeyi gerçekten hissedebildiğini hayal etti. *Ne zaman çuvalladım? Hangi adam içime boşaldı?* Her zaman dikkatli davranmış, her zaman kendi prezervatiflerini yanında taşımış, onları ön sevişme sırasında kullanmayı öğrenmişti. Aptal değildi; bu işi yapan bir kızın kolayca hastalanabileceğim biliyordu.

Şimdi gerçekten hastaydı ve o hatayı ne zaman yaptığını bile hatırlamıyordu.

Romy *onu* suçlardı.

Yataktan kalkarken başının döndüğünü hissetti. Nedeni açlıktı. Bugünlerde sürekli açtı; midesinin bulandığını hissettiği zamanlarda bile. Giyinirken biraz daha Fritos yedi. Tuzun tadı güzeldi. Avuç avuç yiyebilirdi ama sadece birkaç tane kalmıştı. Torbayı yırtıp açtı ve kırıntıları yaladı; tam o anda aynada kendini gördü. Görüntüsünden o kadar iğrendi ki torbayı çöp sepetine atıp odadan çıktı.

Saat daha öğleden sonra biri çeyrek geçiyordu ve henüz

tarama ve düzenleme : blacksnow

hareket yoktu. Dışarıda Sophie'yi kapı kirişine dayanmış, elindeki Pepsi kutusundan yudumlarken buldu. Sophie onun için sadece beyinsiz bir kıç demekti. Ona aldırmamaya karar vererek yanından geçerken bakışlarını ileri dikmişti.

"Bak, bak, bu Bayan Tahtagöğüs değil mi?" dedi Sophie.

"Göğüsler ne kadar büyükse, beyin de o kadar küçük oluyor."

"O zaman kızım, senin muhteşem bir beynin olmalı."

Molly, Sophie'nin alaycı kahkahalarından bir an önce kaçabilmek için adımlarını hızlandırdı. İki sokak ötedeki telefon kulübesine ulaşana kadar da yürümeyi kesmedi. Sarı Sayfalar'ın hırpalanmış bir kopyasını taradı ve deliğe bir çeyreklik atarak numarayı tuşladı.

Bir ses cevap verdi: "Kürtaj Danışmanlığı."

"Biriyle konuşmam gerek," dedi Molly. "Hamileyim."

Siyah bir araba kaldırıma yanaşıp durdu. Romy arka koltuğa yerleşip kapıyı kapattı.

Sürücü ona bakmak için dönmedi; asla bakmazdı. Çoğunlukla Romy kendini adamın beyaz-sarı saçlı dar kafasının arkasına bakarken bulurdu. İnsan öyle bir rengi çok sık göremezdi; özellikle de bir erkekte. Romy kaltakların bu saçı beğenip beğenmediğini merak ediyordu. Ama onun düşüncesine göre, kaltaklar cüzdanında parası olduğu sürece adamın başında saç olup olmadığına bile bakmazdı.

Romy'nin cüzdanı ise bugünlerde bir hayli inceydi.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Arabanın içine her zaman yaptığı gibi hayranlıkla bakındı ama sürücü koltuğundaki adamın birçok açıdan üstün durumda olmasına içerliyordu. Adamın adını veya ne yaptığını umursamıyordu; bu koltukların deri olduğu gerçeğinin kokusu gibi, onun üstünlüğünün kokusunu da almak zor değildi. Onun gibi bir adam için, Romulus Bell sadece arabanın içine sürüklenmiş bir toz parçasıydı ve yakında dışarı atılacaktı. Yüzüne bakmaya bile değmezdi.

Romy adamın açık ensesine bakarken talihini çevirmenin ne kadar kolay olduğunu düşündü. Tabii isterse. Bu ona kendini daha iyi hissettirirdi.

"Bana söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sordu sürücü.

"Evet. Bir tane daha kilitledim."

"Kesin mi?"

"Hey, kızlarımı içten dışa tanırım. Onlara ne olduğunu kendilerinden önce bilirim. Diğer zamanların hepsinde haklıydım, hatırladın mı?"

"Öyle."

"Ya para? Paramı almam gerekiyor."

"Bir sorun var."

"Ne sorunu?"

Sürücü uzanıp dikiz aynasını ayarladı. "Annie Parini bu sabah randevusuna gelmedi."

Romy gergince önündeki koltuğu tuttu. "Ne?"

"Onu bulamadım. Anlaştığımız yerde beklemiyordu."

"Oradaydı. Onu kendim götürdüm."

"O zaman ben gelmeden gitmiş olmalı."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Aptal kaltak, diye düşündü Romy. Kaltaklar sürekli ona karşı gelirken, sürekli her şeyi berbat ederken, insan nasıl iş yapabilirdi ki? Kaltaklarda hiç kafa yoktu. Ve şimdi onu zor duruma düşürmüşlerdi yine.

"Annie Parini nerede, Bay Bell?"

"Ben onu bulurum."

"Çabuk olun. Bunun bir aydan uzun süre devam etmesine izin veremeyiz." Adam elini salladı. "Artık inebilirsiniz."

"Peki ya para?"

"Bugün ödeme yok."

"Ama size söyledim, biri daha var."

"Bu kez önce teslimat istiyoruz. Ekim'in son haftası. Ve malı kaybetmeyin. Şimdi inin, Bay Bell."

"Benim..."

"İn aşağı!"

Romy arabadan indi ve kapıyı sertçe kapadı. Araba hemen hareket etti ve Romy uzaklaşan aracın arkasından öfkeyle baktı.

Her adımda öfkesi artarken Tremont Caddesi'ne doğru yürümeye başladı. Annie Parini'nin nerelerde takıldığını biliyordu; onu bulabileceğini biliyordu ve bulacaktı.

Sürücünün sözleri zihninde tekrarlanıp duruyordu. *Bu kez malı kaybetme.*

Telefon çaldı ve Toby'yi çamur katmanlarının arasından süzülüyormuş gibi hissettirecek kadar derin bir uykudan

tarama ve düzenleme : blacksnow

uyandırdı. Ahizeye uzandı ve yerinden düşürdü. Ahize yerden sekti. Almak için yatakta dönerek uzanırken, başucundaki saat gözüne ilişti. Öğlen on ikiydi; ona göre gece yarısı anlamına geliyordu. Ahize komodinin diğer tarafına düşmüştü. Yerden alabilmek için kordonundan çekiştirdi.

"Alo?"

"Dr. Harper? Ben Robbie Brace."

Toby uyku sersemliğiyle adamın kim olduğunu hatırlamaya ve sesinin neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya çalıştı.

"Brant Hill Bakımevi'nden," dedi adam. "İki gün önce tanışmıştık. Bana Harry Slotkin'i sormuştunuz."

"Ah, evet." Toby doğrulup otururken, zihni uykunun etkisinden aniden sıyrılıverdi. "Aradığınız için teşekkürler."

"Korkarım verecek çok fazla bilgim yok. Bay Slotkin'in klinik dosyası önümde ve sağlığının çok yerinde olduğunu görüyorum."

"Hiçbir sorunu yok mu?"

"Hastalığını açıklayabilecek hiçbir şey görünmüyor. Fiziksel muayenesi mükemmel. Laboratuvar tahlilleri iyi görünüyor. .." Toby hattın diğer ucundan kâğıt hışırtıları duydu. "Baştan aşağı tarama yapılmış. Her şey normal."

"Ne zaman yapılmış?"

"Bir ay önce. Dolayısıyla acil serviste karşılaştığınız durumun akut olma ihtimali de yok."

Toby gözlerini kapattığında gerginlik yüzünden midesinin bulandığını hissetti. "Yeni bir şey duydunuz mu?" diye

tarama ve düzenleme : blacksnow

sordu.

"Bu sabah göleti taradılar. Onu bulamamış olmaları sanırım iyi bir şey."

Evet. Hâlâ hayatta olabileceği anlamına geliyor.

"Her neyse, söyleyebileceklerim bu kadar."

"Teşekkür ederim," dedi Toby ve telefonu kapattı. Tekrar uykuya dönmesi gerektiğini biliyordu. Bu gece yine nöbeti vardı ve dinlenmek için sadece dört saati kalmıştı. Ama Robbie Brace'in araması onu huzursuz etmişti.

Telefon tekrar çaldı.

Ahizeyi kapıp hemen açtı. "Dr. Brace?"

Hattın diğer tarafındaki ses şaşkındı. "Ah, hayır. Ben Paul." Paul Hawkins, Springer'in acil servis şefiydi. Resmİ olarak Toby'nin amiriydi; gayriresmİ olarak, sempatik bir dinleyici ve tıp personelindeki birkaç yakın dostundan biriydi.

"Affedersin, Paul," dedi Toby. "Başka birinin geri aradığını sandım. Nasılsın?"

"Burada bir sorunumuz var. Bugün öğleden sonra gelmen gerekiyor."

"Ama daha birkaç saat önce paydos ettim. Bu gece yine nöbetim var."

"Bu vardiya değil. Yönetim toplantısı. Ellis Corcoran istedi."

Springer Hastanesi'ndeki doktorlar hiyerarşisinde Tıp-Cerrahi personeli şefi Corcoran en tepedeydi. Paul Hawkins ve diğer tüm bölüm şefleri ona rapor verirdi.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Toby doğrulup oturdu. "Bu toplantı neyle ilgili?"

"Birkaç mesele var."

"Harry Slotkin mi?"

Paul duraksadı. "Kısmen. Görüşmek istedikleri başka konular da var."

"Çoğul kullandın. Başka kim olacak orada?"

"Dr. Carey. Yönetim. O gece olanlarla ilgili sormak istedikleri sorular var."

"Sana olanları anlatmıştım zaten."

"Evet ve ben de onlara açıklamaya çalıştım ama Doug Carey anlamamakta direniyor. Corcoran'a şikâyette bulunmuş."

Toby homurdandı. "Bütün bunların gerçekte neyle ilgili olduğunu biliyor musun, Paul? Harry Slotkin'le hiçbir ilgisi yok. Freitas'la ilgili; birkaç ay önce ölen çocukla yani. Carey benden intikam almaya çalışıyor."

"Bu tamamen farklı bir konu."

"Hayır, değil. Carey çuvalladı ve çocuk öldü. Ben onu sorumlu tutmuştum."

"Onu sadece sorumlu tutmakla kalmadın. Bu yüzden ona *dava açtırdın!"*

"Çocuğun ailesi benim görüşümü istemişti. Onlara yalan mı söyleseydim? Bunun için dava edilmesi gerekirdi. Gözetimsiz bir katta bir çocuğu delik bir dalakla bırakmak da ne demek? Zavallı çocuğu kurtarmaya çalışan bendim."

"Pekâlâ, adam çuvalladı. Ama görüşlerinle ilgili daha sessiz kalabilirdin."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Ve asıl sorun da buydu işte. Toby hiç sessiz davranmamıştı.

Bu, her doktorun korktuğu türden bir müdahale olmuştu: Ölen bir çocuk. Anne ve babası koridorda çığlık çığlığaydı. Kendisi çocuğu kurtarmaya çalışırken öfkesini haykırmıştı: "*Bu çocuk neden yoğun bakım bölümünde değil?"*

Anne ve baba bunu duymuştu. Sonunda avukatlar da duymuştu.

"Toby, şu anda önümüzdeki konuya odaklanmalıyız. Toplantı bugün öğleden sonra saat ikide. Seni davet etmeyeceklerdi ama ben ısrar ettim."

"Ben neden davet edilmedim? Bu gizli bir toplantı mı?"

"Sadece buraya gelmeye çalış, tamam mı?"

Toby telefonu kapattıktan sonra saate baktı. Yarım olmuştu bile; annesiyle kalacak birini bulmadan çıkamazdı. Hemen ahizeyi kaldırdı, Bryan'ı aradı. Telefon dört kez çaldı, sonunda telesekreter devreye girdi. *Selam, ben Noel! Ve ben de Bryan! Sizden haber almaya can atıyoruz, bu yüzden mesaj bırakın...*

Toby düğmeye basarak hattı kesti ve başka bir numara tuşladı; ablasınınkini. *Lütfen evde ol. Bir kez olsun, Vickie, lütfen orada ol...*

"Alo?"

"Benim," dedi Toby, rahat bir nefes alarak.

"Bir dakika bekler misin? Ocakta bir şey var da…"

Toby ahizenin bırakıldığını ve bir çaydanlık kapağının tıkırtısını duydu. Sonra Vickie tekrar telefona geldi.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Affedersin. Bu gece Steve'in ortaklan yemeğe geliyor ve şu yeni tatlıyı deniyorum..."

"Vickie, bir duvara tosladım. Birkaç saatliğine annemle ilgilenmen gerekiyor."

"Yani... *şimdi* mi?" Vickie inanamaz bir tavırla keskin bir kahkaha attı.

"Hastanede bir acil durum toplantısı var. Onu sana bırakayım; toplantı biter bitmez de alırım."

"Toby, bu gece konuklarım var. Yemek yapıyorum, evin temizlenmesi gerek ve çocuklar okuldan dönecek."

"Annem sana sorun olmaz, gerçekten. Arka bahçede oyalanır."

"Onun bahçede dolaşmasına izin veremem! Daha yeni çimenler diktik..."

"O zaman televizyonun karşısına oturtursun. Hemen çıkmam gerek, yoksa yetişemeyeceğim."

"Toby..."

Toby telefonu sertçe kapattı. Tartışmak için zamanı veya sabrı yoktu; Vickie'nin evi arabayla yarım saatlik mesafedeydi.

Ellen'ı dışarıda mutlu bir şekilde gübre yığınıyla uğraşırken buldu.

"Anne," dedi Toby. "Vickie'nin evine gitmemiz gerekiyor."

Ellen doğrulunca Toby annesinin ellerinin ve elbisesinin leş gibi olduğunu gördü üzüntüyle. Ona banyo yaptıracak veya üzerini değiştirecek zamanı yoktu. Vickie bir şeyler ayar-

tarama ve düzenleme : blacksnow

lamak zorunda kalacaktı.

"Arabaya binelim," dedi Toby. "Acele etmemiz gerek."

"Vickie'yi rahatsız etmemeliyiz, biliyorsun."

"Onu haftalardır görmedin."

"O çok meşgul. Vickie çok meşgul bir kız. Onu rahatsız etmek istemiyorum."

"Anne, hemen çıkmamız gerek."

"Sen git. Ben evde kalırım."

"Sadece birkaç saat. Sonra hemen eve döneceğiz."

"Hayır, ben bahçeyle uğraşacağım." Ellen çömelip elindeki malayı gübre yığınına derinlemesine soktu.

"Anne, hemen *gitmemiz* gerek!" Toby öfkeyle kolunu tutup o kadar ani ayağa kaldırdı ki Ellen korkuyla inledi.

"Canımı yakıyorsun!" diye sızlandı Ellen.

Toby hemen onu bıraktı. Ellen bir adım gerilip kolunu ovalarken kızına şaşkınlıkla bakıyordu.

Ellen'ın sessizliği ve gözlerindeki buğu Toby'nin yüreğine dokundu.

"Anne." Toby utanç içinde başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm. Sadece şu anda sözümü dinlemen gerek. Lütfen."

Ellen yere, çimenlerin üzerine düşen şapkasına baktı; hasır kenar rüzgârda titriyordu. Almak için yavaşça eğildi ve sonra şapkayı göğsüne bastırarak doğruldu. Üzgün bir tavırla bakışlarını yere dikti ve başıyla onayladı. Sonra bahçe kapısına yürüyüp Toby'nin açması için bekledi.

Vickie'nin evine giderken, Toby annesinin gönlünü al-

tarama ve düzenleme : blacksnow

maya çalıştı. Zorlama bir neşeyle o hafta sonu neler yapacaklarından söz etti. Evin yanına bir gül çiti daha dikecek, yeni çiçekler ekeceklerdi. Ellen kırmızı gülleri severdi. Gübre yayacak, çiçek soğanı bahçesi yapacaklardı. Taze domatesli sandviç yiyip limonata içeceklerdi. Birlikte çok şey yapacaklardı!

Ellen bütün bu süre boyunca sesini çıkarmadan sadece kucağındaki şapkaya baktı.

Vickie'nin araba yoluna girerlerken Toby yaklaşan sorun için kendini hazırladı. Vickie elbette ki bunun ne kadar uygunsuz ve sorumsuz bir davranış olduğundan dem vuracaktı. Vickie ve bütün o sorumlulukları! Bentley Koleji'nin biyoloji bölümünde bir eğitmen pozisyonu. En sevdiği kelime *ben* olan kibirli bir yönetici koca. İkisi de asık yüzlü ergenlik çağında bir erkek ve bir kız çocuk. Toby bekâr ve çocuksuz olduğu için çok şanslıydı! Elbette ki annesiyle onun ilgilenmesi gerekiyordu.

Hayatımla başka ne yapacağım ki?

Toby, Ellen'ın arabadan inmesine ve evin önündeki basamakları çıkmasına yardım etti. Kapı ardına kadar açıldı ve Vickie öfkeden kızarmış yüzüyle göründü.

"Toby, bu olabilecek *en kötü* zaman."

"İnan bana, ikimiz için de öyle. Onu en çabuk şekilde almaya çalışacağım." Toby annesine içeri girmesini işaret etti. "Haydi, anne. İyi eğlenceler."

"Yemek yapıyorum," dedi Vickie. "Onunla ilg..."

"Sorun değil. Televizyonun karşısına oturt yeter. Nicke-

tarama ve düzenleme : blacksnow

lodeon kanalını seviyor."

Vickie, kaşlarını çatarak Ellen'ın elbisesine baktı. "Giysilerine ne oldu böyle? Her yeri pislik içinde. Anne, koluna bir şey mi oldu? Neden ovalıyorsun?"

"Acıyor." Ellen üzgün bir tavırla başını iki yana salladı. "Toby bana kızdı."

Toby'nin yüzü kızardı. "Onu arabaya bindirmek zorundaydım. Bahçeden ayrılmak istemedi. Bu yüzden üstü başı kirli."

"Eh, böyle görünmesine izin verememem. Saat altıda konuklarım gelecek!"

"Söz veriyorum, altıdan önce dönerim." Toby, Ellen'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Sonra görüşürüz, anne. Vickie'nin sözünü dinle."

Ellen arkasına bakmadan eve girdi. *Beni cezalandırıyor,* diye düşündü Toby. *Öfkelendiğim için bana kendimi suçlu hissettiriyor.*

"Toby," dedi Vickie, onunla birlikte basamaklardan inerken. "Bir daha ki sefere önceden haber ver. Bryan'a bu yüzden para ödemiyor muyuz?"

"Ulaşamadım ona. Çocukların yakında döner ve onunla ilgilenirler."

"Bunu istemezler!"

"O zaman onlara para öde. Çocukların paraya kesinlikle değer veriyor." Toby arabanın kapısını sertçe kapatıp kontağı çevirdi. *Bunu ne diye söyledim ki şimdi?* diye düşündü, yola çıkarken. *Sakinleşmem gerek. Kontrolü geri almalı ve bu top-*

tarama ve düzenleme : blacksnow

lantıya hazırlanmalıyım. Ama Vickie'yle çoktan çuvallamıştı bile. Şimdi ablası ona kızgındı; Ellen da öyle. Belki de lanet olasıca bütün dünya ona kızgındı.

İçinden gaza basıp hızlanmak, bütün bunları arkasında bırakarak sürmeye devam etmek geliyordu. Yeni bir kimlik, yeni bir kasaba, yeni bir yaşam. Şimdi yaşadığı hayat berbattı ve kimin hatası olduğunu bile bilmiyordu. Hepsinin kendi hatası olmadığı kesindi; o sadece elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

Springer Hastanesi'nin otoparkına girdiğinde saat ikiyi on geçiyordu. Düşüncelerini toparlayacak zamanı yoktu; toplantı çoktan başlamıştı ve Doug Carey'nin onun yokluğunda ağzını açmasını istemiyordu. Eğer ona saldıracaksa, Toby kendini savunmak için orada olmak istiyordu. Doğruca ikinci kattaki yönetim kanadına yöneldi ve toplantı salonuna girdi.

İçeride bütün konuşmalar kesildi.

Masanın etrafına baktığında, orada oturan altı kişi arasında dost yüzler gördü. Paul Hawkins. Maudeen ve Val. Toby, Val'in yanındaki ve Paul'ün karşısındaki sandalyeye oturdu. Paul selamlama anlamında sessizce başıyla onayladı. Birine bakması gerekecekse, en azından yakışıklı bir adam olabilirdi. Masanın diğer ucunda oturan Dr. Carey'ye neredeyse bakmadı bile ama düşmanca varlığına aldırmamak imkânsızdı. Ufak tefek bir adam olmasına rağmen-birçok açıdan -Carey bu açığını dimdik bir duruş ve açıkça tehditkâr bakan gözlerle kapatıyordu. Ufak ve saldırgan bir Chihuahua gibiydi. O anda adamın dik dik kendisine baktığını hissedebili-

tarama ve düzenleme : blacksnow

yordu.

Carey'ye aldırmadan dikkatini Ellis Corcoran'a odakladı. Corcoran'ı pek tanımıyordu ki Springer'deki herhangi birinin tanıdığından da emin değildi. Onun Yankee tarzı kapalılığını aşmak zordu. Duygularını nadiren gösterirdi ve şu anda da göstermiyordu. Şişman karnını masaya dayamış halde oturan hastane yöneticisi Ira Beckett da öyle. Sessizlik fazla uzun sürdü. Toby'nin avuçları terlemişti; masanın altından ellerini kumaş pantolonuna sildi.

"Ne diyordunuz, Bayan Collins?" dedi Ira Beckett.

Maudeen boğazını temizledi. "Her şeyin aynı anda olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Travma odasında yaşam kurtarmaya çalışıyorduk. Bu bütün dikkatimizi bu işe vermemizi gerektirmişti. Bay Slotkin'in yeterince iyi kor..."

"Ona aldırmadınız yani?" dedi Carey.

"Ona aldırmadık değil."

"Onu ne kadar süre yalnız bıraktınız?" diye sordu Beckett.

Maudeen, *bana yardım et* diyen gözlerle sessizce Toby'ye baktı.

"Bay Slotkin'i en son ben gördüm," dedi Toby. "Beşbeş on beş sularında. Gitmiş olduğunu anladığımızda saat altıyı geçiyordu."

"Yani onu yaklaşık bir saat yalnız mı bıraktınız?"

"Tarama için bekliyordu. Röntgen teknisyenine haber vermiştik. O noktada onun için yapabileceğimiz başka bir şey yoktu. Odadan çıkmayı nasıl başardığını hâlâ bilmiyo-

tarama ve düzenleme : blacksnow

ruz."

"Çünkü ona göz kulak olmadınız," dedi Carey. "Onu bağlamadınız bile."

"Bağlanmıştı," dedi Val. "Hem el hem de ayak bileklerinden!"

"O zaman bir tür Houdini olmalı bu adam. Kimse el ve ayak bilekleri bağlıyken oradan çıkamaz. Ya da biri kayışları bağlamayı unutmadan."

İki hemşire de suskun kaldı; ikisi de bakışlarını masaya dikmişti.

"Dr. Harper?" dedi Beckett. "Bay Slotkin'i en son gören kişinin kendiniz olduğunu söylediniz. Bağlanmış mıydı?"

Toby yutkundu. "Bilmiyorum."

Paul masanın karşısından kaşlarını çattı. "Bana, bağlı olduğunu söylemiştin."

"Öyle olduğunu *sanıyordum.* Yani, bağlı olduğunu düşündüm. Ama çok fazla karmaşa vardı ve şimdi ben... o kadar emin değilim. Bağlanmışsa, kaçmış olması imkânsız."

"En azından sonunda bu konuda dürüst davranabildik," dedi Carey.

"Asla aksi şekilde davranmadım!" diye karşılık verdi Toby. "Ben eğer çuvallarsam, en azından itiraf ederim."

Paul araya girdi. "Toby..."

"Bazen burada aynı anda on farklı krizle uğraşıyoruz. Bir nöbet sırasında ters giden şeylerle ilgili her detayı hatırlayanlayız!"

"Gördün mü, Paul?" dedi Carey. "İşte sözünü ettiğim

tarama ve düzenleme : blacksnow

şey de bu. Sürekli bu savunmacılıkla karşılaşıyorum. Ve her zaman gece nöbetinde!"

"Ama şikayet eden tek kişi de sen gibi görünüyorsun," dedi Paul.

"Sorun yaşayan daha bir düzine doktor gösterebilirim. Gecenin bir saati, kabul edilmesine gerek olmayan hastalarla ilgili telefonlar alıyoruz. Bu bir yargı sorunu."

"Hangi hastalardan söz ediyorsunuz?" diye sordu Toby.

"Şu anda isimleri önümde değil."

"O zaman isimleri önünüze alın. Yargımı sorgulayacaksanız, detay isterim."

Corcoran iç çekti. "Konudan sapıyoruz."

"Hayır, konu tam olarak bu," dedi Carey. "Paul'ün acil servis personelinin yeterliliği. O gece acil serviste neler olduğunu biliyor musunuz? Lanet olasıca bir parti veriyorlardı! Bir fincan kahve içmek için personel odasına girdim ve her yerde süsler gördüm! Bir pasta ve bir sürü mum. Muhtemelen olan da buydu. Arka odada parti vermekle o kadar meşgullerdi ki…"

"Bu saçmalık!" dedi Toby.

"Bir parti verdiniz, değil mi?" dedi Carey.

"Nöbetin başlarında, evet. Ama bu bizi işimizden alıkoymadı. Acil durum vakası geldiğinde hepimiz işimizin başındaydık. Kadın bütün dikkatimizi gerektiriyordu."

"Ve onu da kaybettiniz," dedi Carey.

Bu sözler Toby'nin suratına tokat gibi indi; genç kadın yanaklarının kızardığını hissetti. En kötüsü, Carey'nin haklı

tarama ve düzenleme : blacksnow

olmasıydı. Toby hastayı *kaybetmişti.* Nöbeti bir felakete *dönüşmüştü;* oldukça da açık bir felakete. Bekleme salonuna giren yeni hastalar, Harry Slotkin'in oğlunun öfkeli nutkuyla karşılaşmıştı. Sonra bir ambulans, göğüs ağrısı çeken birini *getirmiş ve* arkasından polis gelmişti, kaybolan hastanın aranması için iki polis arabası gönderilmişti. Toby'nin sıkı kontrollü acil servisi tam bir kargaşaya sürüklenirken, ilk fizik kanunu etkisini hissettirmişti.

Toby ellerini masaya koyarak öne eğildi ama Carey'ye değil, Paul'e bakıyordu. "Öyle bir vakayla başa çıkmak için desteğimiz yoktu. O hasta bir travma merkezine gitmeliydi. Onu elimizden geldiğince yaşattık. Bu muhteşem Dr. Carey'nin bile kadını kurtarabileceğini sanmıyorum."

"Beni çok geç aradınız," dedi Carey.

"Sizi, kadının durumunu anlar anlamaz aradık."

"Bunu anlamanız ne kadar sürdü?"

"Hastanın gelişinden birkaç dakika sonra."

"Ambulans kayıtlarına göre, hasta beş yirmide gelmiş. Siz beni beş kırk beşte aradınız..."

"Hayır, daha erken aradık." Toby, Maudeen ve Val'e baktı; ikisi de başlarıyla onayladı.

"Bu kayıtlarda yok," dedi Carey.

"Kimin not alacak zamanı vardı ki? Hepimiz kadını kurtarmaya çalışıyorduk!"

Corcoran araya girdi: "Millet, *lütfen!* Buraya dövüşmeye gelmedik. Bu yeni krizle nasıl başa çıkacağımız hakkında konuşmamız gerek."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Ne yeni krizi?" dedi Toby.

Herkes şaşkınlıkla ona baktı.

"Sana söyleme fırsatım olmadı," dedi Paul. "Kendim de yeni öğrendim. Haber bir gazetede yayınlanmış. 'Acil serviste unutulan hasta ortadan kayboldu' şeklinde bir şey. Kısa süre önce bir muhabir aradı ve detayları sordu."

"Bunu haber yapmaya değer kılan ne?"

"Cerrahın yanlış bacağı kesmesi gibi bir şey. İnsanlar hastanelerde olan tersliklerle ilgili şeyleri duymak ister."

"Peki ama gazeteye kim haber verdi?" Toby, masanın etrafındakilere baktı ve bir an için Carey ile göz göze geldi. Adam bakışlarını kaçırdı.

"Belki de Slotkin ailesi anlatmıştır," dedi Beckett. "Belki de dava açmaya hazırlanıyorlardı^ Gazetenin haberi nasıl öğrendiğini gerçekten bilmiyoruz."

Carey sakin ama iğneleyici bir tavırla araya girdi. "Gaflar fark edilir."

"Sizinkiler her nasılsa gömülüyor ama," dedi Toby.

"Lütfen" dedi Corcoran. "Hasta zarar görmemiş bir şekilde bulunursa, o zaman sorun yok. Ama aradan iki gün geçti ve bildiğimiz kadarıyla onu gören olmadı. Sadece hayatta ve iyi durumda olduğunu umut etmek zorundayız."

"Bu sabah bir muhabir acil servisi iki kez aradı," dedi Maudeen.

"Umarım onunla kimse konuşmamıştır."

"Hayır. Hemşireler telefonu yüzüne kapatmış."

Paul hüzünlü bir tavırla güldü. "Eh, bu da basınla başa

tarama ve düzenleme : blacksnow

çıkmanın bir yoludur."

"Adamı bulabilirlerse, bunu herhangi bir zarar görmeden atlatabiliriz," dedi Corcoran. "Ne yazık ki Alzheimer hastaları millerce mesafeyi yürüyebilir."

"Adam Alzheimer değildi," dedi Toby. "Tıbbi geçmişi bunu göstermiyor."

"Ama kafasının karışık olduğunu söylediniz."

"Nedenini bilmiyorum. Onu muayene ettiğimde fokal bir şey bulamadım. Bütün kan tahlilleri normal çıktı. Ne yazık ki röntgen taraması yapılamadı. Keşke size teşhisi söyleyebilseydim ama çalışmamı bitiremedim." Toby duraksadı. "Ama nöbet geçirip geçirmediğini merak ediyorum."

"Tanık oldunuz mu?"

"Bacağının seğirdiğini gördüm. İstem dışı bir hareket olup olmadığından emin değilim."

"Ah, Tanrım." Paul arkasına yaslandı. "Bir otobana çıkmadığını veya bir su kenarına yaklaşmadığını umalım. Başı derde girebilir."

Corcoran başıyla onayladı. "Bizim de öyle."

Toplantı sona erdikten sonra, Paul, Toby'den hastanenin kantininde kendisine katılmasını istedi. Saat öğleden sonra üçtü ve yemek sırası bir saat önce kapanmıştı, dolayısıyla kraker, cips ve akü asidi kadar güçlü ve hiç tükenmek bilmeyen kahve dışında seçenekleri kalmamıştı. Kantin boştu ve istedikleri herhangi bir masaya oturabilirlerdi ama Paul ka-

tarama ve düzenleme : blacksnow

pıdan en uzaktaki, köşedeki masaya geçti. Kendilerini duyabilecek herkesten uzağa.

Paul, Toby'ye bakmadan oturdu. "Bu benim için hiç kolay değil," dedi.

Toby kahvesini yudumladıktan sonra dikkatli bir şekilde bardağı bıraktı. Paul hâlâ ona değil, masanın üzerine bakıyordu. Tarafsız bölge. Paul'ün onun bakışlarına karşılık vermemesi alışıldık değildi. Yıllar içinde aralarında rahat, açık sözlü bir arkadaşlık gelişmişti. Erkekler ve kadınlar arasındaki bütün arkadaşlıklarda olduğu gibi, elbette ki aralarında küçük yalanlar vardı. Dolayısıyla Toby ona karşı ne kadar güçlü bir çekim duyduğunu asla itiraf etmezdi, çünkü belirli bir amacı yoktu ve Paul'ün karısı Elizabeth çok tatlı bir kadındı. Ama diğer her açıdan, Paul ile birbirlerine karşı daima açık ve dürüst olmuşlardı. Bu yüzden, şimdi onu masaya bakarken görmek Toby'yi incitiyordu, çünkü Paul'ün tamamen açık ve dürüst davranmaktan ne zaman vazgeçtiğini merak ediyordu.

"Orada olduğun için memnunum," dedi. "Neyle karşı karşıya olduğumu görmeni istedim."

"Doug Carey'yi mi kastediyorsun?"

"Sadece Carey değil. Toby, gelecek Perşembe günü Springer yönetim kurulu toplantısına katılmam istendi. Bu konunun da açılacağını biliyorum. Carey'nin kurulda dostları var. Ve kan istiyor."

"Bunu aylardır istiyor; şu Freitas olayından beri."

"Şey, şimdi ne zamandır beklediği fırsatı buldu işte.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Slotkin olayı patlak verince hastane kurulu Carey'nin seninle ilgili şikayetlerini önemsemeye başladı."

"Sence şikayetleri geçerli mi?"

"Öyle olduğunu düşünseydim, şu anda ekibimde olmazdın. Bunda ciddiyim."

"Sorun şu ki," dedi Toby, iç çekerek, "korkarım bu kez çuvalladım. Harry Slotkin'in her yeri bağlıyken nasıl kaçtığını anlayamıyorum. Yani onu bağlamamış olmalıyım. Hatırlayamıyorum işte..." Uykusuzluk yüzünden gözleri acıyordu ve kahve midesini kavuruyordu. *Şimdi de hafızamı kaybediyorum,* diye düşündü. *Alzheimer hastalığının ilk aşaması bu mu? Benim için de sonun başlangıcı mı bu?* "Annemi düşünüp duruyorum," dedi. "Sokaklarda bir yerde kaybolsa kendimi nasıl hissederdim? Bunun sorumlusu olan insanlara nasıl öfkelenirdim? Dikkatsiz davrandım ve çaresiz yaşlı bir adamı tehlikeye attım. Harry Slotkin'in ailesinin, avukatlarını üzerime salmak için her türlü haklı nedeni var. Sadece bunun olmasını bekliyorum."

Paul sessiz kalınca, Toby başını kaldırıp ona baktı.

"Sanırım sana söyleme zamanı geldi," dedi Paul, sakince.

"Neyi?"

"Aile, acil servis kayıtlarının bir kopyasını istedi. İstek bu sabah avukatlarının bürosundan geldi."

Toby hiçbir şey söylemedi. Midesindeki yanma bulantıya dönüşmüştü.

"Bu, dava açacakları anlamına gelmiyor," dedi Paul. "Ön-

tarama ve düzenleme : blacksnow

celikle, ailenin paraya ihtiyacı yok. Ve olayın öğrenilmesi utanç yaratabilir. Parkta çırılçıplak dolaşan bir baba.

"Harry ölü bulunursa, dava açacaklarından eminim." Toby başını ellerinin arasına koydu. "Ah, Tanrım. Üç yıl içinde ikinci davam bu."

"Son olay önemsizdi, Toby. Sen kazandın."

"Ama bunu kazanamam."

"Slotkin yetmiş iki yaşında; pek fazla ömrü kalmamış. Bu, maddi hasarı azaltacaktır."

"Yetmiş iki genç bir yaş! Daha da yaşayabilir."

"Ama acil servise geldiğinde hasta olduğu açıktı. Cesedini bulurlarsa ve önceden ölümcül bir hastalığı olduğu kanıtlanırsa, mahkemede senin avantajına olur."

Toby yüzünü ovaladı. "İşte kendimi bulmak istediğim en son yer de orası. Mahkeme!"

"İş o noktaya geldiğinde düşünürüz. Şimdi kaynayan başka politik meseleler var. Haberin basma sızdığını biliyoruz ve doktorlarla ilgili skandal haberlere herkes bayılır. Hastane kurulu kamuoyundan baskıyla karşılaşırsa, harekete geçmemi isterler. Seni korumak için elimden geleni yaparım. Ama Toby, benim yerime de başkası gelebilir." Paul duraksadı. "Mike Esterhaus, acil servis şefi olmak istediğini ifade etti bile."

"O adam bir felaket olur."

"Dalkavuğun teki o. Yönetimle benim yaptığım gibi mücadele etmez. Personelimizden bir hemşire daha eksiltmeye kalkıştıkları her seferinde avazım çıktığı kadar bağırı-

tarama ve düzenleme : blacksnow

yorum. Mike hiç tereddüt etmeden kabul eder."

Toby ilk kez bir şeyi fark etti: *Paul'ü de beraberimde uçuruma sürüklüyorum!*

"Umabileceğimiz tek şey," dedi Paul, "hastayı bulmaları. Bu, krizi ortadan kaldıracaktır. Basın ensemizden çekilir ve dava tehdidi ortadan kalkar. Onun bulunması gerek; hayatta ve sağlıklı bir şekilde."

"Bu olasılık da her geçen saat giderek azalıyor."

Önlerinde kahveleri soğurken sessizce oturdular. Arkadaşlıkları en zayıf noktasına kadar gerilmişti. *Doktorlar işte bu yüzden birbirleriyle evlenmemeli,* diye düşündü Toby. *Bu gece Paul evde Elizabeth 'inin yanına gidecek, ki onun mesleğinin tıpla uzaktan yakından ilgisi yok. Aralarında Doug Carey, dava veya yönetim kurulu gerginliği olmadan sakince yemeklerini yiyecekler. Elizabeth onun krizden kaçmasına yardım edecek; bir akşam için olsa bile.*

Peki bana yardım edecek kim var?

tarama ve düzenleme : blacksnow

6

Bu gece lastik tavuk yok, diye düşündü Robbie Brace, garson önüne bir tabak bırakırken. Önündeki kuzu etine, taze patateslere ve minik sebzelere baktı. Her şey o kadar taze ve zarif görünüyordu ki. Bıçağıyla eti keserken düşündü: *Seçkinler miniklerle karınlarını doyurmayı tercih eder.* Ama bu gece mum ışığında bir masada oturmasına ve önündeki tabağın yanında bir şampanya kadehi durmasına rağmen, kendini hiç de seçkin hissetmiyordu. Yanında oturan karısı Greta'ya baktı ve onun da beyaz alnındaki çizgileri gördü. Robbie, karısının kaşlarını çatmasının yemeğin kalitesiyle ilgisi olmadığını düşündü; vejetaryen yemek siparişi tatmin edici bir şekilde hazırlanmıştı ve zarif bir şekilde sunulmuştu. Karısı ziyafet salonundaki diğer iki düzine masaya bakarken, belki de kocasının çoktan gözlemlemiş olduğu bir şeyi görüyordu: Kürsüden en uzakta duran masaya yerleştirilmişlerdi.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Pek fark edilmeyecekleri bir köşeye atılmışlardı.

Masalarındaki sandalyelerin yarısı boştu ve diğer üçünde bakımevi yöneticileri ve tamamen sağır olan bir Brant Hill yatırımcısı oturuyordu. Onlarınki masaların Sibirya'sıydı. Salonu bakışlarıyla tararken, diğer tüm doktorların daha iyi yerlerde oturduğunu gördü. Dr. Chris Olshank-ki Robbie'yle aynı hafta işe alınmıştı-kürsüye çok daha yakın bir masada oturuyordu. *Belki bunun bir anlamı yoktur. Belki de sadece oturma düzenindeki bir yanlışlıktan kaynaklanıyordur.* Ama Chris Olshank ile kendisi arasındaki temel ayrımı fark etmekten kendini alamıyordu.

Olshank beyazdı.

Dostum, kendi zihninde saçma sapan kuruntular yaratıyorsun.

Şampanyasını yudumlayıp kırgın bir tavırla yutarken, ziyafet salonundaki tek zenci konuk olduğunun farkındaydı. Başka bir masada iki zenci kadın daha oturuyordu ama salondaki tek zenci erkek kendisiydi. Bu asla dikkatinden kaçmayan, insanlarla dolu bir ortama girdiği her seferinde bilincinde su yüzüne çıkan bir şeydi. Kaç tane beyaz, kaç tane Asyalı, kaç tane zenci? O ya da bu şekilde bir grubun sayısı çok fazla olursa, sanki özel olarak kabul edilir bir ırksal kota çiğneniyormuş gibi hissediyor ve huzursuz oluyordu. Şimdi bile, bir doktor olmasına rağmen, kendi ten renginin acı verici gerçeğinden kaçamıyordu. Adının başındaki Dr. unvanı hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Greta uzanıp küçük, beyaz eliyle onun dev gibi siyah

tarama ve düzenleme : blacksnow

elini tuttu. "Yemeğini yemiyorsun."

"Elbette yiyorum." Robbie, karısının önündeki sebze tabağına baktı. "Tavşan yahnisi nasıl?"

"Aslını istersen, çok güzel. Tadına baksana." Greta, kocasının ağzına bir çatal dolusu sarımsaklı patates tıktı. "Güzel, değil mi? Ve damarların için zavallı kuzunun etinden çok daha iyi."

"Bir kez etobur olursan..."

"Evet, daima etobur kalırsın. Ama sonunda ışığı göreceğini umut etmekten vazgeçemiyorum."

Robbie nihayet gülümsedi ve kendi karısının güzelliğini düşündü. Greta'nın gerçekten çarpıcı bir güzelliği vardı; insan o yüze baktığında ateşi ve zekayı kolayca görebilirdi. Kendisi karşı cins üzerinde yarattığı etkinin farkında değilmiş gibi davranmasına rağmen, Brace başka erkeklerin ona nasıl baktığını görebiliyordu. Sonrasında kendisine nasıl baktıklarının da farkındaydı; kızıl saçlı bir güzelin yanındaki siyah adam. Kıskançlık, kırgınlık, şaşkınlık; siyahla beyaz, karıyla kocaya bakarken erkeklerin gözlerinde bunları görüyordu.

Mikrofondaki tıkırtı dikkatlerini çekti. Brace başını kaldırdı ve Brant Hill CEO'su Kenneth Foley'nin kürsünün arkasında durduğunu gördü.

Ortam loşlaştı ve Foley'nin başının üzerindeki projeksiyon ekranında bir slayt belirdi. İç içe geçmiş barok harflerle Brant Hill'in logosu; altında da bir slogan vardı:

İYİ YAŞAMANIN
EN İYİ ÖDÜL OLDUĞU YER.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Bu iğrenç bir slogan," diye fısıldadı Greta. "Neden sadece *Zenginlerin Yaşadığı Yer* demiyorlar?"

Brace onun dizini uyaran bir tavırla hafifçe sıktı. Elbette ki karısıyla aynı fikirdeydi ama kimse Sosyalist görüşlerini minklerin ve elmasların hakim olduğu bir ortamda dile getirmezdi.

Foley kürsüde sunumuna başladı. "Altı yıl önce, Brant Hill sadece bir fikirdi. Özgün bir fikir değildi elbette; ülkenin her yerinde, Amerikalılar yaşlandıkça, emeklilik bölgeleri her eyalette çoğalıyordu. Ama Brant Hill'i özgün ve eşsiz yapan şey, fikir değil; fikrin *uygulaması. Hayali* ulaştırdığımız seviye."

Ekranda yeni bir slayt belirdi: Brant Hill ortak alanının, ön planda kuğu göleti ve arkada ufuk çizgisine kadar uzanan golf sahasıyla bir fotoğrafı.

"Hayalin, arkasından rahat bir ölümün geldiği rahat bir yaşlılık dönemiyle ilgisi olmadığını biliyoruz. Hayal, *yaşamla* ilgili. Sonlar değil, başlangıçlarla. Müşterilerimize sunduğumuz şey *bu.* Biz hayali bir gerçekliğe dönüştürdük. Ve bakın nereye geldik! Brant Hill, Newton genişliyor. Brant Hill, La Jolla'nın satışları tükendi. Geçen ay Naples, Florida'da üçüncü inşaatımıza başladık ve daha şimdiden, inşa edilmemiş evlerin yüzde yetmiş beşi satıldı bile. Ve bu gece, kuruluşumuzun altıncı yıldönümünde, size en *heyecan verici* haberi vermek için buradayım." Foley duraksadı ve arkasındaki ekranda, kraliyet mavisi zemin üzerinde Brant Hill logosu tekrar göründü. "Yarın sabah saat sekizde," dedi, "hisseleri-

tarama ve düzenleme : blacksnow

mizi halka açıyoruz. Bunun ne anlama geldiğini anladığınızdan eminim."

Para, diye düşündü Brace, salonda yayılan heyecanlı mırıltıları duyarken. İlk yatırımcılar için bir servet. Ve Brant Hill'in kendisi için, başka eyaletlerde başlatılacak yeni inşaatlar için sıcak para anlamına geliyordu. Masada şampanya olmasına şaşmamak gerekirdi; yarın sabah bu salondaki insanların yarısı, şimdi olduklarından daha da zengin olacaktı.

Konuklar heyecanla alkışlamaya başladılar.

Robbie, Greta'nın alkışlamadığını görerek huzursuz oldu. İnatçı kızıllarla ilgili eski inanış, karısı için de geçerli gibi görünüyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesini kaldırmış halde öfkeli bir Sosyalist olduğunu belli ediyordu.

Ekranda daha fazla slayt geçti ve Greta'nın yüzüne değişen renk kolajları yansıdı. La Jolla'daki Brant Hill'in fotoğrafları; Pasifik Okyanusu'na bakan Akdeniz tarzı villalar. Newton'daki sağlık kulübünün bir fotoğrafında, bir düzine yaşlı kadın üzerlerinde eşofmanlarıyla aerobik yapıyordu. Newton'ın beşinci deliğinde iki adam, tenteli golf arabasının yanında poz vermişti. Şehir kulübü restoranında yemek yiyen ve gümüş buz kovasında soğuyan bir şişe şampanya.

Zenginlerin Yaşadığı Yer.

Brace sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı; Greta'nın neler düşündüğünün farkındaydı. Brace tıp öğrencisiyken hayatı için planladığı şey, zenginlerle ilgilenmek değildi. Ama sonuçta öğrenci kredilerinin, ev ipoteğinin veya çocukların kolej fonu birikiminin ağırlığını da hesaba katmamıştı. Ken-

tarama ve düzenleme : blacksnow

dini satmak zorunda kalacağı aklına gelmemişti.

Greta diğerinin üzerine koyduğu bacağını indirdi; kalçası Robbie'ye süründüğünde, Robbie onun konuya kendi açısından bakamadığını anladı. Sonuçta kendisi Brant Hill'de çalışmadığına göre, kendi prensiplerine bağlı kalabilirdi. Aileyi doyurması ve barınak sağlaması gereken kendisiydi. Ayrıca, zenginlerle ilgilenmek neden kötü bir şey olacaktı ki? Diğer herkes gibi zenginler de hastalanırdı ve onların da doktorlara ve ilgiye ihtiyacı olurdu.

Robbie'nin ve ailesinin faturalarını onlar ödüyordu.

Greta'dan hem fiziksel hem de duygusal olarak uzaklaşarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve ekrandaki slaytlara baktı. Demek Ken Foley'nin akşam yemeği için gerçek amacı buydu; halka açılışla ilgili heyecanı tutuşturmak ve yeni hisseler için talep yaratmak. Foley'nin konuşması, bu salondakinden çok daha geniş bir yatırımcılar topluluğuna sesleniyordu. Brant Hill daha şimdiden ülkenin her yanındaki brokerlık firmalarının radarına girmiş olmalıydı. Bu gece söylediği her kelime, iş basınına doğrudan yansıyacaktı.

Yeni bir slayt belirdi: Şimdi inşaat halinde olan yeni bakımevinin el çizimi resmi. Dün beton temel dökülmüştü ve gelecek hafta ikinci ilave için kazı başlayacaktı. İnşaatı ellerinden geldiğince hızlı sürdürüyorlardı ama talep hızla artmaya devam ediyordu.

Foley ürünü tanımlamıştı; şimdi de pazarı açıklıyordu. Bir sonraki slayt, Birleşik Devletler'de yaşlı nüfusun artış grafiğini gösteriyordu. Doğumdan yaşlanmaya doğru uzanan

tarama ve düzenleme : blacksnow

çizgide, insanlar kayakçılardan yürüyüşçülere dönüşüyordu. "İşte bizim hedef kitlemiz," dedi Foley, lazer işaretçisini doğrultarak. "Gelecekteki müşterilerimiz. 2005 yılına kadar, gençler emekli olmaya başlayacak ve Brant Hill tam yönelecekleri türden bir gelişim. Büyümeden bahsediyoruz; ve yatırımınızın sıra dışı getirilerinden. Bu insanlar hayatlarının yeni aşamasını sabırsızlıkla bekleyecekler. Hastalık veya bakım için endişelenmek istemeyecekler. Birçoğunun birikmiş parası olacak; hem de bir sürü. Yaşlanıyor olacaklar ama kendilerini yaşlı *hissetmek* istemeyecekler."

Kim ister ki? diye düşündü Brace. *Hangimiz aynaya bakıp da kendisine bakan yaşlı yüzün kendisi olduğunu kabul etmeye yanaşır?*

Nihayet ıssız masalarına tatlı ve kahve geldi. Greta yapay kremayı tadınca kendisininkini yememeye karar verdi. Brace iki tatlıyı da iştahla midesine indirdi. Mikrofondan adının söylendiğini duyduğunda ağzı kremayla doluydu.

Greta onu dürttü. "Ayağa kalk," diye fısıldadı. "Yeni doktorları tanıtıyorlar."

Brace ayağa fırlarken, kazayla takım elbisesinin önüne bir damla krema döktü. Sadece bir an ayakta durarak, konuklara el sallarken peçetesini aldı ve sonra çabucak sandalyesine çöktü. Diğer üç yeni doktor ayağa kalktılar ve rahat tavırlarla el salladılar; hiçbirinin üzerinde krema lekesi yoktu ve hiçbiri utançtan gerilmemişti. *Tıp fakültesinden ikincilikle mezun oldum,* diye düşündü Brace. *Yılın stajyeri seçildim. Bütün zorlukları aştım ve ailemden tek metelik yardım alma-*

tarama ve düzenleme : blacksnow

dım. Oysa şimdi burada kendimi lanet olasıca bir embesil gibi hissediyorum.

Greta masanın altından kocasının dizine dokundu. "Hava burada fazla zengin," diye fısıldadı. "Sanırım altın tozundan boğulacağım."

"Gitmek ister misin?"

"Ya sen?"

Brace, Foley'nin hâlâ para hakkında konuştuğu kürsüye baktı. Yatırım döngüleri, emekli pazarının gelişimi. Her yerde altın görüyorlardı.

Brace peçetesini masanın üzerine fırlattı. "Gidelim buradan."

Angus Parmenter kendini iyi hissetmiyordu; hem de hiç. Perşembe gününden beri sağ elindeki titreme iki kez gelip geçmişti. Konsantre olursa bastırabildiğini fark etmişti ama bu büyük çaba gerektiriyordu ve kolu ağrımaya devam ediyordu. İki seferinde de titreme kendi kendine kesilmişti. Son iki gündür tekrarlanmamıştı ve krizlerin bir anlamı olmadığına kendini ikna etmişti. Belki çok fazla kahve içmişti. Ya da Nautilus makinesinde çok fazla zaman geçirmiş, kol kaslarını fazla yormuştu. Nautilus'u kullanmayı bırakınca kriz tekrarlanmamıştı ki bu iyi bir işaretti.

Ama şimdi *başka* bir terslik vardı.

Bugün öğleden sonra uykusundan uyandığında fark etmişti. Hava karanlık olduğu için lambayı yakıp yatak odasına

tarama ve düzenleme : blacksnow

bakınmıştı. Bütün mobilyalann yerleri değiştirilmişti sanki. Bu ne zaman olmuştu? Bugün bir şeylerin yerini değiştirmiş miydi? Hatırlayamıyordu. Ama komodini kolunun ulaşamayacağı bir mesafede duruyordu. Kenarı üzerinde sallanıyor ve her an düşecek gibi görünüyordu. Neden devrilmediğini, üzerindeki camın neden yere kaymadığını anlamaya çalışarak baktı.

Sonra pencereye döndü. O da yer değiştirmişti. Şimdi uzakta, uzun bir tünelin ucunda duruyordu.

Yataktan kalktı ve ayakta sallandı. Deprem mi oluyordu? Zemin açık denizdeki dalgalar gibi kıvrılıyordu. Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa sendeledi ve sonunda şifoniyere tutunarak kendini dengeledi. Orada kenara tutunarak durdu ve denge duygusunu kazanmaya çalıştı. Ayağına bir şeyin aktığını hissetti. Yere baktığında halının ıslanmış olduğunu gördü ve burnuna sıcak, ekşi idrar kokusu geldi. Yatak odasına hangi salak işemişti?

Bir zil sesi duydu. Notalar minik siyah balonlar gibi odada süzülüyordu sanki. Kilise çanları mı? Saat mi? Hayır, biri kapıyı çalıyordu.

Duvarlara, kapılara, eline gelen her yere tutunarak odadan çıktı. Koridor uzuyor, kapı uzanan elinden uzaklaşıyor gibiydi. Aniden parmakları tokmağı kavradı. Bir zafer homurtusuyla kapıyı çekip açtı.

Ön verandasında duran iki cüceye şaşkınlıkla baktı.

"Gidin buradan," dedi.

Cüceler ona bakıp mızıldandılar.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Angus kapıyı kapatmaya yeltendi ama yapamadı. Bir kadın ortaya çıktı ve kapıyı açık tuttu.

"Burada ne yapıyorsun, baba? Neden giyinmedin?"

"Gidin. Gidin evimden!"

"Baba!" Kadın şimdi içeri girmeye çalışıyordu.

"Çık dışarı!" diye bağırdı Angus. "Beni rahat bırakın!" Döndü ve koridora doğru sendeledi. Kadından ve iki cüceden kaçmaya çalışıyordu. Ama peşinden geliyorlardı ve cüceler mızıldanırken kadın bağırıyordu: "Sorun ne? Neyin var senin?"

Angus halıya takıldı. Sonrasında olanlar su altında yavaş bir dans gibiydi. Vücudunun kayarak öne doğru uçtuğunu hissetti. Sıvılaşmış havada süzülürken kolları kanat gibi iki yana açıldı.

Darbeyi hissetmedi bile.

"Baba! Aman Tanrım!"

O lanet olasıca cüceler bağırıp çağırıyor, başını tırmalıyordu. Kadın da üzerine eğilip onu sırtüstü çevirdi.

"Baba, yaralandın mı?"

"Ben uçabiliyorum," diye fısıldadı Angus.

Kadın, cücelere baktı. "Çabuk telefona koşun, 911'i arayın. *Çabuk!"*

Angus kollarını oynatıyor, kanat gibi çırpıyordu.

"Kıpırdama, baba. Ambulans çağırıyoruz."

Uçabiliyorum! diye düşündü, heyecanla. Havada süzülüyordu. *Uçabiliyorum.*

* * *

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Onu hiç böyle görmemiştim. Beni ve kendi torunlarını tanımıyor. Başka ne yapacağımı bilemediğim için ambulans çağırdım." Kadın muayene odasına endişeli bir bakış attı. İki hemşire, Angus Parmenter'ın yaşamsal belirtilerini kontrol ediyordu. "Kalp krizi falan mı?"

"Onu muayene etmeden detaylı bilgi veremem," dedi Toby.

"Ama kalp krizi gibi görünüyor mu?"

"Mümkün." Toby kadının kolunu hafifçe ve dostça bir tavırla sıktı. "Siz bekleme salonunda oturun, Bayan Lacy. Ben daha fazlasını öğrenir öğrenmez yanınıza geleceğim."

Edith Lacy başıyla onayladı. Kollarını omuzlarına sararak bekleme salonuna yürüdü ve iki kızının arasında kanepeye çöktü. Üçü birbirlerine sarıldılar.

Toby dönüp muayene odasından çıktı.

Angus Parmenter, el ve ayak bileklerinden sedyeye bağlanmıştı ve evindeki yabancılarla ilgili bir şeyler geveliyordu. Seksen iki yaşındaki bir adam için kolları ve bacakları oldukça güçlü ve kaslı görünüyordu. Üzerinde sadece iç çamaşırları vardı. Kızı onu bu şekilde, belinden aşağısı çıplak de bulmuştu.

Maudeen tansiyon kayışını çıkarıp duvar sepetine attı. "Hayati belirtiler iyi. Yetmişe yüz otuz. Nabız doksan dört ve düzenli."

"Ateş?"

"Otuz sekiz," dedi Val.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Toby adamın başucunda durup dikkatini çekmeye çalıştı. "Bay Parmenter? Angus? Ben Dr. Harper."

".. .evime girdiler... beni rahat bırakmadılar..."

"Angus, sen düştün mü? Yaralandın mı?"

".. .lanet olasıca cüceler, paramı çalmaya geldiler. Herkes paramın peşinde."

Maudeen başını iki yana salladı. "Ondan geçmişiyle ilgili hiçbir şey öğrenemiyorum."

"Kızı sağlıklı olduğunu söylüyor. Yakın zamanda hiç hastalanmamış." Toby kalem fenerini adamın gözlerine tuttu. İki gözbebeği de büzüldü. "Onunla daha iki hafta önce telefonda konuşmuş ve sesi iyi geliyormuş. Angus! Angus, sana ne oldu?"

".. .hep lanet olasıca paramı almaya çalışıyorlar..."

"Kafası tek şeye takılmış," dedi Toby, iç çekerek fenerini kapatırken. Muayenesine devam etti ve baş travmasının ilk kanıtlarını aradıktan sonra incelemesini kafatası sinirlerine yönlendirdi. Adamın bu halini açıklayabilecek hiçbir sorun bulamadı. Kızı adamın sendeleyerek yürüdüğünü söylemişti. Adam beyincik kanaması mı geçirmişti? Bu, kas koordinasyonunu etkilerdi.

Adamın sağ bileğini çözdü. "Angus, parmağıma dokunabilir misin?" Elini adamın yüzüne doğru tuttu. "Uzanıp parmağıma dokunabilir misin?"

"Çok uzaktasın," dedi Angus.

"Hayır, burada, tam önündeyim. Haydi, dokunmayı dene."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Angus kolunu kaldırdı. Eli dans eden bir kobra gibi havada sallandı.

Telefon çaldı. Maudeen ahizeye uzandı.

Angus Parmenter'ın kolu seğirmeye, sedyeyi bile sallayacak kadar şiddetle sarsılmaya başladı.

"Ne yapıyor bu?" dedi Val. "Kriz mi geçiriyor?"

"Angus!" Toby adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. Angus ona bakmıyordu; kendi koluna bakıyordu.

"Konuşabiliyor musun, Angus?"

"İşte yine başlıyor," dedi Angus.

"Ne? Titremeden mi bahsediyorsun?"

"O el... Kimin eli o?"

"*Senin* elin."

Titreme aniden kesildi. Kol tamamen gücünü kaybetmiş gibi sedyeye düştü. Angus gözlerini kapadı. "İşte," dedi, "şimdi daha iyi."

"Toby?" Maudeen elinde ahizeyle Toby'ye bakıyordu. "Dr. Wallenberg hatta. Seninle konuşmak istiyor."

Toby ahizeyi aldı. "Dr. Wallenberg? Ben Toby Harper. Bu gece nöbetteki acil servis doktoru benim."

"Benim hastam orada mı?"

"Bay Parmenter'ı mı kastediyorsunuz?"

"Ambulans haberini az önce aldım. Neler oldu?"

"Evinde kendinden geçmiş halde bulunmuş. Şu anda uyanık ve hayati belirtileri iyi. Ama ataksi geçiriyor ve üç kez bilincini kaybetti. Kendi kızını bile tanımıyor."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Ne kadar süredir orada?"

"Ambulans onu saat dokuz sularında getirdi."

Wallenberg bir an sessiz kaldı. Arka tarafta Toby kahkahalar ve konuşmalar duydu. Bir parti veriliyordu.

"Bir saat içinde geliyorum. Ben gelene kadar durumunu koruyun."

"Dr. Wallenberg..."

Ama hat kesilmişti bile.

Toby hastaya döndü. Adam bakışlarını dikkatle tavana dikmiş hâlde hiç kıpırdamadan yatıyordu. Ağır çekim bir tenis maçı izler gibi gözlerini önce sağa, sonra sola kaydırdı.

"Bu adama hemen röntgen taraması yaptıralım," dedi Toby. "Ve kanından biraz örnek almamız gerek."

Val çekmeceden bir avuç cam tüp çıkardı. "Her zamanki gibi mi? CBS ve SMA?"

"Uyuşturucu taraması da ekle. Halüsinasyon görüyor gibi bir hâli var."

"Röntgen bölümünü arayayım," dedi Maudeen, yine telefona uzanırken.

"Hanımlar," dedi Toby. "Bir şey daha var."

İki hemşire de ona döndü.

"Bu gece her ne olursa olsun, bu adamı bir saniye bile yalnız bırakmayacağız. Acil servisimizden çıkarılana kadar."

Val ve Maudeen başlarıyla onayladılar.

Toby, Angus Parmenter'ın bağlanmamış elini tuttu ve sedyenin yan demirine sıkıca bağladı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"İşte geliyor," dedi teknisyen.

Toby bilgisayar ekranında piksellerin oluşturduğu ilk görüntüye baktı; farklı gri tonlarında bir oval. Angus Parmenter'ın beyninin bir kesitine bakıyordu. Kafatasının binlerce röntgen taraması bilgisayar tarafından analiz edilmiş; farklı kemik, sıvı ve beyin yoğunlukları bu görüntüyü oluşturmuştu. Kafatası kalın beyaz bir bordür gibi görünüyordu. Kafatası kemiğinin içinde beyin ise grimsi bir ampul gibi duruyordu.

Ekranda peş peşe görüntüler belirdi; her biri hastanın kafatasının hafifçe farklı açıdan bir kesitiydi. Toby ön boynuzları, beyin-omurilik sıvısıyla dolu iki siyah ovali gördü. Kuyruklu çekirdek. Talamus. Herhangi bir anatomik bozukluk ya da asimetri görünmüyordu. Beynin herhangi bir yerinde kan sızıntısı belirtisi de yoktu.

"Akut bir şey göremiyorum," dedi Toby. "Sen ne dersin?"

Vince doktor değildi ama bir röntgen teknisyeni olarak Toby'den çok daha fazla röntgen taraması görmüştü. Yeni bir kesit belirirken, kaşlarını çatarak ekrana baktı. "Bir dakika," dedi, "şu çekim biraz tuhaf görünüyor."

"Ne?"

"Tam şurası." Vince, tam ortadaki bir karalığı işaret ediyordu. "Burası hipofiz çukuru. Şu kenarın çok net olmadığını görüyor musun?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Hasta kıpırdamış olabilir mi?"

"Hayır, çekimlerin geri kalanı son derece temiz. Hiç kıpırdamamış." Vince ahizeyi kaldırdı, radyoloji uzmanını evinden aradı. "Selam, Dr. Ritter? Bilgisayarınızdan kesitler düzgün geliyor mu? Harika. Dr. Harper ile birlikte şu anda onlara bakıyoruz. Şu son kesit ilgimizi çekti.. ."-klavye üzerinde tuşlara basınca bir önceki görüntü geri geldi-"...şu kesit, görebiliyor musunuz? hipofiz çukuruyla ilgili ne düşünüyorsunuz?"

Vince telefonda Dr. Ritter'la konuşurken, Toby ekrana doğru eğildi. Vince'in fark ettiği şey çok küçük bir değişiklikti; o kadar küçüktü ki kendisi olsa kaçırırdı. hipofiz çukuru, beynin kökündeki hipofiz bezinin bulunduğu ince kemikten minik bir cepti. Bezin kendisi hayati değer taşıyordu; salgıladığı hormonlar, doğurganlıktan çocukluktaki gelişime ve uyku-uyanıklık döngüsüne kadar çok çeşitli fonksiyonları düzenliyordu. Hipofiz çukurundaki minik erozyon, hastanın semptomlarının nedeni olabilir miydi?

"Pekâlâ, kafatasının ince kesitlerine bakacağım," dedi Vince. "Benden yapmamı istediğin başka bir şey var mı?"

"Ritter ile bir konuşayım," dedi Toby. Ahizeyi aldı. "Selam, George, ben Toby. Şu hipofiz çukuruyla ilgili ne düşünüyorsun?"

"Pek bir fikrim yok," dedi Ritter. Toby adamın sandalyesinin gıcırtısını duydu; muhtemelen deriydi. George Ritter lüksü severdi. Onu evinin çalışma odasında en ileri bilgisayar teknolojisiyle sarılı halde hayal edebiliyordu. "Bu yaşta er-

tarama ve düzenleme : blacksnow

keklerde hipofiz adenomları seyrek görülen bir durum değildir. Seksen yaşındakilerin yüzde yirmisinde vardır."

"hipofiz çukurunu aşındıracak büyüklükte mi?"

"Şey, hayır. Bu biraz fazla büyümüş. Endokrin durumu nasıl?"

"Kontrol etmedim. Akut kafa karışıklığı yüzünden acil servise yeni getirildi. Nedeni bu olabilir mi?"

"Adenom ikinci bir metabolizma anomalisi yaratmamışsa, hayır. Elektrolitleri kontrol ettin mi?"

"Çekim yapıldı. Sonuçları bekliyoruz."

"Onlar normalse ve endokrin durumu iyiyse, sanırım hastanın rahatsızlığı için başka bir neden araman gerekecek. Bu, çok fazla anatomik baskı yaratmak için küçük bir tümör. Vince'den kafatası bölgesinde ince dilim kesitler yapmasını istedim. Bu, durumu bize daha net gösterir. Muhtemelen hastayı MR'a göndermek de istersin. Kimin hastası?"

"Dr. Wallenberg."

Bir sessizlik oldu. "Bu bir Brant Hill hastası mı?"

"Evet."

Ritter sinirli bir şekilde iç çekti. "Keşke bunu bana daha önce söyleseydiniz."

"Neden?"

"Brant Hill hastalarının röntgen çekimlerine bakmam. Bütün filmlerini yorumlamak için kendi radyologlarını kullanırlar. Yani bunun için para alamayacağım."

"Özür dilerim, bunu bilmiyordum. Bu düzenleme ne zaman başladı?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Springer bir ay önce onlarla bir anlaşma imzaladı. Hastalarının acil servisimize kabul edilmemeleri gerekiyor. Brant Hill doktorları onları doğruca koğuşa alıyor. Bu hasta size nasıl geldi?"

"Kızı paniğe kapılıp 911'i aramış. Wallenberg şu anda yolda."

"Tamam. O zaman kafatası çekimleriyle ilgili ne yapılacağına Wallenberg karar versin. Ben yatmaya gidiyorum."

Toby telefonu kapatarak Vince'e döndü. "Bana Brant Hill'in başka yerlere hasta göndermediğini neden söylemedin?"

Vince aptal aptal bakakaldı. "Bana bunun bir Brant Hill hastası olduğunu söylemediniz ki."

"Bizim radyoloji personelimizi kullanmıyorlar mı?"

"Hastane teknisyenlerimiz filmleri çeker ama yorumlamayı Brant Hill radyologları yapar. Sanırım kendi gruplarındaki profesyonel ücretlerini korumaya çalışıyorlar."

Yine hastane politikaları, diye düşündü Toby. *Herkes aynı sağlık masrafları için savaşıyor.*

Ayağa kalkıp camlı bölmeden röntgen odasına baktı. Hasta hâlâ gözleri kapalı, dudakları hafifçe oynar şekilde masanın üzerinde yatıyordu. Sağ elindeki seğirme tekrarlanmamıştı. Yine de, bu krizleri önlemek için EEG ve muhtemelen belinin delinmesi gerekecekti. Toby yorgun bir şekilde cama yaslandı ve ne kaçırmış olabileceğini, neleri kaçırmaması gerektiğini düşündü.

Harry Slotkin iki hafta önce acil servisten kaybolduğun-

tarama ve düzenleme : blacksnow

dan beri, performansının hastane yönetim kurulu tarafından izlendiğini biliyordu ve her zamankinden daha dikkatli davranması gerekiyordu. Her gün öğleden sonra uyandığında, o gün Harry Slotkin'i bulup bulamayacaklarını, adının bir kez daha kamuoyunun gözüne sokulup sokulmayacağını merak ediyordu. İlk haberler çok acı verici olmuştu. Harry'nin ortadan kaybolduğu hafta, kaybolan hastanın hikâyesi bütün yerel televizyon kanallarında yayınlanmıştı. O fırtınayı atlatmayı başarmıştı ve şimdi haber eskimiş, muhtemelen genel halk tarafından unutulmuştu. Ama Harry'nin cesedi bulunduğu anda, haber her yanda manşetten verilecekti. Ve o zaman hem avukatlarla hem de muhabirlerle boğuşmak zorunda kalacaktı.

Arkasında bir kapı açıldı ve biri seslendi: "Masada yatan benim hastam mı?"

Toby dönüp smokin giymiş uzun boylu adamı görünce şaşırdı. Adam Vince'e döndü, hızlı bir bakışla baştan aşağı süzdü ve aynı çabuklukla onu savuşturdu. Sonra cama doğru yürüdü ve diğer tarafta yatan Angus Parmenter'a baktı. "Ben röntgen taraması istemedim. Kim istedi?"

"Ben istedim," dedi Toby.

Şimdi Wallenberg, nihayet dikkatini çekmiş gibi Toby'-ye odaklanmıştı. Kırktan daha yaşlı değildi ama Toby'ye açıkça üstün bir ifadeyle bakıyordu. Belki nedeni smokindi; GQ'nun sayfalarından fırlamış gibi görünen bir adamın kendini üstün hissetmek için her türlü nedeni olurdu elbette. Mükemmel şekilde kesilmiş ve yele gibi arkaya taranmış koyu kumral

tarama ve düzenleme : blacksnow

saçları, dikkatli ama dostça olmaktan uzak bakan kehribar rengi gözleriyle Toby'ye bir aslanı hatırlatmıştı. "Dr. Harper siz misiniz?"

"Evet. Size biraz zaman kazandırmak istedim. Röntgen taramasını ben istedim."

"Bir daha ki sefere kendi testlerimi istememe izin verin."

"Ama hemen yapılması daha etkili olacaktı."

Kehribar rengi gözler kısıldı. Azarlayacak gibi göründü ama sonra fikrini değiştirmiş gibi baktı. Bunun yerine sadece başıyla onayladı ve Vince'e döndü. "Lütfen hastamı tekrar sedyeye koyun. Üçüncü kat tıp kanadı." Odadan çıkmak için döndü.

"Dr. Wallenberg," dedi Toby. "Hastanızın röntgen taramalarının sonuçlarını duymak ister misiniz?"

"Rapor edecek bir şey var mıydı?"

"Hipofiz boşluğunda küçük bir erozyon. Hipofiz adenomu gibi görünüyor."

"Başka bir şey var mıydı?"

"Hayır ama muhtemelen daha ince kesitler isteyebilirsiniz. Zaten röntgen makinesinde yatıyor..."

"Buna gerek olmayacak. Onu üst kata çıkarın. Ben de kabul belgelerini hazırlayayım."

"Lezyon ne olacak? Adenomun acil durum olmadığını biliyorum ama cerrahi olarak alınması gerekebilir."

Adam öfkeyle iç çekerek Toby'ye döndü. "Adenomun kesinlikle farkındayım, Dr. Harper. Hastamı iki yıldır izliyo-

tarama ve düzenleme : blacksnow

rum. İnce kesitler sadece para ziyanı olur. Ama öneriniz için *teşekkürler*." Ve adam odadan çıktı.

"Tanrım," dedi Vince. "Bu nasıl bir adam böyle?"

Toby cam bölmeden hâlâ kendi kendine sessizce mırıldanan Angus Parmenter'a baktı. WallenbergTe aynı fikirde değildi; daha fazla röntgen taraması gerektiğini düşünüyordu. Ama hasta artık onun sorumluluğunda değildi.

Vince'e baktı. "Haydi. Onu sedyeye alalım."

tarama ve düzenleme : blacksnow

7

Kapıdaki tabela, gri üzerine açık maviyle yazılmıştı: DOĞUM ÖNCESİ DANIŞMANLIK. Molly diğer taraftaki odada çalan telefonu duyabiliyordu. Elini kapı tokmağına koyup diğer taraftan gelen sesleri dinlerken bir an koridorda tereddüt etti.

Derin bir nefes alıp içeri girdi.

Resepsiyon görevlisi ilk anda onu göremedi; telefonda konuşmakla fazla meşguldü. Bu kadar yoğun bir insanın işini bölmek istemeyen Molly, masanın diğer tarafında durarak fark edilmeyi bekledi. Sonunda resepsiyon görevlisi telefonu kapatıp ona baktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Şey, biriyle konuşmam gerekiyor..."

"Molly Picker?"

"Evet." Molly rahatlayarak başıyla onayladı. Onu bekliyorlardı. "Benim."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Resepsiyon görevlisi gülümsedi. Ağızda başlayan ama sonra bütün yüze yayılan bir gülümsemeydi. "Adım Linda. Telefonda konuşmuştuk. Diğer odaya geçelim mi?"

Molly resepsiyon bölümüne bakındı. "Bir hemşireyi falan görecek miyim? Çünkü önce tuvalete gitmem gerekebilir."

"Hayır, bugün sadece konuşacağız, Molly. Eğer hemen kullanmak istersen, tuvaletler koridorda."

"Sanırım bekleyebilirim."

Kadınla birlikte bitişikteki odaya geçti. Bir masa ve iki sandalyenin bulunduğu küçük bir ofisti. Bir duvarda hamile bir kadının karnını gösteren dev bir poster vardı; karnı ortadan ikiye bölünmüş gibi görünüyordu. Dolayısıyla içerideki bebek, tombul minik kolları ve bacaklarıyla, uykuda kapalı gözleriyle görünüyordu. Masanın üzerinde hamile bir kadının, karın, rahim ve bebek şeklinde tabaka tabaka ayrılabilir gibi görünen üç boyutlu bir plastik yapboz maketi vardı. Ayrıca, boş bir bebek pusetinin çizimini gösteren büyük bir resimli kitap açık duruyordu.

"Otursana," dedi Linda. "Bir fincan çay alır mısın? Ya da bir bardak elma suyu?"

"Hayır, hanımefendi."

"Emin misin? Gerçekten sorun değil."

"Susamadım, teşekkür ederim, hanımefendi."

Linda, birbirlerine bakabilecekleri şekilde Molly'nin karşısına oturdu. Kadının gülümsemesi, endişeli bir ifadeye dönüştü. Öylesine sıradan bir yüzü olmasa, biraz makyajla

tarama ve düzenleme : blacksnow

oldukça güzel görünebilecek açık mavi gözleri vardı. Bu kadınla ilgili hiçbir şey-ev hanımı perması, yüksek yakalı elbisesi veya küçük dar ağzı-Molly'ye kendini rahat hissettirmiyordu. Her açıdan o kadar farklıydılar ki başka bir gezegenden gelmiş gibi görünüyordu. Diğer kadının da farkı sezdiğini anlamıştı, çünkü Linda'nın masanın arkasında dik omuzlarla, önünde birleştirdiği kemikli elleriyle oturuşuna bakarak bunu söyleyebilirdi. Molly aniden eteğinin kenarını çekiştirme, kollarını göğsünde kavuşturma ihtiyacı hissetti. Ve uzun zamandır hissetmediği bir kıpırtı hissetti.

Utanmıştı.

"Şimdi," dedi Linda. "Bana durumunu anlat, Molly."

"Ah, durumum?"

"Telefonda hamile olduğunu söylemiştin. Semptomlar var mı?"

"Evet, hanımefendi. Sanırım var."

"Neler olduğunu söyleyebilir misin bana?"

"Ben, ah…" Molly kucağına baktı. Kısa eteği kalçalarına kadar çıkmıştı. Sandalyede biraz kıpırdandı. "Sabah midem bulanıyor. Sürekli tuvalete gitme ihtiyacı duyuyorum. Ve bir süredir kanamalarım kesildi."

"Son kanaman ne zamandı?"

Molly omuz silkti. "Gerçekten emin değilim. Sanırım Mayıs ayındaydı."

"Dört aydan fazla. Bu kadar gecikmesi seni endişelendirmedi mi?"

"Şey, aslında takip etmiyordum, bilirsiniz. Ve sonra mi-

tarama ve düzenleme : blacksnow

demi üşüttüm ve o yüzden geciktiğini sandım. Ve ayrıca, ben... sanırım üzerinde düşünmek istemedim. Ne anlama gelebileceğini yani. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Belli ki Linda bilmiyordu. Ö kısık gözlerle Molly'ye bakmaya devam etti. "Evli misin?"

Molly irkilerek güldü. "Hayır, hanımefendi."

"Ama... seks yapıyorsun." Bu kelime ağzından boğulur gibi çıkmıştı.

Molly sandalyede kıpırdandı. "Şey, evet," diye cevap verdi. "Seks yaptım."

"Korumasız mı?"

"Lastiklerden mi söz ediyorsunuz? Şey, evet, kullanıyorum. Ama sanırım... bir kaza oldu."

Kadın yine boğulur gibi bir ses çıkardı. Ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Molly, şu anda bebeğinin nasıl göründüğünü biliyor musun?"

Molly başını iki yana salladı.

"Karnındakinin bir bebek olduğunu biliyorsun, değil mi?" Kadın resimli kitabı Molly'ye doğru ittikten sonra başlangıca yakın bir sayfa açtı. Kendi içinde küçük bir et topu gibi yuvarlanmış minyatür bir bebek resmini işaret etti. "Dördüncü ayda işte böyle görünür. Küçük bir yüzü, küçük elleri ve ayaklan vardır. Ne kadar mükemmel olduğunu görüyor musun? Bu gerçek bir bebek. Şirin değil mi?"

Molly huzursuzca kıpırdandı.

"Ona bir isim seçtin mi? Ona bir isim vermen gerektiğini düşünmüyor musun? Çünkü yakında içinde hareket et-

tarama ve düzenleme : blacksnow

meye başlayacak ve ona sadece *hey sen* diyemezsin. Babasının adını biliyor musun?"

"Hayır, hanımefendi."

"Şey, babanın adı neydi?"

Molly yutkundu. "William," diye fısıldadı. "Babamın adı William."

"Ah, bu çok güzel bir isim! Bebeğe Willie adını vermeyi düşünebilirsin. Elbette kızsa değiştirmemiz gerekir." Kadın gülümsedi. "Bugünlerde kızlar için bir sürü güzel isim var! Hatta kendi adını bile verebilirsin."

Molly şaşkınlıkla etrafına bakındı ve kısık sesle sordu: "Bunu bana neden yapıyorsunuz?"

"Neyi, Molly?"

"Bunu işte..."

"Sana bir seçenek sunmaya çalışıyorum. Tek seçenek. Orada bir bebek var. Dört aylık. Yüce Tanrı sana kutsal bir sorumluluk verdi."

"Ama, hanımefendi, beni hamile bırakan Yüce Tanrı değildi ki."

Kadın aniden irkildi ve eli boynuna gitti.

Molly sandalyede yine kıpırdandı. "Sanırım artık gitsem iyi olur..."

"Hayır. Hayır, sadece seçeneklerini önüne sermeye çalışıyorum... hepsini. Seçeneklerin var, Molly. Sana başka türlüsünü söylemelerine izin verme. O bebeğin yaşamasını seçebilirsin. Küçük Willie'yi yaşatmayı seçebilirsin."

"Lütfen ona böyle seslenmeyin." Molly ayağa kalktı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Linda da öyle. "Onun bir adı var. O bir *kişi.* Seni bir evlatlık ajansıyla bağlantıya geçirebilirim. Bebeğini isteyebilecek insanlar var; binlerce aile. Artık kendinden başkasını düşünmeye başlama zamanı."

"Ama ben önce kendimi düşünmek zorundayım," diye fısıldadı Molly. "Çünkü başka kimse düşünmüyor." Ofisten ve binadan dışarı çıktı.

Bir telefon kulübesinde bir Boston rehberi buldu. Sarı Sayfalar'da, bir Planlı Ebeveynlik kliniğinin telefon numarası vardı ama yeri şehrin diğer uçundaydı.

Kendimi düşünmek zorundayım. Çünkü başka kimse düşünmez. Kimse düşünmedi.

İki kez otobüs değiştirdikten sonra gideceği yerden bir blok ötede indi.

Kaldırımda duran bir kalabalık vardı. Molly onların sohbet ettiğini duyabiliyordu ama söylenenleri anlamıyordu. Sadece ritmik bir şekilde devam eden bir uğultu gibiydi. Bir taraftaysa ellerinde silahlarıyla sıkkın yüzlü iki polis duruyordu.

Molly yaklaşmakta tereddüt ederek durdu. Kalabalık aniden dikkatini caddeye çevirdi; bir araba kaldırıma yanaşıyordu. İki kadın binadan çıkıp hızlı adımlarla ve meydan okuyan bir tavırla kalabalığın arasından geçti. Arabanın yolcu koltuğunda oturan ve korkmuş gibi görünen bir kadının inmesine yardım ettiler. Kadının iki koluna girerek, tekrar binaya yöneldiler.

İki polis nihayet harekete geçerek üç kadın için kalaba-

tarama ve düzenleme : blacksnow

lığın arasından yol açtı.

Bir adam bağırdı: "O binadaki bebeklere yaptıkları şey bu!" Ve kaldırıma bir kavanoz fırlattı.

Cam paramparça oldu. Kaldırıma parlak kırmızı kan saçıldı.

Kalabalık, hep birlikte haykırmaya başladı: "*Bebek katilleri! Bebek katilleri! Bebek katilleri!"*

Üç kadın başlarını eğerek polisleri takip edip basamakları tırmandı ve içeri girdi. Kapı sertçe kapandı.

Molly birinin kolunu çekiştirdiğini hissetti ve bir adam eline bir broşür tutuşturdu.

"Bu savaşta bize katıl, kardeşim," dedi adam.

Molly elindeki broşüre baktı. Dağınık san saçlarıyla gülümseyen bir çocuğun fotoğrafı vardı. Altında *Hepimiz Tanrı 'nın melekleriyiz,* yazıyordu.

"Yeni askerlere ihtiyacımız var," dedi adam. "Şeytan'la savaşmanın tek yolu bu. Hoş geldin." İskelet gibi kemikli parmaklarıyla Molly'ye sarılmak için uzandı.

Molly gözyaşları arasında kaçtı.

Bir otobüse binerek oturduğu semte geri döndü.

Odasına çıktığında saat neredeyse beş olmuştu. O kadar yorgundu ki bacaklarını zor oynatabiliyordu ve son katı neredeyse kendini sürükleyerek çıkmıştı.

Kendini yatağa attıktan kısa süre sonra Romy kapıyı iterek içeri girdi. "Neredeydin sen?"

"Yürüyüşe çıktım."

Romy yatağa bir tekme patlattı. "Benden gizli iş çevir-

tarama ve düzenleme : blacksnow

miyorsun, değil mi? Gözüm üzerinde, kızım. Seni takip ediyorum."

"Beni rahat bırak. Uyumak istiyorum."

"Kendi başına gidip başkalarıyla birlikte mi oluyorsun? Yaptığın şey bu muydu?"

"Çık odamdan!" Molly ayağıyla onu yataktan itti.

Büyük hata. Romy bileğini yakalayıp öylesine vahşice büktü ki Molly kemiklerinin parçalandığını sandı.

"Kes şunu!" diye bağırdı Molly. "Kolumu kıracaksın..."

"Sen de kim olduğunu unutma, Molly Wolly. Benim kim olduğumu da. Bana yerini söylemeden dışarı çıkmandan hoşlanmıyorum."

"Bırak beni. Haydi, Romy. Lütfen canımı yakmaktan vazgeç."

Romy homurdanarak onu bıraktı. Molly'nin çantasını bıraktığı eski hint kamışı şifoniyere doğru yürüdü. Çantayı ters çevirerek içindekileri yere boşalttı. Cüzdandan on bir dolar çıktı; Molly'nin bütün parası buydu. Kendi başına işler çeviriyor olsada, kesinlikle karşılığında para alıyor olamazdı. Romy parayı cebine tıkarken aniden broşürü fark etti; sarı saçlı küçük çocuğun resminin olduğu broşür. *Hepimiz Tanrı 'nın melekleriyiz.*

Broşürü kaptı ve güldü. "Bu melek saçmalığı da ne?"

"Hiç."

"Nereden buldun bunu?"

Molly omuz silkti. "Adamın biri verdi."

"Kim?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Adını bilmiyorum. Planlı Ebeveynlik merkezinin orada. Sokaklarda bir sürü deli bağırıp çağırıyor, insanları itip kakıyordu."

"Senin orada ne işin vardı?"

"Yoktu bir işim. Bir şey yapmıyordum."

Romy yatağa yaklaştı, Molly'nin çenesini kavradı. Yumuşak bir sesle konuştu. "Bana söylemeden gidip bir şey yapmadın değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kimse benim iznim olmadan sana *dokunamaz.* Anladın mı?" Parmakları neredeyse Molly'nin tenini deliyordu. Molly aniden içini saran korkuyu hissetti. Romy yumuşak konuşuyordu ve sakinleştiğinde gerçekten acımasız olurdu. Diğer kızların yüzlerinde bıraktığı çürükleri görmüştü. Dişlerinin olduğu yerde kanlı boşluklar kalmıştı. "Bunu uzun zaman önce netleştirdiğimizi sanıyordum."

Parmaklarının baskısı Molly'nin acıdan gözlerini doldurdu. "Evet," diye fısıldadı. "Evet, ben..." Gözlerini kapatıp kendini darbeye hazırladı. "Romy, çuvalladım. Sanırım hamileyim."

Ama şaşırtıcı bir şekilde, bu kez darbe inmedi. Bunun yerine Romy onu bıraktı ve neredeyse güler gibi bir ses çıkardı. Molly ona bakmaya cesaret edemiyordu; sadece sessizce ve teslimiyetle başını eğdi.

"Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum," dedi. "Sana söylemekten korkuyordum. Sadece kendim halletmeyi düşündüm. O zaman sana bir şey söylemem gerekmeyecekti."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Romy'nin eli Molly'nin başına indi ama teması nazikti. Okşuyordu. "İşleri bu şekilde halletmediğimizi biliyorsun. Seninle ilgilendiğimi biliyorsun. Bana güvenmeyi öğrenmek zorundasın, Molly Wolly. Benimle sırlarını, sorunlarını paylaşmalısın." Parmakları Molly'nin yanağından aşağı kayarken, gıdıklar gibi çok hafifçe değiyordu. "Bir doktor tanıyorum."

Molly gerildi.

"Ben hallederim, Molly. Diğer her şeyi hallettiğim gibi. Bu yüzden gidip kendi başına bir şeyler yapmaya çalışmana gerek yok. Anladın mı?"

Molly başıyla onayladı.

Romy odadan çıktıktan sonra Molly yavaşça kollarını ve bacaklarını çözüp derin bir iç çekti. Bu kez ucuz atlatmıştı. Ancak şimdi, Romy gittikten sonra, canının yanmasına ne kadar yaklaştığını anlayabildi. Dişlerini ağzında tutmak istiyorsa, Romy'ye karşı gelmemeliydi.

Yine acıkmıştı; hep acıkıyordu. Yatağın altından Fritos torbasına uzandı ve sonra o sabah hepsini yemiş olduğunu hatırladı. Yataktan kalkıp, yiyecek başka bir şey bulmak için odada dolandı.

Bakışları sarışın bebeğin resmine takıldı. Broşür, Romy'nin attığı yerde, zeminde duruyordu.

Hepimiz Tanrı 'nın melekleriyiz.

Broşürü alıp bebeğin yüzünü inceledi. Kız mı, yoksa erkek miydi? Molly bilemedi. Bebekler hakkında pek fazla bilgisi yoktu; yıllardır tek bir bebek bile görmemişti. Kendi

tarama ve düzenleme : blacksnow

küçük kız kardeşini kucağına alışını belli belirsiz hatırlıyordu. Lily'nin alt bezinin üzerine çektiği naylon külotu, teninin tatlı pudralı kokusunu hatırlıyordu. Boyun yerine omuzlarının arasında yükselen o küçük ve yumuşak şişkinliği de.

Molly uzandı ve ellerini karnına koyup, teninin altında portakal gibi sert bir şekilde büyüyen kendi rahmini hissetti. Linda'nın resimli kitabındaki çizimi düşündü; mükemmel el ve ayak parmakları olan bebek. İnsanın tek elinde taşıyabileceği küçük bir bebek.

Hepimiz Tanrı 'nın melekleriyiz.

Gözlerini kapattı ve bıkkın bir tavırla düşündü: *Peki, ya ben ? Beni unuttun, Tanrım.*

Toby eldivenlerini çıkarıp çöp sepetine attı. "Her şey tamam. Şimdi okuldaki diğer çocuklara gösterecek bir şeyin oldu."

Çocuk nihayet dirseğine bakacak cesareti bulabildi. Toby dikişleri atarken, çocuk gözlerini kapatmış, hafifçe aralayıp bakmaya bile cesaret edememişti. Şimdi mavi naylon ipliğe şaşkınlıkla bakıyordu. "Vay canına. Kaç dikiş var burada?"

"Beş."

"Çok mu?"

"Beş çoktur. Belki de eski kaykayından vazgeçmelisin."

"Hayır. Nasıl olsa başka şekilde de yaralarım kendimi." Çocuk doğrulup oturdu ve tedavi masasından kalktı. Aniden

tarama ve düzenleme : blacksnow

iki yana sallanıverdi.

"Eyvah," dedi Maudeen. Çocuğu koltukaltlarından kaldırıp bir sandalyeye oturttu. "Çok hızlı hareket ettin, ufaklık." Çocuğun başını dizlerinin arasına itti ve Toby'ye dönerek gözlerini devirdi. Ergenler. Hepsi böbürlenip dururdu ama böbürlenmelerini gerçekten destekleyecek bir şeyleri olmazdı. Bu çocuk muhtemelen yarın sabah okula gidecek ve yeni savaş yarasını gururla gösterecekti. Hemşirenin kollarında neredeyse bayılmak üzere olduğundan söz etmeyecekti bile.

Diyafonun sesi duyuldu. Arayan Val'di. "Dr. Harper, Üçüncü Batı'da bir mavi kod durumu var."

Toby ayağa fırladı. "Hemen geliyorum."

Asansöre aldırmadan koridordan merdivene doğru koştu. Basamaklardan daha hızlı inerdi.

İki kat aşağıdaki Üçüncü Batı koridoruna ulaştığında bir kapıdan elindeki alet arabasını geçirmeye çalışan bir hemşire gördü. Toby onun peşinden hastanın odasına girdi.

Bölümde görevli iki hemşire yatağın iki kenarına geçmiş, hastanın yüzüne bir maske bastırmış, ciğerlerine oksijen pompalıyor; diğer hemşire de göğüs kompresyonu yapıyordu. Arabayla uğraşan hemşire EKG pedlerini çekip hastanın göğsüne yapıştırdı.

"Ne olmuş?" diye sordu Toby.

Kompresyon yapan hemşire cevap verdi. "Onu kriz geçirirken bulduk. Sonra aniden gevşeyiverdi; solunumu durdu…" Öne eğilmiş halde ellerini bastırıp çekerken, sözleri ritmik bir şekilde çıkıyordu. "Dr. Wallenberg yolda."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Wallenberg mi? Toby hastanın başına baktı. Oksijen maskesi yüzünü gizlediği için Toby onu ilk anda tanıyamamıştı. "Bu Bay Parmenter mı?"

"Son birkaç gündür hiç iyi değildi. Bu sabah onu yoğun bakım bölümüne almaya çalışıyordum."

Toby yatağın başucuna dolaştı. "Şu EKG'leri açık tut. Ben solunum kısmını hallederim. Yedi numaralı solunum hortumu."

Alet arabasıyla ilgilenen hemşire ona larengoskopu uzattı ve sonra solunum hortumu paketini yırtarak açtı.

Toby hastanın başına eğildi. "Pekâlâ, haydi başlayalım."

Oksijen maskesi çıkarıldı. Toby başı arkaya çekerek larengoskop bıçağını hastanın boğazına soktu. Ses tellerinin yerini bulduktan sonra naylon solunum hortumunu yerine yerleştirdi. Oksijen hattı yeniden bağlandı ve hemşire pompalamaya devam etti.

"Bir işaret alıyorum," dedi arabanın başındaki hemşire. "Ventriküler fibrilasyona benziyor."

"Yüz jül yükle. Bana şu defibrilasyon pedlerini ver! Ve hemen bir lidokain dozu hazırlayın; yüz miligram."

Aynı anda çok fazla emir verdiği için arabanın başındaki hemşire yetişmekte zorlanıyordu. Acil serviste her şey çok hızlı yapılır, doktorun tek kelime söylemesine gerek olmazdı. Toby şimdi Maudeen'i yanında getirmiş olmayı diliyordu.

Toby pedleri göğse yerleştirdi. "Geri!" diye emretti ve boşaltma düğmelerine bastı.

Angus Parmenter'ın vücudunda yüz jüllük elektrik

tarama ve düzenleme : blacksnow

akımı dolaştı.

Herkesin bakışları monitöre döndü.

Kalp atışları sinyali aniden kalktı, sonra tekrar dümdüz oldu. Dar bir QRS kompleksi çizgisi göründü. Sonra bir tane daha; bir tane daha.

"Evet!" dedi Toby. Uzanıp boyun damarını yokladı. Hafif de olsa kesinlikle hissedilen bir nabız vardı.

"Biri yoğun bakımı arasın," dedi Toby. "Bir yatağa ihtiyacımız olacak."

"Tansiyon algılıyorum; seksen beş sistolik..."

"Elektrolit taraması yapabilir miyiz? Ve bana şu kan gazı şırıngasını verin."

"Burada, doktor."

Toby kan gazı iğnesini açtı. Bilekte radyal atardamarı bulmakla uğraşmadı; doğruca femorala yöneldi. Kasığı delerek iğneyi nabza yönlendirdi. Parlak kırmızı kan, ona hedefini bulduğunu gösterdi. Şırıngaya 3 cc çekti ve hemşireye verdi.

"Tamam. Tamam." Kasık deliğine baskı uygularken, Toby derin bir nefes aldı ve durum değerlendirmesi yapmak için çok küçük bir an duraksadı. Solunum kanalı açmışlardı, kalp ritmi yakalamışlardı ve tansiyon yeterliydi. İyi gidiyorlardı. Şimdi asıl soruya yönelmeliydi: Hasta neden komaya girmişti?

"Kan basıncını kaybetmeden önce kriz geçirdiğini mi söylediniz?" diye sordu.

"Kriz olduğundan eminim," dedi hemşirelerden biri.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Onu saat ondaki ilaç turum sırasında buldum. Kolu seğiriyordu ve tepki vermiyordu. Ona damardan Valium vermemiz gerekiyordu ama ben tam dozu hazırlarken solunumu durdu."

"Valium mu? Bunu Wallenberg mi emretti?"

"Krizler için."

"Kaç tane verildi?"

"Hastaneye kabul edildiğinden beri mi? Sanırım altı. Günde bir tane. Genellikle sağ kolu etkileniyordu. Dengesiyle ilgili de sorunu vardı."

Toby çatık kaşlarla hastaya baktı. Zihninde Harry Slotkin'in seğiren bacağının görüntüsü canlanmıştı. "Teşhisleri ne? Biliyorlar mı?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyorlar. Bir nöroloji danışmanları var ama henüz sorunu tespit edebildiklerini sanmıyorum."

"Bütün hafta boyunca adam buradaydı ve hâlâ hiçbir fikirleri yok mu yani?"

"Şey, kimse bana söylemedi." Hemşireler birbirlerine bakınıp başlarını iki yana salladılar.

Odaya girdiğini anlamadan, Wallenberg'in sesini duydular. "Ne oluyor burada?" diye sordu. "Durumunu koruyabildiniz mi?"

Toby ona döndü. Göz göze geldiklerinde bir an adamın çaresizliğini gördü ama bu çabucak kayboldu.

"Ventriküler fibrilasyon geçiriyordu," dedi Toby. "Kriz ve solunum yetersizliğiyle başlamış. Kalbini tekrar çalıştırdık ve şimdi sinüs ritmi var. Yoğun balcım bölümünde hazırlanan yatağı bekliyoruz."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Wallenberg başıyla onayladıktan sonra otomatik bir şekilde hastanın tablosuna uzandı. Toby'yle göz göze gelmekten kaçınıyor muydu? Toby, Wallenberg'in sayfaları karıştırışını izlerken, adamın soğukkanlılığını ve seçkinliğini kıskandı. Ne saçlarının bir telinde ne de beyaz önlüğünde en küçük bir kusur vardı. Her zamanki gibi bol kıyafetlerini giymiş olan Toby, onun yanında kendini kirli çamaşır sepetinden alınmış gibi hissediyordu.

"Çok sayıda kriz geçirdiğini öğrendim," dedi Toby.

"Kriz olduklarından henüz emin değiliz. EEG doğrulamadı." Wallenberg tabloyu indirdi, kalp monitörüne baktı; osiloskopta normal bir sinüs ritmi okunuyordu. "Görünüşe bakılırsa her şey kontrol altında. Buradan sonrasını ben hallederim, teşekkür ederim."

"Toksinleri değerlendirdiniz mi? Bulaşıcı şeyleri?"

"Bir nöroloji danışmanımız var."

"Özellikle bunları inceledi mi?"

Wallenberg, Toby'ye şaşkın gözlerle baktı. "Neden?"

"Çünkü Harry Slotkin de kesinlikle aynı durumdaydı. Fokal krizleri vardı. Akut dikkat dağınıklığı..."

"Ne yazık ki şaşkınlık ve dikkat dağınıklığı, bu yaş grubunda sık görülür. Sıradan soğuk algınlığı gibi bulaşıcı bir şey olduğunu da sanmıyorum."

"Ama ikisi de Brant Hill'de yaşıyor. İkisi de aynı klinik görüntüyü sergiliyor. Belki ikisinin de maruz kaldığı ortak bir toksin vardır."

"Hangi toksin? Net konuşabilir misiniz?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Hayır. Ama bir nörolog olasılıkları daraltabilir."

"Bu konuyla ilgilenen bir nörologumuz var."

"Teşhiste bulundu mu?"

"Siz bulundunuz mu, Dr. Harper?"

Toby, adamın düşmanca ses tonundan irkilerek durakladı. Hemşirelere baktı ama onlar da özellikle Toby'yle göz göze gelmemeye çalışıyorlardı.

"Dr. Harper?" Bir hemşire kapıdan başını uzatmıştı. "Acil servis hatta. Aşağıda bir hastaları var. Baş ağrısı."

"Onlara hemen geleceğimi söyle." Toby tekrar Wallenberg'e döndü ama adam stetoskobunu takmış, daha fazla tartışmak istemediğini açıkça belli etmişti. Toby öfkeli bir şekilde odadan çıktı.

Merdivenden inerken, Angus Parmenter'ın kendi hastası olmadığını, kendisini ilgilendirmediğini düşündü. Dr. Wallenberg yaşlılık hastalıkları konusunda uzmandı; hiç şüphesiz;, hastanın bakımıyla ilgili Toby'den daha yetkin olmalıydı.

Ama öfkelenmekten kendini alamıyordu işte.

Sonraki sekiz saat boyunca, her zamanki gece nöbetine devam etti; göğüs ağrıları, karın ağrıları ve ateşi olan bebeklerle uğraştı. Ama arada bir tempo düştüğünde, düşünceleri hemen Angus Parmenter'a dönüyordu.

Ve hâlâ bulunamamış olan Harry Slotkin'e. Adam ortadan kaybolduğundan beri üç haftadan fazla geçmişti. Dün gece sıcaklık neredeyse sıfıra düşmüştü ve oturduğu yerde soğuğu, o soğukta çırılçıplak dolaşmanın nasıl bir şey olabileceğini düşünmekten kendini alamamıştı. Bunun kendini ce-

tarama ve düzenleme : blacksnow

zalandırmanın başka bir yolu olduğunun farkındaydı. Harry Slotkin o soğuk gecede acı çekiyor olamazdı; çünkü muhtemelen çoktan ölmüştü.

Gün doğarken acil servisin bekleme salonu nihayet boşaldı ve Toby doktor odasına çekildi. Masasının üzerinde tıp kitaplarıyla dolu bir raf vardı. Başlıklarını taradı ve nörolojiyle ilgili bir kitabı çekip çıkardı. İndeks bölümünden *Dikkat dağınıklığı* ifadesini aradı. Yirmiden fazla girdi vardı ve ateşten alkol krizlerine kadar çok çeşitli teşhisler ele alınmıştı. Alt başlıkları taradı: *Metabolizma. Enfeksiyon. Bulaşıcı. Dejeneratif. Neoplastik. İrsi.*

Dikkat dağınıklığının aşırı geniş bir ifade olduğuna karar verdi; kendisini doğru teşhise götürecek bir fiziksel işaret veya laboratuvar test sonucu gibi daha belirgin bir şey aradı. Harry Slotkin'in sedyede sallanan bacağını hatırladı. Hemşirenin Bay Parmenter'ın seğiren koluyla ilgili söylediklerini düşündü. Kriz miydi? Wallenberg'e göre, EEG bunu doğrulamamıştı.

Toby kitabı kapatıp homurdanarak ayağa kalktı. Bay Parmenter'ın tablosunu görmeliydi. Anormal bir laboratuvar sonucu, gözden kaçırılmış bir fiziksel bulgu olmalıydı.

Saat yediydi; nöbeti nihayet bitiyordu.

Asansörle dördüncü kata çıktı ve yoğun bakım bölümüne girdi. Hemşire masasında yedi EKG cihazı monitör ekranlarından izleniyordu. Bir hemşire hipnotize olmuş gibi onlara bakıyordu.

"Bay Parmenter'ın yatağı hangisi?" diye sordu Toby.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Hemşire transtan çıkmış gibi başını iki yana salladı. "Parmenter mı? Bu adı bilmiyorum."

"Dün gece Üçüncü Batı'dan buraya nakledildi."

"Acil servisten gönderdiğiniz kalp krizi vakası dışında herhangi bir nakil almadık."

"Hayır, Parmenter koma sonrası olarak kaydedilmişti."

"Ah, hatırladım. Nakli iptal ettiler."

"Neden?"

"Üçüncü Batı'ya sormalısınız."

Toby merdivenden üçüncü kata indi. Hemşire masası boştu ve telefon beklemeye alınmıştı. Tabloların bulunduğu rafa gitti ve isimleri taradı ama Parmenter adını bulamadı. Giderek artan bir öfkeyle, koridordan hasta odasına gitti ve kapıyı itip açtı.

Gördüğü şey karşısında donup kaldı.

Pencereden sabah ışığı süzülüyordu ve Angus Parmenter'ın yattığı yatağa odaklanmıştı. Gözleri yarı aralıktı. Yüzü morumsu beyazdı. Alt çenesi göğsüne sarkmıştı. Bütün serumlar ve monitör kabloları çıkarılmıştı. Adamın ölmüş olduğu açıktı.

Bir kapının açılmasıyla birlikte koridorun diğer tarafındaki hasta odasından ilaç arabası çıkaran bir hemşireyi gördü. "Ne oldu?" diye sordu Toby. "Bay Parmenter ne zaman öldü?"

"Bir saat kadar önce."

"Neden bana haber verilmedi?"

"Dr. Wallenberg buradaydı. Kurtarmaya çalışmaya ge-

tarama ve düzenleme : blacksnow

rek olmadığına karar verdi."

"Hastanın yoğun bakıma götürüldüğünü sanıyordum."

"Nakli iptal ettiler. Dr. Wallenberg, Bay Parmenter'ın kızını aradı ve ikisi hastayı nakletmeye ya da olağanüstü önlemler almaya gerek olmadığına karar verdiler. Bu yüzden gitmesine izin verdiler."

Bu, Toby'nin itiraz edemeyeceği bir karardı; Angus Parmenter seksen iki yaşındaydı, bir haftadır komadaydı ve iyileşme umudu pek yoktu.

Sorabileceği tek bir soru kalmıştı: "Aile otopsi izni verdi mi?"

Hemşire önündeki arabadan başını kaldırıp Toby'ye baktı. "Otopsi yapmıyorlar."

"Ama bir otopsi yapılması gerek."

"Cenaze düzenlemeleri yapıldı bile. Cenaze levazımatçısı cesedi almaya geliyor."

"Tablosu nerede?"

"Koğuş memuru kaldırdı. Sadece Dr. Wallenberg'in ölüm belgesini doldurmasını bekliyoruz."

"Yani doktor hâlâ hastanede mi?"

"Öyle olduğuna inanıyorum. Cerrahi bölümünde bir danışmanla görüşüyor."

Toby doğruca hemşire masasına gitti. Bölüm memuru masasında değildi ama Bay Parmenter'ın tablosundan koparılmış sayfalan masanın üzerinde bırakmıştı. Toby hemen son ilerleme notlarına geçip Dr. Wallenberg'in son girdisini okudu:

tarama ve düzenleme : blacksnow

Aileye haber verildi. Solunum kesildi; hemşireler nabız yakalayamadı. Muayene sonucu, kalp atışı algılanmadı. Gözbebekleri tam ortada ve kıpırdamıyor. Ölüm saati 05:58.

Otopsiden söz edilmemiş, ölüm nedeni olan hastalıkla ilgili bir fikir yürütülmemişti.

Tekerlek gıcırtıları duyarak döndü ve başını kaldırdı; iki hastabakıcının bir sedyeyi iterek asansörden indiğini gördü. Sedyeyi 341 numarali odaya götürüyorlardı.

"Durun," dedi Toby. "Bay Parmenter'ı almaya mı geldiniz?"

"Evet."

"Durun. Onu henüz *hiçbir yere* götürmeyin."

"Cenaze arabası yola çıktı bile."

"Ceset olduğu yerde kalacak. Aileyle konuşmam gerek."

"Ama..."

"Bekleyin dedim." Toby ahizeyi kaldırıp Wallenberg'in çağrı cihazına Üçüncü Batı'ya gelmesi için mesaj attı. Cevap gelmedi. Hastabakıcılar koridorda durdular ve birbirlerine bakarak omuz silktiler. Toby yine ahizeyi kaldırdı ve bu kez tabloda numarası verilmiş olan hastanın kızını aradı. Telefon altı kez çaldı. Toby telefonu kapadı. Artık sabrı iyice taşmaya başlamıştı. Sonra hastabakıcıların sedyeyi hastanın odasına soktuğunu gördü.

Peşlerinden koştu. "Size hasta *kalacak* dedim!"

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Hanımefendi, bize onu alıp aşağı götürmemiz emredildi."

"Bir hata var, biliyorum. Dr. Wallenberg hâlâ hastanede. Ben onunla bu konuyu konuşana kadar bekleyin."

"Benimle konuşmak istediğiniz şey nedir, Dr. Harper?"

Toby döndü. Wallenberg kapıda duruyordu.

"Bir otopsi," dedi Toby.

Wallenberg odaya girerken kapının yavaşça arkasından kapanmasına izin verdi. "Bana mesaj atan siz miydiniz?"

"Evet. Cesedi morga götürüyorlar. Onlara siz bir otopsi düzenlemesi yapana kadar beklemelerini söyledim."

"Otopsiye falan gerek yok."

"Neden öldüğünü bilmiyorsunuz. Neden hastalandığını bilmiyorsunuz."

"En büyük olasılıkla, felç geçirdi."

"Röntgen taraması herhangi bir felce işaret etmedi."

"Röntgen taraması çok erken yapılmış olabilir. Ve beyin enfarktüsünü gözlerinizle görmeniz gerekmez."

"Tahmin yürütüyorsunuz, Dr. Wallenberg."

"Ne yapmamı istiyorsunuz? Ölmüş hastaya kafa taraması mı yaptırayım?"

Hastabakıcılar iki doktor arasındaki bu hararetli tartışmayı ilgiyle dinliyor, bir o doktora, bir diğerine bakıyorlardı. Şimdi bütün erkeklerin bakışları cevap bekleyişiyle Toby'ye odaklanmıştı.

"Harry Slotkin de aynı semptomları göstermişti," dedi Toby. "Akut bilinç kaybı başlangıcı ve fokal krizler. İki adam

tarama ve düzenleme : blacksnow

da Brant Hill'de yaşıyordu. İkisi de daha önce son derece sağlıklıydı."

"Bu yaş grubundaki erkekler felç riskine açıktır."

"Ama başka bir şey de söz konusu olabilir. Bunu sadece bir otopsi gösterebilir. Otopsi yapılmasına karşı çıkmak için bir nedeniniz var mı?"

Wallenberg kızardı. Öfkesi o kadar belirgindi ki Toby neredeyse bir adım gerileyecekti. Bir an birbirlerine baktılar ve Wallenberg kendini toparladı.

"Otopsi falan olmayacak," dedi, "çünkü kızı reddetti. Ve ben de onun isteklerine uyuyorum."

"Belki de bunun ne kadar önemli olduğunu anlamamıştır. Onunla konuşursam..."

"Bunu aklınızdan bile geçirmeyin, Dr. Harper. Mahremiyetine tecavüz edersiniz." Wallenberg hakimiyetini tamamen geri kazanarak hastabakıcılara döndü. "Onu aşağı indirebilirsiniz artık." Toby'ye baştan savan tavırla son bir bakış attı ve odadan çıktı.

Toby hastabakıcıların sedyeyi yatağa getirişini ve yerine sabitleyişini sessizce izledi.

"Bir, iki, üç, şimdi!"

Cesedi sedyeye aktardılar ve göğüs kayışıyla bağladılar. Bu güvenlik için değil, estetik içindi. Sedyeler sarsılabilir, rampalar fazla dik olabilirdi ve kimse kazayla cesetlerin yere yuvarlanmasını istemezdi. Cesedin üzerine sahte bir şilte pedi yerleştirildi ve hepsinin üzerine büyük bir örtü serildi. Koridorda dışarıdan bakan biri, sadece boş bir sedye olduğunu

tarama ve düzenleme : blacksnow

sanırdı.

Cesedi odadan çıkardılar.

Toby tek başına durup uzaklaşan sedyenin tekerlek gıcırtılarını dinledi. Bundan sonra neler olacağını düşündü. Alt katta, morgda, tamamlanması gereken evrak işleri olacaktı. Sonra ceset bir cenaze arabasına konacak ve cenaze evine götürülecekti. Orada vücut sıvıları boşaltılarak yerine mumyalama sıvıları doldurulacaktı.

Yoksa yakılacak mıydı? Arkada hiçbir iz bırakmayacak şekilde her şey kül mü olacaktı?

Bu, Angus Parmenter'ın teşhisiyle ilgili bilgi edinmek için son şansıydı. Belki bu arada Harry Slotkin'in de. Ahizeyi kaldırdı ve hastanın kızını tekrar aradı.

Bu kez yumuşak bir ses cevap verdi: "Alo?"

"Bayan Lacy? Ben Dr. Harper. Geçen hafta acil serviste tanışmıştık."

"Evet, hatırlıyorum."

"Babanız için çok üzgünüm. Haberi yeni aldım."

Kadın bir iç çekti; bu, acıdan çok bıkkınlığı ifade eden bir sesti. "Bunu elbette ki bekliyorduk. Ve tamamen dürüst olmak gerekirse, aslında biraz... rahatlatıcı oldu. Kulağa çok sevimsiz gelebilir. Ama bir hafta boyunca onu öyle... o halde izleyince..." Yine iç çekti. "O şekilde yaşamak istemezdi."

"İnanın, hiçbirimiz istemeyiz." Toby doğru kelimeleri seçmeye çalışırken tereddüt etti. "Bayan Lacy, bunun böyle bir konuyu konuşmak için kötü bir zaman olduğunu biliyorum ama gerçekten de başka zaman olamayacak. Dr. Wal-

tarama ve düzenleme : blacksnow

lenberg sizin otopsi istemediğinizi söyledi. Ailenin böyle bir şeye izin vermesinin ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Ama gerçekten, bu olayda, böyle bir şeyin hayati önem taşıdığına inanıyorum. Babanızın neden öldüğünü bilmiyoruz ve sonuç..."

"Ben otopsiye itiraz etmedim ki."

"Ama Dr. Wallenberg reddettiğinizi söyledi."

"Bu konu hiç açılmadı bile."

Toby duraksadı. *Wallenberg neden bana yalan söyledi?* "O halde otopsi için izninizi alabilir miyim?" diye sordu.

Bayan Lacy birkaç saniye tereddüt etti. Sonra yumuşak bir sesle sordu: "Gerekli olduğunu düşünüyorsanız, evet."

Toby telefonu kapattı. Patoloji Bölümü'nü arayacaktı ama sonra vazgeçti. Ailenin izni olsa bile, otopsiyi hiçbir Springer patoloğu yapmazdı; özellikle de sorumlu doktor itiraz ederken.

Wallenberg neden otopsiden kaçınmakta bu kadar ısrar ediyor? Ne bulacaklarından korkuyor?

Telefona baktı. *Karar ver. Hemen karar vermek zorundasın.* Ahizeyi kaldırdı ve bilinmeyen numaralar servisini aradı. "Boston şehri," dedi. "Adli tıp merkezi."

Telefon numarasını alması uzun sürmedi; doğru dahili numarayı bulması da öyle. Beklerken Angus Parmenter'ın morga doğru gidişini zihninde canlandırabiliyordu. Asansörle aşağı iniş. Bodrum katında kapıların açılışı. Homurdanan su borularıyla koridor.

"Adli tıp merkezi. Ben Stella."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Toby hemen dikkatini topladı. "Ben Newton'daki Springer Hastanesi'nden Dr. Harper. Baştabiple konuşabilir miyim lütfen?"

"Dr. Rowbotham tatilde ama sizi yerine bakan Dr. Dvorak'a bağlayabilirim."

"Evet, lütfen."

Birkaç tıkırtı oldu; sonra düz ve bıkkın bir erkek sesi duyuldu: "Ben Dr. Dvorak."

"Yeni ölmüş olan bir hastam var," dedi Toby. "Sanırım bir otopsi gerekiyor."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Buraya bir hafta önce kabul edilmişti. Onu ambulansla geldiğinde acil serviste karşıladım..."

"Travma ölçüsünde yaralanmaları var mıydı?"

"Hayır. Kafa karışıklığı, dikkat dağınıklığı, sersemlik. Beyincikle ilgili işaretler vardı. Bu sabah erken saatte solunum yetersizliğinden öldü."

"Herhangi bir komplodan şüpheleniyor musunuz?"

"Pek sayılmaz, ancak..."

"O zaman otopsiyi kendi hastanenizin patologları yapmalı. Hasta kabul edildikten sonraki yirmi dört saat içinde ölmemişse, ofisimize başvurmanız gerekmez."

"Evet, bunun alışıldık bir durum olmadığının farkındayım. Ama sorumlu doktor otopsi yapılmasını reddettiği için bizim patologlarımız bunu yapamaz. Bu yüzden sizi arıyorum. Aile otopsiyi kabul etti bile."

Uzun bir iç çekiş ve kâğıt hışırtısı duyuldu. Toby, adamı

tarama ve düzenleme : blacksnow

masasında aşırı çalışan, yorgun, her tarafı ölümü hatırlatan şeylerle sarılı halde hayal edebiliyordu. *Tatsız bir meslek,* diye düşündü. Ve Dr. Dvorak'ın sesi mutsuz bir adamı düşündürüyordu.

"Dr. Harper," dedi, "buradaki ofisimizin görevini pek iyi anladığınızı sanmıyorum. Herhangi bir gizli oyun, hainlik veya cinayet yoksa ya da kamu sağlığını..."

"Bu, kamu sağlığını tehdit eden bir durum *olabilir."*

"Nasıl yani?"

"Bu, bir ay içinde acil servisimde gördüğüm ikinci vaka. İki yaşlı adam; ikisi de akut dikkat dağınıklığı, beyincik işaretleri ve fokal krizler gösteriyordu. Beni rahatsız edense şu: İki hasta da aynı emeklilik kompleksinde yaşıyordu. Aynı suyu içiyor, aynı salonda yemek yiyorlardı. Muhtemelen birbirlerini de tanıyorlardı."

Dr. Dvorak bir şey söylemedi.

"Burada neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorum," dedi Toby. "Viral menenjitten bahçe asalaklarına kadar her şey olabilir. Önlenebilecek bir hastalığı gözden kaçırmak istemiyorum. Özellikle de başka insanlar risk altındaysa."

"İki hasta olduğunu söylediniz."

"Evet. İlki acil servisime üç hafta önce geldi."

"O zaman o ilk hastaya yapılacak bir otopsi size aradığınız cevapları sağlamış olmalı."

"İlk hastaya otopsi yapılmadı. Kendisi hastaneden kaçtı ve bir daha bulunamadı."

Adam yumuşak bir şekilde nefesini üfledi. Tekrar konu-

tarama ve düzenleme : blacksnow

şurken, Toby adamın sesinde yeni bir ilgi fark etti. "Springer Hastanesi mi dediniz? Hastanın adı ne?"

"Angus Parmenter."

"Ceset hâlâ orada mı?"

"Burada olmasını sağlayacağım," dedi Toby.

Merdivenden dört kat aşağı koşup bodruma fırladı. Tavanda yanan flüoresanlardan birinin ışığı titreşiyordu ve üzerinde YETKİLİ PERSONEL HARİCİ GİREMEZ yazan kapıya doğru koşarken hareketleri peş peşe dizilmiş slaytlar gibi görünüyordu. Morga girdi.

Işıklar ve görevlinin masasındaki radyo açıktı. Ama içeride kimse yoktu.

Toby otopsi laboratuvarına girdi. Paslanmaz çelikten masa boştu. Soğuk odayı ve cesetlerin otopsiden önce saklandığı dondurucu rafları kontrol etti. Berbat kokulu soğuk bir duman, çekmeceden yüzüne yayıldı: Ölü eti kokusu. Işığı yakınca iki sedyeyi gördü. İlkine gidip kefeni açtığında, gözleri açık, kanama yüzünden göz akları kıpkırmızı kesilmiş yaşlı bir kadın yüzüyle karşılaştı. Ürpererek kefeni kapattı ve ikinci sedyeye geçti. İri yan bir cesetti ve fermuarı açarken kefenin içinden kötü bir koku yükseldi. Adamın yüzünü daha ilk görüşünde midesi ağzına gelerek geri çekildi. Cesedin sağ yanağındaki et erimişti.

Nekrotizan streptokok, diye düşündü. Bakterinin çürüttüğü et.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Buraya girilmez," dedi bir ses.

Döndüğünde morg görevlisiyle karşılaştı. "Angus Parmenter'ı arıyorum. Kendisi nerede?"

"Onu yükleme kapısına götürdüler."

"Yola çıkardılar mı?"

"Cenaze arabası yeni geldi."

"Lanet olsun," diye homurdandı Toby ve morgdan dışarı fırladı.

Koridorda hızla koştu ve yükleme kapısına geldi. Kapıyı açıp geçtiğinde, sabah güneşinin ışığı yüzüne çarptı. Gözlerini kırpıştırarak hemen durum değerlendirmesi yaptı: Boş sedyenin yanında bir hastabakıcı duruyordu. Cenaze arabası hareket ediyordu. Hemen hastabakıcının yanından geçti ve cenaze arabasının yanma koşarak sürücünün camını tıklattı.

"Dur! Arabayı durdur!"

Sürücü frene bastı ve camı indirdi. "Ne oluyor?"

"Cesedi götüremezsin."

"Çıkışı verildi."

"Adli tabibe gidecek."

"Bana kimse böyle bir şey söylemedi. Bildiğim kadarıyla aile cenaze düzenlemelerini yapmış bile."

"Ama bu artık adli tabibin meselesi. Adli tıp merkezinden Dr. Dvorak'a sorabilirsin."

Sürücü, yükleme kapısında şaşkın bir yüzle duran hastabakıcıya baktı. "Tanrım, bilmiyorum.

"Bak, bütün sorumluluğu ben alıyorum," dedi Toby. "Şimdi geri çekil. Cesedi indirmemiz gerek."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Sürücü omuz silkti. "Nasıl isterseniz," diye mırıldandı ve geri vitese taktı. "Ama birinin bu konuda başı büyük derde girecek. Umarım o ben olmam."

tarama ve düzenleme : blacksnow

8

Lisa yine kendisiyle flört ediyordu. Bu, Dr. Daniel Dvorak'ın tahammül etmeyi öğrendiği günlük sıkıntılardan biriydi: Bayan asistanının koruyucu gözlük camlarının arkasından cilveyle bakan gözleri, özel hayatıyla ilgili bitmeyen merakı ve Dvorak'ın her seferinde ona gösterdiği aldırmazlık karşısındaki açık öfkesi. Dvorak, genç kadının kendisini neden bu kadar ilginç bulduğunu anlayamıyordu; muhtemelen sadece sessiz bir adama ulaşabileceğini kanıtlamaya çalışıyordu.

Ve kendisinden oldukça yaşlı bir adama, diye düşündü Dvorak, genç asistanına bakarken. Lisa'nın yüzünde kırışıklık, saçlarında beyaz teller veya sarkık bir epidermisi yoktu. Yirmi altı yaşındaydı ve Dvorak'ın oğlunun deyimiyle, sarışın bir bebekti. *Kendi oğlum benim arkamdan ne derdi kim bilir?* diye düşündü. *Kart zampara mı? Eski moda mı?* Pat-

tarama ve düzenleme : blacksnow

rick gibi on dört yaşında bir çocuk için kırk beş yaş, bir sonraki buzul çağı kadar uzak görünüyor olmalıydı.

Ama hepimiz ölüme sandığımızdan daha yakınız, diye düşündü, morg masasında yatan çıplak cesede bakarken. Tepedeki lambalar parlak bir şekilde yanıyor, cesedin tenindeki bütün kırışık ve benleri belirginleştiriyordu. Göğüsteki beyaz tüyler. Boyundaki siyah noktalar. Yaşlanmanın kaçınılmaz değişiklikleri. Sarışın ve seksi Lisa'nın bile bir gün böyle karaciğer lekeleri olacaktı.

"Görünüşe bakılırsa açık havayı seviyormuş," dedi Dr. Dvorak, eldivenli parmağını cesedin alnındaki deride gezdirirken. "Aktinik keratoz. Şurada güneş hasarı var."

"Ama yaşlı bir adam için göğüs kasları oldukça iyi." Lisa elbette ki böyle detayları fark ederdi. Sağlık kulübü bağımlısıydı. Spor salonu çılgınlığı iki yıl önce başlamıştı ve fiziksel mükemmellik arayışı, sürekli olarak kaslardan konuşmalara ulaşmıştı. Dvorak sık sık Lisa'yı lavabonun üzerindeki aynada kendini incelerken bulurdu. Saçları mükemmel mi? San perçemlerinin kıvrımı iyi mi? Teni bronz tonunu koruyor mu, yoksa oturduğu binanın terasında yirmi dakika daha geçirmesi gerekecek mi? Dvorak onun iyi görünme çabalarını hem şaşırtıcı hem de eğlendirici buluyordu.

Dvorak artık nadiren aynaya bakıyordu ve o da sadece tıraş olmak içindi. Kendisine baktığında, saçlarının bu kadar beyazlamış olmasına hep şaşırıyordu. Yüzünde yılların geçişini, gözlerinin etrafında çukurlaşan çizgileri, kaşlarının arasındaki sürekli çatıklığı görüyordu. Ne kadar yorgun ve

tarama ve düzenleme : blacksnow

süzülmüş olduğunu da. Üç yıl önce boşandığından beri kilo vermiş, oğlu Patrick iki ay önce yatılı okula gittiğinden beri daha da zayıflamıştı. Özel hayatının katmanları tek tek dökülürken, kiloları da beraberinde sürüklemişti.

Bu sabah Lisa onun yeni zayıflığıyla ilgili yorumda bulunmuştu. *Bugünlerde çok iyi görünüyorsunuz, Doktor.!* demişti neşeyle ki bu da gençlerin aslında ne kadar kör olduğunu kanıtlıyordu. Dvorak iyi göründüğünü falan sanmıyordu. Aynaya baktığında gördüğü şey bir Prozac adayıydı.

Bu otopsi de moralini yükseltmeyecekti.

Lisa'ya döndü. "Onu döndürelim. Önce sırtını incelemek istiyorum."

Birlikte cesedi yana çevirdiler. Dvorak ışığı tekrar ayarladı ve ölüm sonrası kan birikimiyle uyumlu beneklenmeyi gözlemledi. Vücut ağırlığının yumuşak dokulara baskı yaptığı kalça kısımları da beyazdı. Eldivenli parmaklarından birini çürüğümsü bir bölgeye bastırdı ve bölge beyazladı.

"Livor motris oluşmamış," dedi. "Burada, sağ kürek kemiğinin üzerinde bir aşınma var. Ama önemli bir şey değil."

Cesedi yine sırtüstü çevirdiler.

"Tam rigor motris durumunda," dedi Lisa.

Dvorak tıbbi kayıtlara baktı. "Ölüm saati beş elli sekiz olarak kaydedilmiş. Uygun."

"Şu bileklerdeki morluklar?"

"Kayış izleri olmalı." Dvorak kayıtlara tekrar baktığında hemşirenin notlarını gördü: *Hasta hâlâ sinirli; el ve ayak bilekleri bağlı.* Keşke bütün cesetlerin ölümüyle ilgili şartlar

tarama ve düzenleme : blacksnow

bu kadar detaylı belirtilseydi. Bir ceset otopsi odasına girdiğinde, kimliği doğru belirlenmiş olsa Dvorak kendini şanslı sayıyordu; ceset kokusuz ve parçalanmamış durumdaysa, daha da şanslı sayıyordu. En kötü kokularla başa çıkabilmek için kendisi ve asistanı koruyucu giysiler ve oksijen donanımları kullanıyordu. Ama bugün standart eldivenler ve gözlüklerle, hastanede HIV virüsü ve hepatit incelemesi yapılmış bir ceset üzerinde çalışıyorlardı. Otopsiler asla hoş olmasa da, bu görece zararsızdı ve muhtemelen bir sonuç da çıkmayacaktı.

Işığı doğruca masaya yönlendirdi. Cesedin üzerinde iğne delikleri vardı; hastanede gerçekleşen bir ölüm için tipik bir durum. Dvorak sol üst bölümde dört, sağ üst bölümde beş iğne deliği saydı. Sağ kasığında da bir iğne deliği görünüyordu; muhtemelen damardan kan gazı çekilmişti. Hasta o gece rahat uyumamış olmalıydı.

Neşteri aldı ve Y kesiğini attı. Sternumu tek parça halinde kaldırarak hem göğüs hem de karın boşluklarını ortaya çıkardı.

Organlar normal görünüyordu.

Bulgularını kaydederken, organları tek tek çıkarmaya başladı.

"Bu, seksen iki yaşında, iyi beslenmiş beyaz bir erkeğin cesedi..." Duraksadı. Yaşı doğru olamazdı. Önündeki tabloya baktı ve doğum tarihini doğruladı. Yaş doğruydu.

"Ben altmış beş derdim," dedi Lisa.

"Burada seksen iki yazıyor."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Hata olabilir mi?"

Dvorak cesedin yüzünü inceledi. Yaşlanma sürecindeki değişiklikler hem genetikten hem de yaşam tarzından kaynaklanırdı. Altmış yaşında olduğu düşünülebilecek seksen yaşında kadınlar görmüştü. Yaşının iki katı gibi görünen otuz beş yaşında bir alkolik de görmüştü. Belki Angus Parmenter sadece genç genlere sahipti.

"Yaşı daha sonra doğrulayacağım," dedi ve devam etti. "Merhum bugün saat beş elli sekizde, yedi gün önce hasta olarak kabul edildiği Springer Hastanesi, Newton, Massachusetts'te öldü." Yine neşteri aldı.

Dvorak bütün bu işleri o kadar çok kez tekrarlamıştı ki artık düşünmeden yapıyordu. Yemek borusuyla soluk borusunu, büyük damarları, kalbi ve ciğerleri çıkardı. Lisa onları tartıya koydu ve ağırlıklarını söyledi; sonra kalbi kesme tepsisinin üzerine koydular. Dvorak koroner damarları dilimledi.

"Kalp krizi olduğunu sanmıyorum," dedi Dvorak. "Damarlar son derece temiz görünüyor."

Dalağı ve ince bağırsağı çıkardı. Sonu gelmez gibi görünen bağırsaklar soğuk ve kaygandı. Mide, pankreas ve karaciğer tek parça halinde çıkarıldı. Karınzarı iltihabı görünmüyordu ve herhangi bir anaerobik bakteri kokusu da almıyordu. Taze bir ceset üzerinde çalışmanın zevkli yanları. Kötü kokular olmazdı; sadece bir kasap dükkanını hatırlatan kan kokusu olurdu.

Kesme tepsisinin üzerinde mideyi açtı ve boş olduğunu

tarama ve düzenleme : blacksnow

gördü.

"Hastane yiyecekleri berbat olmalı," dedi Lisa.

"Kayıtlara bakılırsa, yiyebilecek durumda değilmiş."

Dvorak bu noktaya kadar ölüm nedenini gösterebilecek detaylı incelemelere geçmemişti.

Kadavranın başına yaklaştı, kesiği açtı ve kafa derisini bir lastik maske gibi yüzün üzerine katladı. Lisa, Stryker testeresini hazırladı. Testere vınlayarak kafatasını keserken ikisi de konuşmadı.

Dvorak kafatasının tepesini çıkardı. Beyin, zarın altında gri bir solucan yığınına benziyordu. Omurilik zarları her açıdan normal görünüyordu ki bu da bir enfeksiyon olasılığını azaltıyordu. Dvorak epidural kanama işaretleri de göremedi.

Beynin daha detaylı inceleme için çıkarılması gerekecekti. Neşteri alıp hızlı bir şekilde optik sinirleri ve kan damarlarını kesti. Beyni omurgadan ayırmak için daha derinlere uzanırken keskin bir acı hissetti.

Hemen elini çekerek kesik eldivene baktı. "Lanet olsun," diye mırıldandı ve lavaboya yürüdü.

"Ne oldu?" diye sordu Lisa.

"Elimi kestim."

"Kanıyor mu?"

Dvorak eldivenleri çıkarıp sol elinin ortaparmağını inceledi. Jilet inceliğinde yarığın üzerinde ince bir kan izi birikmişti. "Neşter iki eldiveni de kesti. Lanet olsun, lanet olsun, *lanet olsun!"* Tezgahın üzerinden bir şişe Betadin aldı ve dezenfektanı parmağının üzerine boşalttı. "Geberin, alçaklar!"

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Adamda HIV virüsü yok, değil mi?"

"Evet, neyse ki," dedi Dvorak, parmağını kuruturken. "Bu olmamalıydı. Dikkatsiz davrandım." Kendine kızarak eldivenleri tekrar giydi ve kadavranın başına geri döndü. Beynin bütün bağlantıları kesilmişti. İki eliyle beyni nazikçe aldı, kanı yıkamak için tuzlu su sıktı ve organı kesme tepsisinin üzerine koydu. Organı görsel olarak inceledi ve her yerini görebilmek için elinde evirip çevirdi. Loblar normal görünüyordu; hiçbir şişlik ya da kütle yoktu. Beyni bir Formalin kovasına koydu; kesilip dilimlenmeye hazır hale gelmeden önce bir hafta orada beklemesi gerekecekti. Cevaplar çok büyük olasılıkla mikroskop altında bulunacaktı.

"Dr. Dvorak?" Diyafondan duyulan ses, sekreteri Stella'ya aitti.

"Evet?"

"Dr. Carl Wallenberg hatta."

"Ben onu sonra ararım. Şu anda otopsi yapıyorum."

"Aslında, bu yüzden sizinle hemen konuşmakta ısrar ediyor. Otopsinin durdurulmasını istiyor."

Dvorak olduğu yerde doğruldu. "Neden?"

"Belki kendiniz konuşsanız iyi olur."

"Sanırım bu telefona cevap vermeliyim," dedi Lisa'ya, mırıldanarak. Eldivenleriyle önlüğünü çıkardı. "Sen gidip kas biyopsilerini ve karaciğer incelemesini yap."

"Siz onunla konuşana kadar beklemem daha doğru olmaz mı?"

"Buraya kadar geldik. Doku incelemesini bitirelim."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Aramaya cevap vermek için ofisine girdi. Kapı kapalı olmasına rağmen, odaya giysilerine ve ellerine sinmiş Formalin kokusu yayılmıştı. Kendisiyse, bu penceresiz ofise saklanmış ve koruma altına alınmış bir doku örneği gibi kokuyordu.

Kavanoza tıkılmış bir adam.

Ahizeyi kaldırdı. "Dr. Wallenberg? Ben Dr. Dvorak."

"Anladığım kadarıyla bir yanlış anlama var. Bay Parmenter benim hastamdı ve neden otopsi yapıldığı konusunda hiç bir fikrim yok."

"Springer Hastanesi'ndeki doktorlardan biri istedi."

"Dr. Harper mı?" Hattın diğer ucundaki ses açık bir tiksinti yansıtıyordu. "O benim hastamın bakımından sorumlu değildi. Sizi aramak için yetkisi yoktu."

"Kayıtlara göre, hastayı acil servise o kabul etmiş."

"Bu bir hafta önceydi. O zamandan beri hasta benim gözetimimdeydi ve çok sayıda başka uzmanla çalışıyordum. Hiçbirimiz otopsiye gerek olduğunu düşünmüyoruz. Ve adli tıbbı gerektiren bir durum olduğuna kesinlikle inanmıyoruz."

"Beni bunun bir kamu sağlığı konusu olduğuna inandırdı."

Adam yine tiksintiyle güldü. "Dr. Harper güvenilir bir bilgi kaynağı değil. Belki duymamış olabilirsiniz. Springer Hastanesi, onun acil serviste yaptığı ciddi hatalardan dolayı soruşturma altında. Yakında işten çıkarılabilir ve hiçbir konuda onun görüşlerine güvenmiyorum. Dr. Dvorak, bu bir emir-komuta zinciri meselesi. Ben sorumlu doktorum ve size otop-

tarama ve düzenleme : blacksnow

sinin bir zaman kaybı olduğunu söylüyorum. Ödediğini vergilerin de ziyanı."

Dvorak homurdanmamak için kendini zor tuttu. *Bununla uğraşmak istemiyorum. Ben bir patoloğum. Canlı egolar yerine ölü bedenlerle uğraşmayı tercih ederim.*

"Ayrıca," dedi Wallenberg, "merhumun ailesi var. Kızı babasının kesilip biçildiğini duysa çok üzülür. Hatta yasal yollara başvurmayı düşünebilir."

Dvorak yavaşça yerinde doğruldu; başı şaşkınlıkla dikildi. "Ama Dr. Wallenberg, ben kızıyla konuştum."

"Ne?"

"Bu sabah. Bayan Lacy otopsiyle ilgili konuşmak için aradı. Nedenlerini kendisine açıkladım ve anladı. Hiçbir itirazı yoktu."

Hatta bir sessizlik oldu. "Kendisiyle konuşmamdan sonra fikrini değiştirmiş olmalı," dedi Wallenberg.

"Sanırım öyle. Her neyse, sonuçta otopsi yapıldı."

"Yapıldı mı?"

"Burada oldukça sakin bir sabahtı."

Yine bir duraksama oldu. Wallenberg tekrar konuştuğunda, sesi tuhaf bir şekilde zayıftı. "Ceset... bütün olarak aileye teslim edilecek mi?"

"Evet. Bütün organlarla birlikte."

Wallenberg boğazını temizledi. "Sanırım bu onları tatmin eder."

İlginç, diye düşündü Dvorak, telefonu kapatırken. *Otopside ne bulduğumu sormadı bile.*

tarama ve düzenleme : blacksnow

Görüşmeyi zihninde tekrarladı. Sadece bir banliyö hastanesinin gülünç politika oyunlarının içine mi düşmüştü? Wallenberg, Dr. Harper'ı inceleme altında olan marjinal bir doktor olarak tanımlamıştı; belki de meslektaşlarıyla kavga halinde olan biriydi. Otopsi talebi, sadece personeldeki başka bir doktoru küçük düşürme amacını mı taşıyordu?

Bu sabah biraz Machiavelli mantığı uygulamalı, kadının gerçek amacını sorgulamalıydı. Ama Dvorak'ın mantığı somutlara yönelirdi. Görebildiği, dokunabildiği ve koklayabildiği şeylerden bilgi alırdı. Bir kadavranın sırları, bıçakla kolayca öğrenilebilirdi; insan düşünceleri onun için bir gizemdi.

Diyafonun sesi duyuldu. "Dr. Dvorak?" dedi Stella. "Dr. Toby Harper hatta. Bağlamamı ister misiniz?"

Dvorak biraz düşündükten sonra gününü çoktan mahvetmiş olan bir kadınla konuşmak istemediğine karar verdi. "Hayır," dedi.

"Ona ne diyeyim?"

"Bugünlük eve döndüğümü söyle."

"Şey, istediğiniz buysa..."

"Stella?"

"Evet?"

"Tekrar ararsa, aynı cevabı ver."

Diyafonu kapattı ve morga döndü.

Lisa, kesme tepsisinin üzerine eğilmiş neşteriyle karaciğeri dilimliyordu. Başını kaldırıp baktı. "Ee?" diye sordu. "Biyopsileri bitirelim mi?"

"Bitir. Sonra da organları boşluğa yerleştir. Aile hepsini

tarama ve düzenleme : blacksnow

geri istiyor."

Lisa bir kesik daha attıktan sonra duraksadı. "Peki, ya beyin? Hâlâ bir hafta daha beklemesi gerekiyor."

Dvorak, Angus Parmenter'ın beyninin Formalin içinde durduğu kovaya baktı. Sonra sargılı parmağına baktı ve neşterin iki eldiveni keserek kendi etine nasıl saplandığını düşündü.

"Şimdilik elimizde kalsın," dedi. "Ben kafatasının tepesini yerleştirip dikeceğim." Yeni bir çift eldiven çıkardı ve iğneyle iplik almak için bir çekmeceye uzandı. "Orada olmadığını kimse anlamaz."

Toby öfkeyle telefonu kapadı. Otopsi tamamlanmış mıydı, tamamlanmamış mıydı? İki gündür Daniel Dvorak'a ulaşmaya çalışıyordu ama her seferinde sekreteri ona adamın orada olmadığını söylüyordu ve ses tonu Toby'nin aramalarının hoş karşılanmadığını açıkça hissettiriyordu.

Fırının alarmı öttü. Toby gazı kapatıp güveci aldı. Bu akşam kaçamak yapıyordu; dondurulmuş yiyecek bölümünden lazanya ve salata almıştı. Alışveriş yapacak zamanı olmamıştı ve evde hiç süt kalmamıştı; bu yüzden iki bardak su doldurup onları mutfak masasının üzerine koydu. Görünüşe bakılırsa bütün hayatı bir kestirmeler yığını haline gelmişti. Dondurulmuş yemekler, lavaboya yığılmış tabaklar, doğruca kurutucudan alınmış buruşuk giysiler. Derin yorgunluğunun kuluçka dönemindeki bir grip virüsünden mi kaynaklandı-

tarama ve düzenleme : blacksnow

ğını, yoksa zihinsel bir yorgunluk mu olduğunu merak ediyordu. Mutfak kapısını açıp içeri seslendi:

"Anne, yemek hazır! Gel de yiyelim."

Ellen bir acem otu çalılığının arkasından çıkıp itaatkar bir şekilde mutfağa geldi. Toby annesinin ellerini lavaboda yıkadıktan sonra onu masaya oturttu. Ellen'ın boynuna bir peçete bağladı ve lazanya tabağını önüne itti. Lazanyayı lokma büyüklüklerinde kesti. Bunu salataya da yaptı. Ellen'in eline bir çatal tutuşturdu.

Ellen yemeğe başlamak yerine, oturarak bekledi ve kızını izledi.

Toby kendi tabağının başına oturdu ve birkaç lokma lazanya aldı. Ellen'ın yemediğini fark etti. "Bu senin yemeğin, anne. Ağzına at."

Ellen boş çatalı ağzına götürdü ve büyük bir konsantrasyonla tattı.

"Dur sana yardım edeyim." Toby, Ellen'ın çatalını tabağa soktu, biraz lazanya aldı ve Ellen'ın ağzına götürdü.

"Çok güzel," dedi Ellen.

"Şimdi bir lokma daha. Haydi, anne."

Kapı çalınınca Ellen başını kaldırdı.

"Bu Bryan olmalı," dedi Toby, yerinden kalkarken. "Sen yemeye devam et. Beni bekleme."

Annesini mutfakta bırakıp ön kapıya gitti. "Erken gelmişsin."

"Akşam yemeğine yardım etmeyi düşündüm," dedi Bryan, eve girerken. Elindeki kâğıt poşeti uzattı. "Dondurma.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Annen çilekli dondurmayı çok seviyor."

Toby torbayı alırken, Bryan'ın kendisine bakmadığını fark etti; aslında göz göze gelmemeye çalışıyor gibi görünüyordu. Ceketini çıkarırken ve vestiyere asarken arkasını dönmüştü. Toby'ye döndüğünde bile gözleri başka taraflara bakıyordu. "Ee, yemek nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Onu masaya yeni oturttum. Bugün biraz sorun yaşıyoruz."

"Yine mi?"

"Ona bıraktığım sandviçe dokunmamış bile. Ve lazanyaya uzaydan gelmiş bir şey gibi bakıyor."

"Ah, ben hallederim..."

Mutfaktan büyük bir gümbürtü ve arkasından zeminde seken kırık porselen gürültüsü geldi.

"Ah, Tanrım!" dedi Toby, mutfağa koşarken.

Ellen şaşkın bir halde kırılmış güvece bakıyordu. Lazanya her yere saçılmıştı ve bir duvardan domates ve peynirli sos süzülüyordu.

"Anne, ne *yapıyorsun* sen?' diye bağırdı Toby.

Ellen başını iki yana sallayarak mırıldandı. "Sıcaktı. Sıcak olduğunu bilmiyordum."

"Tanrım, şu hale bak! Bütün bu peynir..." Toby çöp sepetini kaptı. Sepeti öfkeyle kırık parçalara doğru çekti. Mahvolmuş yemeği temizlemek için yere çömeldiğinde, gözyaşlarını tutmakta zorlandığını fark etti. *Kontrolü kaybediyorum. Hayatımdaki lanet olasıca her şey mahvoluyor. Bütün bunlarla başa çıkamam. Yapamam!*

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Haydi, Ellen, hayatım," dediğini duydu Bryan'ın. "Gidip şu ellerine bir bakalım. Ah, tatlım, biraz soğuk su tutmamız gerek. Hayır, hayır, uzaklaşma, canım. Ben sana kendini daha iyi hissettireceğim. Bu iğrenç, değil mi?"

Toby başını kaldırdı. "Nedir o?"

"Annen ellerini yakmış."

"Ah, ah, *ah!*" diye inliyordu Ellen.

Bryan, Ellen'ı lavaboya götürdü ve ellerine soğuk su akıttı. "Bu daha iyi değil mi? Şimdi, bunun üzerine biraz dondurma yiyeceğiz ve bu sana kendini daha da iyi hissettirecek. Sana çilekli dondurma getirdim. Nefis!"

"Nefis!" diye mırıldandı Ellen.

Yanakları utançtan kızaran Toby, Bryan'ın Ellen'ın ellerini havluyla nazik bir şekilde kuruladığını gördü. Toby annesinin yaralandığını fark etmemişti bile. Bütün dağınıklığı sessizce toplamaya devam etti. Duvardan süzülen sosu temizledi. Sonra masaya oturdu ve Bryan'ın Ellen'a dondurma yedirişini izledi. Onun sabrı, tatlı dilliliği, Toby'ye kendini daha da kötü hissettirmişti. Ellen'ın yanan ellerini fark eden Bryan olmuştu. Onun ihtiyaçlarını karşılayan Bryan olmuştu. Toby sadece kırılan tabağı ve yerdeki pisliği görmüştü.

Şimdi saat altıyı çeyrek geçiyordu ve Toby'nin işe hazırlanması gerekiyordu.

Masadan kalkmak için bile enerjisi yoktu. Elini alnına dayayarak oturdu ve biraz daha oyalandı.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Bryan. Kaşığı bırakıp Ellen'ın ağzını peçeteyle nazikçe sildi ve sonra

tarama ve düzenleme : blacksnow

Toby'ye döndü. "Bu konuda gerçekten üzgünüm. Kolay bir karar değildi, ama..." Peçeteyi dikkatle masaya bıraktı. "Başka bir iş teklifi aldım. Geri çeviremeyeceğim bir şey. Çok uzun süredir istediğim bir şey. Aslında iş aramıyordum; öylece oluverdi."

"Ne oluverdi?"

"Wellesley'deki Twin Pines bakımevinden bir telefon aldım. Yeni bir sanat terapi programı başlatacak birini arıyorlar. Toby, bana bir teklif yaptılar. Geri çeviremedim."

"Bundan bana hiç söz etmedin bile."

"Daha dün aradılar. Bu sabah görüşmeye gittim."

"Ve öylece işi alıverdin, öyle mi? Benimle konuşmaya bile gerek görmeden mi?"

"Hemen karar vermek zorundaydım. Toby, dokuzdan beşe kadar çalışacağım bir iş. Yani başka insanlar gibi yaşayabilirim."

"Ne kadar veriyorlar? Sana daha fazlasını öderim."

"Kabul ettim bile."

"Ne kadar?"

Bryan boğazını temizledi. "Mesele para değil. Nedenin o olduğunu düşünmeni istemiyorum. Her şey... birlikte."

Toby yavaşça arkasına yaslandı. "Yani sana daha iyi bir teklif yapamam."

"Hayır." Bryan masaya baktı. "En kısa sürede başlamamı istiyorlar."

"Peki, ya annem? Ya ona bakacak başka birini bulamazsam?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Eminim bulursun."

"Başka birini bulmak için ne kadar zamanım var?"

"Tam iki hafta."

"İki hafta mı? Hiç yoktan birini mi yaratacağım? Seni bulmam aylarımı aldı!"

"Evet, biliyorum, ama..."

"Ne yapmam gerekiyor?" Toby'nin sesindeki umutsuzluk, aralarındaki havada elle tutulur haldeydi.

Bryan yavaşça dönüp Toby'ye baktı; bakışları beklenmedik bir şekilde uzaktı. "Ellen'ı seviyorum. Bunu sen de biliyorsun. Ve ona elimden geldiğince iyi baktım. Ama Toby, o senin annen, benim değil."

Bu sözlerdeki yalın gerçek, Toby'nin daha fazla itiraz etmesini engelledi. *Evet, o benim annem. Benim sorumluluğum.*

Ellen'a baktığında onun bunların hiçbiriyle ilgilenmediğini gördü. Ellen bir peçete almıştı ve konsantrasyonla kaşlarını çatmış bir şekilde peçeteyi tekrar tekrar katlayıp duruyordu.

"İşi almak isteyebilecek birini tanıyor musun?" diye sordu Toby.

"Sana bazı isimler verebilirim," dedi Bryan. "İlgilenebilecek birkaç kişi biliyorum."

"Buna çok memnun olurum."

Masanın üzerinden birbirlerine bakarken, ilk kez işveren-eleman gibi değil, iki arkadaş gibiydiler. "Teşekkür ederim, Bryan," dedi Toby. "Bizim için yaptığın her şey için."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Salonda saat altı buçuğu vurdu. Toby iç çekti ve zorlukla yerinden kalktı.

Artık işe gitme zamanıydı.

"Toby, konuşmamız gerek."

Toby önünde hırıltılı nefes alıp veren üç yaşındaki çocuktan başını kaldırdığında Paul Hawkins'in muayene odasının kapısında durduğunu gördü. "Bir dakika bekleyebilir misin?" diye sordu Toby.

"Çok acil."

"Pekâlâ, şu epinefrin iğnesini yapayım, hemen geliyorum."

"Personel mutfağında bekliyorum."

Maudeen ona epinefrin şişesini verirken, Toby hemşirenin sorgulayan bakışlarıyla karşılaştı. İkisi de aynı şeyi merak ediyordu; Neden acil servis şefi bir Perşembe gecesi saat onda buradaydı? Takım elbise giyip kravat takmıştı; üzerinde her zamanki hastane giysileri yoktu. Şimdiden huzursuz olmaya başlayan Toby, bir şırıngaya onda iki cc epinefrin doldurdu ve zorlama bir tatlılıkla çocukla konuştu. "Şimdi nefesini çok, çok daha iyi yapacağız. Hiç kıpırdama. Arı sokmuş gibi hissedeceksin ama hemen bitecek, anlaştık mı?"

"Ben ayı istemem! Ben ayı istemem!"

Annesi çocuğu daha sıkı tuttu. "Bu iğnelerden nefret ediyor. Siz işinizi yapın."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Toby başıyla onayladı. Üç yaşındaki bir çocukla anlaşmaya çalışmak umutsuz bir girişimdi zaten. Duvarın boyasını dökebilecek kadar keskin bir çığlığa aldırmadan iğneyi yaptı. Aynı şekilde aniden çığlık kesilmişti ve çocuk hâlâ burnunu çekmesine rağmen, şırıngaya kaçamak bakışlar atıyordu.

"İştiyom."

"Senin olabilir," dedi Toby ve iğnesini çıkararak şırıngayı çocuğa verdi. "Küvet oyuncağı."

"Ablama iyne yapcam!"

Annesi gözlerini devirdi. "Ablanın buna bayılacağından eminim."

Çocuğun nefesi şimdiden düzelmeye başlamıştı. Toby, Maudeen'i yerine bıraktı ve Paul'ü bulmak için personel mutfağına gitti.

Toby içeri girerken Paul ayağa kalktı ama kapı kapanana kadar konuşmadı.

"Bu gece bir hastane yönetim kurulu toplantımız var," dedi. "Öylece geliverdi. Buraya gelip sana olanları açıklamam gerektiğini düşündüm."

"Sanırım bunun yine Harry Slotkin'le ilgisi var."

"Tartıştığımız konulardan biri de buydu."

"Başkaları da mı vardı?"

"Otopsi konusu da açıldı."

"Anlıyorum. Bunun için oturmam gerektiğini hissediyorum."

"Belki ikimiz de oturmalıyız."

Toby masanın diğer tarafındaki bir sandalyeye geçti.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Eğer bu bir Dr. Harper'ı yakma toplantısıysa, neden ben de barbeküye davet edilmedim?"

Paul iç çekti. "Toby, sen ve ben, Harry Slotkin krizini atlatabilirdik. Aslında şu ana kadar o konuda oldukça şanslıydın. Slotkin ailesi henüz davadan söz etmiyor. Ve basındaki olumsuz yankılar da yatışıyor gibi görünüyor. Duyduğum kadarıyla, yayınlanabilecek yeni haberler Brant Hill tarafından bastırılmış. Ve Dr. Wallenberg tarafından."

"Wallenberg neden bana iyilik yapsın ki?"

"Sanırım bu Brant Hill açısından düşünülmüştü; zengin sakinlerinden birinin evsizler gibi sokaklarda dolaştığının duyulmasından hoşlandıklarını sanmıyorum. Bilirsin, sıradan Sun City emeklileri gibi değiller. Başarıları platinlik seviyelerine dayanıyor; en iyi olmak için oynuyor ve bunun için yüksek fiyatlar biçiyorlar. Müşterilerin durumuyla ilgili sorular olursa, yeni insanlar çekemezsin."

"Yani Wallenberg beni değil, kendi nakit akışını koruyordu."

"Nedeni ne olursa olsun, sana yardım etti. Ama sen gidip onu kızdırdın. Aklından ne geçiyordu? Adli tabibi ararken yani?"

"Teşhis sağlamanın tek yolu buydu."

"Adam artık senin hastan değildi. Otopsi yapılıp yapılmaması ancak Wallenberg'in kararı olabilirdi."

"Ama o bu konudan kaçıyordu. Ya ölüm nedeninin bilinmesini istemiyor ya da öğrenilmesinden korkuyordu. Aklıma yapacak başka bir şey gelmedi."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Onu kötü duruma düşürdün. Onu suçlu gibi gösterdin."

"Ben kamu sağlığı için endişeleniyordum..."

"Bu bir kamu sağlığı meselesi değil. Bu politik bir *kargaşa.* Wallenberg bu gece toplantıdaydı. Doug Carey'nin dostları da öyle. Evet, bir barbekü partisiydi ve ana yemek sendin. Şimdi Wallenberg, bütün Brant Hill hastalarının Springer yerine Lakeside Hastanesi'ne götürülmesi kararıyla tehdit ediyor. Bu bize zarar verecek bir şey. Belki farkında olmayabilirsin ama Brant Hill çok büyük bir zincir. Diğer birçok bakımeviyle bağlantıları var ve hepsi bize hasta gönderiyor. Sadece o kalça ameliyatlarından ne kadar para kazandığımızdan haberin var mı? Kataraktları, hemoroitleri ve prostat hastalarını da eklersen, çoğu takviye sigortalar kullanan bir sürü hastadan söz etmiş olursun. O takviyeleri kaybetmeyi göze alamayız. Ama Wallenberg bizi bununla tehdit ediyor."

"Hepsi otopsi yüzünden mi?"

"Öfkelenmek için oldukça haklı bir nedeni var. Adli tabibi aradığında, Wallenberg'i beceriksiz gibi gösterdin. Belki daha da kötüsü. Şimdi yine gazetelerden telefonlar almaya başladık. Yine basınla başımız derde girebilir."

"Onlara öten kişi Doug Carey. Tam onun yapacağı türden bir şey bu."

"Evet, eh, şimdi Wallenberg kendi adının da halkın gözüne sokulabilecek olmasından rahatsız. Yönetim kurulu, bütün Brant Hill tavsiyelerini kaybetme olasılığından dolayı öfkeli."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Ve elbette ki herkes bana öfkeli."

"Çok mu şaşırdın?"

Toby yavaşça nefesini saldı. "Pekâlâ, demek bir barbekü partisi verdiniz ve ben de gayet güzel kızardım."

Paul başıyla onayladı. "Wallenberg sözleşmenin feshedilmesini istiyor. Elbette ki acil servis şefi olduğum için konu önce benden geçmek zorunda. Ama bana çok fazla hareket alanı kalmadı."

"Onlara ne söyledin?"

"Seni kovmakla ilgili bir sorun olduğunu." Paul huzursuzca güldü. "Onaylamayabileceğin bir geciktirme taktiği kullandım. Onlara bir cinsel ayrımcılık davası açarak karşılık verebileceğini söyledim. Bu onları endişelendirdi. Uğraşmak istemedikleri bir şey varsa, o da sızlanan bir feministtir."

"Ne güzel."

"Aklıma gelen tek şey bu oldu."

"Komik. Bu asla düşünmeyeceğim bir şey. Ve kadın olan benim."

"Hemşirelerden birinin açtığı cinsel taciz davasını hatırlıyor musun? İki yıl sürmüştü ve Springer avukat masrafları için bir servet ödemişti. Onları durdurup davranışlarını düşünmek zorunda bırakabilmemin tek yolu buydu. Ve bu arada sana da biraz zaman kazandırdım." Paul parmaklarıyla saçlarını taradı. "Toby, çok zor durumdayım. Sorunu çözmem için beni sıkıştırıyorlar. Ve sana zarar vermek istemiyorum; gerçekten."

"Benden istifa etmemi mi istiyorsun?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Hayır. Hayır, buraya gelmemin nedeni bu değil."

"Ne yapmamı istiyorsun peki?"

"Belki de birkaç hafta izin alabilirsin. Bu arada adli tabibin raporu gelir. Doğal nedenlere işaret edeceğinden eminim. Bu da Wallenberg'i rahatlatır."

"Ve her şey bağışlanır."

"Öyle olmasını umuyorum. Gelecek ay izne çıkacaktın zaten. Şimdi kullanabilirsin. Üç-dört hafta daha uzat."

Toby bir süre bunu düşündü ve zihinsel bir domino oyunu oynadı. Bir davranışın yarattığı sonuç, başka bir sonuç yaratıyordu. "Yerime kim bakacak?" diye sordu.

"Joe Severin'i senin nöbetlerine verebiliriz. Şu anda yarım gün çalışıyor. Bunu kabul edeceğinden eminim."

Toby, Paul'e baktı. "Ve ben de işimi asla geri alamayacağım, değil mi?"

"Toby..."

"Severin'i buraya getiren Doug Carey değil miydi? Onlar arkadaş falan değiller mi? Her şeyi dikkate almıyorsun. Ben gidersem, yerime Joe Severin gelir. Benim geri dönecek bir işim kalmaz ve bunu sen de biliyorsun."

Paul bir şey söylemedi. Ne düşündüğünü belli etmeyen bir ifadeyle sadece Toby'ye baktı. Çok uzun yıllardır, Paul Hawkins'e duyduğu çekimin ilişkiyi engellemesine izin vermişti. Gülümsemelerini, dost tavırlarını, gerçekte olduğundan daha derin algılamıştı. Ama şimdi, en zayıf anında, bütün bunların darbeyi daha da acı hale getirdiğini görüyordu.

Toby ayağa kalktı. "İznimi planlandığı gibi kullanaca-

tarama ve düzenleme : blacksnow

ğım. Daha önce değil."

"Toby, ben seni korumak için elimden geleni yapıyorum. Anlamak zorundasın, benim pozisyonum da garanti değil. Brant Hill hastalarını kaybedersek, Springer çok büyük zarar görür. Ve kurul da suçu yükleyecek kişiler arar."

"Seni suçlamıyorum, Paul. Bunu neden yaptığını anlıyorum."

"O zaman neden önerdiğim şeyi yapmıyorsun? İzin al. İşin hâlâ burada olacak."

"Bunu yazılı olarak alabilir miyim?"

Paul sessiz kaldı.

Toby kapıya yöneldi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

tarama ve düzenleme : blacksnow

9

Molly Picker ankesörlü telefon kulübesinde durmuş, ahizeyi kaldırmak için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Bugün bu telefon kulübesine ikinci gelişiydi. İlkinde içeri bile girememiş, dönüp gitmişti. Şimdi telefonun tam önünde duruyordu ve kapı arkasında kapalıydı; onu aramayı yapmaktan alıkoyabilecek hiçbir şey yoktu.

Ahizeyi kaldırıp numarayı tuşlarken elleri titriyordu.

"Santral."

"Bir ödemeli arama yapmak istiyorum. Beaufort, Güney Carolina."

"Kimin aradığını söyleyelim?"

"Molly." Numarayı verdi, arkasına yaslanarak gözlerini kapadı ve deli gibi atan kalbiyle, santralin bağlantıyı kurmasını bekledi. Telefonun çaldığını duydu. Korkusu o kadar yoğundu ki kulübenin içinde kusabileceğini düşünüyordu. *Ulu*

tarama ve düzenleme : blacksnow

Tanrım, bana yardım et!

"Alo?"

Molly'nin sırtı dimdik oldu. Bu annesinin sesiydi. "Anne," diye patladı ama santral araya girdi.

"Molly'den ödemeli bir aramanız var. Kabul ediyor musunuz?"

Diğer tarafta uzun bir sessizlik oldu.

Lütfen, lütfen, lütfen. Konuş benimle.

"Hanımefendi? Ödemeyi kabul ediyor musunuz?"

Uzun bir iç çekiş. "Pekâlâ, sanırım olur."

"Buyurun," dedi santral görevlisi.

"Anne? Benim. Boston'dan arıyorum."

"Demek hâlâ oradasın."

"Evet. Seni aramak istedim..."

"Paraya veya başka bir şeye ihtiyacın var. Öyle mi?"

"Hayır! Hayır, ben iyiyim. Ben, şey, sadece..." Molly boğazını temizledi. "Kendi başımın çaresine bakıyorum."

"Eh, bu iyi."

Molly gözlerini kapatıp annesinin sesinin böylesine duygusuz olmamasını diledi. Keşke bu konuşma hayal ettiği gibi devam etseydi. Annesi ağlamaya başlasa ve ondan eve dönmesini isteseydi. Ama annesinin sesinde hiç acı yoktu; sadece Molly'nin kalbini parçalayan cansız bir ton vardı.

"Aramanın bir nedeni var mı?"

"Ah... hayır." Molly eliyle gözlerini sıvazladı. "Pek sayılmaz..."

"Bir şey söylemek istiyor musun, istemiyor musun?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Ben sadece... sadece merhaba demek istedim."

"Pekâlâ. Dinle. Burada yemek yapıyorum. Söyleyecek pek fazla şeyin yoksa..."

"Hamileyim," diye fısıldadı Molly.

Hiçbir tepki gelmedi.

"Beni duydun mu? Bir bebeğim olacak. Bir düşünsene, anne! Kız olmasını umuyorum, böylece onu bir prenses gibi giydirebilirim. Benim için diktiğin o elbiseleri hatırlıyor musun? Kendime dikiş makinesi alacağım ve dikiş dikmeyi öğreneceğim." Şimdi aynı anda hem gülerek hem de ağlayarak, hızla ve umutsuzca konuşuyordu. "Ama bana öğretmelisin. Anne, kendi başıma asla doğru yapamam. Ben o kenarları dikmeyi hiç..."

"Beyaz mı?"

"Ne?"

"Bebek beyaz mı olacak?"

"Bilmiyorum..."

"Ne demek bilmiyorum?"

Molly elini ağzına kapatarak hıçkırığını boğmaya çalıştı.

"Yani hiçbir fikrin olmadığını mı söylüyorsun?" dedi annesi. "Sayamadın mı?"

"Anne," diye fısıldadı Molly. "Anne, gerçekten önemi yok. O hâlâ benim bebeğim."

"Ah, önemi var. Buradaki insanlar için önemi var. Ne diyeceklerini sanıyorsun? Ve baban... Bu babanı öldürür."

Biri telefon kulübesinin kapısına vuruyordu. Molly dön-

tarama ve düzenleme : blacksnow

dü ve bir adamın saatini işaret ettiğini gördü. Kulübeden çıkması için elini sallıyordu. Molly adama sırtını döndü.

"Anne," dedi. "Eve gelmek istiyorum."

"Eve falan gelemezsin. Bu halinle olmaz."

"Romy bana ondan kurtulmamı, bebeğimi öldürmemi söylüyor. Beni bugün doktora gönderiyor ve ne yapacağımı bilmiyorum. Anne, bana ne yapacağımı söylemen gerek..."

Annesi bıkkın bir tavırla iç çekti ve sakince konuştu: "Belki bu en iyisi olur."

"Ne?"

"Kurtul ondan."

Molly şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Ama o senin *torunun..."*

"Benim torunum falan değil. Bu şekilde asla olmaz."

Adam kapıyı tekrar vurdu ve Molly'ye bağırarak kulübeden çıkmasını söyledi. Molly adamın sesini bastırmak için bir elini boştaki kulağına kapattı.

"Lütfen," diye sızlandı. "Eve dönmeme izin ver."

"Baban şu anda bunu kaldıramaz. Kaldıramayacağını sen de biliyorsun. Bize yaşattığın utançtan sonra. Sana neler olabileceğini söyledim ama hiç dinlemedin, Molly. Asla dinlemedin."

"Daha fazla sorun yaratmayacağım. Romy ve ben bitirdik artık. Ben sadece eve dönmek istiyorum."

Adam şimdi kulübeyi yumrukluyor, lanet olasıca kulübeden çıkmasını söyleyerek bağırıyordu. Molly umutsuzca sırtını kapıya dayayarak onu dışarıda tutmaya çalıştı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Anne?" dedi. "Anne?"

Annesinin cevabı zafer yansıtan bir sesle geldi: "Kendi düşen ağlamaz."

Molly ahize kulağında kalakaldı. Annesinin telefonu çoktan kapadığını biliyordu ama buna inanamıyordu. *Konuş benimle. Bana hâlâ orada olduğunu söyle. Bana daima orada olacağını söyle.*

"Hey, kaltak! Çık şu lanet kulübeden!"

Molly tek kelime edemeden ahizeyi elinden bıraktı. Ahize elinden kurtuldu, kulübenin duvarına çarptı. Sersemlemiş bir halde dışarı çıktığında, ne hâlâ kendisine bağıran adamı görüyor ne de söylediklerini duyuyordu. Öylece uzaklaştı.

Eve gidemem. Eve gidemem. Ne şimdi ne de başka zaman.

Etrafını görmeden, bacaklarının hareket ettiğini hissetmeden, ayaklarını kaldırımın üzerinde sürüyerek yürüyordu. İçindeki acı, bütün hislerini köreltmişti.

Romy'nin üzerine geldiğini görmedi bile.

Darbe çenesinin altına indi ve onu binaya doğru savurdu. Pencere parmaklıklarına tutunup düşmekten kurtuldu. Ne olduğunu anlamamıştı bile; bildiği tek şey, Romy'nin kendisine bağırdığı ve başının acıyla zonkladığıydı.

Romy onun kolunu yakaladığı gibi ön kapıdan içeri fırlattı. Antreye girdiklerinde yine vurdu. Bu kez Molly savrularak basamaklara serildi.

"Hangi cehennemdeydin sen?" diye bağırdı Romy.

"Ben... Yapacak işlerim vardı..."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Bir randevun vardı, hatırladın mı? Neden orada olmadığını bilmek istiyorlar."

Molly yutkunup basamağa baktı. Romy'nin yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. Sadece bir yalanı kabul etmesini umuyordu. "Unuttum," dedi.

"Ne?"

"Unuttum dedim."

"Ne salak karısın be! Sana nerede olman gerektiğini daha bu sabah söyledim."

"Biliyorum."

"Beyin yerine ne var kafanda?"

"Başka şeyleri düşünmem gerekiyordu."

"Eh, hâlâ seni bekliyorlar. Kıçını arabaya götür."

Molly başını kaldırdı. "Ama hazır değilim..."

"Hazır mı?" Romy güldü. "Yapman gereken tek şey, masaya uzanıp bacaklarını açmak." Molly'yi ayağa kaldırıp kapıya doğru itti. "Haydi. Sana lanet olasıca limuzinlerini gönderdiler."

Molly sendeleyerek kaldırıma çıktı.

Kaldırıma siyah bir araba yanaşmış, onu bekliyordu. Renkli camdan sürücünün silüetini zorlukla seçebiliyordu.

"Haydi, bin."

"Romy, kendimi iyi hissetmiyorum. Bunu yapmak istemiyorum."

"Benimle tartışma. Bin arabaya!" Romy kapıyı açtı, Molly'yi arka koltuğa itti ve kapıyı sertçe kapattı.

Araba kaldırımdan hareket etti.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Hey!" dedi Molly, sürücüye. "İnmek istiyorum!" Ön koltukla arasında pleksiglas bir bölme vardı. Molly, sürücünün dikkatini çekmeye çalışarak yumrukladı ama adam tepki vermedi. Molly bölmeye iliştirilmiş minik hoparlöre baktı ve aniden tanıyarak ürperdi. Bu arabayı hatırlıyordu. Daha önce de binmişti.

"Hey!" dedi. "Seni tanıyor muyum?"

Sürücü başını bile çevirmedi.

Molly deri koltukta arkasına yaslandı. Aynı araba. Aynı sürücü. O sarışın, neredeyse beyazımsı saçları hatırlıyordu. Son defasında Dorchester'a gittiklerinde, kendisini bekleyen başka bir adam vardı; yeşiller giymiş, maske takmış bir adam. Ve kayışlarla bağlandığı bir masa.

Korkusu paniğe dönüştü. İleri baktığında yaklaşan kavşağı gördü. Otobandan önceki son çıkış. Trafik lambasına bakarak dua etti: *Kırmızı! Kırmızı yansın!*

Önlerine başka bir araba geçti. Sürücü frene asılırken Molly öne doğru savruldu. Arkalarında kornalar öttü ve trafik durdu.

Molly hemen kapıyı itti ve arabadan dışarı fırladı.

Sürücü arkasından bağırdı: "Hemen buraya dön! Hemen geri dön!"

Molly iki arabanın arasından geçerek kaldırıma fırladı ve platform topukları ile kaldırımda ses çıkartarak koşmaya devam etti. Lanet olasıca topuklar onu neredeyse düşürüyordu. Dengesini buldu ve sokakta koşmaya başladı.

"Hey!"

tarama ve düzenleme : blacksnow

Molly arkasına baktığında sarışın adamın arabasını kaldırıma yakın bırakıp indiğini ve kornalarını çalan arabaların arasından geçerek kendisini kovaladığını görünce şaşırdı.

Ayakkabılarının topukları yüzünden sarsak adımlarla koşuyordu. Bloğun sonunda dönüp arkasına baktı.

Sürücü yaklaşıyordu.

Neden beni rahat bırakmıyor?

Ava has otomatik bir tepki verdi; kaçtı.

Sağa sıçrayarak dar bir sokağa saptı ve Beacon Hill'e çıkan tuğla kaldırıma tırmandı. Bir blok kadar yokuş yukarı tırmandıktan sonra nefesi kesilmişti ve baldırları ağrıyordu; ah, şu lanet olasıca ayakkabılar.

Arkasına baktı.

Sürücü hâlâ takip ediyordu.

Molly hissettiği panikle daha hızlı koşmaya başladı. Önce sola, sonra sağa döndü ve Beacon Hill'in derinliklerine doğru ilerledi. Arkasına bakmak için durmuyordu; adamın orada olduğunu biliyordu.

O ana kadar ayakları su toplamaya ve acımaya başlamıştı. *Ondan kurtulamıyorum.*

Bir köşeden daha döndüğünde, kaldırımda duran bir taksi gördü. Hemen taksiye koştu.

Molly kendini arka koltuğa atıp kapıyı kapatırken, sürücü şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı.

"Hey! Şu anda çalışmıyorum!" diye tersledi adam.

"Yürü! Sadece yürü!"

"Bir müşteri bekliyorum. İn arabamdan."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Peşimde biri var. Lütfen, sadece bloğun etrafından dönemez misin?"

"Hiçbir yere gitmiyorum. İn arabadan, yoksa telsizle polis çağırırım."

Molly temkinli bir tavırla başını kaldırdı ve pencereden dışarı baktı.

Takipçisi sadece birkaç metre ötedeydi ve caddeyi tarıyordu.

Molly hemen yere çöktü. "Bu o," diye fısıldadı.

"Kim olduğu umurumda bile değil. Polis çağırıyorum."

"Tamam. Çağır! Hayatımda bir kez olsun işe yararlar belki!"

Adam telsize uzandı ama sonra bir küfür savurup telsiz mikrofonunu yerine bıraktı.

"Çağıracak mısın, çağırmayacak mısın?"

"Polislerle falan konuşmak istemiyorum. Neden sana söylediğim gibi çekip gitmiyorsun?"

"Sen neden bloğun etrafından dolaşmıyorsun?"

"Tamam, *tamam.'"* Adam homurdanarak el frenini indirdi ve kaldırımdan ayrıldı. "Kim bu adam?"

"Beni istemediğim bir yere götürüyordu. Ben de kaçtım."

"Seni nereye götürüyordu?"

"Bilmiyorum."

"Bak ne diyeceğim. Ben de bilmek istemiyorum. Senin mahvolmuş hayatınla ilgili hiçbir şeyi öğrenmek istemiyorum. Sadece taksimden inmeni istiyorum." Adam arabayı

tarama ve düzenleme : blacksnow

durdurdu. "Şimdi in."

"Adam yakında mı?"

"Cambridge Caddesi'ndeyiz. Seni birkaç blok taşıdım. O çok uzakta kaldı."

Molly başını kaldırıp çabucak etrafına bakındı. Etrafta çok fazla insan vardı ama takipçisinden iz yoktu. "Belki bir gün sana borcumu öderim," dedi ve taksiden indi.

"Ya, ne demezsin?"

Molly hızlı adımlarla yürüyerek Cambridge'den aşağı indi ve Sudbury'ye saptı. Kuzey Yakası'nın derinliklerinde kaybolana kadar da devam etti.

Orada, önünde bank olan bir mezarlık buldu. Tabelada COPP'UN MEZARLIĞI yazıyordu. Oturup ayakkabılarını çıkardı. Ayakları iyice su toplamış, parmakları morarmıştı. Bir blok daha yürüyemeyecek kadar yorgundu, bu yüzden çıplak ayaklarla oturarak ellerinde broşürlerle dolaşan turistleri izledi. Hepsi de beklenmedik ölçüde güzel bir Ekim gününün tadını çıkarıyordu.

Odama geri dönemem. Giysilerime geri dönemem. Romy beni görürse öldürür.

Saat neredeyse dört olmuştu ve karnı acıkmıştı; kahvaltıda greyfurt suyu içmiş ve sadece iki tane çilekli çörek yemişti. Caddenin karşı tarafındaki bir İtalyan restoranından gelen nefis kokular onu çıldırtıyordu. Çantasına baktı ama içinde sadece birkaç dolar gördü. Odasında sakladığı biraz daha parası vardı; Romy görmeden onu almanın bir yolunu bulmalıydı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Acıyla yüzünü buruşturarak ayakkabılarını tekrar giydi. Sonra caddeden bir ankesörlü telefona doğru yürüdü. *Lütfen bunu benim için yap, Sophie,* diye düşündü. *Bir kez olsun bana iyi davran.*

Sophie telefona cevap verirken sesi kısık ve temkinliydi. "Evet?"

"Benim. Odama girmem gerek..."

"Hayatta olmaz. Romy burada öfkeden deliye döndü."

"Parama ihtiyacım var. Lütfen almama yardım et. Ortadan kaybolacağım. Beni bir daha görmeyeceksin."

"Odana asla yaklaşmam. Romy şimdi orada ve her şeyin altını üstüne getiriyor. Geriye bir şey kalmaz."

Molly sırtını kulübenin duvarına yasladı.

"Bak, sadece uzak dur. Buraya sakın dönme."

"Ama nereye gideceğimi bilmiyorum ki!" Molly'nin sesi aniden hıçkırıklarla kesildi. Umutsuzlukla yere çöktü ve saçları gözlerinin önüne düşerek gözyaşlarıyla ıslandı. "Gidecek yerim yok.

Bir sessizlik oldu. "Hey, Tahtagöğüs!" dedi Sophie. "Dinle beni. Sanırım sana yardım edebilecek birini tanıyorum. Sadece birkaç gece. Sonra yine kendi başınasın. Hey, dinliyor musun?"

Molly derin bir nefes aldı. "Evet."

"Charter Caddesi'nde. Köşede, yanında pansiyon olan bir fırın var. Kadının ikinci katta bir odası var."

"Kim?"

"Annie'yi sor yeter."

tarama ve düzenleme : blacksnow

* * *

"Sen Romy'nin kızlarından birisin, değil mi?"

Kadın kapı zincirinin üzerinden ve dar aralıktan bakıyordu. Molly onun yüzünün sadece yarısını görebiliyordu; parlak kızıl bukleler ve altında yorgunluktan mor halka oluşmuş mavi bir göz.

"Sophie bana buraya gelmemi söyledi," dedi Molly. "Benim için bir odan olabileceğini söyledi..."

"Sophie önce bana sormalıydı."

"Lütfen... burada kalamaz mıyım... sadece bir gece?" Molly ürpererek kollarını vücuduna sardı ve karanlık koridora bakındı. "Gidecek yerim yok. Gerçekten sessiz olurum. Burada olduğumu hissetmezsin bile."

"Romy'yi kızdıracak ne yaptın?"

"Hiçbir şey."

Kadın kapıyı kapatıyordu.

"Dur!" diye bağırdı Molly. "Tamam, tamam. Sanırım onu gerçekten kızdırdım. O doktora tekrar gitmek istemedim..."

Kapı yavaşça tekrar aralandı. Kızıl saçlı kadının bakışları aşağı, Molly'nin karnına kaydı. Bir şey söylemedi.

"Çok yorgunum," diye fısıldadı Molly. "Yerde bile yatarım. Lütfen, sadece bu gecelik."

Kapı kapandı.

Molly umutsuzca inledi. Sonra zincirin yerinden kurtulduğunu duydu ve kapı tekrar açıldı. Kadın, çiçek desenli el-

tarama ve düzenleme : blacksnow

bisesinin şişmiş karın kısmıyla karşısına dikildi. "Gir," dedi.

Molly içeri girdi. Kadın hemen kapıyı kapatıp zinciri çekti.

Bir an birbirlerine baktılar. Sonra Molly'nin bakışları kadının karnına indi.

Kadın, Molly'nin baktığını görünce omuz silkti. "Şişman değilim. Hamileyim."

Molly başıyla onayladı ve ellerini nazikçe kendi yuvarlak karnına koydu. "Ben de öyle."

tarama ve düzenleme : blacksnow

10

Toby, 720 Albany Caddesi adresindeki iki katlı binanın arka tarafında otoparka girdiğinde saat neredeyse altı buçuktu. Her birinin üzerinde MASSACHUSETTS EYALETİ ADLİ TIP MERKEZİ yazılı üç minibüsün yanından geçti ve binanın arka kapısına yakın bir yere park etti. Bütün gün yağacağı söylenen yağmur nihayet hafif bir şekilde başlamıştı. Ekim ayının sonlarıydı ve karanlık bugünlerde erken çöküyordu; yazın uzun sıcak alacakaranlığını çoktan özlemişti bile. Bina, kırmızı tuğla duvarlı bir mozoleye benziyordu.

Arabadan indi ve yağmurun altında başını eğerek otoparkın diğer tarafına doğru yürüdü. Arka girişe ulaşırken kapı ardına kadar açıldı ve Toby şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Kapıda, uzun boyuyla içeriden gelen ışıkta silüet olarak görünen bir adam duruyordu. "Dr. Harper?"

"Evet."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Ben Dan Dvorak. Genellikle kapıları saat altıda kilitlerler, bu yüzden gelişinizi bekliyordum. İçeri girin."

Toby binaya girerken gözlerindeki yağmur damlalarını sildi. Işığa karşı gözlerini kırpıştırarak, Dvorak'ın yüzüne odaklandı ve telefonda duyduğu sesten zihninde canlandırdığı adamla karşısında duran kişiyi karşılaştırdı. Kırklı yaşlarının ortalarında-tahmin ettiği gibi-ve parmaklarıyla gergin bir şekilde taranmış gibi dağınık görünen siyah saçları bolca akla dolmuş bir adamdı. Masmavi gözleri öyle çukurdu ki karanlık boşluklardan bakıyormuş gibi görünüyordu. Hafifçe gülümsemesine rağmen, Toby o gülümsemenin zorlama olduğunu hissetti; dudaklarında çok kısa bir an ama çekici bir şekilde belirip kaybolmuş, yerine Toby'nin pek çözemediği bir ifade gelmişti. Belki endişe olabilirdi. Korku.

"Neredeyse herkes evine gitti," dedi Dvorak. "Yani şu anda burası bir morg kadar sessiz."

"Elimden geldiğince çabuk gelmeye çalıştım ama bakıcı ayarlamam gerekiyordu."

"Çocuklarınız mı var?"

"Hayır, annem için. Onu evde yalnız bırakmaktan hoşlanmıyorum."

Dvorak biraz öne geçti ve birlikte üst kata çıkan merdivenlere yöneldiler. "Sizi buraya bu kadar çabuk çağırdığım için özür dilerim."

"Bütün aramalarımı reddettiniz ve aniden bu gece benimle konuşmak istediniz. Neden?"

"Klinik görüşünüze ihtiyacım var."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Ben patolog değilim. Otopsiyi yapan sizsiniz."

"Ama onu hâlâ hayattayken muayene etmiştiniz."

Dvorak, merdiven kapısından ikinci kata çıktı ve Toby'yi yetişmek için koşmak zorunda bırakan gergin bir enerjiyle koridorda ilerledi.

"Vakayla ilgilenen bir nöroloji uzmanı vardı," dedi Toby. "Onunla konuştunuz mu?"

"Hasta komaya girene kadar muayene etmek istememiş kendisi. O zamana kadar da çok az işaret ve semptom kalmış. Koma dışında tabii."

"Peki, ya Wallenberg? Sorumlu doktor oydu."

"Wallenberg bir kalp krizi olduğunu söyleyip duruyor."

"Öyle mi peki?"

"Hayır." Dvorak bir kapıyı açıp duvardaki ışık düğmesine bastı. Çelik masa, sandalyeler ve bir dosya dolabıyla döşenmiş bir ofisti. *Son derece düzenli bir adamın ofisi,* diye düşündü Toby, düzgün şekilde dizilmiş kâğıt yığınlarına ve raflarda dizili kitaplara bakarak. Ofisteki tek kişisel etki, dosya dolabının üzerinde duran ve ihmal edildiği belli olan bir çiçekle, masanın üzerinde duran bir fotoğraftı. Ergenlik çağında, dağınık saçlı, büyük bir balığı havaya kaldırırken güneş ışığına karşı kısık gözlerle gülümseyen ve yüzü Dvorak'ınkinin kopyası gibi görünen bir çocuk. Toby masanın yanındaki bir sandalyeye oturdu.

"Kahve alır mısınız?" diye sordu Dvorak.

"Bilgiyi tercih ederim. Otopside *tam olarak* ne buldunuz?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

"İlk incelemede hiçbir şey."

"Kalp krizi ya da felç belirtisi yok muydu?"

"Ne trombotik ne de kanama."

"Ya kalp? Damarlar?"

"Sağlam. Aslını isterseniz, bu yaşta bir adamda hiç böylesine temiz bir sol anterior görmemiştim. Enfarktüs belirtisi yok; ne şimdi ne de önceden kalma. Kalpten kaynaklanan bir ölüm değil." Dvorak masanın arkasına oturduğunda bakışları öylesine dikkatliydi ki Toby göz temasını sürdürmekte zorlandı.

"Toksikoloji?"

"Sadece bir hafta oldu. İlk inceleme, diazepam ve Dilantin gösteriyor. İkisi de tedavi amacıyla hastanede verilmiş." Dvorak öne eğildi. "Neden otopsi yapılmasında ısrar ettiniz?"

"Size söyledim. Aynı semptomları gördüğüm bir hasta daha vardı. Teşhis konulmasını istedim."

"Bana semptomları yine anlatın. Hatırladığınız her şeyi."

Ama o mavi gözler kendisine öylesine dikkatli bakarken Toby odaklanmakta zorlanıyordu. Arkasına yaslandı ve bakışlarını masanın üzerindeki kâğıt yığınlarına kaydırdı. Boğazını temizledi. "Dikkat dağınıklığı, şaşkınlık," dedi. "İkisi de acil servise getirildiklerinde yerin ve zamanın farkında değillerdi."

"Bana önce Bay Parmenter'dan söz edin."

Toby başıyla onayladı. "Kızı onu evinde sendelerken bulduktan sonra ambulansla getirildi. Kendi torunlarını veya kı-

tarama ve düzenleme : blacksnow

zını tanımıyordu. Anladığım kadarıyla görsel halüsinasyonları vardı. Uçabildiğim sanıyordu. Onu muayene ettiğimde, herhangi bir travma belirtisi bulamadım. Nörolojik olarak, tek işaret, anormal bir parmak-burun testiydi. Önce beyin felci olabileceğini düşündüm ama açıklayamadığım başka semptomlar da vardı."

"Ne gibi?"

"Görsel bozukluk yaşıyor gibiydi. Aramızdaki mesafeyi belirlemekte zorlanıyordu." Toby kaşlarını çatarak duraksadı. "Ah, bu cüceleri de açıklıyor."

"Pardon?"

"Evinde cüceler gördüğünden yakınıyordu. Sanırım torunlarından söz ediyordu. On yaşlarında iki küçük çocuk."

"Pekâlâ, yani görüşü bozuktu ve bazı beyinsel semptomlar sergiliyordu."

"Ve krizler vardı."

"Evet, acil servis notlarınızda onlardan söz ettiğinizi gördüm." Dvorak masasının üzerindeki bir klasöre uzanıp açtı. Hastanın Springer Hastanesi kayıtlarının bir fotokopisi vardı. "Sağ üst kısımda bir fokal kriz tanımlamışsınız."

"Hastanede kaldığı süre içinde krizler tekrarlandı; antikonvülsanlara rağmen. Hemşirelerin bana söylediği buydu."

Dvorak tabloyu ters çevirdi. "Wallenberg onlardan pek söz etmemiş. Ama burada bir Dilantin sipariş formu görüyorum. O imzalamış." Dvorak başını kaldırıp Toby'ye baktı. "Görünüşe bakılırsa, krizlerle ilgili haklıymışsınız."

Neden olmayayım ki? diye düşündü Toby, aniden sinir-

tarama ve düzenleme : blacksnow

lenerek. Öne doğru eğildi. "Neden bana şüphelendiğiniz teşhisi söylemiyorsunuz?"

"Vakayla ilgili hatırladıklarınızı etkilemek istemiyorum. Tarafsız düşüncelerinize ihtiyacım var."

"Bana karşı açık olmanız, ikimize de zaman kazandırır."

"Zaman darlığınız mı var?"

"Bu benim boş gecem, Dr. Dvorak. Şu anda evde yapabileceğim başka işlerim de var."

Dvorak, Toby'ye bir an sessizce baktı. Sonra arkasına yaslanarak derin bir iç çekti. "Bakın, kaçamak davranıyor gibi göründüğüm için üzgünüm ama bu mesele beni biraz endişelendirdi."

"Neden?"

"Sanırım burada bulaşıcı bir hastalıkla karşı karşıyayız."

"Bakteriyel mi, viral mi?"

"İkisi de değil."

Toby kaşlarını çattı. "Başka ne olabilir ki? Parazitlerden mi söz ediyoruz?"

Dvorak ayağa kalktı. "Benimle biraz laboratuvara gelir misiniz? Size slaytları göstermek istiyorum."

Asansöre binerek bodruma indiler ve boş bir koridora çıktılar. Saat yediyi geçiyordu. Toby, morgda başka birinin nöbette olması gerektiğini biliyordu ama o anda sessiz koridorda yürürken, kendisi Dr. Dvorak'la binada yalnızmış gibi görünüyordu. Bir kapıdan geçtikten sonra Dvorak duvardaki ışık düğmesine bastı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Flüoresan paneller titreşerek yandı ve parlak yüzeylerden yansıdı. Toby bir soğutucu, paslanmaz çelikten lavabolar, üzeri analiz cihazlarıyla dolu bir tezgâh ve bir bilgisayar gördü. Duvarlardaki raflar, içlerinde insan organları bulunan kavanozlarla doluydu. Havada hafif bir Formalin kokusu vardı.

Dvorak mikroskoplardan birine geçti ve düğmesine bastı. Mikroskoba iki lens takılmıştı; dolayısıyla aynı anda ikisi birden bakabilirdi. Dvorak lensin altına bir slayt koydu ve oturarak lensi odakladı. "Bakın."

Toby bir tabure çekti. Başını Dvorak'ın başına yaklaştırarak lense baktı, gördüğü şey, pembe bir denizdeki beyaz köpüklere benziyordu.

"Histoloji yapmayalı uzun zaman oldu," dedi Toby. "Bana bir ipucu verin."

"Pekâlâ. Şu anda baktığımız dokuyu tanımlayabilir misiniz?"

Toby mahcup bir şekilde kızardı. Keşke cevabı ezbere söyleyebilseydi. Bunun yerine, cehaletinin acı verici bir şekilde farkındaydı. Ve aralarındaki sessizlik uzuyordu. "İtiraf etmekten utanıyorum," dedi, bakmaya devam ederken, "ama hayır, tanımlayamıyorum."

"Bu eğitiminizi yansıtacak bir şey değil, Dr. Harper. Bu slayt o kadar anormal ki dokuyu tanımlamak çok zor. Şu anda baktığımız şey, Angus Parmenter'ın beyin zarının PAS lekeli bir slaydı. Pembe zemin nöropil; çekirdekler mora boyanmış."

"Bütün bu kofullar ne?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Benim sorum da tam olarak bu. Normal beyin zarında bu minik delikler olmaz."

"Tuhaf. Pembe bir mutfak süngerine benziyor."

Dvorak cevap vermedi. Toby şaşkınlıkla başını kaldırdı ve adamın kendisine baktığını gördü. "Dr. Dvorak?"

"Hemen fark ettiniz," diye mırıldandı Dvorak.

"Neyi?"

"Kesinlikle doğru bir benzetme. *Pembe bir sünger.'"* Dvorak arkasına yaslanıp eliyle gözlerini sıvazladı. Yoğun laboratuvar ışıklarının altında, yüzünden yorgunluk okunuyordu. "Sanırım burada bir süngerimsi ensefalopati vakasıyla karşı karşıyayız," dedi.

"Yani Creutzfeldt-Jakob hastalığı gibi mi?"

Dvorak başıyla onayladı. "Bu, slayttaki patolojik değişiklikleri açıklıyor. Klinik görüntüyü de. Zihinsel bozukluk. Görsel bozukluk. Myoklonik hareketler."

" Yani fokal krizler değil miydi?"

"Hayır. Sanırım gördüğüz şey, kas seğirmeleriydi. Güçlü bir sesle tetiklenen ve şiddetle tekrarlanan spazmlar. Dilantin'le kontrol edilemez."

"Creutzfeldt-Jakob son derece ender görülen bir hastalık değil mi?"

"Milyonda bir. Yaşlılarda arada bir görülür."

"Ama bir sürü vaka vardı. İngiltere'de..."

"Deli dana hastalığından söz ediyorsunuz. O da Creutzfeldt- Jakob'ın bir türevi gibi görünüyor. Belki de aynı hastalıktır, bundan emin değiliz. İngiliz kurbanlar, sığırlardaki sün-

tarama ve düzenleme : blacksnow

gerimsi beyin hastalığından etkilenmişlerdi. Ender görülen bir salgındı ve o zamandan beri de tekrarlanmadı."

Toby'nin bakışları mikroskoba kaydı. "Burada da bir kümelenme söz konusu olabilir mi?" diye sordu. "Angus Parmenter, bu semptomları gösteren ilk hasta değildi. İlki Harry Slotkin'di. Parmenter'dan haftalar önce geldi; aynı belirtilerle. Dikkat dağınıklığı, şaşkınlık, görsel bozukluk."

"Onlar özgül olmayan belirtiler. Doğrulamak için otopsi yapmak gerekir."

"Bay Slotkin'le bu mümkün değil. Adam hâlâ kayıp."

"O zaman teşhiste bulunmak mümkün değil."

"İkisi de aynı yerde yaşıyordu. Aynı patojene manız kalmış olabilirler."

"Creutzfeldt-Jakob hastalığına soğuk algınlığı gibi yakalanmazsınız. Bir prionla, anormal bir hücresel proteinle bulaşır. Doğrudan doku teması gerektirir. Örneğin bir kornea nakli gibi."

"İngiltere'dekiler et yiyerek hastalanmıştı. Burada da öyle bir şey olamaz mı? Aynı yemeği.

"Amerikan sürüleri temiz. Bizde deli dana hastalığı görülmedi."

"Bunu kesin olarak nasıl bilebiliriz ki?" Toby meraklanmıştı ve bu yeni düşünce dizgisini heyecanla izliyordu. Harry'nin acil servise getirildiği o geceyi hatırladı. Çelik tepsi yere yuvarlanmış, sonra da sedyedeki Harry'nin bacağı seğirmeye başlamıştı. "Aynı yerde yaşayan iki adam. Aynı semptomları gösteriyorlar."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Dikkat dağınıklığı veya şaşkınlık yeterince özgül değil."

"Harry Slotkin'de fokal kriz olduğunu düşündüğüm şeyler vardı. Myoklonik hareketler olduğunu şimdi anlıyorum."

"Otopsi yapmak için bir cesede ihtiyacım var. Beyin dokusu olmadan Harry Slotkin'le ilgili bir teşhiste bulunamam."

"Şey, Angus Parmenter'ın teşhisinden ne kadar eminsiniz?"

"Doğrulama için slaytları bir nöropatoloji uzmanına gönderdim. Kesitleri elektron mikroskobunda inceleyecek. Sonuçlar birkaç güne kadar gelir." Dvorak sakince ekledi: "Sadece yanılmış olmayı umuyorum."

Toby adamı incelediğinde yüzünde gördüğü şeyin yorgunluktan fazlası olduğunu anladı. Gördüğü şey korkuydu.

"Parmağımı kestim," dedi Dvorak. "Otopsi sırasında. Beyni çıkarırken." Tuhaf bir şekilde gülerek başını iki yana salladı. "Belki bin tane kafatası açtım. HIV, hepatit, hatta kuduz taşıyan cesetlerle uğraştım. Ama hiç yerimi kesmemiştim. Sonra Angus Parmenter'ı masaya yatırdım ve adam doğal nedenlerden ölmüş gibi görünüyordu. Bir hafta hastanede kalmış ve hiçbir enfeksiyon belirtisi yok. Ve ben ne yaptım? Parmağımı kestim. Lanet olasıca beyin üzerinde çalışırken!"

"Teşhis henüz doğrulanmadı. Doğru olmayabilir. Belki de slaytlar doğru hazırlanmamıştır."

"Ben de öyle umuyorum." Dvorak mikroskoba bakarken, ölümcül bir düşmana bakar gibiydi. "Ellerim beynin içindeydi. Kendimi kesmek için daha kötü bir zaman seçemez-

tarama ve düzenleme : blacksnow

dim."

"Bu, size de bulaştığı anlamına gelmez. Hastalığa gerçekten yakalanma olasılığınız son derece düşük."

"Ama yine de var. Olasılık hâlâ var." Dvorak ona baktı ve Toby bu kez karşı çıkamadı. Sahte tesellilerde bulunamazdı. Sessizlik en azından dürüsttü.

Dvorak mikroskop lambasını kapadı. "Uzun bir kuluçka dönemi vardır. Emin olana kadar bir-iki yıl geçebilir. Hatta beş yıl sonra bile hâlâ merak ediyor olabilirim. İlk semptomları bekleyebilirim. En azından görece acısız bir son. Bunamayla başlar. Görsel bozukluk, belki halüsinasyonlar. Sonra insan delirmeye başlar. Sonunda komaya girer..." Bıkkın bir tavırla omuz silkti. "Sanırım kanserden ölmekten iyi."

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı Toby. "Kendimi sorumlu hissediyorum..."

"Neden?"

"Otopsi için ben ısrar ettim. Sizi tehlikeye attım."

"Hayır, bunu kendim yaptım. İkimiz de, Dr. Harper. Bu, işimizin bir parçası. Siz acil serviste çalışıyorsunuz. Biri size doğru öksürür ve tüberküloz kaparsınız. Yanlışlıkla bir iğneyi kendinize batırırsınız, hepatit veya AİDS'e yakalanırsınız." Dvorak slaytı çıkardı ve bir tepsiye koydu. Sonra mikroskobun üzerine naylon örtüsünü geçirdi. "Her işin tehlikeleri vardır; her sabah yataktan kalkmanın tehlikeleri olduğu gibi. İşe giderken, posta kutusuna yürürken, bir uçağa binerken." Toby'ye baktı. "Sürpriz, ölmemiz değildir. Sürpriz, ne zaman ve nasıl öleceğimizdir."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Bu aşamada enfeksiyonu durdurmanın bir yolu olabilir. Belki bağışıklık sistemini destekleyecek bir aşı…"

"İşe yaramaz. Literatürü taradım."

"Doktorunuza danıştınız mı?"

"Bu konudan henüz kimseye söz etmedim."

"Ailenize bile mi?"

"Sadece oğlum, Patrick var ve o daha on dört yaşında. O yaşta endişelenecek yeterince şeyi var zaten."

Toby masanın üzerindeki fotoğrafı, dağınık saçlı çocuğu hatırladı. Dvorak haklıydı; on dört yaşında bir çocuk, ebeveyninin ölüm haberini almak için fazla gençti.

"Peki, ne yapacaksınız?" diye sordu Toby.

"Yaşam sigortamın ödenmesine dikkat edeceğim ve iyi şeyler umacağım." Dvorak ayağa kalktı ve ışık düğmesine uzandı. "Yapabileceğim başka bir şey yok."

Robbie Brace, üzerinde bir Red Sox tişörtü ve eski eşofmanıyla kapıyı açtı. "Dr. Harper," dedi. "Çabuk gelmişsiniz."

"Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Evet, şey, bizi en iyi saatimizde bulduğunuzu söyleyemem. Uyku saati, bilirsiniz. Bir sürü mızıldanmalar ve pazarlıklar."

Toby eve girdi. Üst katta bir yerde bir çocuk çığlık atıyordu. Bir öfke çığlığıydı ve arkasından yere vurulan bir ayağın gürültüsü, sonra da yere sertçe atılan bir şeyin çatırtısı geldi.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Üç yaşındayız ve gücün anlamını öğreniyoruz," dedi Brace. "Tanrım, ebeveynlik ne harika, değil mi?" Kapıyı kapadı ve Toby'yi bir koridordan salona götürdü. Toby adamın iriliğinden bir kez daha etkilenmişti. Kollan o kadar kaslıydı ki omuzlardan doğruca aşağı sarkmıyor, vücudundan açık duruyordu. Toby bir kanepeye oturdu; Robbie de eskimiş bir koltuğa yerleşti.

Üst katta çığlıklar devam ediyor, gürültüler ona eşlik ediyordu. Sakin ama kararlı bir şekilde konuşan bir kadının sesi de duyuluyordu.

"Devlerin savaşı," dedi Brace, üst kata bakarak. "Karım. .. benden çok daha dayanıklı. Ben sadece yere yuvarlanıp ölü taklidi yaparım." Toby'ye baktı ve gülümsemesi silindi. "Angus Parmenter'la ilgili konu nedir?"

"Az önce adli tıp merkezindeydim. Ön inceleme sonucu bir teşhisleri var: Creutzfeldt-Jakob hastalığı."

Brace şaşkın bir şekilde başını iki yana salladı. "Eminler mi?"

"Bir nöropatoloji uzmanı tarafından doğrulanması gerekiyor. Ama semptomlar teşhisle uyuyor. Sadece Parmenter için de değil; Harry Slotkin için de."

"İki Creutzfeldt-Jakob vakası mı? Bu peş peşe iki kez yıldırım düşmesi gibi bir şey. Bunu nasıl doğrulayabilirsiniz?"

"Pekâlâ, Harry'nin durumunu doğrulayanlayız, çünkü ortada ceset yok. Ama ya Brant Hill'de yaşayan iki kişi Creutzfeldt-Jakob hastalığına yakalandıysa? İnsan ortak bir en-

tarama ve düzenleme : blacksnow

feksiyon kaynağı olup olmadığını düşünmekten kendini alamıyor." Toby öne eğildi. "Bana Harry'nin dışarıdan bir hasta olarak çok iyi durumda olduğunu söylemiştiniz."

"Doğru."

"Son beş yılda hiç ameliyat falan olmuş mu? Örneğin, bir kornea nakli gibi?"

"Kayıtlarda öyle bir şeye rastladığımı hatırlamıyorum. Sanırım o şekilde Creutzfeldt-Jakob hastalığına yakalanabilirsiniz."

"Doğru." Toby duraksadı. "Ancak, bulaşmasının bir yolu daha var: İnsan gelişim hormonu enjeksiyonlanyla."

"Eee?"

"Bana Brant Hill'in yaşlılar üzerinde hormon enjeksiyonu araştırmaları yaptığını söylemiştiniz. Hastalarınızın kas kütlesi ve güç açısından gelişme gösterdiğini belirtmiştiniz. Hastalıklı gelişim hormonları enjekte ediliyor olması mümkün mü?"

"Gelişim hormonu artık kadavra beyinlerinden alınmıyor. Üretiliyor."

"Peki, ya Brant Hill eski bir stok kullanıyorsa? Gelişim hormonunda Creutzfeldt-Jakob hastalığı varsa?"

"Eski gelişim hormonu uzun zaman önce pazardan kalktı. Ve Wallenberg, Rosslyn Enstitüsü'nden beri geçen yıllarda daima bu protokolü kullandı. Hastalarından birinde Creutzfeldt- Jakob vakasına rastlandığını hiç duymadım."

"Rosslyn Enstitüsü'nü bilmiyorum. Nedir o?"

"Yaşlılarda görülen hastalıklar üzerine uzmanlaşmış bir

tarama ve düzenleme : blacksnow

merkez; Connecticut'tadır. Wallenberg birkaç yıl orada araştırmacı olarak çalışmış; Brant Hill'e gelmeden önce. Yaşlılarda görülen hastalıklarla ilgili literatüre bakabilirsiniz; Rosslyn'de gerçekleştirilen çok sayıda araştırma göreceksiniz. Ve Wallenberg'in yazdığı yarım düzine makale vardır. Hormon takviyesi konusunda çok büyük bir uzmandır."

"Bunu bilmiyordum."

"Bilmek için yaşlılarda görülen hastalıklarla uğraşıyor olmalısınız." Brace yerinden kalktı, bitişikteki bir odaya geçti ve elinde kâğıtlarla geri dönüp, onları Toby'nin önündeki sehpaya bıraktı. En üstte, *Journal of the American Geriatrics Society'den* alınmış 1992 tarihli bir makale fotokopisi vardı. Üç yazar listelenmişti ve ilkinin adı Wallenberg'di. Toby makalenin başlığına baktı: "Hayflick Sınırının Ötesinde: Ömrü Hücresel Seviyede Uzatmak."

"Araştırması en temel seviyede," dedi Brace. "Bir hücrenin azami ömrünü almak-Hayflick Sınırı-ve hormonlarla oynayarak uzatmaya çalışmak. Yaşlanma ve ölümün hücresel bir süreç olduğunu kabul ederseniz, o zaman hücre ömrünü uzatmaya yönelik çalışırsınız."

"Ama belli miktarda hücre ölümü, sağlık için gereklidir."

"Elbette. Sürekli ölü hücre atarız; mukozamızda ve cildimizde. Ama onları yeniden üretirizde. Yeniden üretemediklerimiz, kemik iliği, beyin ve hayati organlardakiler gibi hücrelerdir. Onlar yaşlanıp ölür. Bunun sonucu olarak biz de ölürüz."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Peki, ya şu hormonlar üzerinde oynama konusu?"

"Araştırmanın konusu da bu. Hangi hormonlar-ya da hormon bileşimleri-hücre ömrünü uzatır? Wallenberg, 1990 yılından beri araştırma yapıyor. Ve bazı umut verici sonuçlar almış."

Toby ona baktı. "Ya bakımevindeki şu yaşlı adam; hani bize zor anlar yaşatan?"

Brace başıyla onayladı. "Muhtemelen çok daha genç bir adamın kas kütlesine ve gücüne sahip. Ne yazık ki Alzheimer hastalığı beynini mahvetmiş. Hormonların buna yararı olmaz."

"Hangi hormonlardan söz ediyoruz? Bir bileşimden söz ettiniz."

"Kabul edilen araştırma, gelişim hormonu, DHEA, melatonin ve testosteron için umut veriyor. Sanırım Wallenberg'in mevcut protokolü, bu hormonların çeşitli oranlarını içeriyor; belki birkaç tane daha olabilir."

"Emin değil misiniz?"

"Ben protokole dahil değilim. Ben sadece bakımevindeki hastalarıyla ilgileniyorum. Hey, şu anda bunların hepsi boş vaatler. Neyin işe yaradığını kimse bilmiyor. Bildiğimiz tek şey şu ki yaşımız ilerledikçe hipofiz bezimiz belli hormonları üretmeyi bırakıyor. Belki de gençliğin kaynağı, henüz keşfetmediğimiz bir hipofiz hormonudur."

"Yani Wallenberg hormon takviyesi enjeksiyonları yapıyor." Toby güldü. "Tam anlamıyla karanlığa kurşun sıkıyor."

"İşe yarayabilir. Bana kalırsa, Brant Hill'in golf saha-

tarama ve düzenleme : blacksnow

sındaki seksenlikler oldukça sağlıklı görünüyor."

"Aynı zamanda zenginler, spor yapıyorlar ve kaygısız bir hayat yaşıyorlar."

"Evet, şey, kim bilir? Belki de uzun ömürlülüğün en önemli sırrı, sağlıklı bir banka hesabıdır."

Toby araştırma makalesini inceledi ve tekrar sehpanın üzerine bıraktı. Yayın tarihine tekrar baktı. "1990 yılından beri hormon enjeksiyonları yapıyor ve hiç Creutzfeldt-Jakob vakasına rastlanmamış, öyle mi?"

"Protokol Rosslyn'de dört yıldır devam etmiş ve Wallenberg sonrasında Brant Hill'e gelmiş. Çalışmalarına burada devam ediyor."

"Rosslyn'den neden ayrılmış?"

Brace güldü. "Sizce?"

"Para."

"Hey, ben de Brant Hill'e bu yüzden geldim. Ücretler çok iyi. Sigorta şirketleriyle uğraşmıyorsunuz. Ve hastalar tavsiyelerimi gerçekten dinliyor." Brace duraksadı. "Wallenberg'in açısından başka şeyler de olduğunu duydum. Katıldığım son mesleki konferansta Wallenberg ve Rosslyn'deki bir bayan araştırmacı hakkında bazı söylentiler vardı."

"Ah, yani para değilse, nedeni seks."

"Başka şey kaldı mı?"

Toby, smokini, kehribar rengi gözleri, aslan gibi yelesiyle Carl Wallenberg'i düşündü ve kadınların ilgi odağı olacak biri olduğunu tahmin etmekte zorlanmadı. "Yani bir meslektaşıyla ilişkiye girdi," dedi. "Bu o kadar da ilginç değil."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Eğer üç kişi söz konusuysa, ilginç."

"Wallenberg, kadın... başka?"

"Rosslyn'deki başka bir doktor; bir erkek. Anladığım kadarıyla aralarında işler iyice kızışmış ve üçü de istifa etmiş. Wallenberg, Brant Hill'e gelmiş ve araştırmalarına devam etmiş. Her neyse, sonuçta öyle ya da böyle, adam altı yıldır yaşlılara hormon pompalıyor ve hiç ciddi yan etkilere rastlanmamış."

"Hiç Creutzfeldt-Jakob vakası yok."

"Hiç. Tekrar deneyin, Dr. Harper."

"Pekâlâ, iki adamın hastalığı nasıl kapabileceği konusunda diğer seçeneklere bakalım. Bir ameliyat olabilir; kornea nakli gibi görece küçük bir şey. Dışarıdan gelen hastaların sağlık geçmişlerinde bu gözden kaçırmış olabilir."

Brace nefesini üfledi. "Bu konuya neden bu kadar takıldınız? Hastalarım sık sık ölür ve ben üzerinde çok fazla düşünmem."

Toby iç çekerek arkasına yaslandı. "Bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum. Harry'nin muhtemelen öldüğünü biliyorum. Ama Creutzfeldt-Jakob hastalığına yakalanmışsa, o zaman onu gördüğümde ölüyordu demektir. Ve yapacağım hiçbir şey onu kurtaramazdı." Brace'e baktı. "Belki de onun ölümüyle ilgili kendimi bu kadar sorumlu hissetmemeliyim."

"Yani nedeni suçluluk duygusu, öyle mi?"

Toby başıyla onayladı. "Ve belli ölçüde kişisel çıkar. Harry'nin oğlunu temsil eden avukat, acil servis personelini tehdit ediyor. Bir davadan kaçabilmemin mümkün olduğunu san-

tarama ve düzenleme : blacksnow

mıyorum. Ama kendisini son gördüğümde Harry'nin ölümcül bir hastalığı olduğunu kanıtlayabilirsem..."

"O zaman tazminat o kadar ağır olmaz."

Toby başıyla onayladı ve utandı. *Babanız zaten ölüyordu, Bay Slotkin. Neden bu kadar büyütüyorsunuz?*

"Harry'nin ölüp ölmediğini bilmiyoruz," dedi Brace.

"Bir aydır kayıp. Başka ne olabilir ki? İş sadece cesedinin bulunmasına kaldı."

Üst katta çığlıklar kesilmiş, savaş nihayet kazanılmıştı. Sessizlik sadece sohbetlerinin huzursuzluğunu vurguluyordu. Merdivende yaklaşan ayak sesleri duyuldu ve bir kadın ortaya çıktı. Kızıl saçlı, beyaz tenli, çok güzel bir kadındı.

"Eşim, Greta," dedi Brace. "Bu hanım da Dr. Toby Harper. Toby biraz sohbet etmek için uğramış."

"Bütün o çığlıklar için özür dilerim," dedi Greta. "Günlük öfke krizlerimiz. Söylesene, Robbie, bizim neden çocuğumuz var?"

"Üstün DNA'ınızı gelecek kuşaklara taşımak için. Sorun şu ki, bebeğim, öfkesini senden almış."

Greta, kocasının koltuğunun dirsekliğine oturdu. "Buna kararlılık denir, öfke değil."

"Evet, şey, adına her ne diyorsan, kulakları bir hayli zorluyor." Brace, karısının dizine vurdu. "Toby, Springer Hastanesi'nde acil servis doktoru. Benim yüzüme dikiş atan oydu."

"Ah!" Greta minnettar bir şekilde başıyla onayladı. "Çok iyi iş çıkarmışsınız. Yara izi bile kalmayacak." Aniden sehpaya çatık kaşlarla baktı. "Robbie, umarım konuğumuza içecek

tarama ve düzenleme : blacksnow

ikram etmişsindir. Çay alır mısınız?"

"Hayır, bebeğim, sorun değil," dedi Robbie. "İşimiz bitti zaten."

Sanırım bu benim gitme işaretim, diye düşündü Toby. İsteksizce yerinden kalktı.

Robbie de kalktı. Karısına bir öpücük verdi. "Bu uzun sürmez. Sadece kliniğe gidip geleceğim." Sonra, kendisine şaşkınlıkla bakan Toby'ye döndü. "Dışarıdan gelen hastaların kayıtlarını görmek istersiniz, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Elbette."

"O zaman Brant Hill'de buluşuruz."

tarama ve düzenleme : blacksnow

11

"Bu konuda başımın etini yiyeceğini biliyordum," dedi Robbie, Brant Hill Kliniği binasının ön kapısını açarken. *"Şunu kontrol et, bunu kontrol et.* Tanrım, lanet olasıca dosyaları kendin okumana izin vermeliydim, o zaman senden bir şey gizlemediğimi anlardın." Binaya girdiler ve ön kapı arkalarından kapanırken sesi boş koridorda yankılandı. Robbie sağa döndü ve bir kapıyı daha açtı: TIBBİ KAYITLAR.

Toby ışığı açtı ve altı sıra dosya dolabını görünce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Alfabetik sırayla mı?" diye sordu.

"Evet. Şu taraf *A,* şurası da Z. Ben Slotkin'in dosyasını bulayım, sen de Parmenter'ınkini ara."

Toby *P* harfine yöneldi. "Ne kadar çok kayıt varmış. Brant Hill'in gerçekten bu kadar çok hastası var mı?"

"Hayır. Burası bütün Orcutt Health bakımevlerinin mer-

tarama ve düzenleme : blacksnow

kezi kayıt deposu."

"Holding gibi mi?"

"Evet. Biz ana tesisiz."

"Kaç bakımevi işletiyorlar?"

"Bir düzine kadar sanırım. Hepimiz aynı fatura ve sevk hizmetlerini kullanıyoruz."

Toby *P* harfinin bulunduğu dolabı buldu ve tabloları taradı. "Bulamıyorum," dedi.

"Ben Slotkin'inkini buldum."

"Parmenter'ınki nerede?"

Brace, Toby'nin yanına geldi. "Ah, unutmuşum. Adam öldü, dolayısıyla onu aktif olmayanların arasına koymuşlardır." Odanın arka tarafındaki dolaplara doğru yürüdü. Biraz sonra çekmeceyi kapadı. "Ayrılmış olmalı, bulamıyorum. Harry'nin dosyası sana yetmez mi? İstediğin gibi incele ve bir şey kaçırmadığımı kendin gör."

Toby boş masaya oturup Harry Slotkin'in dosyasını açtı. Sorun odaklı bir biçimde hazırlanmıştı ve Mevcut Hastalıklar ilk sayfadaydı. Burada şaşırtıcı bir şey göremedi: Zararsız prostat hipertrofisi. Kronik sırt ağrıları. Orta seviyede işitme kaybı. Hepsi ilerleyen yaşın beklenen rahatsızlıklarıydı.

Tıp geçmişine atladı. Yine tipik bir listeyle karşılaştı: Otuz beş yaşındayken apandisit ameliyatı. Otuz sekiz yaşındayken transüretral prostat rezeksiyonu. Yetmiş yaşında katarakt ameliyatı. Harry Slotkin genel olarak sağlıklı bir adamdı.

Toby daha sonra doktor notlarının bulunduğu klinik zi-

tarama ve düzenleme : blacksnow

yaret kayıtlarına geçti. Çoğu rutin kontrollerdi ve Dr. Wallenberg tarafından imzalanmıştı; arada ürolog Dr. Bartell'in de imzaları vardı. Toby iki yıl önceki bir girdiye gelene kadar sayfaları çevirdi. Doktorun adını okumakta zorlandı.

"Bunu kim yazmış?" diye sordu. "İmza Y bilmem ne gibi duruyor."

Brace okunaksız el yazısına baktı. "Çıkaramadım."

"İsmi tanımıyor musun?"

Brace başını iki yana salladı. "Bazen uzmanlık kliniklerimizde dışarıdan gelen doktorlar çalışır. Ziyaret ne içinmiş?"

"Sanırım 'çarpık burun direği' diyor. Kulak-burun-boğaz olmalı."

"Burada, Newton'da Greeley adında bir kulak-burun-boğaz uzmanı var. İmza *Y* değil de, *G* olmalı."

Toby ismi tanıyordu. Greeley bazen Springer acil servisine de gelirdi.

Harry'nin en yakın kan sayımı ve kimya dengeleri kayıtlarının bulunduğu laboratuvar bölümüne geldi. Hepsi normal aralıklardaydı.

"Onun yaşında bir adam için hemoglobini oldukça iyi," dedi. "Benimkinden on beş puan yukarıda." Bir sonraki sayfaya geçti ve antetli bir yazıcı çıktısını görünce kaşlarını çatarak duraksadı: *Newton Tam Merkezi.* "Vay canına, sizler maliyet kontrolüne inanıyorsunuz, değil mi? Bütün şu laboratuvar sonuçlarına bak. Tiroit hormonu, gelişim hormonu, Prolaktin, melatonin, ACTH için radyoimmun analizler. Liste uzayıp gidiyor." Bir sonraki sayfaya geçti. "Ve devam ediyor.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Panel bir yıl önce yapılmış ve üç ay önce tekrarlanmış. Newton'daki bazı laboratuvarlar para basıyor demek."

"O, Wallenberg'in bütün hormon enjeksiyonu hastaları için istediği panel."

"Ama hormon protokolünden hiçbir yerde söz edilmemiş."

Brace bir an sessizleşti. "Bu tuhaf görünüyor, değil mi? Harry protokolde değilse bütün bu testleri istemek."

"Belki de Brant Hill, Newton Tanı Merkezi'yle para kırışıyordun Bu hastanın endokrin paneli muhtemelen birkaç bin dolara mâl olmuştur."

"Wallenberg mi istemiş?"

"Laboratuvar raporunda belirtilmemiş."

"İstek tablolarına bak. Tarihleri karşılaştır."

Doktor İstekleri başlıklı bölüme geçti. Tablolar, doktorların el yazılı isteklerinin karbonlu kopyalarıydı ve hepsi tarihlendirilip imzalanmıştı.

"Pekâlâ, ilk endokrin paneli Wallenberg tarafından istenmiş. İkinci panel, o kötü el yazısı olan adama ait. Dr. Greeley; eğer adı buysa."

"Neden bir kulak-burun-boğazcı endokrin paneli istesin ki?"

Toby kâğıtların geri kalanını taradı. "İşte yine aynı doktorun imzası; tarihi iki yıl önce. Ameliyat öncesi Valium ve sabah saat altıda Wellesley'deki Howarth Cerrahlar Derneği'ne minibüs ulaşımı istemiş."

"Ne ameliyatı?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Sanırım 'çarpık burun direği' diyor." Toby iç çekerek tabloyu kapadı. "Bu pek yardımcı olmadı, değil mi?"

"Yani buradan çıkabilir miyiz? Greta muhtemelen bana kızmaya başlamıştır."

Toby üzgün bir tavırla tabloyu geri verdi. "Bu gece seni buraya sürüklediğim için özür dilerim."

"Şey, sana uyduğuma kendim de inanamıyorum. Parmenter'ın kayıtlarına gerçekten bakman gerekmiyor, değil mi?"

"Eğer benim için bulabilirsem.."

Brace, Harry Slotkin'in tablosunu dolaba koydu ve çekmeceyi sert bir gürültüyle kapattı. "Doğrusunu istersen, Harper, bu benim öncelikler listemde pek üst sıralarda değil."

Salonda bir ışık yanıyordu. Toby evin önünde arabasını Jane Nolan'ınkinin yanına çekerken, perdelerin arasından süzülen ışığı ve pencerenin önünde ayakta duran bir kadının silüetini gördü. Karanlığa bakan dikkatli birinin varlığı güven vericiydi. Birinin evde ve her şeye karşı uyanık olduğunu gösteriyordu.

Toby eve girdi ve salona doğru yürüdü. "Geri döndüm."

Jane Nolan dergilerini *toplamak için* pencereden uzaklaşmıştı. Kanepenin üzerinde bir *National Enquirer* dergisinin "Şok Edici Psişik Tahminler" başlıklı sayfası açık duruyordu. Jane hemen dergiyi alıp utangaç bir gülümsemeyle Toby'ye baktı. "Bu gecelik entelektüel dürtüm. Daha ciddi şeyler okumam gerektiğini biliyorum ama açıkçası..." -dergiyi gösterdi- ".. .kapağında Daniel Day-Lewis olan bir şeye

tarama ve düzenleme : blacksnow

direnemiyorum."

"Ben de öyle," dedi Toby. Birlikte güldüler. Bu, kadınlar arasında bazı hayallerin evrensel olduğunun rahat bir şekilde kabullenilmesiydi.

"Akşamın nasıl geçti?" diye sordu Toby.

"Çok iyiydi." Jane dönüp kanepenin minderlerini düzeltti. "Saat yedide akşam yemeğimizi yedik ve neredeyse her şeyi midesine indirdi. Sonra ona köpüklü banyo yaptırdım. Ama sanırım yaptırmamalıydım," diye ekledi, hüzünlü bir tavırla.

"Neden? Ne oldu?"

"O kadar güzel zaman geçirdi ki çıkmak istemedi. Önce küveti boşaltmak zorunda kaldım."

"Anneme hiç köpüklü banyo yaptırdığımı hatırlamıyorum."

"Ah, izlemesi gerçekten eğlenceliydi! Başına köpük koyup her tarafa üfledi. Yerin halini görmeliydin. Bir çocuğun oyununu izlemek gibiydi ki aslında bir açıdan öyle."

Toby iç çekti. "Ve bu çocuk her geçen gün büyüyeceğine, daha da küçülüyor."

"Ama çok *iyi* bir çocuk. Hiç de nazik olmayan birçok Alzheimer hastasıyla çalıştım. Yaşlandıkça aksileşiyorlar. Annenin öyle olacağını sanmıyorum."

"Hayır, olmaz," dedi Toby, gülümseyerek. "Asla olmadı."

Jane dergilerin geri kalanını topladıktan sonra Daniel Day-Lewis sırt çantasında gözden kayboldu. Yığında bir *Mo-*

tarama ve düzenleme : blacksnow

dem Bride da vardı. *Hayalcilerin dergisi,* diye düşündü Toby. Özgeçmişine bakılırsa, Jane bekârdı. Otuz beş yaşındaki Jane, Toby'nin tanıdığı diğer birçok kadın gibiydi; kimseye bağlanmamış ama umutlu. Endişeli ama çaresiz değil. Hayatlarına etten-kemikten gerçek bir erkek girene kadar film yıldızlarının hayaliyle yetinecek olan kadınlar. Tabii gelen olursa.

Evin kapısına doğru yürüdüler.

"Yani her şeyin iyi gittiğini düşünüyorsun," dedi Toby.

"Ah, evet. Ellen ve ben çok iyi anlaşacağız." Jane kapıyı açtı ve durdu. "Neredeyse unutuyordum. Ablan aradı. Ve adli tıptan bir adam. Tekrar arayacağını söyledi."

"Dr. Dvorak mı? Ne istediğini söyledi mi?"

"Hayır. Ona eve geleceğini söyledim." Jane gülümsedi ve el salladı. "İyi geceler."

Toby kapıyı kilitledikten sonra ablasını aramak için yatak odasına gitti.

"Boş gecen olduğunu sanıyordum," dedi Vickie.

"Öyle."

"Telefona Jane'in cevap vermesine şaşırdım."

"Ondan birkaç saatliğine anneme bakmasını istedim. Bilirsin, her altı ayda bir gece dışarı çıkmayı severim."

Vickie iç çekti. "Yine bana kızgınsın, değil mi?"

"Hayır, değilim."

"Evet, kızgınsın. Toby, anneme bağlı yaşamak zorunda kaldığını biliyorum. Bunun adil görünmediğini de biliyorum. Ama ne yapabilirim? Beni deli eden çocuklarım var. Bir işim

tarama ve düzenleme : blacksnow

var. Ve ev işlerinin çoğunu da ben yapıyorum. Kendi hayatıma bile zor yetişiyorum."

"Vickie, bu bir yarışma mı? En çok kimin acı çektiği yarışması mı?"

"Çocuklarla başa çıkmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Hayır, sanırım bilmiyorum."

Uzun bir duraksama oldu. *Hiçbir fikrim yok, çünkü hiç şansım olmadı,* diye düşündü Toby. Ama bunun için Vickie'yi suçlayamazdı. Toby'yi sadece kariyerine odaklanmış halde yaşatan şey, hırstı. Tıp fakültesinde dört yıl, uzmanlıkta üç yıl. Aşka ayıracak zamanı olmamıştı. Ve sonra Ellen'ın Alzheimer'ı baş göstermişti ve Toby zaman içinde annesinin bütün sorumluluğunu almıştı. Bu planlı bir şey değildi. Bilinçli olarak seçtiği bir yol değildi. Sadece hayatı böyle biçimlenmişti.

Ablasına kızmaya hakkı yoktu.

"Dinle, Pazar günü akşam yemeğine gelir misin?" diye sordu Vickie.

"O gece çalışıyorum."

"Programını hiç takip edemiyorum. Hâlâ dört gece çalışıp üç gece dinleniyor musun?"

"Çoğu zaman. Gelecek hafta Pazartesi ve Salı boşum."

"Ah, Tanrım. İkisi de bize uymaz. Pazartesi okulda parti var. Salı günü de Hannah'nın piyano resitali."

Toby bir şey söylemedi. Sadece Vickie'nin takviminin ne kadar dolu olduğuyla, dört farklı insan arasında program-

tarama ve düzenleme : blacksnow

ları koordine etmenin zorluğuyla ilgili her zamanki sızlanmalarını dinledi. Hannah ve Gabe bugünlerde o kadar yoğundu ki-bütün çocuklar gibi-çocukluklarının bütün boş zamanlarını müzik dersleri, jimnastik, yüzme ve bilgisayar kursuyla dolduruyorlardı. Onları oraya götür, buraya götür... günün sonunda Vickie ne olup bittiğini bile bilemez hale geliyordu.

"Sorun değil," diye araya girdi Toby, sonunda. "Başka bir gün deneriz."

"Ama gelmeni gerçekten istiyordum."

"Evet, biliyorum. Kasım ayının ikinci hafta sonu boşum."

"Ah, bunu yazacağım. Önce bizimkilerle kontrol edeyim. Seni gelecek hafta ararım, tamam mı?"

"Anlaştık. İyi geceler, Vickie." Toby telefonu kapadı ve bıkkın bir tavırla eliyle saçlarını sıvazladı. *Çok yoğun. Çok yoğun! Köprüleri onarmak için bile zaman bulamıyoruz.* Annesinin odasına yürüyüp kapıdan bir göz attı.

Gece lambasının loş ışığında, Toby annesinin uyuduğunu görebiliyordu. Dudakları hafifçe aralanmış, yüzü endişesiz bir şekilde, yatağında bebekler gibi uyuyordu. Böyle zamanlarda Toby, Ellen'ın çocukluğunun hayaletini görür gibi oluyordu. O çocuğa ne olmuştu? Geri çekilmiş, yetişkinliğin sayısız tabakası altına mı gömülmüştü? Ancak şimdi, hayatının sonunda, aynı tabakalar dökülürken tekrar ortaya mı çıkıyordu?

Annesinin alnına dokunup beyaz saçlarını kenara itti.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Ellen kıpırdanarak gözlerini açtı ve Toby'ye şaşkınlıkla baktı.

"Benim, anne," dedi Toby. "Sen uyu."

"Ocak kapalı mı?"

"Evet, anne. Kapılar da kilitli. İyi geceler." Ellen'ı öptü ve odadan çıktı.

Henüz yatağa gitmemeye karar verdi. Uyku ritmini bozmasının bir anlamı yoktu; yirmi dört saat sonra yine gece çalışacaktı. Kendine bir kadeh brendi koydu ve salona geçti. Müzik setini açıp bir Mendelssohn CD'si taktı. Tek bir keman saf ve hüzünlü sesiyle başladı. Bu, Ellen'ın en sevdiği konçertoydu ve şimdi Toby de en az onun kadar seviyordu.

Bir kreşendonun zirvesinde telefon çaldı. Müziği kısıp ahizeyi kaldırdı.

Arayan Dvorak'tı. "Bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim," dedi.

"Sorun değil. Ben de eve yeni geldim." Toby, elinde brendi kadehiyle kanepenin minderlerine yaslandı. "Daha önce aradığınızı biliyorum."

"Hizmetçinizle konuştum." Dvorak duraksadı. Arka tarafta, Toby bitmek üzere olan opera melodilerini duydu. *Don Giovanni. Bak şu halimize,* diye düşündü, *sürekli ilişkisi olmayan iki insan, kendi evlerimizde oturuyoruz ve müzik setleriyle avunuyoruz.* "Brant Hill hastalarının geçmişini kontrol edecektiniz," dedi Dvorak. "Herhangi bir şey öğrenip öğrenmediğinizi merak ediyordum."

"Harry Slotkin'in tablosunu gördüm. Creutzfeldt-Jacob

tarama ve düzenleme : blacksnow

hastalığıyla ilgili bir cerrahi kayıt yok."

"Hormon enjeksiyonu?"

"Yok. Onun protokolde olduğunu sanmıyorum. En azından, tablosunda belirtilmemiş."

"Peki, ya Parmenter?"

"Onun kayıtlarını bulamadık. Bu yüzden herhangi bir fikrim yok. Yarın Dr. Wallenberg'e sorabilirsiniz."

Dvorak bir şey söylemedi. Toby, *Don Giovanni'*nin sona erdiğini ve Dvorak'ın sessizce oturduğunu fark etti.

"Keşke daha fazlasını söyleyebilseydim," dedi Toby. "Bu teşhis bekleyişi korkunç olmalı."

"Daha zevkli akşamlarım olmuştu," diye itiraf etti Dvorak. "Hayat sigortası poliçelerini okumanın pek heyecan verici olmadığını fark ettim."

"Ah, hayır. Akşamınızı böyle geçirmediniz, değil mi?"

"Şarap şişesinin yardımı oldu."

Toby anlayışlı bir tavırla mırıldandı. "Kötü bir günden sonra genellikle tavsiye ettiğim şey brendidir. Aslında şu anda ben de bir kadeh içiyorum." Duraksadı ve umursamaz bir tavırla ekledi. "Biliyor musunuz, bütün gece ayakta olacağım. Hep öyle. İsterseniz gelip benimle bir kadeh paylaşabilirsiniz."

Dvorak hemen cevap vermeyince, Toby gözlerini kapadı. *Tanrım, neden böyle dedim ki? Neden arkadaşlığa bu kadar umutsuzca ihtiyaç duyuyorum?*

"Teşekkür ederim ama bu gece pek eğlenceli bir arkadaş olabileceğimi sanmıyorum," dedi Dvorak. "Belki başka za-

tarama ve düzenleme : blacksnow

man."

"Evet. Başka zaman. İyi geceler." Toby telefonu kapatırken kendi kendine düşündü: *Ne bekliyordum ki? Hemen arabasına atlayıp geleceğini ve geceyi birbirimizin gözlerine bakarak geçireceğimizi mi?*

Bir iç çekip Mendelssohn konçertosunu baştan başlattı. Keman çalarken brendisini yudumladı ve şafağa kadar saatleri saydı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

12

James Bigelow cenazelerden bıkmıştı. Son birkaç yılda o kadar çok cenazeye katılmıştı ki. Ve bu son zamanlarda giderek daha da sıklaşıyor, sanki zamanın geçişini haber veren ve hızlanan bir davul ritmi gibi hissettiriyordu varlığını. Bu kadar çok arkadaşının ölmesi beklenen bir şeydi; yetmiş altı yaşındaydı ve çoğundan uzun yaşamıştı bile. Şimdi ölüm ona da yetişiyordu. Yaklaşan ayak seslerini hissedebiliyor, yüzü pudralanmış, saçları taranmış, üzerinde gri yünlü takım elbisesiyle kapağı açık tabutunda yatan kendi cesedini gayet açık bir şekilde hayal edebiliyordu. Aynı kalabalık onun başında son saygısını sunmak için bekliyordu. Şu anda tabutta Bigelow yerine Angus Parmenter'ın yatıyor olması, sadece zamana bağlı bir şeydi. Bir ay daha, bir yıl daha... ve bu cenaze salonunda sergilenen tabut onunki olacaktı. *Yolculuk hepimiz için sonuna yaklaşıyor.*

tarama ve düzenleme : blacksnow

Sıra ilerledi; Bigelow da öyle. Tabutun yanında durarak arkadaşına baktı. *Sen bile ölümsüz değildin, Angus.*

Sırası geçtikten sonra orta kordona ilerledi ve dördüncü sırada bir yere oturdu. Oradan Brant Hill'in tanıdık yüzlerini izledi. Angus'un komşusu Anna Valentine da oradaydı; telefon aramaları ve elinde güveçlerle hiç yılmadan Angus'un peşinden koşmuştu. Kulüpten golf arkadaşları, şarap kulübünden çiftler ve Brant Hill amatör grubundan müzisyenler vardı.

Phil Dorr neredeydi?

Bigelow, Phil'i görebilmek için etrafa bakındı. Burada olması gerekiyordu. Daha üç gün önce kulüpte birlikte birkaç kadeh içmişlerdi ve eski poker arkadaşları Angus, Harry ve Stan Mackie hakkında konuşmuşlardı. Üçü de artık yoktu ve sadece Phil ile Bigelow kalmıştı. Phil, ikisi arasında poker oyununun eğlenceli olmayacağını ve değmeyeceğini söylemişti. Gökyüzündeki büyük poker masasında kullansın diye, bir tür veda hediyesi gibi, Angus'un tabutuna bir deste oyun kâğıdı bırakmayı düşünüyordu. Ailesi buna bozulur muydu? Acaba saten astarın üzerinde böylesine ucuz bir şey bırakılması onları rahatsız eder miydi? Bu konuda gülüşmüş ve birer bardak tonikli su daha içmişlerdi. *Canı cehenneme,* demişti Phil, *yine de bunu yapacağım; Angus bu şakadan hoşlanır.*

Ama Phil bugün elinde oyun kâğıtlarıyla gelmemişti.

Anna Valentine sıraya yaklaştı ve Bigelow'un yanına oturdu. Yüzündeki aşırı pudra, yaşını örtme girişiminin ak-

tarama ve düzenleme : blacksnow

sine, her kırışığını vurguluyordu. Açgözlü bir dul daha; Bigelow'un etrafı onlarla sarılıydı. Normalde onunla konuşmaktan kaçınır, tek yönde çalışan zihninde yanlış fikirler uyandırmak istemezdi ama şimdi konuşabileceği başka kimse yok gibi görünüyordu.

Kadına doğru eğilerek mırıldandı. "Phil nerede?"

Valentine, Bigelow'un kendisiyle konuşmasına şaşırmış gibi baktı. "Ne?"

"Phil Dorr. Burada olması gerekiyordu."

"Sanırım kendini pek iyi hissetmiyor."

"Nesi var?"

"Bilmiyorum. İki gece önce tiyatro gezisine de gelmedi. Gözlerinin rahatsız olduğunu söyledi."

"Bana söylememişti."

"Daha geçen hafta fark etmiş. Bunun için doktora görünecekti." Anna derin bir iç çekti ve doğruca karşıya, tabuta baktı. "Korkunç, değil mi? Her yerimiz dağılıyor; gözlerimiz, kalçalarımız, kulaklarımız. Bugün sesimin değiştiğini anladım. Daha önce fark etmemiştim. Faneuil Hall'a yaptığımız gezinin video kayıtlarını izledim ve sesime inanamadım. Kendimi yaşlı hissetmiyorum, Jimmy. Ama artık aynada kendimi tanıyamıyorum..." Yine iç çekti. Yanağından süzülen bir damla yaş pudrayı da beraberinde sürükledi. Yanağını silerken geride tozlu bir leke bıraktı.

Phil 'in gözleri rahatsızmış.

Bigelow, önünden insanlar gelip geçerken, sandalyeler gıcırdarken ve etrafında birileri mırıldanırken-*'Hatırlar mı-*

tarama ve düzenleme : blacksnow

sın, Angus... " "Öldüğüne inanamıyorum... " "Bir kriz olduğu söyleniyor... " "Hayır, ben öyle duymadım... " -bunu düşünerek oturdu.

Bigelow aniden ayağa kalktı.

"Törene kalmayacak mısın?" diye sordu Anna.

"Ben... benim gidip birini görmem gerek," dedi James ve sıradan çıktı. Anna'nın peşinden seslendiğini sandı ama arkasına bakmadan doğruca ön kapıya yöneldi.

Arabasıyla önce kendisininkinden birkaç ev ötede olan Phil'in kulübesine gitti. Kapı kilitliydi; kimse açmadı. Bigelow verandada durarak pencereden içeri baktı ama görebildiği tek şey, vişne ağacından küçük bir masanın ve bakır bir şemsiyeliğin durduğu antre oldu. Yerde bir ayakkabı teki vardı; bu kendisine tuhaf göründü. Phil temizlik ve tertip konusunda çok hassastı.

Bahçe kapısından çıkarken posta kutusunun dolu olduğunu fark etti. Bu da Phil için tuhaf bir durumdu.

Gözleri rahatsız.

Bigelow arabasına binip yarım mil ötedeki Brant Hill Kliniği'ne gitti. Resepsiyon görevlisinin penceresine yanaştığında avuçları terliyordu ve nabzı hızlanmıştı.

Kadın onun orada olduğunu fark etmemiş; telefondaki konuşmasına fazla dalıp gitmişti.

Bigelow pencereyi tıklattı. "Dr. Wallenberg'i görmem gerekiyor."

"Sizinle hemen ilgileneceğim," dedi kadın.

Kadın arkasını dönerken ve bir yandan telefondaki ko-

tarama ve düzenleme : blacksnow

nuşmasına devam ederek, bir yandan da klavyede bir şeyler yazarken, Bigelow onu giderek artan bir öfkeyle izledi.

"Bu önemli!" dedi Bigelow. "Phil Dorr'a neler olduğunu bilmem gerekiyor."

"Bayım, şu anda telefondayım."

"Phil de hasta, değil mi? Gözleriyle ilgili sorunu varmış."

"Doktoruyla konuşmalısınız."

"O zaman Dr. Wallenberg'i göreyim."

"Şu anda öğle tatilinde."

"Ne zaman geri dönecek? *Ne zaman?"*

"Bayım, gerçekten sakinleşmeniz ge..."

Bigelow pencerenin aralığından uzandı ve telefonun hat kesme tuşuna bastı. " *Wallenberg 'i hemen görmem gerek dedim!"*

Kadın sandalyesini geri iterek Bigelow'dan uzaklaştı. Dosya odasından iki kadın daha geldi. Hepsi bekleme salonunda kriz geçiren deli ihtiyarı izliyordu.

Bir kapı açıldı ve doktorlardan biri çıktı. İri yarı bir zenciydi. Bigelow'un yanına gelerek tepeden baktı. Bigelow adamın göğsündeki isim etiketini okudu: DR. ROBERT BRACE.

"Bayım, sorun nedir?"

"Wallenberg'i görmem gerek."

"Şu anda binada değil."

"O zaman Phil'e ne olduğunu *siz* söyleyin."

"Kime?"

"Biliyorsunuz! Phil Dorr! Hasta olduğunu söylediler;

tarama ve düzenleme : blacksnow

gözleriyle ilgili bir sorunu varmış. Hastanede mi?"

"Bayım, hanımlar dosyaları kontrol ederken siz de biraz otursanız?"

"Ben oturmak falan istemiyorum! Angus'un başına gelenlerin ona da olup olmadığını bilmek istiyorum. Stan Mackie'ye de."

Ön kapı açıldı ve bir kadın hasta içeri girdi. Bigelow'un kızarmış yüzünü görünce bir kriz yaşandığını anlayarak duraksadı.

"Ofisimde konuşalım mı?" dedi Dr. Brace, nazik bir sesle. Bigelow'a doğru uzandı. "Koridorun ucunda."

Bigelow doktorun geniş eline baktı; yaşam çizgisi açık tenli avucunda simsiyah bir leke gibi görünüyordu. Dr. Brace'in yüzüne baktı. "Sadece bilmek istiyorum," dedi, kısık sesle.

"Neyi bilmek istiyorsunuz, efendim?"

"Ben de diğerleri gibi hastalanacak mıyım?"

Doktor başını iki yana salladı; bu, soruya cevap değil, bir tür şaşkınlık ifadesiydi. "Neden hastalanasınız ki?"

"Risk olmadığını söylemişlerdi; prosedürün güvenli olduğunu söylemişlerdi. Ama sonra Mackie hastalandı ve..."

"Bayım, ben Bay Mackie'yi falan tanımıyorum."

Bigelow resepsiyon görevlisine baktı. "Stan Mackie'yi hatırlarsınız. Hatırladığınızı söyleyin."

"Elbette, Bay Bigelow," dedi kadın. "Ölümü hepimizi çok üzdü."

"Şimdi Phil de gitti, değil mi? Geride sadece ben kal-

tarama ve düzenleme : blacksnow

dim."

"Bayım?" Diğer memurelerden biri pencerenin diğer tarafından sesleniyordu. "Az önce Bay Dorr'un dosyasını kontrol ettim. Hasta değilmiş."

"O zaman neden Angus'un cenazesine gelmedi? Orada olması gerekiyordu!"

"Bay Dorr ailevi bir acil durum için şehirden ayrılmış. Tıbbi kayıtlarının La Jolla'daki yeni doktoruna nakledilmesini istemiş."

"Ne?"

"Burada öyle yazıyor." Kadın üzerine bir not iliştirilmiş olan tabloyu kaldırıp gösterdi. "Yetki tarihi düne ait. 'Hasta ailevi bir acil durum nedeniyle nakledildi; geri dönmeyecek. Bütün kayıtlarını Brant Hill West, La Jolla, California'ya nakledin,' diye yazıyor."

Bigelow pencereye yaklaşıp yetki imzasına baktı: *Dr. Carl Wallenberg.*

"Bayım?" Zenci doktor elini Bigelow'un omzuna koymuştu. "Arkadaşınızdan yakında haber alacağınızdan eminim. Anlaşılan gitmesi gerekmiş."

"Ama nasıl ailevi bir acil durumu olabilir ki?" dedi Bigelow, şaşkınlıkla.

"Belki de biri hastalanmıştır. Biri ölmüştür."

"Phil'in ailesi *yok* ki!"

Dr. Brace, yaşlı adama şaşkınlıkla baktı. Ofisteki kadınlar da öyle. Pencere camının arkasında onların kendisini bir hayvanat bahçesi sergisinde duran insanlar gibi izlediğini gö-

tarama ve düzenleme : blacksnow

rebiliyordu.

"Burada bir terslik var," dedi Bigelow. "Bana söylemiyorsunuz, değil mi?"

"Bunu konuşabiliriz," dedi doktor.

"Ben Dr. Wallenberg'i görmek istiyorum."

"Şu anda yemekte. Ama benimle konuşabilirsiniz, Bay..."

"Bigelow. James Bigelow."

Dr. Brace klinik koridorunun kapısını açtı. "Benim ofisime gidelim mi, Bay Bigelow? Orada bana her şeyi anlatabilirsiniz."

Bigelow, kapının diğer tarafındaki uzun beyaz koridora baktı. "Hayır," dedi ve geri çekildi. "Hayır, boş verin..."

Ve binadan kaçtı.

Robbie Brace kapıyı vurdu ve Carl Wallenberg'in ofisine girdi. Oda da tıpkı adamın kendisi gibi yüksek bir zevki belli ediyordu. Brace gösterişli mobilya markalarına meraklı değildi ama o bile kaliteyi fark edebilirdi. Büyük masa, tanımadığı egzotik kırmızı tonda bir ahşaptan yapılmıştı. Duvarlarda asılı tablolar, genellikle servet karşılığı satın alınan soyut resimlerdendi. Wallenberg'in arkasındaki pencereden günbatımı manzarası görünüyordu. İçeri süzülen ışık, adamın başının ve omuzlarının etrafında bir hale yaratıyordu. *İlah Mesih Wallenberg,* diye düşündü Brace, masanın önünde dururken.

Wallenberg başını önündeki kâğıtlardan kaldırdı. "Evet,

tarama ve düzenleme : blacksnow

Robbie?" *Robbie. Dr. Brace değil. Burada patronun kim olduğu belli.*

"Stan Mackie adında bir hasta hatırlıyor musunuz?" diye sordu Brace.

Wallenberg'in yüz ifadesi arkadan gelen ışıkta belli olmuyordu. Yavaşça arkasına yaslanırken pahalı deri gıcırdadı. "Stan Mackie adı nereden çıktı şimdi?"

"Hastalarınızdan birinden; James Bigelow'dan. Bay Bigelow'u tanıyor musunuz?"

"Evet, elbette. Buradaki çalışmamın ilk hastalarındandı. Brant Hill'e ilk taşınanlardan biriydi aynı zamanda."

"Şey, Bay Bigelow bugün öğleden sonra klinikteydi ve oldukça öfkeliydi. Hikâyesini tam olarak öğrenemedim. Bütün arkadaşlarının hastalandığından söz ediyordu ve sıradakinin kendisi olup olmayacağını bilmek istiyordu. Bay Mackie'nin adını da söyledi."

"Dr. Mackie olmalı."

"Doktor muydu?"

Wallenberg bir koltuğu işaret etti. "Biraz otursana, Robbie. Tepemde dikilirken seninle konuşmak çok zor."

Brace oturdu. Ama yaptığı taktiksel hatayı hemen fark etti; yükseklik avantajını kaybetmişti ve şimdi masanın iki tarafından aynı seviyede birbirlerine bakıyorlardı. Bütün avantajlar artık Wallenberg'deydi. Üstünlük. Irk. Giyim kalitesi.

"Bay Bigelow'un sözünü ettiği şey neydi?" diye sordu Brace. "Hastalanmaktan çok korkuyor gibiydi."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Hiçbir fikrim yok."

"Kendisinin ve arkadaşlarının katıldığı bir prosedürden söz etti."

Wallenberg başını iki yana salladı. "Belki de hormon protokolünü kastetmiştir. Haftalık iğneler."

"Bilmiyorum."

"Eğer öyleyse, endişelenmesine gerek yok. Protokolümüzün devrimsel bir tarafı yok. Bunu sen de biliyorsun."

"Yani Bay Bigelow ve arkadaşları hormon enjeksiyonu mu alıyordu?"

"Evet. Brant Hill'e gelmelerinin bir nedeni de buydu: İleri araştırmalarımızdan yararlanmak."

"İleri terimini kullanmanız ilginç. Bay Bigelow enjeksiyonlarla ilgili bir şey söylemedi. Özellikle *prosedür* terimini kullandı. Sanki ameliyat gibi."

"Hayır, hayır. Ameliyat falan geçirmedi. Aslında, bir cerraha ihtiyaç duyduğunu hatırladığım tek sefer, burnundan polip alınacağı zamandı. Zararsızdı, elbette."

"Eh, peki, ya şu hormon protokolü? *Herhangi* bir ciddi yan etkisi oldu mu?"

"Olmadı."

"Yani Angus Parmenter'ın ölümüne yol açmış olma ihtimali yok mu?"

"Teşhis henüz konmadı."

"Creutzfeldt-Jacob hastalığıymış. Dr. Harper bana öyle olduğunu söyledi."

Wallenberg aniden hareketsiz kaldı ve Brace, Toby Har-

tarama ve düzenleme : blacksnow

per'ın adını söylememesi gerektiğini hemen anladı. Onunla bağlantı kurduğunu açıklamamalıydı.

"Şey," dedi Wallenberg, sakince. "Hastanın semptomlarını açıklıyor."

"Peki, ya Bay Bigelow'un endişeleri? Arkadaşlarının aynı hastalığa yakalandığını düşünüyor."

Wallenberg başını iki yana salladı. "Biliyorsun, hastaların ömür sürelerinin sonuna ulaştıklarını kabullenmeleri zordur. Angus Parmenter seksen iki yaşındaydı. Yaşlanma ve ölüm hepimiz için geçerli."

"Dr. Mackie nasıl öldü?"

Wallenberg duraksadı. "O özellikle üzücü bir olaydı. Dr. Mackie psikotik bir yıkım yaşadı. Wicklin Hastanesi'nin penceresinden kendini attı."

"Tanrım."

"Hepimizi şok etti. Kendisi bir cerrahtı ve mesleğinde gerçekten çok iyiydi. Hiç emekli olmamıştı ve yetmiş dört yaşındaydı. Kazanın olduğu güne kadar hep çalıştı."

"Otopsi yapıldı mı?"

"Nedeninin travma olduğu belliydi."

"Evet ama otopsi yapıldı mı?"

"Bilmiyorum. Wicklin'deki cerrahların gözetimindeydi. Düşüşten bir hafta sonra öldü." Wallenberg, Robbie'ye düşünceli gözlerle baktı. "Bütün bunlar seni rahatsız etmiş gibi?"

"Sanırım bunun nedeni Bay Bigelow'un çok öfkeli olması. Söylenen bir isim daha vardı; hastalanan başka bir ar-

tarama ve düzenleme : blacksnow

kadaşı. Phillip Dorr diye biri."

"Bay Dorr iyi. Brant Hill West, La Jolla'ya taşındı. Kayıtlarının nakli için yetki imzasını yeni verdim." Wallenberg masasının üzerindeki dosyaları taradı ve sonunda bir kâğıt çıkardı. "İşte, California'dan gelen faks."

Brace kâğıda baktı ve Phillip Dorr'un alttaki imzasını gördü. "Yani hasta falan değil."

"Bay Dorr'u birkaç gün önce klinikte kendim gördüm; rutin bir kontrol için."

"Ve?"

Wallenberg, Brace'in gözlerine baktı. "Sağlığı mükemmeldi."

Kendi masasına döndüğünde, Brace günlük tıp tablolarını ve notlarını bitirdi. Altı buçukta nihayet ses kayıt cihazını kapatıp yeni temizlenmiş masasına baktı. Bir laboratuvar raporunun arkasına karalanmış isim dikkatini çekmişti: *Dr. Stanley Mackie.* O gün öğleden sonra klinikte yaşanan olay onu hâlâ düşündürüyordu. James Bigelow'un söylediği diğer isimleri düşündü: *Angus Parmenter. Phillip Dorr.* Üç adamdan ikisinin ölmüş olması, kendi başına endişe verici değildi. Hepsi yaşlıydı; hepsi istatistiki ömür sürelerinin sonuna ulaşmıştı.

Ama yaşlılık başlı başına ölüm nedeni olamazdı.

Bugün James Bigelow'un gözlerinde korku görmüştü; gerçek korku. Ve bunun yarattığı huzursuzluğu üzerinden

tarama ve düzenleme : blacksnow

atamıyordu.

Telefona uzanıp Greta'yı aradı ve ona Wicklin Hastanesi'ne uğrayacağı için eve geç geleceğini söyledi. Sonra çantasını alarak ofisten çıktı.

Klinik artık boşalmıştı ve koridor sadece en uçtaki tek flüoresan paneliyle aydınlanıyordu. Altından geçerken hafif bir uğultu duydu ve başını kaldırıp baktığında, opak plastiğin arkasına sıkışmış, kendi sonunu beklerken kanatlarını çırpan bir böceği gördü. Duvardaki ışık düğmesine bastı. Koridor karanlığa gömüldü ama uğultuyu ve kanat seslerini hâlâ duyabiliyordu.

Binadan çıktığında kendini ıslak ve rüzgârlı bir gecede buldu.

Toyota'sı klinik otoparkında kalan tek arabaydı. Bir güvenlik lambasının soluk ışığının altında, bir böceğin parlak kabuğu gibi, yeşilden çok siyah görünüyordu şimdi. Cebinden arabasının anahtarlarını çıkarmak için duraksadı. Sonra bakımevinin aydınlık pencerelerine, odalarındaki hastaların silüetlerine, neredeyse hiç izlenmeyen televizyonların titreşen ışıklarına baktı. Aniden içini güçlü bir kasvet kapladı. O pencerelerden gördüğü şey, hayatın sonuydu. Kendi geleceğinin bir temsili.

Arabasına binerek otoparktan çıktı ama o kasvet duygusunu arkada bırakamıyordu. Tenine soğuk bir sis gibi yapışmıştı. *Pediatriyi seçmeliydim,* diye düşündü. Bebekler. Başlangıçlar. Çürüyen değil, büyüyen vücutlar. Ama tıp fakültesinde tıbbın geleceğinin yaşlılık biliminde yattığı, koca

tarama ve düzenleme : blacksnow

bir yetişkin kuşağının yaşlılığa doğru hızla ilerlediği ve bu süreçte tüm tıbbi kaynakları emdiği söylenmişti kendisine. Sağlığa harcanan dolarların yüzde doksanı, kişinin hayatının son yıllarını uzatmaya gidiyordu. Para oraya akıyordu ve doktorların iyi para kazanacağı yer orasıydı.

Gerçekçi bir adam olan Robbie Brace, gerçekçi bir uzmanlık alanı seçmişti.

Ama şimdi bu onu kasvete boğuyordu.

Wicklin Hastanesi'ne giderken, pediatriyi seçmiş olsa hayatının nasıl olacağını düşündü. Kendi kızını düşündü ve doğumhanede öfkeyle ulurken kırışık yüzüne baktığında hissettiği mutluluğu hatırladı. Sabahın ikisindeki emzirme seanslarının yorgunluğunu, talk pudrasının ve ekşi sütün kokusunu, ılık banyodaki ipeğimsi bebek tenini hatırladı. Yıkanmaları, beslenmeleri ve giydirilmeleri gerekiyordu. Birçok açıdan, bebekler de yaşlılar gibiydi. Altlarının değiştirilmesi gerekiyordu. Ne konuşabiliyor ne de yürüyebiliyorlardı. Sadece kendileriyle ilgilenen insanların merhametine muhtaçlardı.

Boston şehir sınırlarının içindeki küçük bir devlet hastanesi olan Wicklin'e ulaştığında saat yedi buçuktu. Beyaz önlüğünü giyerek isim etiketini kontrol etti ve binaya girdi. Burada hastane ayrıcalığı yoktu; tıp tablolarına bakma yetkisi de yoktu; kimsenin kendisini sorgulamaması konusunda kumar oynayacaktı.

Tıp kayıtları bölümüne geldiğinde, Stanley Mackie'nin tablosu için bir istek formu doldurdu ve sarışın güzel memu-

tarama ve düzenleme : blacksnow

reye verdi. Kadın isim etiketine baktı ve Brace'in personelden olmadığını anlayarak bir an tereddüt etti.

"Ben Brant Hill Kliniği'nden geliyorum," dedi Brace. "Bu hasta bizimkilerden biriydi."

Kadın tabloyu getirdi ve Brace boş bir masaya geçerek oturdu. Tablonun kapağında siyah kalemle yazılmış bir kelime vardı: *Merhum.* Dosyayı açtı ve kimlik bilgilerinin-isim, doğum tarihi, Sosyal Güvenlik numarası-listelendiği ilk sayfaya baktı. Adres hemen gözüne ilişti: 101 Titwillow Lane, Newton, MA.

Bir Brant Hill adresiydi.

Bir sonraki sayfaya geçti. Kayıtlara göre adam sadece bir kez hastaneye yatmıştı; o da öldüğü zaman. Huzursuzluğu giderek artarken, sorumlu cerrahın 9 Mart tarihli notlarını okudu.

74 yaşındaki, daha önce sağlıklı olduğu görülen beyaz erkek doktor, dördüncü kat penceresinden düştükten sonra beyin travması nedeniyle acil servise alındı. Kazadan hemen önce, hasta üzerinde önlüğüyle rutin bir apandisit ameliyatı yapıyordu. Ameliyathane hemşirelerinin belirttiğine göre, Dr. Mackie 'nin iki eli de şiddetle titriyordu. Hiç açıklama yapmadan, hastasının normal görünen ince bağırsağından bir metre kesti ve yoğun kanama yüzünden hastasının ölümüne yol açtı. Ameliyathane görevlileri onu masadan uzaklaştırmaya çalıştığında, anestezi uzmanının boynunda-

tarama ve düzenleme : blacksnow

ki şahdamarı neşterle keserek ameliyathaneden kaçtı.

Koridorda kendisiyle karşılaşan tanıklar, onun pencereden aşağı balıklama atladığını gördüler. Otoparkta bulunduğunda bilinci yerinde değildi ve çok sayıda yarası kanama halindeydi.

Acil serviste durumu kontrol altına alındıktan sonra, hasta muhtemel omurga kırıklarına ek olarak çok sayıda kafatası kırıklarından dolayı travma bölümüne alındı...

Fiziksel muayene tipik cerrahi tarzda kaydedilmişti; hastanın yaralan ve nörolojik bulgular kısaltmalarla listelenmişti. Yarılmış kafatası ve yüz. Başının tepesinde ve yanlarında kırılmış kemikler. Dışarı akan beyin parçaları. Patlamış sağ gözbebeği. Acıya tepki ve solunum yok. Brace, hastanın yaralarının beton zeminli otoparka kafa üstü bir düşüşle tutarlı olduğunu düşündü.

Sayfaları çevirince cerrahın notunu gördü: "Röntgen raporu: C6, C7, T8 omurga kırıkları." Bu da söz konusu tarzda bir düşmenin omurga üzerinde yaratacağı hasarla tutarlıydı.

Stanley Mackie'nin hastanede kaldığı bir haftalık süreçte, organ sistemleri giderek kötüleşmişti. Komadaki hasta bir solunum makinesine bağlanmıştı ve bir daha uyanamamıştı. Önce böbrekler iflas etmişti; muhtemelen yaralarının şokundan dolayı. Sonra zatürreeye yakalanmıştı ve kalbi iki kez durarak bir bağırsak enfarktüsüne yol açmıştı. Sonunda, dördüncü kat penceresinden atlayışından yedi gün sonra, kalbi

tarama ve düzenleme : blacksnow

nihayet bir daha çalıştırılmayacak şekilde durmuştu.

Laboratuvar sonuçlarının kaydedildiği tablonun arka tarafını açtı. Yedi günlük bilgisayar çıktıları, elektrolit ve kan testleri, hücre sayımları ve idrar testleri sonuçları vardı. Sayfaları çevirmeye devam ederken, ölümü daha ilk günden itibaren kaçınılmaz olan bir adam için yapılmış binlerce dolarlık laboratuvar testlerinin sonuçlarını taradı.

Bir laboratuvar raporunda duraksadı: *Patoloji.*

Karaciğer (ölüm sonrası):

İlk inceleme: Ağırlık, 1,600 miligram. Akut kanama gösteren yüzey bölgeleri. Kronik fibrotik değişimleri gösteren bir iz yok.

Mikroskobik: H ve E boyamalarında, kötü lekelenmiş mumyalanmış hepatositler bulundu. Bu, fokal pıhtılaşmış nekrozlarla, muhtemelen iskeminin ardından, uyuşuyor.

Brace sayfayı çevirdiğinde bir kan sayımı raporu buldu. Başka bir sayfayı çevirdiğinde, kendini arka kapağa bakarken buldu. Başka sayfa kalmamıştı.

Kayıtların ön tarafını tekrar çevirdi ve ölüm sonrası diğer raporları aradı ama sadece karaciğeri tanımlayan sayfayı bulabildi. Bu mantıklı gelmiyordu. Neden patoloji tek bir organ için ölüm sonrası inceleme yapacaktı ki? Akciğerler, kalp ve beyinle ilgili raporlar neredeydi?

Stanley Mackie'yle ilgili başka dosya olup olmadığını

tarama ve düzenleme : blacksnow

sordu.

"Tek dosya o," dedi memure.

"Ama patoloji raporlarından bazıları eksik."

"Doğrudan patolojiden kontrol edebilirsiniz. Bütün raporların kopyasını saklarlar."

Bodrumda bulunan Patoloji Bölümü, alçak tavanlı odalardan oluşuyordu. Duvarlar beyaza boyanmış, gösterişli seyahat posterleriyle süslenmişti. Serengeti üzerindeki sis. Kauai üzerinde bir gökkuşağı. Türkuaz bir denizin içindeki mangrov adası. Bir radyoda Soft Rock müzik çalıyordu. O odada tek başına çalışan teknisyen, işinin doğası düşünüldüğünde, beklenmedik ölçüde neşeli görünüyordu. Kıpkırmızı allıklı yanakları ve parlak yeşil farlı gözkapaklarıyla, kendisi de başlı başına bir renk cümbüşüydü.

"Mart ayında yapılan bir otopsi raporunu bulmaya çalışıyorum," dedi Brace. "Hastanın dosyasında göremedim. Tıbbi Kayıt size sormamı önerdi."

"Hastanın adı neydi?"

"Stanley Mackie."

Teknisyen bir dosya dolabına doğru yürürken başını iki yana salladı. "Çok iyi bir adamdı. Onun ölümü hepimizi çok üzdü."

"Onu tanıyor muydunuz?"

"Cerrahlar hastalarının patoloji raporlarını kontrol etmek için her zaman buraya gelirler. Dr. Mackie'yi çok iyi tanırdık." Kadın bir çekmeceyi açıp dosyaları karıştırmaya başladı. "Bize Noel'de bölümümüz için bir kahve makinesi

tarama ve düzenleme : blacksnow

hediye etmişti. Ona Mackie Anısına Bay Kahve adını verdik." Durduğu yerde doğruldu ve açık çekmeceye çatık kaşlarla baktı. "Bu ilginç."

"Ne?"

"Bulamıyorum." Kadın çekmeceyi kapadı. "Dr. Mackie'ye otopsi yapıldığından eminim."

"Yanlış dosyalanmış olabilir mi? M yerine *S* harfinde?"

Kadın başka bir çekmeceyi açtı, dosyaları taradı ve tekrar kapadı. Brace'e dönerken, başka bir teknisyen içeri girdi. "Hey, Tim! Dr. Mackie'ye yapılan otopsinin raporlarını gördün mü?"

"O otopsi yapılalı çok olmadı mı?"

"Bu yılın başlarındaydı."

"O zaman hâlâ dosyaların arasında olmalı." Adam tezgâhın üzerine bir tepsi slayt bıraktı. "Herman'ı dene."

"Herman benim aklıma neden gelmedi?" dedi kadın, iç çekerek. Yürüyüp ofislerden birine girdi.

Brace de onun peşinden gitti. "Herman kim?"

"Kim değil, *ne."* Kadın ışıkları yakınca üzerinde bilgisayar olan bir masa ortaya çıktı. "İşte bu Herman. Dr. Seibert'ın projesi."

"Herman ne işe yarıyor?"

"Çok kısa süre içinde geriye dönük araştırmalar yapabilir. Diyelim ki sigara içen annelerde ne kadar doğum öncesi ölüm olduğunu öğrenmek istiyorsunuz. Anahtar kelimeler olarak *doğum öncesi* ve *sigara* diye yazdığınızda, konuyla ilgisi olup üzerinde otopsi yapılan hastaların bir listesini

tarama ve düzenleme : blacksnow

alırsınız."

"Yani bütün otopsi kayıtlarınız burada mı?"

"Bazıları. Dr. Seibert daha iki ay önce verileri girmeye başladı. Bitirmesine daha çok var." Kadın klavyenin başına oturdu ve *Mackie, Stanley* kelimelerini yazıp arama düğmesine bastı.

Yeni bir ekranda veriler göründü. Bu, Stanley Mackie'nin otopsi raporuydu.

Teknisyen koltuktan kalktı. "Buyurun."

Brace bilgisayarın başına geçti. Ekrandaki bilgilere göre, bu rapor altı hafta önce girilmişti; gerçek dosya o zamandan sonra kaybolmuş olmalıydı. Sayfayı aşağı kaydırarak okumaya başladı.

Rapor, cesedin ölüm sonrası ilk görüntüsünü tanımlıyordu: Çok sayıda serum deliği, tıraşlanmış kafa, kafatasının üzerinde nörocerrahi uzmanının neşterinden kalan kesik izleri. Rapor, iç organların tanımıyla devam ediyordu. Akciğerler tıkanmış ve iltihaplarla şişmişti. Kalp yeni bir enfarktüse işaret ediyordu. Beyindeki birden fazla bölgede kanama vardı. İlk incelemedeki bulgular, cerrahın teşhisiyle uyumluydu: Bilateral zatürreyle yoğun beyin travması. Yeni miyokardiyal enfarktüs, muhtemelen ölüme yol açmıştı.

Brace beynin mikroskobik raporuna geçti ve bakışları travmatik yaralanmalar tanımlamasının içinde gömülü bir cümleye aniden takılıverdi:

".. .arka nöropilde çeşitlilik gösteren boşluklar. Bazı nöron kayıpları ve kuru plaklarıyla tepkisel astrosit. Serebellar

tarama ve düzenleme : blacksnow

kısımlarda görüldüğü gibi, Kongo kırmızısı pozitif."

Hemen son sayfaya tıkladı ve son teşhisleri okudu:

1. Travma sonrası çok sayıda intraserebral kanama.
2. Önceden mevcut olan Creutzfeldt-Jacob hastalığı.

Robbie Brace, otoparktaki arabasında oturmuş, bundan sonra ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Tabii başka bir şey yapması gerekip gerekmediğini de. Davranışlarının bütün olası sonuçlarını değerlendiriyordu. Bu, Brant Hill'in ününe yıkıcı bir darbe olurdu. Basın hiç şüphesiz konunun üzerine atlar, çığlık çığlığa manşetler birbirini izlerdi:

RITZ VE ÖLÜM.
PARA, DELİ DANA HASTALIĞINI SATIN ALIYOR.

İşini kaybederdi.

Sessiz kalamazsın, dostum. Toby Harp er haklı. Elimizde ölümcül bir salgın var ve biz kaynağını bile bilmiyoruz. Hormon enjeksiyonları mı? Yiyecekler mi?

Koltuğun altına uzanarak cep telefonunu aldı. Toby Harper'ın kartviziti hâlâ yanındaydı; kadının ev numarasını tuşladı.

Bir kadın cevap verdi: "Harper'ların evi."

"Ben Brant Hill'den Dr. Brace. Toby Harper'la konuşabilir miyim?"

"Kendisi burada değil ama mesaj bırakabilirsiniz. Nu-

tarama ve düzenleme : blacksnow

maranız nedir?"

"Şu anda arabamdayım. Sadece ona haklı olduğunu söyleyin. Ona ikinci bir Creutzfeldt- Jakob vakası daha bulduğumuzu söyleyin."

"Nasıl?"

"O ne anlama geldiğini bilir." Dikiz aynasında far ışıkları parladı. Dönüp baktı ve bir arabanın yavaşça yandaki sıraya girdiğini gördü. "Eve kaçta gelir?" diye sordu.

"Şu anda işyerinde..."

"Ah, o zaman Springer Hastanesi'ne uğrarım. Mesajı boş verin." Aramayı bitirdi, telefonu koltuğun altına attı ve arabayı çalıştırdı. Araba yolundan çıkarken, aynı farların otopark çıkışına yöneldiğini fark etti. Ama yoğun trafikte onları kolayca gözden kaybetti.

Springer Hastanesi yarım saat mesafedeydi. Otoparka girdiğinde, açlıktan başı ağrımaya başlamıştı. Ziyaretçi bölümündeki alanlardan birine girdi. Motoru kapattıktan sonra, biraz arabasında oturarak şakaklarına masaj yaptı. Hafif bir baş ağrısıydı ama ona kahvaltıdan beri hiçbir şey yemediğini hatırlatmıştı. Sadece birkaç dakika kalacaktı; sadece öğrendiklerini Dr. Harper'a anlatmasına yetecek kadar. Oradan sonrasını kadına bırakacaktı. Şimdi yapmak istediği tek şey eve gitmek ve yemeğini yemek, sonra da küçük kızıyla biraz oynamaktı.

Arabadan indi, kapıyı kilitledi ve acil servis kapısına doğru yürümeye başladı. Daha birkaç adım atmıştı ki arkasında bir arabanın homurtusunu duydu. Olduğu yerde döne-

tarama ve düzenleme : blacksnow

rek, yavaşça yaklaşan farlara kısık gözlerle baktı. Araba yanma yanaşıp durdu. Sürücü camı aşağı inerken elektrik motorunun vınlamasını duydu.

Neredeyse beyaz gibi görünen sarı saçlı bir adam ona gülümsedi. "Sanırım kayboldum."

"Nereye gitmeye çalışıyorsunuz?" diye sordu Brace.

"Irving Caddesi."

"Oradan çok uzaksınız." Brace açık araba penceresine doğru bir adım attı. "Yola geri dönün, sağa sapın ve yaklaşık dört-beş..."

Peş peşe iki *pop-pop* sesi onu hazırlıksız yakaladı. Göğsüne aldığı darbeler de öyle.

Brace nedensiz darbeler karşısında şaşırarak geri çekildi. Acının kendini yeni hissettirmeye başladığı göğüs kafesine ellerini bastırdı ve derin nefes alamadığını fark etti. Gömleğine ıslak bir sıcaklık yayılmaya ve parmaklarına süzülmeye başlamıştı. Aşağı baktı ve ellerinin koyu renk bir sıvıyla kaplı olduğunu gördü.

Bir *pop* sesi daha duyuldu ve göğsüne bir darbe daha indi.

Brace sendeledi. Dengesini korumaya çalıştı ama bacakları altında aniden bükülüverdi. Dizlerinin üzerine çöktüğünde, sokak lambasını bulanık gördüğünü fark etti.

Son mermi sırtına saplandı.

Soğuk kaldırıma yüzüstü serildi. Araba hızla uzaklaşırken motor homurtusu gecenin karanlığında duyulmaz oldu. Hayatının sıcak bir akıntı halinde süzülüp gittiğini hissede-

tarama ve düzenleme : blacksnow

biliyordu. Elini göğsüne bastırarak akıntıyı durdurmaya çalıştı ama kolunda hiç güç kalmamıştı. Yapabildiği tek şey, zayıf bir şekilde elini göğsünde tutmaktı.

Tanrım, burada olmaz, diye düşündü. *Böyle değil!*

Acil servis kapısına doğru sürünürken, bir yandan da göğsündeki yaraya baskı uygulamaya çalışıyordu ama kalbinin her atışıyla, biraz daha kan kaybettiğinin farkındaydı. Bakışlarını acil servis tabelasından ayırmıyordu ama görüşü sürekli bulanıyordu ve kelimeler suya yazılmış gibi görünüyordu.

Acil servisin cam kapıları hemen ilerideydi. Anidçn o ılık dikdörtgen ışıktan biri dışarı fırladı. Bir metre kadar yanında durdu. Brace umutsuzca uzanarak fısıldadı: "Yardım edin! Lütfen!"

Kadının bağırdığını duydu: "Burada kan kaybeden bir adam var! Hemen yardım lazım!"

Ve Brace, kendisine doğru koşan ayak seslerini duydu.

tarama ve düzenleme : blacksnow

13

"Dördüncü serumu takın!" diye bağırdı Toby. "On altı ayar! Ringer laktat; iyice açık..."

"Laboratuvar 0-negatif kanın yolda olduğunu bildirdi."

"Carey hangi cehennemde?"

"Hastanedeydi," dedi Maudeen. "Hemen çağrı atıyorum."

Toby bir çift steril eldiven takıp neştere uzandı. Travma odasının parlak ışıkları altında Brace'in yüzü ter ve korkuyla parlıyordu. Tıslayan oksijen maskesinin üzerinden iri iri açtığı gözleriyle Toby'ye bakıyor, kısa nefeslerle hayatta kalmaya çalışıyordu. Göğsünün üzerindeki sargı bezi yine kızarmaya başlamıştı. Doğum bölümünden çağrılan bir anestezi uzmanı hemşire, solunum tüplerini hazırlıyordu.

"Robbie, sana bir göğüs tüpü yerleştireceğim," dedi Toby. "Tansiyon pnömotoraks oluşuyor." Robbie söylenenleri

tarama ve düzenleme : blacksnow

anlayarak kısaca başıyla onayladı ve daha fazla acıya hazırlanarak dişlerini sıktı. Ama bıçak göğüs kafesinin üzerindeki eti keserken, Robbie gözünü bile kırpmadı; derialtı Xylocaine enjeksiyonu sinir uçlarını uyuşturmuştu bile. Toby kaçan havanın tıslamasını duyunca göğüs boşluğuna ulaştığını anladı. Haklı çıktığını da biliyordu; mermi bir ciğeri delmişti ve Robbie'nin aldığı her nefeste, delinen ciğerden plöral boşluğa hava sızıyor, kalbe ve damarlara baskı yapıyor, hâlâ sağlam kalan akciğer dokularını sıkıştırıyordu.

Kesiği genişletmek için parmağını soktu ve şeffaf naylon tüpü yerleştirdi. Val diğer ucunu düşük basınçlı vakuma taktı. Hemen parlak kırmızı bir sıvı tüpe aktı ve rezervuarda toplandı.

Toby ve Val birbirlerine bakarken, ikisi de aynı şeyi düşünüyordu: *Kanı göğsüne doluyor; hem de hızla.*

Robbie'nin yüzüne baktığında, onun kendisini izlediğim ve yüzündeki endişe ifadesini algıladığını gördü.

"İyi... değil," diye fısıldadı Robbie.

Toby onun omzunu tutup sıktı. "İyi gidiyorsun, Robbie. Cerrah birazdan burada olur."

"Soğuk. Çok üşüyorum..."

Maudeen, Robbie'nin üzerine bir battaniye örttü.

"0-negatif kan nerede kaldı?" diye seslendi Toby.

"Yeni geldi. Asıyorum..."

"Toby," diye fısıldadı Val. "Sistolik seksen beşe düştü."

"Haydi, haydi. Şu kanı tazeleyelim!"

Kapı aniden açıldı ve Doug Carey içeri daldı. "Neler

tarama ve düzenleme : blacksnow

oluyor burada?" diye tersledi.

"Göğüste ve sırtta mermi yaraları," dedi Toby. "Röntgende üç mermi göründü ama ben dört delik saydım. Tansiyon pnömotoraks. Ve şu…" -100 cc kanın çoktan toplanmış olduğu göğüs tüpü rezervuarını gösterdi- ".. .son birkaç dakika içinde birikti. Sistolik düşüyor."

Carey, ışıklı panoya asılmış röntgen filmlerine baktı. "Göğsü açalım," dedi.

"Tam bir kardiyak ekibine ihtiyacımız var; belki de baypas…"

"Bekleyemez. Kanamayı *hemen* durdurmamız gerek." Carey, eski düşmanlıklarının yeniden ortaya çıktığını hissetmiş gibi Toby'ye baktı. Doug Carey alçağın tekiydi ama şu anda Toby'nin ona ihtiyacı vardı. *Robbie Brace'in* ihtiyacı vardı.

Toby, anestezi uzmanı hemşireye dönerek başıyla onayladı. "Devam et. Biz onu hazırlayacağız. Val, şu torakotomi tepsisini aç…"

Herkes hazırlıklar için odada koştururken, anestezi uzmanı bir şırıngaya bir doz Etomidate doldurdu. İlaç, Robbie'yi tamamen bayıltacaktı.

Toby, Robbie'nin oksijen maskesini gevşetti ve umutsuzca kendisine yalvaran gözlerine baktı. Daha önce bir hastalarının gözlerinde birçok kez korkuyu görmüştü ve kendini duygularını bastırmaya zorlamış, işine konsantre olmaya çalışmıştı. Ama bu kez hastanın gözlerindeki korkuya aldırmazlık edemiyordu. Bu adamı tanıyordu ve giderek sevmeye

tarama ve düzenleme : blacksnow

başlamıştı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Toby. "Bana inanmalısın. Seni bırakmayacağım." Robbie'nin yüzünü nazikçe ellerinin arasına aldı ve gülümsedi.

"Sana... güveniyorum... Harper," diye mırıldandı Robbie.

Toby başıyla onayladı. "Güven, Robbie. Şimdi uykuya dalmaya hazır mısın?"

"Bittiğinde... beni... uyandır..."

"Ne olduğunu anlamayacaksın bile." Toby, anestezi uzmanına başıyla işaret verdi ve kadın serum hattına Etomidate enjekte etti. "Uyu şimdi, Robbie. Hepsi bu kadar. Uyandığında yanında olacağım..."

Robbie bakışlarını Toby'nin gözlerinden ayırmadı. Gördüğü ve hatırladığı son yüz onunki olacaktı. Bilinç Robbie'nin gözlerinden silinirken, kasları yavaşça gevşerken ve göz kapakları kapanırken, Toby onu izledi.

Seni bırakmayacağım.

Toby, oksijen maskesini çıkardı. Anestezi uzmanı hemen Robbie'nin başını arkaya attı ve larengoskop bıçağını boğazına soktu. Birkaç saniye içinde ses tellerini bulduktan sonra tüpü soluk borusuna bağladı. Sonra oksijen bağlantısı yapıldı ve tüp yerine bantlandı. Şimdi solunum cihazı kontrolü ele alacak, Robbie'nin nefes alıp vermesini sağlayacak, ciğerlerine belli miktarlarda oksijen ve Halotan karışımı gönderecekti.

Seni bırakmayacağım.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Toby gergin bir nefes verdi. Sonra hemen önlüğünü giydi. Orada burada steril kurallarını çiğnediklerini biliyordu ama elden bir şey gelmezdi. Hemen eldivenlerini ellerine geçirerek masaya yaklaştı.

Doug Carey'nin karşısında durdu. Hastanın göğsü alelacele Betadin'le boyanmış, ameliyat bölgesinin üzerine örtüler serilmişti.

Carey, göğüs kafesinin üzerine temiz bir kesik attı. Zarif davranacak zaman yoktu; tansiyon düşüyordu. Üç büyük serum torbasından tuzlu su ve katıksız kan pompalanırken, tansiyon yetmiş sistoliğe inmişti. Toby daha önce de acil durumlarda yapılan torakotomiler izlemişti ve işlemin vahşeti her seferinde onu şaşırtmıştı. Carey testereyle etrafa kemik tozu ve kan saçarak göğüs kafesini yararken, Toby mide bulantısını bastırmaya çalışıyordu.

"Lanet olsun," dedi Carey, göğüs boşluğuna bakarak. "Burada en azından bir litre kan var. Vakum! Bana steril havlu verin!"

Vakum kateterinin gürültüsü o kadar güçlüydü ki Toby, Robbie'nin kardiyak monitöründen gelen kalp atışı sinyallerini zorlukla duyuyordu. Val kanı alırken, Maudeen bir steril havlu tomarını açtı. Carey bir tanesini alıp göğüs boşluğuna tıktı. Dışarı çektiğinde sırılsıklam ve kıpkırmızıydı. Onu yere atıp bir havlu daha tıktı. Yine kandan sırılsıklam geldi.

"Pekâlâ. Tamam. Sanırım geldiği yeri görebiliyorum. Görünüşe bakılırsa çıkan aort; çok hızlı kanıyor. Toby, daha fazla görebilmem gerek..."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Vakum kateteri hâlâ işine devam ediyordu. Kanın büyük bölümü boşaltılmış olmasına rağmen, hâlâ aorttan bolca akmayı sürdürüyordu.

"Mermiyi göremiyorum," dedi Carey. Önce röntgen filmine, sonra açık göğüs boşluğuna baktı. "Kanama burada ama lanet olasıca mermi nerede?"

"Sadece dikip kapatamaz mısınız?"

"Hâlâ aort duvarında bir yerlerde sıkışmış durumda olabilir. Dikip kapatırsak, daha sonra başka bir delik açılır." Carey, iğne mili kelepçesine ve dikiş iplerine uzandı. "Pekâlâ, önce şu kanamayı durduralım. Sonra etrafı inceleriz..."

Carey işini yaparken, Toby akciğeri büzlü halde tuttu. Carey aort duvarını çabuk hareketlerle dikti. Düğümü atıp kanamayı durdururken, odadaki herkes aynı anda rahat bir nefes aldı.

"Tansiyon?" diye sordu Carey.

"Yetmiş beşte sabit," dedi Val.

"Şu O-negatifi vermeye devam edin. Başka var mı?"

"Geliyor."

"Peki." Carey bir nefes aldı. "Şimdi bakalım burada başka ne varmış..." Civarı daha iyi görebilmek için biriken kanı temizledi. Sonra daha iyi görebilmek için bir sünger alıp aort boyunca kuruladı.

Aniden donup kaldı. "Lanet olsun!" dedi. "Mermi..."

"Ne?"

"Tam burada! Neredeyse karşı duvara ulaşmış!" Carey elini çekmeye başladı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Aynı anda bir kan fıskiyesi patlayarak iki doktorun da yüzüne boşaldı.

"Hayır!" diye bağırdı Toby.

Carey paniğe kapılarak tepsiden bir kıskaç kaptı ve boşalan kanın içine uzandı ama körlemesine çalışıyor, kırmızı bir denizin ortasında el yordamıyla ilerliyordu. Kan göğüs kafesinden doğruca Toby'nin önlüğüne boşalıyordu.

"Durduramıyorum! Bütün duvar boyunca lanet olasıca bir yarık açmış gibi..."

"Kıstır! Kıstıramaz mısın?"

"Neyi kıstırayım? Aort paramparça..."

Kardiyak monitörü ciyak ciyak bağırıyordu. Anestezi uzmanı haykırdı: "Asistoli! Asistoli!"

Toby ekrana baktı. Kalp çizgisi dümdüz olmuştu.

Hemen sıcak kan birikintisinin içine elini sokarak kalbi yakaladı. Robbie'nin kalp atışlarını taklit ederek iki kez sıkıp bıraktı.

"Yapma!" dedi Carey. "Sadece daha fazla kan kaybeder!"

"Kalbi durdu..."

"Bunu değiştiremezsin."

"O zaman ne halt edeceğiz?"

Monitör hâlâ bağırıyordu. Carey açık göğüs kafesine baktı. Toby kalp masajını bıraktığı için fışkırma kesilmişti. Şimdi sadece açık göğüs kafesinden yere kan damlıyordu.

"Bitti," dedi Carey. Sakince cesetten uzaklaştı. Önlüğü beline kadar kan olmuştu. "Dikebileceğim bir şey yoktu, To-

tarama ve düzenleme : blacksnow

by. Bütün aort paramparça dağılıyordu. Öylece patlayıverdi."

Toby, Robbie'nin yüzüne baktı. Gözkapakları hafif aralık, çenesi gevşekti. Solunum cihazı hâlâ çalışıyor, cansız bedene otomatik bir şekilde hava pompalamaya devam ediyordu.

Anestezi uzmanı anahtarı kapadı. Odaya sessizlik çöktü.

Toby, elini Robbie'nin omzuna koydu. Steril örtülerin üzerinden eti sert ve hâlâ sıcaktı.

Seni bırakmayacağım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm..."

Polis, Robbie'nin karısından önce gelmişti. Gelişlerinden sonraki ilk dakikalarda, ilk iki devriye memuru suç mahallini kordona almıştı ve otoparkın yansını kapatmakla meşguldü. Greta Brace acil servise girdiğinde, otopark Newton ve Boston polis teşkilatlarından gelen yarım düzine polis arabasının ışıklarıyla aydınlanıyordu. Toby resepsiyon masasında durmuş, dedektiflerden biriyle konuşurken Greta'nın darmadağınık haldeki kızıl saçlarıyla acil servis kapısından girdiğini gördü. Bekleme salonu polis memurlarıyla doluydu. Onların yanında birkaç şaşkın acil servis hastası da vardı. Greta odaya girip ilerlerken hıçkırıklara boğulmuş halde küfürler savuruyordu.

"Nerede o?" diye bağırdı.

Toby dedektifle konuşmasını bırakarak Greta'ya yaklaştı. "Çok üzgünüm..."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Nerede o?"

"Hâlâ travma odasında. Greta, hayır! Henüz oraya girme. Bize biraz zaman..."

"O benim kocam! Onu görmem gerek!"

"Greta..."

Ama Greta, Toby'nin yanından geçip tedavi bölümüne yöneldi. Toby de hemen peşindeydi. Greta hangi yöne gideceğini bilmiyordu; ileri geri gidip geliyor, çılgın gibi bir halde odaları araştırıyordu. Sonunda üzerinde TRAVMA yazan kapıyı buldu ve içeri daldı.

Toby hemen arkasındaydı. Üzerinde önlüğü ve ellerinde eldivenleriyle Dr. Dvorak, cesetten başını kaldırarak iki kadına baktı. Robbie göğsü açık ve yüzü gevşek bir halde masada yatıyordu.

"Hayır," dedi Greta. Sesi iniltiden başlayarak tiz bir çığlığa doğru yükseldi. "*Hayır..."*

Toby onun koluna uzanıp odadan çıkarmak istedi ama Greta kolunu silkerek onun elinden kurtuldu ve kocasının yanma doğru sendeledi. Robbie'nin yüzünü ellerinin arasına alarak gözlerini ve alnını öptü. Solunum tüpü hâlâ yerindeydi ve ucu ağzından taşıyordu. Bandı sökerek naylon parçasını çıkarmaya çalıştı.

Daniel Dvorak elini onunkinin üzerine koyup durdurdu. "Üzgünüm," dedi sakince. "Kalmak zorunda."

"Bu şeyin kocamın boğazından çıkarılmasını istiyorum!"

"Şimdilik kalmak zorunda. İşimi bitirdiğimde çıkaraca-

tarama ve düzenleme : blacksnow

ğım."

"Sen de kimsin be?"

"Adli tabip Dr. Dvorak." Dvorak, az önce travma odasına giren cinayet masası dedektifine baktı.

"Bayan Brace?" dedi polis. "Ben Dedektif Sheehan. Sizinle sakin bir yere gidip biraz oturabilir miyiz?"

Greta yerinden kıpırdamadı. Robbie'nin yüzünü ellerinin arasından bırakmadan durduğu yerde mırıldanırken, kızıl saçları yüzünü gizliyordu.

"Yardımınıza ihtiyacımız var, Bayan Brace; neler olduğunu anlamak için." Dedektif, nazikçe Greta'nın omzuna dokundu. "Gidip başka bir yerde oturalım. Konuşabileceğimiz bir yerde."

Greta sonunda kendisini masadan uzaklaştırmalarına izin verdi. Kapıda son bir kez durup döndü ve kocasına baktı.

"Hemen döneceğim, Robbie," dedi ve odadan çıktı.

Toby ve Dvorak yalnız kalmışlardı. "Burada olduğunu bilmiyordum," dedi Toby.

"On dakika önce geldim. Dışarıda bu kadar insan varken, kalabalıkta beni görmemen normal."

Toby, Robbie'ye bakarken teninin hâlâ sıcak olup olmadığını merak etti. "Keşke acil servisi kapatabilsek. Keşke eve gidebilsem. Ama hastalar gelmeye devam ediyor. Karın ağrıları. Burun akıntıları. Lanet olasıca saçma sapan şikâyetler..." Aniden gözleri yaşlarla doldu. Yüzünü silerek kapıya yöneldi.

"Toby?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

Toby duraksadı ama cevap vermedi. Arkasına bakmadı.

"Bu gece olanlarla ilgili seninle konuşmam gerek."

"Yarım düzine polisle konuştum bile. Olanları personelden kimse görmedi. Onu otoparkta bulduk. Binaya doğru sürünüyordu. .."

"Ölümün aorttaki kan kaybından kaynaklandığı konusunda Dr. Carey ile aynı fikirde misin?"

Toby bir nefes aldı ve isteksizce Dvorak'a döndü. "Dr. Carey'nin söyledikleri doğru."

"Ameliyatla ilgili neler hatırlıyorsun?"

"Aortta... küçük bir çentik vardı. Carey dikti. Ama sonra mermiyi gördük... delip geçmişti... içte yırtık vardı. Aort duvarında. Sonra aniden patlayıverdi..." Toby yutkundu ve bakışlarını kaçırdı. "Tam bir kâbustu."

Dvorak bir şey söylemedi.

"Onu *tanıyordum*," diye fısıldadı Toby. "Evine gittim. Karısıyla tanıştım. Ah, Tanrım!" Odadan dışarı fırladı.

Bulabildiği tek sığmak, doktorların uyku bölümüydü. Kapıyı arkasından kapadı ve yatağa oturarak gözyaşları içinde ileri geri sallandı. Kapının vurulduğunu duymadı bile.

Dvorak sessizce odaya girdi. Önlüğüyle eldivenlerini çıkardı ve ne diyeceğini bilemez bir halde yatağın yanında durdu.

"Sen iyi misin?" diye sordu sonunda.

"Hayır. Hiç iyi değilim."

"Sorular için üzgünüm. Sormak zorundaydım."

"Bu konuda sinir bozacak ölçüde soğukkanlısın."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Bilmem gerekiyordu, Toby. Dr. Brace'e şu anda yardım edemeyiz. Ama cevapları bulabiliriz. Bunu ona borçluyuz."

Toby yüzünü ellerinin arasına gömdü ve kontrolünü kazanmaya, ağlamayı bırakmaya çalıştı. Gözyaşları şimdi onu daha çok utandırıyordu, çünkü Dvorak orada durmuş, kendisini izliyordu. Dvorak otururken sandalye gıcırdadı. Toby nihayet başını kaldırabildiğinde, Dvorak'la göz göze geldi.

"Kurbanla tanıştığınızı bilmiyordum," dedi Dvorak.

"O *kurban* değil. Adı Robbie'ydi."

"Peki. Robbie." Dvorak tereddüt etti. "Yakın arkadaş mıydınız?"

"Hayır. Yakın arkadaş... değildik."

"Ama bu seni çok zorluyor gibi görünüyor."

"Ve sen de anlamıyorsun, değil mi?"

"Tam olarak değil."

Toby bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Sonunda bizi yakalıyor, biliyor musun? Çoğu zaman bir hasta kaybettiğimizde bununla başa çıkabiliyoruz. Ama sonra bir çocuk oluyor. Ya da tanıdığımız biri. Ve aniden aslında hiç de başa çıkamadığımızı anlıyoruz..." Eliyle gözlerini sıvazladı. "İşe geri dönmeliyim. Dışarıda bekleyen hastalar olmalı..."

Dvorak, Toby'nin elini tuttu. "Toby, eğer senin için bir şey fark ettirecekse, onu kurtarmak için yapabileceğin hiçbir şey olmadığını söylemeliyim. Aortundaki hasar onarılacak gibi değilmiş."

Toby, hâlâ kendisine dokunduğunu görmekten şaşırarak Dvorak'ın eline baktı. O da bu beklenmedik temastan dolayı

tarama ve düzenleme : blacksnow

şaşırıp hemen Toby'nin bileğini bıraktı. Bir an sessizce oturdular.

"Bu fazla yakındı," dedi Toby. Kollarını vücuduna sararak bir kez daha Dvorak'ın gözlerinin içine baktı. "Her akşam o otoparkta yürüyorum. Bütün hemşireler öyle. Bu bir soygun girişimiyse, aramızdan biri daha kolay bir hedef olabilir."

"Springer'de başka saldırılar da oldu mu?"

"Aklıma sadece bir tane geliyor. Birkaç yıl önce, bir hemşire tecavüze uğramıştı. Ama burası Boston'ın şehir merkezi gibi değil. Burada güvenliğimiz için endişelenmeyiz."

"Canavarlar şehir dışında da yaşar."

Kapı vurulunca ikisi de irkildi. Toby kapıyı açtığında Dedektif Sheehan ile karşılaştı.

"Dr. Harper, size birkaç soru sormam gerek," dedi Dedektif ve içeri girerek kapıyı kapattı. Oda aniden fazla kalabalık göründü. "Az önce Bayan Brace'le konuştum. Kocasının buraya sizi görmeye geldiğini düşünüyor."

Toby başını iki yana salladı. "Neden?"

"Biz de bunu merak ediyoruz. Saat altı buçukta karısını arayıp Wicklin Hastanesi'ne gittiğini ve eve geç geleceğini söylemiş."

"Wicklin'e mi gitmiş?"

"Şu anda bunu kontrol ediyoruz. Bilmediğimiz şey, neden buraya geldiği. Sizin bir fikriniz var mı?"

Toby başını iki yana salladı.

"Dr. Brace'i en son ne zaman gördünüz?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Dün gece."

Sheehan'ın kaşları kalktı. "Springer'e mi geldi?"

"Hayır. Ben onun evine gittim. Bir hastanın tıbbi kayıtlarına bakmama yardım etti."

"Birlikte tıbbi kayıtlara mı baktınız?"

"Evet." Toby, Dvorak'a döndü. "Seninle görüşmemden hemen sonraydı. Bana Angus Parmenter'ın teşhisini söylemiştin. Harry Slotkin'in de... Creutzfeldt-Jacob hastalığına yakalanıp yakalanmadığını merak ettim. Robbie'yle birlikte Slotkin'in kayıtlarına baktık."

"Ne hastalığı?" diye sordu Sheehan.

"Creutzfeldt-Jacob. Ölümcül bir beyin enfeksiyonudur."

"Peki. Yani siz ve Dr. Brace dün gece bir araya geldiniz. Sonra ne oldu?"

"Brant Hill'e gittik. Tıbbi tabloya baktık ve sonra evlerimize döndük."

"Bir yere uğramadınız mı? O sizin evinize gelmedi mi?"

"Hayır. Ben saat on buçuk sularında tek başıma evime gittim. Sonrasında beni aramadı ve ben de onu aramadım. Bu yüzden bu gece beni neden görmeye geldiğini bilmiyorum."

Kapı vuruldu. *Bu odaya daha kaç kişi sığabilir?* diye düşündü Toby, kapıyı açarken.

Val'di. "Sol tarafında uyuşma yaşayan ve konuşmakta zorlanan bir hastamız var. Tansiyonu yüz otuza iki yüz elli. İki numaralı odada."

Toby, Sheehan'a baktı. "Size daha fazla söyleyebilece-

tarama ve düzenleme : blacksnow

ğim bir şey yok, Dedektif. Şimdi izin verirseniz, ilgilenmem gereken hastalarım var."

Ertesi sabah saat sekizde Toby araba yolunda aracını Jane'in koyu mavi Saab'ının yanına çekti ve motoru kapattı. Henüz arabadan inip Ellen'la ilgilenemeyecek kadar yorgundu; bu yüzden bir süre oturarak çimenlikte rüzgârla savrulan kuru yapraklara baktı. Hayatının en kötü gecelerinden biri olmuştu. Önce Robbie'nin ölümü, sonra da peş peşe gelen ağır hastalar; bir felç, kalp krizi ve hastanın solunum tüpüne bağlanmasını gerektirecek kadar ciddi bir grup vaka. Ona bir de ortalıkta telsizleriyle dolaşan polisler eklenirse. *Dün gece dolunay mı vardı?* diye düşündü. Gezegenlerin çılgınca bir kesişimi acil servisi tam ölçekli bir kargaşaya mı boğmuştu? Ve bir de her fırsatta *sadece bir soru daha* sormak için peşinden ayrılmayan Dedektif Sheehan vardı.

Şiddetli ve ani bir esinti arabayı sarstı. Klima kapalı olduğundan, Toby üşümeye başlamıştı. Sonunda onu arabadan inip eve girmeye zorlayan şey soğuk oldu.

İçeri girdiğinde burnuna kahve kokusu ve kulağına porselen tıkırtıları geldi. "Eve döndüm," diye seslendi ve ceketini dolaba astı.

Jane mutfak kapısında sıcak bir gülümsemeyle belirdi. "Ben de az önce kahve yaptım; bir fincan ister misin?"

"İsterim ama uykumu kaçırır."

"Ah, kafeinsiz bu. Gerçeğini istemeyeceğini düşün-

tarama ve düzenleme : blacksnow

düm."

Toby gülümsedi. "Bu durumda, teşekkürler. Bir fincan isterim."

Mutfak masasında birlikte otururarak kahvelerini içerlerken, pencereden solgun sabah ışığı süzülüyordu. Ellen henüz uyanmamıştı ve Toby bu yüzden rahatladığı, huzurlu anın tadını çıkardığı için kendini biraz suçlu hissediyordu. Arkasına yaslandı ve fincandan yükselen dumanı içine çekti, "işte bu cennet."

"Aslında, sadece bir fincan Kolombiya kahvesi."

"Evet ama çekirdekleri öğütmem gerekmedi. Kaynatmam gerekmedi. Doldurmam gerekmedi. Sadece burada oturuyorum ve içiyorum."

Jane anlayışlı bir tavırla başını iki yana salladı. "Görünüşe bakılırsa kötü bir gece geçirmişsin."

"O kadar kötüydü ki üzerinde konuşmak bile istemiyorum." Toby fincanı bıraktı ve yüzünü ovaladı. "Senin gecen nasıldı?"

"Biraz karmaşık. Annen uyumakta zorlandı. Sürekli evin içinde bir aşağı bir yukarı dolaştı durdu."

"Ah, hayır. Neden?"

"Bana gidip seni okuldan alması gerektiğini söylüyordu. Bu yüzden de her yerde arabanın anahtarlarını arıyordu."

"Yıllardır araba kullanmadı. Neden şimdi araba anahtarları aradığını anlamıyorum."

"Şey, anladığım kadarıyla senin okulda onu beklememen çok önemliydi. Üşütmenden korkuyordu." Jane gülüm-

tarama ve düzenleme : blacksnow

sedi. "Ona senin kaç yaşında olduğunu sorduğumda, on bir dedi."

On bir, diye düşündü Toby. *Babamın öldüğü yıl. Her şeyin annemin omuzlarına bindiği yıl.*

Jane masadan kalktı, lavaboda fincanını yıkadı. "Her neyse, ona dün gece banyo yaptırdım, dolayısıyla bunun için endişelenmene gerek yok. Ve gece yarısı yemeğini yedi. Bir süre yatakta kalacağını tahmin ediyorum. Belki bütün gün." Fincanını bulaşıklığa koyup Toby'ye döndü. "Harika bir anne olmalı."

"Öyleydi," diye mırıldandı Toby.

"O zaman şanslısın. Benden daha şanslı..." Jane'in bakışları hüzünlü bir şekilde yere dikildi. "Ama hepimiz istediğimiz ebeveynlere sahip olamayız, değil mi?" Bir şey daha söyleyecekmiş gibi nefes aldı, sonra gülümsedi ve çantasına uzandı. "Yarın gece görüşürüz."

Toby onu geçirdikten sonra ön kapıyı kapadı. Jane olmayınca mutfak boş gelmişti. Cansız. Mutfak masasından kalkıp annesinin odasına yürüdü. İçeri baktığında, Ellen'ın uyuduğunu gördü. Sessizce odaya girip yatağın kenarına oturdu.

"Anne?"

Ellen sırtüstü döndü, yavaşça gözlerini açtı ve Toby'yi gördü.

"Anne, sen iyi misin?"

"Yorgunum," diye mırıldandı Ellen. "Bugün yorgunum."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Toby, elini Ellen'ın alnına koydu. Ateşi yoktu. Annesinin gözlerinin önüne düşen saçları parmaklarıyla itti. "Hasta değilsin, değil mi?"

"Sadece uyumak istiyorum."

"Peki." Toby, Ellen'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen uyu o zaman. Ben de yatağıma gidiyorum."

"İyi geceler."

Toby dışarı çıkarken Ellen'ın kapısını açık bıraktı. Kendi yatak odasının kapısını da açık bırakmaya karar verdi; böylece annesi seslenirse duyabilirdi. Bir duş aldı ve uyumaya hazırlanırken her zaman yaptığı gibi tişörtünü giydi. Yatağa otururken telefon çaldı.

Cevap verdi. "Alo?"

Belli belirsiz şekilde tanıdık gelen bir erkek sesiydi. "Kiminle konuştuğumu sorabilir miyim?"

Adamın kabalığından afallayarak cevapladı. "Kimi aradığınızı bilmiyorsanız, size yardımcı olamam. Hoşça kaim."

"Durun. Ben Dedektif Sheehan, Boston Polisi'nden. Sadece bu numaranın kime ait olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Dedektif Sheehan mı? Ben Toby Harper."

"Dr. Harper mı?"

"Evet. Benim ev numaramı aradınız. Bunu bilmiyor muydunuz?"

Bir sessizlik oldu. "Hayır."

"Şey, numarayı nereden buldunuz?"

"Tekrar arama."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Efendim?"

"Dr. Brace'in arabasının koltuğunun altında bir cep telefonu buldum. Birkaç dakika önce. Tekrar arama tuşuna bastım." Sheehan duraksadı. "Aradığı son kişi sizmişsiniz."

Vickie'nin Ellen'la ilgilenmek için eve gelmesi yarım saat, Toby'nin sabah trafiğinde Boston şehir merkezine gitmesiyse bir kırk dakika daha aldı. Dedektif Sheehan'la birlikte ifadesini vermek için bir kez daha oturduğunda, yorgunluktan ölüyordu ve öfkesini çekecek ilk kişinin kafasını koparacak kadar gergindi. Aslında doğruca eve gidip yatağa girmesi gerektiğini düşünüyordu.

Bunun yerine araba telefonundan Vickie'yi arayıp, bir yere daha uğraması gerektiğini söyledi.

"Annem pek iyi görünmüyor," dedi Vickie. "Onun nesi var?"

"Dün iyiydi," dedi Toby.

"Şey, bir süre önce kustu. Ona biraz meyve suyu içirdim ve sanırım şimdi kendini daha iyi hissediyor ama sadece uyumak istiyor."

"Başka şikâyetleri var mı?"

"Büyük ölçüde mide bulantısı. Sanırım onu bir doktora götürmelisin."

"Ben doktorum zaten."

"Şey, elbette en iyisini *sen* bilirsin," dedi Vickie.

Toby ablasına öfkelenerek telefonu kapadı ama Ellen'ın

tarama ve düzenleme : blacksnow

rahatsızlığını duymak onu da tedirgin etmiş değildi. *Sadece mide bulantısı,* diye düşündü, *annem birkaç gün içinde kendine gelir.*

Polis merkezinden ayrılıp doğruca 720 Albany Caddesi'ne gitti: Adli Tıp bürosuna.

Dvorak onun sevimsiz ruh halini hemen sezmişti. Kibarca onu ofisine aldı, bir fincan kahve doldurdu ve isteyip istemediğini sormadan önüne koydu. İstiyordu; Toby'nin kafeine ihtiyacı vardı.

Birkaç hızlı yudumdan sonra Dvorak'ın gözlerine baktı. "Sheehan'ın neden kafasını bana taktığını öğrenmek istiyorum. Neden beni taciz ediyor?"

"Ediyor mu?"

"Son bir saatimi onunla harcadım. Robbie'nin neden beni evimden aradığını bilmiyorum. Dün gece evde değildim; telefona annemin bakıcısı cevap vermiş. Ben daha yeni öğrendim."

"Bakıcı, Brace'in neden aradığını biliyor mu?"

"Mesajı anlamamış. Ona beni görmek için hastaneye gideceğini, dolayısıyla bahsetmesine gerek olmadığını söylemiş. İnan bana, Dan, Robbie'yle aramda bir şey yoktu. Ne aşk, ne seks, ne başka bir şey. Daha doğru dürüst arkadaş bile değildik."

"Ama ölümü seni bir hayli üzmüş gibi görünüyor."

"Üzmek mi? Robbie önümde kanlar içinde yatıyordu! Kanı bütün ellerime, kollarıma bulaştı. Kalbini elimle tutup masaj yaparak yaşatmaya çalıştım. Nasıl üzgün olmayayım

tarama ve düzenleme : blacksnow

ki?" Toby gözyaşlarını bastırmaya çalışarak bir nefes aldı. "Ama sen yaşayan insanlarla çalışmıyorsun, bu yüzden anlayamazsın. Senin işin sadece cesetlerle."

Dvorak bir şey söylemedi ama sessizliği sadece acıyı daha da artırıyordu.

Toby arkasına yaslandı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Haklısın," dedi Dvorak, sakince. "Ben bilemem. İnsanların gözlerimin önünde ölümünü izlemek zorunda kalmıyorum. Ve belki de bu yüzden bu alanı seçtim. Böylece izlemem gerekmiyor."

Toby başını kaldırdı ama Dvorak'la göz göze gelemedi. Bu yüzden bakışlarını masanın köşesine dikti. "Henüz otopsiyi yaptığını sanmıyorum."

"Bu sabah yaptık. Beklenmedik bir şey yoktu."

Toby başıyla onaylarken hâlâ Dvorak'a bakmıyordu.

"Ya Bay Parmenter? Nöropatoloji uzmanı teşhisi doğruladı mı?"

"Creutzfeldt-Jacob hastalığı." Dvorak bunu hiçbir kişisel duygu belli etmeden söylemişti.

Toby ona baktı; aniden dikkati Dvorak'ın sorununa ve korkularına odaklanmıştı. Adamın iyi uyumadığını, gözlerinin altının çökmüş olduğunu görebiliyordu.

"Bununla yaşamak zorundayım," dedi Dvorak. "Hastalanma olasılığı. İki yıl mı, yoksa kırk yıl mı yaşayacağımı bilememek. Dışarı çıktığımda her zaman için bir otobüsün altında kalabileceğimi kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Ha-

tarama ve düzenleme : blacksnow

yat böyle. Bir gün daha hayatta kalmak bile kendi riskini getiriyor." Kasvetini üzerinden atmaya çalışır gibi, oturduğu yer de doğruldu. Sonra beklenmedik bir şekilde gülümsedi. "Çok heyecan verici bir hayatım olduğu da söylenemez zaten."

"Yine de umarım uzun bir hayattır."

İkisi de ayağa kalkıp, arkadaşlar için fazla resmî görünen bir tavırla tokalaştılar. İlişkileri henüz arkadaşlığa ilerlememiş olsa bile, Toby öyle olacağını hissediyordu. En azından, ilerlemesini istediği yön oydu. Şimdi Dvorak'a bakarken, tutuşunun sıcaklığına karşılık içinde uyanan ani çekim Toby'yi şaşırtmıştı.

"Önceki gece beni bir kadeh brendi içmeye davet etmiştin," dedi Dvorak.

"Evet."

"Bunu kabul etmemiştim, çünkü o zaman... şey, hâlâ teşhisle ilgili şoktaydım. İkimiz için de akşamı berbat ederdim."

Toby kanepede depresif bir şekilde oturarak ve tıp dergilerini karıştırarak geceyi nasıl tek başına geçirdiğini hatırladı. *O akşamı daha da berbat etmen pek mümkün değildi,* diye düşündü.

"Her neyse," dedi Dvorak, "davetine karşılık vermek isterim. Neredeyse öğle oldu. Bütün sabah buradaydım ve aniden şu lanet olasıca binadan çıkmak için sabırsızlandığımı fark ettim. Eğer yapacak işin yoksa... belki ilgini çekebilirim..."

"Yani... şimdimi?"

Toby bunu beklemiyordu. Bir an Dvorak'a bakarken,

tarama ve düzenleme : blacksnow

bunun olmasını ne kadar istediğini fark etti ama davetten çok fazla anlam çıkarmaktan da korkuyordu.

Dvorak onun tereddüdünü isteksizlik olarak yorumladı. "Özür dilerim, sanırım fazla ani oldu. Belki başka zaman."

"Hayır. Yani, evet. Şimdi olur," dedi Toby, hemen.

"Öyle mi?"

"Bir şartla. Eğer sakıncası yoksa."

Dvorak, ne beklemesi gerektiğinden emin olamayarak başını yana yatırdı.

"Parkta oturabilir miyiz?" diye sordu Toby. "Dışarıda havanın biraz serin olduğunu biliyorum ama bir haftadır güneş yüzü görmedim. Ve şu anda yüzümde hissetmeyi çok isterim."

"Biliyor musun? Bunu ben de isterim." Dvorak sırıttı. "Ceketimi alayım."

tarama ve düzenleme : blacksnow

14

Atkılarını boyunlarına sarmış, parktaki bir bankta birbirlerine sokulmuşlardı ve kutudan aldıkları dumanı tüten pizza dilimlerini yiyorlardı. Yanında fıstık ezmesi soslu Tayland tavuğu vardı ve bu, şaşırtıcı bir şekilde ikisinin de ilk tercihi olmuştu. "Büyük zihinler benzer düşünür," demişti Dvorak, gülerek. Yapraksız ağaçların altından yürüyerek göletin kenarındaki bu banka oturmuşlardı. Rüzgâr soğuk olmasına rağmen, parlak ve açık bir gökyüzünde güneş parlıyordu.

Bu aynı adam değil, diye düşündü Toby, Dvorak'ın yüzüne, dağınık saçlarına, rüzgârdan kızarmış yanaklarına bakarak. *Onu o iç karartıcı binadan, cesetlerden uzaklaştır, bambaşka birine dönüşüyor. Gözleri gülen biri.* Kendisinin de farklı görünüp görünmediğini merak etti. Rüzgâr saçlarını darmadağın etmişti ve elleri pizza sosuna bulanmış haldeydi ama o anda kendini uzun zamandır hiç olmadığı kadar çekici

tarama ve düzenleme : blacksnow

hissediyordu. Belki de bunun nedeni Dvorak'ın ona bakışıydı. *Güzelleştirici şeylerin en etkilisi,* diye düşündü, *çekici bir adamın sana gülümsemesidir.*

Yüzünü yukarı kaldırdı ve günün parlaklığının tadını çıkardı. "Güneşi hissetmenin ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutmuşum."

"Güneşi görmeyeli o kadar uzun zaman oldu mu?"

"Haftalar oldu. Önce sürekli yağmur yağdı. Sonra güneşli geçen birkaç günde ben gündüzleri uyudum."

"O zaman neden gece vardiyasını seçtin?"

Toby pizzasını bitirdi ve ellerini acele etmeden, iyice sildi. "Aslında pek seçenek olarak başlamadı. Acil servis uzmanlığımı bitirdiğimde, Springer'de bulabildiğim tek iş bu oldu. Başlangıçta çok mantıklıydı. Acil servis gece yarısından sonra çok sakin oluyordu ve bazen birkaç saat uyuyabiliyordum bile. Sonra eve gidip uzun bir şekerleme yapıyor, günün geri kalanını da eğlenerek geçiriyordum." Geçmiş yılları düşünerek başını iki yana salladı. "On yıl önceydi. İnsan yirmili yaşlarındayken çok az uykuyla idare edebiliyor."

"Orta yaş cehennem gibi."

"Orta yaş mı? Sen kendi adına konuş."

Dvorak gülerken gözleri güneş ışığından kısılmıştı. "Yani on yıl geçti ve sen yaşlı bir kadın mı oldun? Kaç yaşındasın? Otuz falan mı? Ama hâlâ mezarlık vardiyasında çalışıyorsun."

"Bir süre sonra çok rahat ettim. Aynı hemşirelerle, güvenebildiğim insanlarla çalışıyordum." Toby iç çekti. "Sonra

tarama ve düzenleme : blacksnow

annemin Alzheimer'ı kötüleşti. Ve gündüzleri evde olmam daha da önemli hale geldi. Onun için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Şimdi geceleri evimde uyuyan biri var. Ve sabahları işten döndüğümde annemin bakımını ben devralıyorum."

"Görünüşe bakılırsa gece-gündüz çalışıyorsun."

Toby omuz silkti. "Başka seçeneğim yok, değil mi? Aslında şanslıyım. En azından bir yardımcı tutabiliyorum ve birçok kadının aksine çalışmaya devam edebiliyorum; Ve annem-en sinir bozucu zamanlarında bile-daima..." Ellen'ın kişiliğini tanımlayabileceği doğru kelimeyi bulmaya çalışırken duraksadı. "Nazik," dedi sonunda. "Annem her zaman ama her zaman nazik biri olmuştur."

Göz göze geldiler. Göletin üzerinden esen bir rüzgâr başlarının üzerindeki dalları tıkırdatırken Toby ürperdi.

"Sanırım sen de annene çok benziyorsun," dedi Dvorak.

"Nazik mi? Ben mi? Hayır. Keşke olsaydım." Toby, göletin yüzeyinde yayılan dalgacıklara baktı. "Sanırım ben fazla sabırsızım. Nazik olamayacak kadar fevriyim."

"Şey, fevri olduğun kesin, Dr. Harper. Bunu daha ilk konuşmamızda anlamıştım. Ve şu anda yüzünde beliren bütün duyguları görebiliyorum."

"Korkutucu, değil mi?"

"Muhtemelen ruh için sağlıklı bir şey. En azından dışarı atıyorsun. Açıkçası, ben de biraz fevri olmalıyım sanırım."

"Ben de daha sakin olabilirim," diye itiraf etti Toby.

Pizzanın son dilimi de bitmişti. Kutuyu bir çöp sepetine atarak yürümeye başladılar. Dvorak soğuğu fark etmiyor gi-

tarama ve düzenleme : blacksnow

biydi; ceketinin düğmeleri açık, atkısı omzunun üzerine atılmış bir şekilde, rahat hareketlerle yürüyordu.

"Sanırım sakin ve ketum olmayan bir patologla hiç tanışmadım," dedi Toby. "Hepiniz iyi poker oyuncuları mısınızdır?"

"Hepimizin komaya yakın kişiliklerimiz olup olmadığını mı kastediyorsun?"

"Şey, tanıdıklarım hep çok sessiz insanlar. Ama aynı zamanda, bütün cevapları biliyormuş gibi, son derece becerikli ve yetkinler."

"Biliyoruz da ondan."

Toby onun ifadesiz yüzüne bakarak güldü. "İyi rol yapıyorsun, Dan. Beni ikna ettin."

"Aslında, patoloji uzmanlığında insana bunu öğretiyorlar, zeki görünmeyi yani. Beceremeyenler cerrah oluyor."

Toby başını arkaya atarak güçlü bir kahkaha patlattı.

"Ama söylediğin şey doğru," dedi Dvorak. "Sessiz insanlar patolojiyi seçiyor. Sanırım bodrumda çalışmaktan hoşlanan insanları çekiyor. Yaşayan insanlarla konuşmak yerine mikroskoplara bakmayı tercih edenleri."

"Bu senin için de geçerli mi?"

"Evet demek zorundayım. Pek sosyal biri değilimdir. Sanırım bu da boşanmamı açıklıyor."

Bir an sessizce yürümeye devam ettiler. Rüzgâr gökyüzünde bulutlan öbek öbek topladığı için kendilerini bir gölgede, bir güneşte buluyorlardı.

"O da doktor muydu?" diye sordu Toby.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"O da patologdu. Çok zekiydi ama aynı zamanda çok da ketumdu. Aramızda bir terslik olduğunu anlamamıştım bile. Beni terk edene kadar. Sanırım bu ikimizin de çok iyi poker oyuncuları olduğumuzu kanıtlıyor."

"Ama bir evlilikte pek işe yaramadığı da belli."

"Hayır, yaramıyordu." Dvorak aniden durup kemerine baktı. "Biri bana mesaj atıyor," dedi, çağrı cihazına çatık kaşlarla bakarak.

"Şurada bir ankesörlü telefon var."

Dvorak telefon görüşmesini yaparken, Toby de kulübenin önünde durdu. Bulutların arasından yüzünü gösteren güneşin tadını çıkarırken gözlerini kapamıştı. Sadece yaşıyor olmanın zevki. Dvorak'ın konuşmasını pek dinlemiyordu ama *Brant Hill* kelimelerini duyunca aniden dönüp camlı bölmenin arkasından ona baktı.

Dvorak telefonu kapatıp kulübeden çıktı.

"Ne oldu?" dedi Toby. "Robbie'yle ilgili, değil mi?"

Dvorak başıyla onayladı. "Dedektif Sheehan'dı. Wicklin Hastanesi'ne gidip personelle konuşmuş. Ona Dr. Brace'in dün akşam orada olduğunu söylemişler. Tıbbi Kayıtlar ve Patoloji bölümlerini ziyaret ederek bir Brant Hill sakini hakkında eski bir dosyayı incelemiş. Stanley Mackie adında biri."

Toby başını iki yana salladı. "Bu adı hiç duymadım."

"Wicklin'e göre, Mackie geçen Mart ayında bir düşüş sonrası başında oluşan yaralardan dolayı ölmüş. Sheehan'ın asıl ilginç bulduğuysa, otopside varılan teşhis. Sadece dün

tarama ve düzenleme : blacksnow

gece duyduğu bir hastalık çıkmış."

Güneş bir bulutun arkasına girdi. Hava aniden kararınca Dvorak'ın yüzü gri ve uzak göründü.

"Creutzfeldt-Jacob hastalığı."

Carl Wallenberg yirminci kattaki toplantı salonunun penceresinden, eski Boston Hükümet Binası'nın süslü kubbesini ve arkasında çıplak dallar, masmavi gökyüzünde iskelet gibi duran ağaçları görebiliyordu. *Demek takım elbiselilerin tadını çıkardığı manzara bu*, diye düşündü. *Geri kalanımız Newton 'da asıl işi yaparken, Brant Hill'in müşterilerini sağlıklı ve hayatta tutarken, Kenneth Foley ve muhasebeciler ordusu, şehir merkezindeki lüks ofislerinde oturuyor, Brant Hill 'in parasını sağlıklı ve hayatta tutuyorlar. Ve Foley 'nin Armani kuklaları büyük sıçramalarla büyüyorlar.* Masanın etrafında oturan diğerlerine baktı. Wallenberg, onların isimlerini ve pozisyonlarını belli belirsiz hatırlıyordu. Mavi çizgili takım elbise giymiş olan adam, başkan yardımcısıydı; kızıl saçlı tıknaz kadın, bir finans yetkilisiydi. Wallenberg ve şirket avukatı Russ Hardaway dışında, bu görkemli ofis çalışanlarının bir toplantısıydı.

Bir sekreter bir kahve sürahisi getirip beş porselen fincana zarifçe doldurdu ve fincanları kristal şekerlik ve kremalıkla birlikte masaya bıraktı. Bu toplantıda ortalığı dağıtan şeker kâğıtları yoktu. Kadın, Foley'nin diğer emirlerini bekleyerek duraksadı. Yoktu. Sekreter dışarı çıkıp kapıyı kapa-

tarama ve düzenleme : blacksnow

tana kadar, masanın etrafındaki beş kişi sessizce bekledi.

Sonra Brant Hill'in CEO'su Kenneth Foley söze girdi. "Bu sabah Dr. Harper'dan bir telefon daha aldım. Bir kez daha, bana Brant Hill'in işini yapmadığını hatırlattı. Daha fazla sakinimizin hasta olabileceğini. Bu düşündüğümden çok daha ciddi bir soruna dönüşebilir." Masanın etrafında göz gezdirdikten sonra bakışları Wallenberg'e odaklandı. "Carl, bana bu konunun çözüldüğünü söylemiştin."

"Çözüldü de," dedi Wallenberg. "Bu konuyu Dr. Dvorak ile konuştum. Ve Sağlık Bakanlığı'ndan birileriyle görüştüm. Hepimiz herhangi bir alarma gerek olmadığı görüşündeyiz. Yemek tesislerimiz tüzüklere tam olarak uygun. Su kaynağımız belediyenin hatlarından geliyor. Ve herkesin o kadar heyecanlandığı şu hormon enjeksiyonlarımız... hepsinin temiz olduğuna dair belgelerimiz var. Kesinlikle güvenli. Dr. Dvorak, bu vakaların tamamen rastlantı olduğunu kabul ediyor. Bunun için kullanılan bilimsel terim de *istatistiki yığılma."*

"Yani hem Sağlık Bakanlığı'nın hem de Adli Tıp ofisinin tatmin olduğundan emin misin?"

"Evet. Alarma gerek olmadığı için halka herhangi bir açıklama yapmamayı kabul ettiler."

"Ama Dr. Harper bu konuyu biliyor. Sorularına nasıl cevap vereceğimizi bilmemiz gerek. Çünkü eğer o biliyorsa, halk da yakında öğrenecektir."

"Basından sorular mı oldu?" diye sordu Hardaway.

"Şimdiye kadar olmadı ama istemediğimiz bir ilgi üzerimize yöneliyor olabilir." Foley, Wallenberg'e döndü. "Bize

tarama ve düzenleme : blacksnow

bu hastalıkla ilgili endişelenmemizi gerektirecek bir şey olmadığını tekrar söyle, Carl."

"Endişelenecek hiçbir şey yok," dedi Wallenberg. "Bu iki vakanın birbiriyle bağlantılı olmadığını size söylüyorum. Tesadüfler olabilir."

"Daha fazla vaka oluşursa, hiç de tesadüf gibi görünmeyecektir," dedi Hardaway. "Konuyu izlemeye tenezzül etmiyormuşuz gibi görüneceği için tam bir PR fiyaskosuna dönüşecek."

"Dr. Harper'ın aramaları da beni bu yüzden endişelendiriyor," dedi Foley. "Temelde, bize konuyu bildiğini vurguluyor. Ve bizi izlediğini."

"Bu da kulağa tehdit gibi geliyor," dedi Hardaway.

"Tehdit zaten," dedi fınans yetkilisi. "Hisse senetlerimiz bu sabah üç puan yükseldi. Ama yatırımcılarımız müşterilerimizin öldüğünü ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadığımızı öğrenirse ne olur?"

"Ama durduracak bir şey yok ki," dedi Wallenberg. "Bu sadece bir isteri krizi; hiçbir temeli yok."

"Dr. Harper bana oldukça mantıklı göründü," dedi Foley.

Wallenberg alaycı bir tavırla güldü. "Sorun da bu. Kulağa mantıklı geliyor; hiç de öyle olmasa bile."

"Kadın neyin peşinde?" diye sordu fınans yetkilisi. "Para mı? İlgi mi? Burada değinebileceğimiz bir neden olmalı. Sabah kendisiyle konuştuğunda bununla ilgili bir ipucu görebildin mi, Ken?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

Foley sakince konuştu. "Sanırım konu Dr. Brace ile ilgili. Ve talihsiz ölümüyle."

Robbie Brace'in adı anılınca, herkes bir an sessizleşerek bakışlarını masaya eğdi. Kimse ölüler hakkında konuşmak istemiyordu.

"Dr. Brace ile tanışıyorlarmış," dedi Foley.

"Belki de daha fazlası vardır," diye ekledi Wallenberg, tiksintiyle.

"İlişkilerinin içeriği ne olursa olsun," dedi Foley, "Dr. Brace'in ölümü bu soruları doğuracak kadar üzmüş onu. Ve cinayet soruşturmasını içeriden takip ediyor gibi geldi bana. Her nasılsa, Dr. Mackie'nin teşhisini de biliyordu. Onun da Brant Hill'de yaşadığını biliyordu. Bunların hiçbiri halka açıklanmadı."

"Ben nasıl öğrendiğini biliyorum," dedi Wallenberg. "Adli Tıp ofisinden. Dr. Dvorak ile yemeğe çıktı."

"Sen bunu nereden duydun?"

"Ben duyarım."

"Lanet olsun," dedi finans yetkilisi. "O zaman sızdırabileceği isimler ve bilgiler var demektir. Üç puanlık hisse yükselişi buraya kadar."

Foley öne eğilerek Wallenberg'e dik dik baleti. "Carl, tıp şefi sensin. Şimdiye kadar yargına saygı duyduk. Ama eğer yanılıyorsan, hastalardan biri daha aynı hastalığa yakalanırsa, bütün gelişme planlarımız suya düşer. Lanet olsun, şimdiye kadar yaptığımız her şey mahvolur."

Wallenberg sesindeki öfkeyi bastırmak zorunda kaldı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Son derece sakin ve özgüvenli görünmeye çalıştı ki gerçekten de öyleydi. "Üçüncü defa söylüyorum ve gerekirse on kere daha söylerim. Bu bir salgın değil. Bu hastalık başka bir sakinimizde daha görünmeyecek. Görünürse, lanet olasıca hisse senetlerimi devretmeye hazırım."

"Bu kadar emin misin?"

"Bu kadar eminim."

Foley rahatlayarak arkasına yaslandı.

"O halde endişelenmemiz gereken tek şey," dedi finans yetkilisi, "şu Dr. Harper ve çenesi. Ne yazık ki söyledikleri kanıtlanamasa bile bize çok fazla zarar verebilir."

Seçenekleri düşünürken bir süre kimse konuşmadı.

"Ona aldırmayalım yeter," dedi Wallenberg. "Telefonlarına cevap vermeyin, ona itibar etmeyin. Sonunda kendi inanılırlığına zarar verecektir."

"Tabii bu süreçte o da bize zarar verecek," dedi finans yetkilisi. "Ona uygulayabileceğimiz bir baskı yok mu? İşi, örneğin. Springer yönetim kurulunun onu işten çıkmaya zorladığını sanıyordum."

"Denediler," dedi Wallenberg. "Ama acil servis şefi karşı çıkınca hepsi geri adım attı. En azından geçici olarak."

"Peki, ya şu cerrah arkadaşın? Dr. Harper'ın işten çıkarılmasını garantilediğini sanıyordum."

Wallenberg başını iki yana salladı. "Dr. Carey de tanıdığım diğer tüm cerrahlar gibi. Kendine çok fazla güveniyor."

Finans yetkilisi sinirli bir şekilde iç çekti. "Pekâlâ, o halde bu kadınla nasıl başa çıkacağız?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

Foley, Wallenberg'e baktı. "Belki de Carl haklıdır," dedi. "Hiçbir şey yapmayalım. Kadın işini elinde tutmak için savaşıyor zaten ve sanırım savaşı da kaybediyor. Bırakalım, kendi kendini yok etsin."

"Belki biraz yardım gerekebilir?" dedi finans yetkilisi.

"Bunun gerekli olacağından şüpheliyim," dedi Wallenberg. "İnanın bana, Toby Harper'ın en büyük düşmanı kendisi."

Toby onu yeni kazılmış mezarın karşı tarafında gördü; başı hafifçe öne eğik, bakışlarıysa tabuta dikilmişti. Robbie'nin tabutuna. Dr. Wallenberg beyaz önlüğü olmadan bile, her açıdan şefkatli ve tanrısal bir doktora benziyordu. *Acaba kafasında ne gibi tanrısız düşünceler var?* diye merak etti Toby. Brant Hill'den gelen küçük doktor ve yönetici grubundakilerin hepsinin yüzlerinde aynı ifade vardı; sanki lastikten yapılmış aynı yas maskesini takmış gibiydiler. Acaba içlerinde hangisi Robbie'nin gerçekten arkadaşıydı? Yüzlerine bakarak bunu bilemiyordu.

Wallenberg izlendiğini hissetmiş gibi başını kaldırıp Toby'ye baktı. Bir an için bakıştılar ve sonra Wallenberg başını çevirdi.

Soğuk bir rüzgâr esiyor, kuru yaprakları çukura savuruyordu. Robbie'nin kızı Greta'nın kollarında ağlamaya başladı ama ağlamasının nedeni acı değil, yetişkinlerin arasında çok uzun süre hareketsiz bırakılmaktı. Greta kızını yere in-

tarama ve düzenleme : blacksnow

dirdi ve küçük kız kıkırdayarak yetişkinlerin bacaklarının arasına daldı.

Rahip gülen bir çocukla rekabet edemezdi. Teslimiyet bildiren bir ifadeyle vaazını kısa kesip İncil'i kapattı. Ziyaretçiler yavaş yavaş genç dula doğru ilerlemeye başlarken, Toby, Wallenberg'i gözden kaybetti. Ancak çukurun diğer tarafına geçerken Wallenberg'in park edilmiş arabalara doğru yürüdüğünü gördü.

Peşine takıldı. İki kez seslendikten sonra Wallenberg nihayet durdu ve dönüp Toby'ye baktı.

"Yaklaşık bir haftadır size ulaşmaya çalışıyordum," dedi. "Sekreteriniz beni size bir türlü bağlamadı."

"Bir sürü şeyle meşguldüm."

"Şimdi konuşabilir miyiz?"

"Şu anda iyi bir zaman değil, Dr. Harper."

"İyi zaman ne zaman?"

Wallenberg cevap vermedi. Bunun yerine dönüp uzaklaşmaya başladı.

Toby yine peşinden gitti. "Brant Hill'de belgelenmiş iki Creutzfeldt-Jacob vakası var," dedi. "Angus Parmenter ve Stanley Mackie."

"Dr. Mackie düşerek öldü."

"Aynı zamanda Creutzfeldt-Jakob hastalığına da vardı ki muhtemelen o pencereden atlamasının nedeni de buydu."

"Tedavisi olmayan bir hastalıktan söz ediyorsunuz. Bunun için kendimi ihmalkar mı hissetmem gerekiyor?"

"Bir yılda iki vaka..."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"İstatistiki yığılma. Bu çok büyük bir nüfus kesimi, Dr. Harper. İnsan Boston'ın daha geniş bölgelerinde bu tür birkaç vaka görebilir. Bu iki adam sadece aynı yerde oturuyordu."

"Ya hastalığın daha bulaşıcı bir türüyse? Şu anda Brant Hill'de kuluçka döneminde olan başka vakalar da olabilir."

Wallenberg ona döndüğünde yüzünde öylesine çirkin bir ifade vardı ki Toby bir adım geriledi. "Beni dinleyin, Dr. Harper. İnsanlar Brant Hill'e endişelerden ve korkulardan uzak bir yaşam istedikleri için geliyorlar. Bütün hayatları boyunca çok çalışmışlar ve lüksü hak ediyorlar. Karşılığını da verebiliyorlar. Dünyanın en iyi tıbbi bakımını burada alabileceklerini biliyorlar. Yiyeceklerinde lanet olasıca bir beyin hastalığı bulunduğu yönünde söylentilere ihtiyaçları yok."

"Sizi ilgilendiren tek şey bu mu? Hastalarınızın içinin rahat olması mı?"

"Bunun için para ödüyorlar. Bize olan güvenlerini kaybederlerse, eşyalarını toplayıp evlerini satmaya başlarlar. Bu da Brant Hill'i bir hayalet kasabaya dönüştürür."

"Ben Brant Hill'i mahvetmeye çalışmıyorum. Sadece hastalarınızı semptomlara karşı izlemeniz gerektiğini anlatmaya çalışıyorum."

"Bunun yol açabileceği paniği bir düşünsenize. Yiyeceklerimiz güvenli. Hormonlarımız ünlü ve saygın ilaç firmalarından geliyor. Sağlık Bakanlığı bile semptomları izlemek için bir neden olmadığını kabul ediyor. Bu yüzden, sakinlerimizi korkutmayı kesin, Dr. Harper. Yoksa avukatları-

tarama ve düzenleme : blacksnow

mızdan biri kapınızı çalacak." Wallenberg dönüp yürümeye başladı.

"Peki, ya Robbie Brace?" diye patladı Toby.

"Onun ne ilgisi var?"

"Mackie'nin teşhisini öğrendikten hemen sonra öldürülmesi beni çok rahatsız ediyor." Söylemişti işte. Şüphelerini nihayet dile getirmişti ve Wallenberg'in kendini savunmak için sert bir tepki vermesini bekliyordu.

Bunun yerine, adam dönüp Toby'ye yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Evet, polise bu noktayı vurgulamaya çalıştığınızı biliyorum. Ama herhangi bir bağlantıyı gösteren bir kanıt bulamadıkları için, teoriyi bir kenara attılar." Duraksadı. "Bu arada, banada *sizinle* ilgili bir sürü soru sordular."

"Polis mi? Ne sorusu?"

"Dr. Brace ile bir ilişkiniz olduğunu bilip bilmediğimi. Gece geç saatte sizi klinik binamıza getirdiğini bilip bilmediğimi." Wallenberg'in gülümsemesi dişlerini gösterir gibi pis bir sırıtışa dönüştü. "Siz kadınların siyah erkeklere duyduğunuz cinsel çekim beni hayrete sürüklüyor."

Toby'nin çenesi öfkeyle kalktı. Öfkesine kapılarak Wallenberg'e doğru bir adım attı. "Lanet olsun size! Onun hakkında böyle konuşmaya hiç hakkınız yok!"

"Her şey yolunda mı, Carl?" diye seslendi biri.

Toby dönüp baktığında, biraz ötede duran, uzun boylu ve neredeyse tamamen kel bir adamla karşılaştı. Cenaze töreni sırasında Wallenberg'in yanında duran adamların kali-

tarama ve düzenleme : blacksnow

tesinde giyinmişti. Toby, adamın kendisine biraz endişeyle baktığını görünce, yüzünün öfkeden kızarmış olduğunu ve yumruklarını sıktığını fark etti.

"İstemeden kulak misafiri oldum," dedi adam. "Birini çağırmamı ister misin, Carl?"

"Sorun yok, Gideon. Dr. Harper az önce biraz..." -yine aynı iğrenç, kendinden emin gülümseme- "...Robbie'nin ölümüyle ilgili *üzülmüş* de."

Seni alçak, diye düşündü Toby.

"Yarım saat sonra bir yönetim kurulu toplantımız var," dedi kel adam.

"Aklımda." Wallenberg, Toby'ye baktığında Toby adamın gözlerinde zafer pırıltıları gördü. Toby'yi zorlamış, öfkesine yenik düşmesini sağlamıştı ve Gideon denen bu adam da olaya tanık olmuştu. Kontrollü davranan kendisi değil, Wallenberg'di ve bu gerçeği gülümsemesiyle vurguluyordu.

"Toplantıda görüşürüz," dedi adam ve Toby'ye son bir endişeli bakış attıktan sonra yürüyüp gitti.

"Sanırım konuşacak başka bir şeyimiz kalmadı," dedi Wallenberg ve gitmek için döndü.

"Ancak bir sonraki Creutzfeldt-Jakob vakası patlak verene kadar," dedi Toby.

Wallenberg dönüp Toby'ye acıyan gözlerle baktı. "Dr. Harper, size bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Ne tavsiyesi?"

"Yapacak işiniz gücünüz yok mu sizin?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

Elbette ki işim gücüm var, diye düşündü Toby, acil servisin personel odasında kahvesini yudumlarken. *Lanet olsun, bir hayatım var benim!* Belki eğitimi sırasında genç bir doktor olarak hayal ettiği, seçmek istediği hayat bu değildi ama bazen insan seçim yapamaz, kendini istemeden zor şartlar içinde bulurdu. Görevler, sorumluluklar.

Ellen.

Toby kahvesini bitirdi ve sıcak, koyu bir tane daha doldurdu. Midesine daha fazla asit atmaktan farkı yoktu ama kafeine umutsuzca ihtiyacı vardı. Robbie'nin cenazesi normal uyku düzenini bozmuştu ve dün akşam işe gelmeden önce ancak birkaç saat kestirebilmişti. Şimdi saat sabahın altısıydı ve sadece refleksleri ya da arada sırada duygu patlamalarıyla hareket ediyordu. Öfke. Hayal kırıklığı. Şu anda ikisini de hissediyordu ve mesaisi bittiğinde, bir buçuk saat sonra nihayet hastane kapılarından çıktığında, yine sorumlulukları ve endişeleriyle baş başa kalacağını biliyordu.

İşin gücün yok mu senin? demişti Wallenberg. Evet, hayatı buydu; omuzlarına yüklenen hayatı.

Dün akşam işe gelmek için giyinirken aynaya bakmış, saçındaki bazı tellerin sarı değil, beyaz olduğunu fark etmişti. Bu ne zaman olmuştu? Ne zaman gençliği bırakıp orta yaşa geçmişti? O telleri başka kimse fark etmeden koparmıştı ama yine beyaz çıkacaklarını biliyordu. Ölmüş melanositler yenilenmezdi. Gençlik pınarı diye bir şey yoktu.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Saat yedi buçukta nihayet acil servis kapılarından çıktı ve sabah havasını içine çekmek için duraksadı. Açık hava alkol, dezenfektan ve bayat kahve kokmuyordu. Güneşli bir gün olacak gibi görünüyordu. Sis şimdiden kalkmaya başlamıştı ve mavi gökyüzü yer yer görünüyordu. Sadece bunu görmek bile Toby'ye kendisini daha iyi hissettirmişti. Sonraki dört gün boyunca uyku açığını kapatabilirdi. Ve gelecek ay, iki haftalık izni vardı. Belki Ellen'ı Vickie'ye bırakır ve gerçek bir tatile çıkardı. Kumsalda bir otel. Soğuk içkiler ve sıcak kumlar. Belki gelip geçici bir aşk bile yaşardı. Bir erkekle yatmayalı uzun zaman olmuştu. Bunun Dvorak'la olmasını umuyordu. Son zamanlarda onu çok sık düşünüyordu ve bazen beklenmedik şekilde yanakları kızarıyordu. Birlikte çıktıkları tek yemekten beri iki kez telefonda konuşmuşlardı ama programları çakıştığı için görüşmeleri zor oluyordu.

Ve son kez konuştuklarında Dvorak'ın sesi uzak gelmişti. Dikkati dağınıktı. *Yani onu bu kadar çabuk mu korkuttum?*

Dvorak'ı kafasından atmaya çalışarak, yine fantezi erkeklere ve tropik ortamlara döndü.

Otoparktan yürüyüp arabasına bindi. *Bugün öğleden sonra Vickie 'yi arayacağım,* diye düşündü eve giderken. *Annemle ilgilenemezse veya ilgilenmezse, bu hafta için birini tutacağım.* Maliyetin canı cehennemeydi. Toby yıllardır emekliliği için kararlı bir şekilde para biriktirmişti. Artık harcamaya ve tadını çıkarmaya başlama zamanı gelmişti.

Oturduğu sokağa saptı ve aniden kalp atışlarının panikle

tarama ve düzenleme : blacksnow

hızlandığını hissetti.

Evinin önünde bir polis arabası ve bir ambulans duruyordu.

Kendi araba yoluna giremeden, ambulans, lambalarını yakıp söndürerek hızla uzaklaşmaya başladı. Toby arabayı park edip içeri koştu.

Salonda üniformalı bir polis memuru duruyor ve elindeki deftere notlar alıyordu.

"Neler oldu?" diye sordu Toby.

Memur ona baktı. "Adınız, hanımefendi?"

"Burası benim evim. Burada ne işiniz var? Annem nerede?"

"Onu az önce Springer Hastanesi'ne götürdüler."

"Kaza mı oldu?"

"Kaza falan olmadı," dedi Jane.

Toby döndü ve mutfak kapısında duran Jane'i gördü. "Onu uyandıramadım," dedi Jane. "Bu yüzden ambulans çağırdım."

"Onu *uyandıramadın* mı? Hiç tepki vermedi mi?"

"Hareket edemiyordu. Konuşamıyordu." Jane ve polis memuru, Toby'nin anlayamadığı bir şekilde birbirlerine baktılar. Ancak o zaman bir soru geldi aklına: *Neden evinde bir polis memuru vardı?*

Kaybedecek zamanı yoktu ambulansın peşinden Springer'e gitmek için kapıya yöneldi.

"Hanımefendi?" dedi polis memuru. "Eğer beklerseniz, biri sizinle konuşmak için gelecek..."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Toby ona aldırmadan evden dışarı çıktı.

Springer Hastanesi'nin otoparkına girdiğinde en kötüsünden korkuyordu. Bir kalp krizi. Felç. Ellen'ın komaya girmiş ve solunum cihazına bağlanmış olma olasılığı.

Gündüz hemşirelerinden biri onu resepsiyon masasında karşıladı. "Dr. Harper..."

"Annem nerede? Bir ambulans onu buraya getiriyordu."

"İki numaralı odada. Şu anda durumu kontrol altına alındı. Durun, henüz girmeyin..."

Toby resepsiyon masasının yanından geçip iki numaralı odaya girdi.

Ellen'ın yüzü sedyenin etrafında toplanmış olan insanlar yüzünden görünmüyordu. Paul Hawkins solunum tüplerini yeni yerleştirmişti. Bir hemşire taze serum şişesini asıyor, diğeri kan tüpleriyle uğraşıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Toby.

Paul başını kaldırıp ona baktı. "Toby, dışarıda bekleyebilir misin?"

"Az önce solunumu durdu. Ağır bradikardi geçirdi ama nabız geri döndü..."

"Kalp krizi mi?"

"EKG'de göremiyorum. Hâlâ kardiyak enzim sonuçlarını bekliyoruz."

"Ah, Tanrım! Ah, Tanrım..." Toby grubun arasından kendine yol açarak sedyeye yaklaştı ve annesinin elini tuttu. "Anne, benim."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Ellen gözlerini açmadı ama elini çekmek istermiş gibi oynattı.

"Anne, her şey yoluna girecek. Seninle iyi ilgilenecekler."

Şimdi Ellen'ın diğer eli de hareket ediyor, şilteye şiddetle vuruyordu. Bir hemşire Ellen'ın bileğini tutup bir kayış geçirdi. O cılız eli hapsolmuş ve kumaş kayışa karşı direnir halde görmeye Toby daha fazla dayanamadı. "O kadar sıkı olmak zorunda mı?" diye çıkıştı. "Çürütmüşsün bile..."

"Serumu kaybederiz."

"Kan dolaşımını kesiyorsun!"

"Toby," dedi Paul, "senin dışarıda beklemeni istiyorum. Biz her şeyi kontrol altına aldık."

"Annem hiçbirinizi tanımıyor..."

"İşimizi yapmamıza izin vermiyorsun. *Çıkmak* zorundasın!"

Toby sedyeden bir adım gerilediğinde hepsinin kendisine baktığını gördü. Paul'ün haklı olduğunu anladı; onlara ayak bağı oluyor, gerekli kararları vermelerini zorlaştırıyordu. Kritik bir durumda doktor kendisi olduğunda, asla hastanın ailesinin odada kalmasına izin vermezdi. Paul de vermemeliydi.

"Dışarıda bekleyeceğim," dedi kısık sesle ve odadan çıktı.

Koridorda bir adam onu bekliyordu. Kırklı yaşlarının başlarında, asık yüzlü bir adamdı ve saçları bir rahibinki gibi kesilmişti. "Dr. Harper?" dedi.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Evet."

Adamın yaklaşma tarzındaki, onu inceleyişindeki bir şey, polis olduğunu hissettiriyordu. Rozetini göstererek bunu doğruladı. "Dedektif Alpren. Size annenizle ilgili bazı sorular sorabilir miyim?"

"Asıl ben size birkaç soru sormak istiyorum. Neden evimde bir polis memuru vardı? Sizleri kim çağırdı?"

"Bayan Nolan."

"Neden tıbbi bir acil durumda polise haber versin ki?"

Dedektif Alpren boş bir muayene odasını işaret etti. "Şuraya girelim," dedi.

Toby şaşkın bir şekilde Alpren'in peşinden odaya girdi. Alpren kapıyı kapadı.

"Anneniz ne kadar süredir hasta?" diye sordu.

"Alzheimer'ını mı kastediyorsunuz?"

"Şimdiki hastalığından söz ediyorum. Buraya getirilme nedeninden."

Toby başını iki yana salladı. "Henüz nesi olduğunu bile bilmiyorum ki..."

"Alzheimer'dan başka bir kronik hastalığı var mı?"

"Bu soruları neden soruyorsunuz?"

"Annenizin geçen hafta hasta olduğunu öğrendim. Halsizlik. Mide bulantısı."

"Biraz yorgun görünüyordu. Virüs olduğunu sanıyorum. Bir tür sindirim sistemi bozukluğu..."

"Bir virüs mü, Dr. Harper? Bayan Nolan öyle olduğunu düşünmüyor."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Toby bunların hiçbirinden bir anlam çıkaramayarak adama baktı. "Jane size ne dedi ki? Sizi onun aradığını söylediniz..."

"Evet."

"Onunla konuşmak istiyorum. Kendisi nerede?"

Alpren soruya aldırmadı. "Bayan Nolan belli yaralanmalardan söz etti. Annenizin ellerindeki yanıklardan şikâyet ettiğini söyledi."

"Haftalar önce iyileşti. Jane'e nasıl olduğunu anlatmıştım."

"Kalçasındaki çürükler? Onlar nasıl oldu?"

"Ne çürüğü? Benim ondan haberim yok."

"Bayan Nolan, size iki gün önce o çürükleri sorduğunu söylüyor. Onları açıklayamamışsınız."

"Ne?"

"Çürükleri *açıklayabilir* misiniz?"

"Bunları neden söylediğini bilmek istiyorum," dedi Toby. "Nerede o?"

Alpren bir an Toby'yi inceledi. Sonra başını iki yana salladı. "Şartlar dikkate alınırsa, Dr. Harper," dedi, "Bayan Nolan kendisiyle bağlantı kurulmasını istemiyor."

Beyin taramalarından sonra Ellen özel bir odaya alındı ve Toby'nin onu tekrar ziyaret etmesine izin verildi. Yaptığı ilk şey, yatak örtülerini kaldırarak çürüklere bakmak oldu. Sol bacağının dış kısmında dört tane küçük ve bozuk şekilli

tarama ve düzenleme : blacksnow

leke vardı. Toby onlara inanamayan gözlerle bakarken, bu kadar kör olduğu için kendini suçladı. Bunlar nasıl ve ne zaman olmuştu? Ellen kendine zarar mı vermişti? Yoksa o izler, zayıf cildi tekrar tekrar çimdikleyen başka biri tarafından mı bırakılmıştı? Annesinin bacaklarını örttü ve uzun bir süre yatağın yanındaki demirleri öfkeyle sıktı. Öfkesinin yargısını gölgelemesine izin vermemeye çalışıyordu. Ama düşüncesini bastıramıyordu: *Bunu Jane yaptıysa, onu öldüreceğim.*

Vickie pencereyi tıklatıp içeri girdi. Toby'nin karşısına geçerken bir şey söylemedi.

"Komada," dedi Toby. "Beyin taramalarını yeni bitirdiler. Görünüşe bakılırsa yoğun bir beyin kanaması geçirmiş. Şu anda izleyip beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Vickie sessizdi.

"Bu sabah her şey o kadar çılgınca ki," dedi Toby. "Annemin bacağında çürükler bulmuşlar. Jane polise benim yaptığımı söylemiş. Onları gerçekten buna inandırmış..."

"Evet, bana da söyledi."

Toby, ablasının sesindeki duygusuzluk karşısında dehşete düşerek bakakaldı. "Vickie..."

"Geçen hafta sana annemin hasta olduğunu söylemiştim. Kustuğunu söylemiştim. Ama hiç de endişeli gibi görünmüyordun."

"Bir virüs olduğunu..."

"Onu hiç doktora götürmedin, değil mi?" Vickie, daha önce hiç görmediği bir yaratığı inceler gibi bakıyordu. "Sana

tarama ve düzenleme : blacksnow

söylemedim ama dün Jane beni aradı. Sana söz etmememi söyledi ama endişeliydi."

"Ne dedi? Vickie, *ne dedi?"*

"Dedi ki…" Vickie titreyerek nefesini saldı. "Dedi ki… olanlarla ilgili endişeliymiş. İşi ilk kabul ettiğinde, önce annemin kollarındaki çürükleri fark etmiş; biri tutup sıkmış gibi. O çürükler geçmiş ama bu hafta bacaklarında yenileri belirmiş. Sen onları gördün mü?"

"Onu her gün yıkayan Jane'di…"

"Yani sen görmedin mi? Haberin bile yok mu?"

"Bana onları hiç sormadı ki!"

"Ya yanıklar? Annemin ellerindeki yanıklar?"

"Haftalar önce oldu! Annem ocaktan sıcak bir tabak aldı."

"Yani bir yanık vardı."

"Bir kazaydı! Olduğunda Bryan da oradaydı."

"Yani Bryan'ın sorumlu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır. Hayır, söylemeye çalıştığım bu değil..."

"O zaman sorumlusu kim, Toby?"

İki kardeş, aralarında uyuyan Ellen'ın üzerinden birbirlerine baktılar.

"Ben senin kardeşinim," dedi Toby. "Beni tanırsın. Bir yabancıya nasıl inanırsın?"

"Bilmiyorum." Vickie eliyle saçlarını sıvazladı. "Neye inanacağımı bilmiyorum. Sadece bana gerçekte neler olduğunu söylemeni istiyorum. Annemle başa çıkmanın zor olduğunu biliyorum. Bazen bir çocuktan daha beter olduğunu da bili-

tarama ve düzenleme : blacksnow

yorum ve…"

"Sen bu konuda ne biliyorsun ki? Hiç yardım önermedin bile."

"Benim bir ailem var."

"Annemiz de aileden biri. Bu, kocanın ve çocuklarının bir türlü anlayamadığı bir şey."

Vickie'nin çenesi kalktı. "Bunu şu manevi baskılarından birine çeviriyorsun; her zaman yaptığın gibi. En çok sıkıntıyı kim çekiyor, azizliği kim hak ediyor. Azize Toby."

"Yapma!"

"O halde ne zaman kendini kaybettin, söylesene? Ne zaman sabrın taştı da ona vurmaya başladın?"

Toby konuşamayacak kadar şaşkın ve ağzından çıkacaklara güvenemeyecek kadar öfkeli bir şekilde geri çekildi.

Vickie'nin dudakları titriyordu. Konuşurken gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ah, Tanrım! Bunu demek istemedim."

Toby dönüp dışarı çıktı. Binadan çıkıp otoparktaki arabasına binene kadar da durmadı.

Gittiği ilk yer, Jane Nolan'ın eviydi. Adres defteri çantasındaydı ve Jane'in kayıtlarına bakmıştı. Springer Hastanesi'nin doğusunda, Brookline'daydı.

Dört millik bir yolculuktan sonra adrese ulaştı. Boş, ağaçsız bir sokakta, yeşil çitlerle çevrili bir dubleksti. Ön verandada saksılar ve birkaç kura bitki vardı. Perdeler kapalıydı ve içerisi hiçbir şekilde görünmüyordu.

Toby zili çaldı. Kimse cevap vermedi. Kapıyı tıklattı, sonra yumrukladı. *Açsana, lanet olasıca. Bana bunu neden yap-*

tarama ve düzenleme : blacksnow

tığını söyle!

"Jane!" diye bağırdı.

Yan evdeki komşunun kapısı açıldı ve bir kadın temkinli bir tavırla başını uzattı.

"Jane Nolan'ı arıyorum," dedi Toby.

"O zaman yumruklamayı kes. Evde değil."

"Ne zaman döner?"

"Sen kimsin?"

"Sadece Jane'in ne zaman döneceğini bilmek istiyorum."

"Ne bileyim ben? Onu günlerdir görmedim." Kadın kapıyı kapadı.

Toby'nin içinden Jane'in penceresine bir taş fırlatmak geldi. Ama vazgeçip kapıyı son bir kez yumrukladıktan sonra arabasına döndü.

Ancak o zaman bir şeyleri fark etti. Ellen komadaydı. Vickie tam bir yabancı gibi davranıyordu. Ağlamamak, yıkılıp kendini kaybetmemek için zor dayanıyordu. Onu kendine getiren, arabasının kornası oldu. Direksiyona fazla ağır dayanmıştı. Sokaktan geçmekte olan bir postacı durup ona baktı.

Toby gaza basıp uzaklaştı. *Nereye gideceğim ben? Nereye gideceğim ?*

Bryan'ın evine yöneldi. Bryan onu desteklerdi. Ellen elini yaktığı gün o da oradaydı; Toby'nin Ellen'a ne kadar bağlı olduğunu bilen tek kişi oydu.

Ama Bryan evde değildi; arkadaşının söylediğine göre,

tarama ve düzenleme : blacksnow

dört buçuğa kadar işte olacaktı. Kapıyı açan Noel oldu. "Toby içeri girip kahve içmek ister misin? Bir içki? *Biraz oturmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."*

Noel'in asıl demek istediği, Toby'nin korkunç göründüğüydü.

Teklifi reddetti. Başka gidecek yeri olmadığından, eve yöneldi.

Polis arabası gitmişti. Komşularından üçü, evinin önündeki kaldırımda durmuş, konuşuyordu. Toby'nin arabası yaklaşırken dönüp ona baktılar. Araba yoluna girdiğinde, üçü de farklı yönlerde uzaklaşmıştı. *Korkaklar! Neden gelip de annemi dövüp dövmediğimi yüzüme sormuyorsunuz?*

Eve dalarak kapıyı sertçe kapadı.

Sessizlik. Ellen yoktu. Kimse bahçede dolaşmıyor, kimse sabah çizgi filmlerini izlemiyordu.

Kanepeye oturdu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

tarama ve düzenleme : blacksnow

15

"Benimki kız," dedi Annie, parmaklarını yatak örtülerinden kaydırıp karnını okşayarak. "Kız olmasını istiyorum, çünkü bir erkek çocukla ne yapacağımı, nasıl doğru yetiştireceğimi bilemem. Bugünlerde düzgün bir erkekle karşılaşmak neredeyse imkânsız zaten."

Annie'nin yatağında, karanlık odada yan yana yatıyorlardı. Tek ışık, pencerenin önündeki sokak lambasından geliyordu. Arada bir geçen bir arabanın farları odaya yansıyordu ve Molly, başını yastığa koymuş, dingin bir şekilde tavana bakan Annie'nin yüzünü görüyordu. Annie'yle yatakta olmak güzeldi. Bugün yeni çarşaflar geçirip, çamaşırhanede gülüşmeler arasında sohbet etmişlerdi ve örtüler kurutucuda dönüp dururken dergileri karıştırmışlardı. Şimdi Molly ne zaman dönse, o temiz çamaşır sabununun kokusunu alıyordu. Ve Annie'nin kokusunu da.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Kız olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Molly.

"Şey, ancak bir doktor kesin olarak söyleyebilir, değil mi"

"Doktora göründün mü?"

"O doktora dönmek istemiyorum. O yerden hoşlanmadım."

"O zaman kız olduğunu nereden biliyorsun?"

Annie'nin elleri yine karnında dolaşmaya başladı. "Biliyorum işte. Bu tanıştığım hemşire, bir anne böyle hissettiğinde bunun güçlü bir his olduğunu ve asla yanılmadığını söyledi. Bu bebek kız."

"Benim kendiminkiyle ilgili hiçbir hissim yok."

"Belki seninki henüz çok küçüktür, Molly."

"O ya da bu şekilde hiçbir şey hissetmiyorum. Henüz onu bir kişi olarak algılamıyorum. Sadece orada büyüyen bir yağ kümesi gibi geliyor. Sevgi falan duymam gerekmez mi? Yani, olması gereken şey bu değil mi?" Dönüp Annie'nin yüzüne baktı; pencerenin aydınlığında simsiyah bir silüet şeklinde görünüyordu.

"Yine de bir şey hissediyorsundur," dedi Annie, yumuşak bir sesle. "Yoksa neden doğurmaya karar veresin ki?"

"Bilmiyorum."

Molly, Annie'nin elinin örtülerin altından kendisininkine uzandığını hissetti. Nefesleri mükemmel bir uyum içinde, parmakları birbirine kenetlenmiş halde el ele yatıyorlardı.

"Ne yaptığımı veya neden yaptığımı bilmiyorum," dedi Molly. "Önce neler olduğunu anlamakta zorlandım. Sonra, Ro-

tarama ve düzenleme : blacksnow

my beni itip kaktığında o kadar öfkelendim ki söylediği hiçbir şeyi yapmamaya karar verdim. Bu yüzden oraya gitmedim." Duraksadı ve yine Annie'ye baktı. "Nasıl yapıyorlar?"

"Neyi?"

"Nasıl kurtuluyorlar?"

Annie ürperdi. "Sadece bir kez yapmıştım. Geçen yıl Romy beni oraya gönderdiğinde. Etrafım mavi önlükler giymiş insanlarla sarılıydı. Benimle konuşmuyorlardı; sadece masaya uzanmamı ve sesimi kesmemi söylediler. Bana bir şeyi soluttular ve sonrasında sadece uyandığımı hatırlıyorum. Yine incelmiştim. Karnım inmişti..."

"Kız mıydı?"

Annie iç çekti. "Bilmiyorum. Beni arabaya bindirdiler ve ona geri gönderdiler." Annie, Molly'nin elini bıraktığında geri çekilişi fizikselin ötesinde gibi geldi. Özel, mahrem bir yere çekilmişti. Sadece kendisine ve bebeğine ait olan bir yere.

"Molly," dedi Annie, uzun bir sessizlikten sonra. "Burada çok daha fazla kalamayacağını biliyorsun." Bu sözleri o kadar yumuşak söylemişti ki sersemletici bir darbe gibi inmişti.

Molly, Annie'yi rahatça görebilmek için yan döndü. "Nerede yanlış yaptım? Bana nerede yanlış yaptığımı söyle."

"Gerek yok. Sadece... bu şekilde devam edemem."

"Neden? Daha fazlasını yaparım. Sen ne istersen yapar..."

"Molly, sadece birkaç gün kalabileceğini söylemiştim.

tarama ve düzenleme : blacksnow

İki hafta oldu. Hayatım, senden hoşlanıyorum. Ama Bay Lorenzo bugün beni görmeye geldi. Benimle birlikte biri daha yaşadığı için şikâyet etti. Bunun kira sözleşmemize uygun olmadığını söyledi. Bu yüzden kalmana izin verememe. Burası çok küçük; sana ve bana ancak yetiyor. Bebeğim doğduğunda…"

"Buna daha bir ay var."

"Molly." Annie'nin sesi kararlıydı. "Kendine bir yer bulmak zorundasın. Seni burada tutamam."

Molly, Annie'ye sırtını döndü. *Bir aile olabileceğimizi sanıyordum: Sen ve bebeğin. Ben ve bebeğim. Erkekler, serseriler olmadan.*

"Molly, sen iyi misin?"

"İyiyim."

"Beni anlıyorsun, değil mi?"

Molly bıkkın bir tavırla omuz silkti. "Galiba."

"Hemen olması gerekmiyor. Birkaç gün düşünebilir, nereye gideceğine karar verebilirsin. Belki anneni tekrar aramayı deneyebilirsin."

"Evet."

"Seni geri kabul etmek zorunda. O senin annen."

Cevap gelmediğinde, Annie uzanıp kolunu Molly'nin beline sardı. Diğer kadının vücudunun sıcaklığı, sırtına yaslanan şişmiş karnı Molly'nin içini öyle bir özlemle doldurdu ki dürtüsüne fazla karşı koyamadı. Annie'ye dönerek sarıldı ve karınları birbirine yaslanacak şekilde onu kendine çekti. Aniden Annie'nin karnında olmayı, Annie'nin kollarında ken-

tarama ve düzenleme : blacksnow

dini evinde hissedecek olan o çocuk gibi olmayı diledi.

"Kalmama izin ver," diye fısıldadı. "Lütfen kalmama izin ver."

Annie, Molly'nin ellerini kararlı bir şekilde itti. "Olmaz. Üzgünüm, Molly, *ama olmaz."* Dönüp yatağın diğer ucuna gitti. "Artık iyi geceler."

Molly hiç kıpırdamadan yatıyordu. *Ne dedim? Neyi yanlış yaptım? Lütfen, benden ne istersen yaparım. Sadece ne olduğunu söyle!* Annie'nin uyumadığını biliyordu; aralarındaki karanlık iyice gerginleşmişti. Annie'nin de kendisi kadar büzülmüş olduğunu hissetti.

İkisi de konuşmuyordu.

Bir homurtuyla uyandı. Molly önce rüyasının son kırıntıları yüzünden şaşkındı. Bir bebek bir gölette yüzüyor, tuhaf sesler çıkarıyordu. Kurbağa Sesleri. Sonra gözlerini açtı. Hâlâ geceydi ve Annie'nin yatağında yatıyordu. Banyo kapısından bir ışık süzülüyordu.

"Annie?" dedi ama cevap alamadı.

Arkasını dönüp gözlerini kapayarak rahatsız edici ışık huzmesinden kurtulmaya çalıştı.

Ama aniden irkilerek yerinden sıçradı.

Doğrulup oturdu ve banyo kapısına kısık gözlerle baktı. "Annie?" Cevap alamayınca yataktan kalkıp kapıyı vurdu. "Sen iyi misin?" Tokmağı çevirip itti ama kapı açılmadı; bir şey engelliyordu. Daha sert itince engel hafifçe kıpırdayarak

tarama ve düzenleme : blacksnow

kapının aralanmasına izin verdi. Aralıktan baktığında, ilk anda ne gördüğünü anlayamadı.

Yerde bir kan birikintisi vardı.

"Annie!" diye bağırdı. Bütün gücüyle yüklenerek sonunda kapıyı aralıktan geçebileceği kadar açtı. Annie'yi bir köşede büzülmüş, omzunu kapıya dayamış, ucuz geceliği belinde toplanmış halde buldu. Klozete kan sıçramıştı ve içindeki su kıpkırmızıydı. Annie'nin bacaklarının arasından aniden sıcak bir akıntı fırladı ye Molly'nin çıplak ayaklarına yayıldı.

Dehşetle geri çekilirken lavaboya çarptı.

Ah, Tanrım! Ah, Tanrım! Ah, Tanrım!

Annie kıpırdamamasına rağmen, karnı kıpırdıyordu; derisi dışarı doğru geriliyordu.

Daha fazla kan süzülerek zemine yayıldı. Kanın sıcaklığı Molly'nin soğuk ayaklarını gıdıkladı ve genç kadını girdiği transtan çıkardı. Kendini zorlayarak kan birikintisine bastı ve Annie'yi kaldırmak için uzandı. Onu kapının arkasından çekmek zorundaydı. Annie'nin kolunu tutarak çekti ama ayakları kanın içinde kayıp duruyordu. Annie, balondan kaçan hava gibi tiz bir sesle inledi. Molly daha güçlü çekerek nihayet Annie'yi yerde sürükleyebildi. Sonra ayaklarını kapının kirişine dayanarak Annie'nin vücudunu kaldırdı.

Annie banyodan dışarı kaydı.

Molly onun iki kolunu birden tutarak kapıdan tamamen geçirdi ve yatak odasının ışıklarını yaktı.

Annie hâlâ nefes alıyordu ama gözleri arkaya dönmüştü ve yüzü bembeyazdı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Molly hemen dışarı fırlayıp merdivenlerden aşağı koştu. Zemin kattaki dairenin kapısını yumrukladı. "*İmdat! Yardım edin!"* diye bağırdı. "Lütfen, bana yardım edin!" Kimse cevap vermiyordu.

Binadan dışarı fırlayarak sokaktaki ankesörlü telefona koşup 911'i aradı.

"Acil servis."

"Bir ambulans lazım! Kanaması var..."

"İsim ve adresiniz?"

"Adım Molly Picker. Adresi bilmiyorum. Sanırım Charter Caddesi'ndeyim.

"Kesiştiği sokak?"

"Göremiyorum! Ölecek..."

"En yakın adres numarasını biliyor musunuz?"

Molly dönüp çılgınca binalara bakındı. "1076! Bir 1076 görüyorum!"

"Kurban nerede? Durumu ne?"

"Üst katta... kendi evinde... kanı her yere yayıldı..."

"Hanımefendi, hemen bir ambulans gönderiyorum. Hatta beklerseniz..."

Canı cehenneme, diye düşündü Molly. Telefonu bırakarak binaya koştu.

Annie, yatak odasının zemininde bıraktığı yerde yatıyordu. Gözleri açıktı ama cam gibiydi.

"Lütfen, uyanık kalmak zorundasın." Molly, Annie'nin elini yakaladı ama Annie onun tutuşuna karşılık vermedi. Vücudu sıcak değildi. Molly onun göğsüne baktı; çok hafif bir

tarama ve düzenleme : blacksnow

şekilde kalkıp iniyordu. *Nefes almaya devam et. Lütfen, nefes almaya devam et.*

Sonra gözüne başka bir hareket ilişti. Annie'nin karnı, vücudunun içinde serbest kalmaya çalışan yabancı bir yaratık varmış gibi şişiyordu. Bacaklarının arasından kan süzüldü.

Başka bir şey daha. Pembe bir şey.

Bebek!

Molly, Annie'nin dizlerinin arasına çöktü ve bacaklarını açtı. Suyla karışık taze kan, dışarı sarkan kolun etrafından süzüldü. En azından Molly, onun bir kol olduğunu düşünüyordu. Sonra parmak ve el olmadığını düşündü; sadece ileri geri hareket eden pembe bir yüzgeç gibiydi.

Bir kasılma daha oldu ve yine kan boşalırken yüzgeç, vücudunun geri kalanıyla birlikte dışarı kaydı. Molly bir çığlık atarak geri çekildi.

Bu bir bebek değildi.

Ama canlıydı ve hareket ediyordu; iki yüzgeç çırpınıyordu. Tek bir et kütlesine ilişik iki pembe çıkıntı dışında başka bir uzantısı yoktu ve Annie'nin vücuduna göbekbağıyla bağlıydı. Kaba ve siyah saç çıkıntılarını, dışa çıkık bir dişi ve kirpiksiz, kırpılmayan tek gözü görebiliyordu. Maviydi. Yüzgeçler çırpınıyordu ve yaratık, sanki istediği de buymuş gibi, kan birikintisinin içinde bir amip gibi yüzmeye başlamıştı.

Molly hıçkırıklara boğulurken ellerinin ve dizlerinin üzerinde olabildiğince geri çekildi. Bir köşeye büzüldü ve hayatta kalmaya çalışan yaratığı inanamayan gözlerle izledi. Kürek

tarama ve düzenleme : blacksnow

gibi kollar, kasılır gibi rastgele yönlerde uzanıyordu. Vücut amip gibi kaymayı bırakmış, şimdi sadece titriyordu. Sonunda yüzgeçler hareketsiz kaldı ve bütün vücudun seğirmesi kesildi ama o tek göz hâlâ açık halde Molly'ye bakıyordu.

Yine kan boşaldı ve plasenta dışarı kaydı.

Molly yüzünü dizlerine gömerek bir top gibi büzüldü.

Uzaktan gelir gibi bir çığlık sesi duydu. Ambulans sireni olduğunu anlayamadan biri kapıyı yumrukladı.

"Ambulans! Biri ambulans çağırdı mı?"

"Ona yardım edin," diye fısıldadı Molly. Hıçkırıklar arasında daha yüksek sesle tekrarladı: "Ona yardım edin!"

Kapı açıldı ve iki üniformalı adam içeri daldı. Önce Annie'nin vücuduna baktılar, sonra bakışları bacaklarının arasından gelen kana döndü.

"Lanet olsun," dedi biri. "Bu şey de ne böyle?"

Diğer adam Annie'nin yanına çömeldi. "Kadın nefes almıyor. İlk yardım çantası..."

Adamlardan biri Annie'nin ciğerlerine bir maskeyle hava sıkarken bir tıslama duyuldu.

"Nabız yok. Nabız almıyorum."

"Pekâlâ, başla! Bir-bin, iki-bin..."

Molly onları izliyordu ama gördüğü hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Bir film, bir televizyon programı gibiydi. Karşısındaki Annie değil, ölü rolü oynayan bir aktristi. İğne koluna gerçekten girmiyordu. Yerdeki kan ketçaptı. Ve o şey... biraz ötede duran o şey...

"Hâlâ nabız alamıyorum..."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"EKG dümdüz."

"Gözbebekleri?"

"Sabit."

"Lanet olsun, durma."

Bir telsiz çıtırdadı. "Şehir Hastanesi."

"Birim On Dokuz," dedi ambulans görevlisi. "Yirmili yaşlarda beyaz bir kadın; yoğun vajinal kanama geçirmiş. Muhtemelen kürtaj girişimi. Kan taze görünüyor. Solunum yok, nabız yok, gözbebekleri sabit ve ortada. Serum bağlı. EKG düz. Şu anda ilk yardım uyguluyoruz ama sonuç alamıyoruz. Bırakalım mı?"

"Henüz değil."

"Ama EKG..."

"Durumunu muhafaza edin ve nakledin."

Ambulans görevlisi telsizi kapatıp ortağına baktı. "Neyi muhafaza edelim?"

"Sadece tüpleri takıp götürelim işte."

"Peki, ya şu... şey?"

"Tanrım, ben ona asla dokunmam!"

Molly hâlâ ketçap kanlı televizyon programını izliyordu. Tüpün aktris Annie'nin boğazına girdiğini görüyordu. Aktör ambulans görevlilerinin onu bir sedyeye aldığını ve göğsüne masaj yapmaya devam ettiğini görüyordu.

Adamlardan biri Molly'ye döndü. "Onu Şehir Hastanesi'ne götürüyoruz," dedi. "Hastanın adı ne?"

"Ne?"

"Adı!"

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Annie. Soyadını bilmiyorum."

"Bak, sakın buradan çıkma. Beni duydun mu? Burada kalmak zorundasın."

"Neden?"

"Polis seninle konuşmaya gelecek. Sakın gitme."

"Annie... peki, ya Annie?"

"Daha sonra onu Şehir Hastanesi'nden sorabilirsin. Orada olacak."

Molly durduğu yerden sedyenin aşağı indirilişini dinledi. Tekerleklerin kapıdan çıkarılırkenki tıkırtılarını ve ambulansın uzaklaşırken bir kez çalan sirenini duydu.

Polis seninle konuşmaya gelecek.

Bu sözleri daha yeni algılıyordu. Polisle falan konuşmak istemiyordu. Ona adını soracak, sonra geçen yıl bir polise asıldığı için tutuklandığını öğreneceklerdi. Romy onu kefaletle serbest bıraktırmış, böylesine aptalca davrandığı için de güzelce dövmüştü.

Polis benim hatam olduğunu söyleyecek. Her nasılsa, bütün bunlar benim hatam olacak.

Titreyerek ayağa kalktı. O yaratık hâlâ orada yatıyor, hâlâ parlıyordu ama mavi göz camlaşmıştı. Kan birikintisine basmamaya çalışarak etrafından dolaştı ve şifoniyere doğru yürüdü. En üst çekmecede para vardı-Annie'nin parası-ama Annie'nin artık ihtiyacı olmayacaktı. Ambulans görevlilerinin konuşmalarından, Molly en azından bu kadarını anlamıştı. Annie ölmüştü.

Yirmi dolarlık tomarı çıkardı. Sonra Annie'nin giysile-

tarama ve düzenleme : blacksnow

rini üzerine geçirdi; lastik belli bir streç pantolon ve göğsünde *Bebeğim!* yazan dev gibi bir tişört. Siyah spor ayakkabıları. Annie'nin yağmurluğunu da sırtına geçirdikten sonra, parayı çantasına tıkıp dışarı çıktı.

Polis arabasının tepesinde yanıp sönen mavi lambalarıyla binanın önüne yanaştığını gördüğünde sokağın karşı tarafındaydı. İki polis memuru binaya girdi. Saniyeler sonra, Annie'nin evinin penceresinde hareket eden silüetlerini gördü.

O yaratığa bakıyorlar, ne olduğunu merak ediyorlardı.

Polis memurlarından biri pencereye yaklaşarak dışarı baktı.

Molly hemen köşeye çekildi ve koşmaya başladı. Nefesi kesilene ve adımları aksamaya başlayana kadar da koşmaya devam etti. Bir apartman girişine daldı ve ön basamağa çöktü. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu.

Gökyüzü aydınlanmaya başlıyordu.

Gün ışıyana kadar orada büzülüp kaldı. Sonunda bir adam dışarı çıkarak ona oradan gitmesini söyledi. Molly itiraz etmedi.

Birkaç blok ötede, Şehir Hastanesi'ni aramak için bir telefon kulübesine girdi. "Arkadaşımla ilgili bilgi edinmek istiyorum," dedi. "Onu bir ambulansla getirdiler."

"Arkadaşınızın adı?"

"Annie. Onu evinden aldılar... nefes almadığını söylediler..."

"Akrabası olup olmadığınızı sorabilir miyim?"

"Hayır, ben sadece... yani..."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Molly donup kaldı ve yakından geçen bir polis arabasına baktı. Molly'nin yanından geçerken bir an yavaşlamış gibi görünmüş ama sonra yoluna devam etmiş.

"Alo, hanımefendi? Adınızı alabilir miyim?"

Molly telefonu kapadı. Polis arabası köşeden dönüp gözden kaybolmuştu.

Telefon kulübesinden çıkarak hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Dedektif Roy Sheehan, geniş poposunu Dvorak'ın laboratuvar masasının yanındaki tabureye yerleştirdi. "Pekâlâ, prion nedir?"

Dvorak başını mikroskoptan kaldırıp polise döndü. "Ne?"

"Az önce şu senin kızla konuşuyordum; Lisa'yla yani."

Elbette konuşuyordun, diye düşündü Dvorak. Dvorak'ın tavsiyesine rağmen, Sheehan günlerdir morga düzenli olarak uğruyordu ve gerçek amacı cesetlere değil, canlı olan birine bakmaktı.

"Bu arada, gerçekten zeki bir kız," dedi Sheehan. "Her neyse, şu Creutzfeldt-Jacob meselesinin-adını doğru söyledim mi?-prion denen bir şeyden kaynaklandığını söyledi."

"Bu doğru."

"Yani insanlara bulaşabilir mi? Havada mı dolaşıyor?"

Dvorak kesiğin artık iyileştiği parmağına baktı. "Alışıldık şekilde bulaşmaz."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Toby Harper, yayılan bir salgın olduğundan bahsediyor."

Dvorak başını iki yana salladı. "Sağlık Bakanlığı'yla konuştum. Endişelenecek bir şey olmadığını söylüyorlar. Wallenberg'in testlerde kullandığı hormon protokolü son derece güvenliymiş. Ve Sağlık Bakanlığı, Brant Hill'de tüzüklere herhangi bir uyuşmazlık bulamamış."

"O halde, Dr. Harper neden Brant Hill'e savaş açtı?"

Dvorak duraksadı. "Şu anda çok fazla baskı altında," dedi sonunda, isteksizce. "Ortadan kaybolan bir hastasıyla ilgili bir davayla uğraşıyor. Dr. Brace'in ölümü de onu çok ağır sarstı. Hayatlarımızda her şey ters giderken, suçlayacak birini-veya bir şeyi-aramak doğaldır." Başka bir slayta uzandı ve merceğin altına yerleştirdi. "Sanırım Toby uzun süredir çok stresli."

"Annesine olanları duydun mu?"

Dvorak yine tereddüt etti. "Evet," dedi sakince. "Toby dün beni aradı."

"Aradı mı? Siz ikiniz hâlâ görüşüyor musunuz?"

"Neden görüşmeyelim ki? Şu anda bir arkadaşa ihtiyacı var, Roy."

"Ciddi suçlamalar olabilir. Alpren bir yaşlı tacizi vakası olabileceğini söylüyor. Bakıcı, Dr. Harper'ı suçluyor. Dr. Harper, bakıcıyı suçluyor."

Dvorak başını tekrar mikroskoba eğdi. "Annesi beyin kanaması geçirdi. Bu taciz sayılmaz. İkisini de yaşlıları taciz eden biri yapmaz."

"Ama bacaklarında çürükler de varmış."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Yaşlılar sık sık bir yerlerini vururlar. Sonuçta gözleri zayıftır. Sehpalara çarpıp dururlar."

Sheehan homurdandı. "Onu savunmak için elinden geleni yaptığın kesin."

"Sadece onu peşinen yargılamıyorum o kadar."

"Peki, şu sözde salgınla ilgili yanılıyor mu?"

"Evet, o konuda yanılıyor. Creutzfeldt-Jakob hastalığına yakalanmak, gribe yakalanmaya benzemez. Sadece belli yollardan bulaşır."

"Deli dana yemek gibi mi?"

"Birleşik Devletler'deki hayvanlarda deli dana hastalığı yok."

"Ama burada insanlar bunun insan versiyonunu yaşıyor."

"Creutzfeldt-Jacob milyonda bir görülür ve nasıl bulaştığı bilinmez."

Sheehan'ın asıl ilgi odağı, laboratuvara girdiğinde, ikisine de gülümsediğinde ve küçük bir numune buzluğunu açmak için eğildiğinde, iki adam da başlarını kaldırdılar. Sheehan, şehvet verici arka görüntüye odaklanmış halde donakaldı. Lisa yerinde doğrulup tekrar çıktığında, Sheehan nefesini tuttuğunu ancak fark edebildi.

"Bu doğal mı?" diye sordu.

"Ne doğal mı?"

"Saçları. Gerçek sarışın mı?"

"Bilmiyorum," dedi Dvorak ve tekrar mikroskobuna döndü.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Öğrenmenin tek yolu var, biliyorsun," dedi Sheehan.

"Kendisine sormak mı?"

"Kimsenin görmediği tüylerine bakmak."

Dvorak arkasına yaslandı ve burun köprüsünü parmaklarıyla sıkıştırdı. "Bana sormak istediğin başka bir şey var mı, Roy?"

"Oh! Ah, evet. Virüsleri ve bakterileri duydum ama prion nedir yahu?"

Dvorak mikroskop lambasını kapadı. "Bir prion," dedi, "normalde canlı dediğimiz bir şey değildir. Bir virüsün aksine, DNA'sı veya RNA'sı yoktur. Diğer bir deyişle, genetik bir şey değildir... ya da genetik bir şey olduğunu düşünmeyiz. Anormal bir hücresel proteindir. Vücuttaki proteinleri aynı anormal biçime dönüştürebilir.",

"Ama grip gibi bulaşmaz, öyle mi?"

"Hayır. Doğrudan doku teması olmalıdır; beyin veya ilik nakli gibi. Ya da gelişim hormonu gibi sinirsel dokulardan gelir. Örneğin, kirli beyin elektrotlarından gelebilir."

"O İngilizler et yiyerek de hastalanmıştı."

"Pekâlâ, aynı zamanda hasta eti yemekle de bulaşması mümkün. Yamyamlara öyle bulaşır."

Sheehan'ın kaşları kalktı. "İşte bu şimdi ilginçleşmeye başladı. Şu yamyamlardan söz etsene."

"Roy, bu tamamen konu dışı..."

"Hayır, duymak istiyorum. Yamyamlara ne olmuş?"

Dvorak iç çekti. "Yeni Gine'de dini ayinlerde insan eti yenen bir köy vardı. Orada Creutzfeldt-Jakob hastalığına ya-

tarama ve düzenleme : blacksnow

kalananlar ise sadece kadınlar ve çocuklar olmuştu."

"Neden sadece onlar?"

"Çünkü erkekler istedikleri yerleri yiyordu; cesedin etini, kasları. Kadınlar ve çocuklar ise, kimsenin istemediği kısımlarla yetinmek zorundaydı; beyinle mesela." Dvorak, Sheehan'ın yüzünde bir tiksinti ifadesi görmeyi bekledi ama adam aksine öne doğru daha çok eğilmişti. Bazı açılardan, kendisi de yamyamlar gibiydi; bilginin en çekici taraflarını sindirmeye hevesliydi.

"Yani insan beyni yemek bunu yapar," dedi Sheehan.

"Hasta bir insan beyni."

"Sadece bakarak hasta olup olmadığını söyleyebilir misin?"

"Hayır, böyle bir teşhis ancak mikroskobik incelemede konabilir. Ve bu çok aptalca bir sohbet."

"Burası büyük şehir, doktor. Tuhaf şeyler hep olur. Vampirler, kurtadamlar vs. ile ilgili ihbarlar aldığımız bile oluyor..."

"Kurtadam olduğunu *sanan* insanlar."

"Kim bilir? Bugünlerde her yerde şu çılgınca kült saçmalıkları dolaşıyor."

"Brant Hill'de bir yamyam kültü olduğunu hiç sanmıyorum."

Sheehan, çalan çağrı cihazına baktı. "Affedersin," dedi ve görüşmesini yapmak için çıktı.

Artık nihayet biraz çalışabilirim, diye düşündü Dvorak.

Biraz sonra Sheehan geri döndü. "Kuzey Yakası'na gi-

tarama ve düzenleme : blacksnow

diyorum. Belki sen de gelip bunu görmek istersin diye düşündüm."

"Neyi? Bir cinayeti mi?"

"Emin değiller." Sheehan duraksadı. "İnsan olduğundan bile emin değiller."

tarama ve düzenleme : blacksnow

16

Kanın metalik kokusu koridora süzülmüştü. Dvorak nöbet tutan devriye görevlisini başıyla selamladı, polis şeridinin altından geçti ve daireye girdi. Sheehan ve ortağı Jack Moore, suç mahalli personeliyle birlikte çoktan içerideydi. Moore, köşeye yakın bir şeyin başına çömelmişti. Dvorak doğruca ona doğru yürümek yerine, kapıya yakın durdu ve dikkatli bakışlarla etrafı taradı.

Yatağın yanına atılmış hırpani bir kilimin dışında zemin rastgele desenli sarı-beyaz parkeydi. Banyoya yakın yerde kan hâlâ kuruydu; çok fazla kan akmıştı. Bir şey zeminde sürüklenmiş gibi görünüyordu ve kanlı ayak izleri vardı. Şifoniyere doğru gittikten sonra kapıdan çıkan küçük çıplak ayaklar da vardı.

Duvarlara baktığında atardamarlardan saçılmış gibi görünen kan izi bulamadı. Aslında pek fazla saçılma da yoktu;

tarama ve düzenleme : blacksnow

sadece yerde birikip gölet olmuştu. Bu odadaki kanın sahibi her kimse, bunu yerde sessizce yatarak yapmıştı; panik halinde değil.

"Doktor," dedi Moore. "Gel de şuna bir bak."

"Şu ayak izlerinin fotoğrafını çektiniz mi?"

"Evet, hepsi fotoğraflandı ve videoya alındı. Şuradan dolaş. Ayak izlerine dikkat et."

Dvorak çıplak ayak izlerinin etrafından dikkatle dolanıp Moore ile Sheehan'ın çömeldiği yere geldi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Moore, Dvorak'ın yerde duran şeyi görmesi için kenara çekilirken.

"Tanrım!"

"Bizim tepkimiz de buydu. Nedir bu?"

Dvorak ne diyeceğini bilemedi. Yakından bakmak için yavaşça çömeldi.

İlk izlenimi, tek gözlü, yeni renklendirilmiş, lastikten yapılmış bir Cadılar Bayramı oyuncağı olduğuydu. Sonra yüzeyinde kuruyan kanı, yapışmış plasenta parçalarını ve göbek bağını gördü. Bu şey lastikten falan yapılmamıştı; gerçek etti!

Ellerine bir çift eldiven geçirip yavaşça Şey'in yüzeyine dokundu. Gerçek deri gibiydi; soğuktu ama esniyordu. Tek göz açık maviydi ve gözkapağı olarak üzerinde ince bir deri tabakası vardı ama kirpikleri yoktu. Altında burun deliği gibi iki küçük delik ve açık bir yarık vardı. Bu ağız mıydı? Bu et yığınında herhangi bir normal anatomi parçası göremi-yordu. Saç tutamları rastgele açılarda fırlamıştı. Ve-Ulu Tanrım!-

tarama ve düzenleme : blacksnow

şu yüzgecin yanından fırlamış olan şey diş miydi?

Bir defasında bir kadının karnından alınmış bir tümör görmüştü. Bir teratoma. Rahminin dengesini iyice kaybetmesinden kaynaklanmış, çılgınca değişen hücreler kansere dönüşmüştü. Tümörün dişleri ve derisine bağlı saç tutamları vardı.

Aniden yerde kurumuş olan kanın şekline odaklandı. Büyük göletten düzensiz lekeler uzanıyordu ve göbek bağı dümdüzdü. Neye baktığını anlayarak elini dehşetle geri çekti.

"Lanet olsun," dedi. "Kıpırdadı bu!"

"Ben kıpırdadığını görmedim," dedi Moore.

"Şimdi değil. Daha önce. Şu izi bu bırakmış." Yerdeki kan izini işaret etti.

"Yani, gerçekten canlı mıymış?"

"Hücrelerin rastgele toplanmasından fazlası gibi görünüyor. Çok ilkel uzuvları var. Kıpırdadığına göre, belli bir iskelet ve kas yapısı var."

"Ve bir gözü," diye mırıldandı Sheehan. "Lanet olasıca bir tepegöz. Ve bana bakıyor."

Dvorak, Moore'a bir bakış attı. "Buradaki hikâye ne? Siz nasıl karıştınız?"

"Bize ambulans görevlileri haber verdi. Kadının biri acil servisi aradıktan sonra ambulans görevlileri buraya gelmiş. Burada kanlar içinde bir kadın bulmuşlar. Banyoda, klozetin içinde daha da fazla kan var."

"Kan kaybı neresinden?"

"Vajinasından sanırım. Kadının tek başına doğurmaya

tarama ve düzenleme : blacksnow

çalışmış olup olmadığı konusunda emin değiller. Bir kürtaj girişimi olabileceğini de düşünüyorlar." Moore, yüzgeçleri olan şeye baktı. "Yani, şuna bebek diyebilir misin? Yoksa bebeğin sadece bir parçası mı?"

"Sanırım bu doğuştan bir çoklu anomali. Ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Evet, şey, umarım ben de bir daha görmem. Nasıl olabileceğini bir düşünsene; baba olarak doğum odasında bekliyorsun ve eline böyle bir şey tutuşturuyorlar. Kalp krizi geçirirdim be!"

"Kurbana ne olmuş?"

"Kadın Şehir Hastanesi'ne giderken yolda ölmüş ki bu da onu adli tabibin alanına sokuyor. Adının Annie Parini olduğunu sanıyoruz; en azından, komşuları onu bu adla tanıyormuş."

"Peki, ya diğer kadın? Telefon açan?"

"Daha ilk devriye arabası gelmeden gitmiş. Ambulans görevlileri kadının bir hayli genç olduğunu söyledi. Ergen. Santrale adını Molly Picker olarak vermiş."

Dvorak banyo kapısına yürüyüp içeri baktı. Klozete ve duş karolarına saçılmış kanı gördü. Yerde bir göl vardı. "Kızla konuşmam gerek."

"Kadının ölümünde onun payı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sadece ne gördüğünü öğrenmek istiyorum. Kurban hakkında neler bildiğini." Döndü ve Şey'e baktı. "Annie Parini uyuşturucu kullanmışsa-ve şuna yol açmışsa-o zaman

tarama ve düzenleme : blacksnow

burada yeni ve çok yıkıcı bir teratojenle karşı karşıyayız demektir."

"Bir uyuşturucu bunu yapabilir mi?"

"Bu kadar ciddi bir doğum kusurunu daha önce hiç görmemiştim. Genetik analize göndereceğim. Bu arada, şu Molly Picker'la gerçekten konuşmak istiyorum. Adı buysa."

"Parmak izlerini aldık. Her yere bırakmış." Moore, banyo kapısının kirişinde ve Şey'in yakınındaki duvarda kalan kanlı izleri işaret etti. "Adını doğruladık."

"Onu bulun. Ama korkutmayın; sadece konuşmak istiyorum."

"Peki, ya Annie Parini?" diye sordu Sheehan. "Ona otopsi yapacak mısın?"

Dvorak yerdeki kana bakıp başıyla onayladı. "İkinizle de morgda görüşürüz."

Otopsi masasında yatan ceset şimdi içi oyulmuş ve organları çıkarılmış boş bir et ve kemik yığınından ibaretti. Otopsi boyunca Dedektif Sheehan ve Dedektif Moore çok az konuşmuştu. Yüzlerinin solgunluğuna bakılırsa, iki polis de buradan başka her yerde olmayı tercih ederdi. Bu cesedi normalden daha moral bozucu yapan şey, yaşı ve cinsiyetiydi. Bu kadar genç bir kadın otopsi masasında yatıyor olmamalıydı.

Dvorak çalışırken çok az konuşuyor, yorumlarını ses cihazına kaydediyordu. Kalp ve akciğerler normaldi. Mide

tarama ve düzenleme : blacksnow

boştu. Karaciğer ve pankreas normal büyüklükte ve görünümdeydi. Sonuçta bu, genç ve hastalıksız bir bedendi.

Dikkatini irileşmiş rahme odakladı; tek parça olarak çıkarılmıştı ve parlak ışık altında, kesme masasında duruyordu. Boşluğu ortaya çıkarmak için miyometriyal ve endometriyal tabakaları kesti.

"Cevabı bulduk."

İki polis de isteksizce yaklaştı.

"Kürtaj mı?" diye sordu Moore.

"Burada gördüğüm şey bu değil. Rahim delinmemiş. Herhangi bir alet izi yok. Eskiden, kaçak çalışan kürtajcılar genellikle servikse bir sonda sokar ve yerinde kalması için bir tampon bırakırlardı. Ama burada böyle bir şey yok."

"Klozete işeyip sifonu çekmiş olamaz mı?"

"Olabilir. Ama öyle olduğunu sanmıyorum." Kanlı dokuları parmak uçlarıyla dürtükledi. "Şu, rahimden tam olarak ayrılmamış bir plasenta parçası. Buna plasenta akretası denir. Kanamanın nedeni bu olabilir."

"Yani bu sıra dışı bir durum mu?"

"O kadar da değil. Ama bunu özellikle tehlikeli yapan, plasentanın alt rahme yapışmış olması. Bu prematüre doğuma neden olabilir ve çok miktarda kanamaya yol açabilir."

"Yani burada doğal bir ölüm söz konusu."

"Öyle de denebilir." Dvorak durduğu yerde doğruldu. "Muhtemelen sancısı tuttu ve bağırsaklarını boşaltması gerektiğini düşünerek tuvalete gitti. Klozette otururken kanaması başladı, başı döndü ve yere düştü. Biri fark etmeden

tarama ve düzenleme : blacksnow

onun orada ne kadar süre yattığını Tanrı bilir."

"Bu işimizi kolaylaştırıyor," dedi Sheehan, memnun bir şekilde geri çekilirken. "Cinayet değilmiş."

"Yine de dairedeki diğer kadınla konuşmam gerek. Bu cenin anomalileri daha önce gördüklerime benzemiyor. Sokaklarda yeni bir teratojen uyuşturucunun dolaşması fikrinden hoşlanmadım."

"Molly Picker adı karşımıza çıktı," dedi Sheehan. "Geçen yıl polis memurunu baştan çıkarmaya çalışmak suçundan tutuklanmış. Pezevengi olduğunu tahmin ettiğimiz bir adam kefaletini ödemiş. Onunla konuşacağız; muhtemelen kadını nasıl bulacağımızı bilir."

"Kadını korkutmayın, tamam mı? Sadece kurbanın geçmiş bilgilerine ihtiyacım var."

"Onu biraz korkutmazsak," dedi Sheehan, "hiç konuşmayabilir."

Romy berbat bir gün geçirmişti ve şimdi gecesi de berbat oluyordu. Montgomery ve Canton caddelerinin köşesinde üşümemek için volta atıp duruyordu. Dışarı çıkarken bir ceket alması gerektiğini düşündü ama evden çıktığında güneş daha batmamıştı ve binaların arasından esen bu rüzgârı tahmin edememişti. Bu kadar uzun süre beklemesi gerekeceğini de düşünmemişti.

Lanet olsun! Konuşma istiyorlarsa, onunla kendi bölgesinde de görüşebilirlerdi.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Sokak köşesinden ayrıldı ve omuzlarını büzüp ellerini ceplerine sokarak yürümeye başladı. Daha yarım blok gitmişti ki bir arabanın yanına yanaştığını fark etti.

"Bay Bell?" dedi adam, camı aralayarak.

Romy arabaya öfkeyle baktı. "Geç kaldın, dostum."

"Daha önce gelecektim ama trafik çok yoğundu."

"Öyledir kesin. Neyse ne!" Romy döndü ve yürümeye devam etti.

"Bay Bell, şu küçük sorunu konuşmamız gerek."

"Söyleyecek bir şeyim yok."

"Arabaya binmeniz sizin için iyi olur. Bizimle iş yapmaya devam etmek istiyorsanız." Bir duraksama oldu. "Ve ödeme almak istiyorsanız."

Romy durup sokağa baktı. Rüzgâr yüzüne vuruyor, ipek gömleğinden iliklerine kadar işliyordu.

"Burası gayet sıcak, Bay Bell. Sonrasında sizi evinize bırakabilirim."

"Öyle olsun bakalım," dedi Romy ve arabanın arka koltuğuna bindi. Arkasına yaslanırken, dikkati sürücü koltuğunda oturan adamdan çok arabanın içinin lüksüne odaklanmıştı. Sürücü her zamanki gibi, Romy'ye asla bakmayan o sarışın adamdı.

"O kızı bulmanız gerek."

Romy sinirli bir şekilde homurdandı. "Bana paramı ödeyene kadar hiçbir şey yapmak zorunda değilim."

"Bize iki hafta önce teslim edilmeliydi."

"Evet, en işbirlikçi fahişelerimden biri değildi işte. Size

tarama ve düzenleme : blacksnow

başkalarını bulurum."

"Bu sabah Annie Parini'nin cesedi bulundu. Bunu biliyor muydunuz?"

Romy duygusuz bir ifadeyle adama baktı. "Kim öldürmüş?"

"Kimse. Doğal bir ölüm. Yine de, cesedi yetkililerin eline geçti."

"Eee?"

"Yani örneklerden birini ele geçirdiler bile. Diğerini de bulmalarına izin veremeyiz. Kızın getirilmesi gerek."

"Nerede olduğunu bilmiyorum ki. Bende arayıp duruyorum."

"Onu diğer herkesten daha iyi tanıyorsunuz. Sokaklarda bağlantılarınız var, değil mi? Onu doğum başlamadan bulun."

"Daha zamanı var."

"Hamileliğin süresi dolmak zorunda değil. Dokuz ayı tamamlayıp tamamlamayacağı konusunda hiçbir fikrimiz yok."

"Yani her an doğurabilir mi?"

"Bilmiyoruz."

Romy güldü ve pencereden geçip giden binalara baktı. "Dostum, sizler beni öldürüyorsunuz. Bu konuda çok geridesiniz. Gelip bana onu sordular bile."

"Kim?"

"Polis. Bugün öğleden sonra uğradılar ve kızın yerini öğrenmek istediler."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Adam bir an sessiz kaldı. Dikiz aynasında, Romy adamın yüzünde bir panik ifadesi görür gibi oldu. *Molly Wolly,* diye düşündü, *onları korkuttun kızım.*

"Size karşılığını öderiz," dedi adam.

"Kızı bütün olarak mı istiyorsunuz, yoksa parçalar halinde mi?"

"Canlı istiyoruz. Ona canlı ihtiyacımız var."

"Canlısı zor."

"On. Teslimatta."

"Yirmi beş. Yarısı şimdi, yoksa bas git." Romy kapı koluna uzandı.

"Tamam. Yirmi beş."

Romy gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bu adamlar korkudan ölüyordu ve tek nedeni de şu aptal Molly Wolly'ydi. Yirmi beş bin dolar etmezdi. Ona kalsa, yirmi beş sent bile etmezdi.

"Teslim edebilir misiniz?" diye sordu adam.

"Belki."

"Edemezseniz yatırımcılarım çok mutsuz olacak. Bu yüzden onu *bulun."* Adam, Romy'ye bir zarf verdi. "Dahası gelecek."

Romy zarfın içine baktığında, elli dolarlık banknotları gördü. Bu bir başlangıçtı.

Araba Upton ile Tremont'ın köşesine Romy'nin evinin olduğu civar yanaştı. O güzel deri koltuklardan kalkmaktan ve dondurucu rüzgâra çıkmaktan nefret edecekti. Zarfı salladı. "Peki, ya geri kalanı?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Teslimatta. Teslim edebilir misiniz?"

Oltayı çekmeye devam et, diye düşündü Romy. *Gerçekte olduğundan daha zor göster. Belki fiyat artar.* "Elimd en geleni yapacağım," dedi ve dışarı çıktıktan sonra uzaklaşan arabanın arkasından baktı. *Korkuyor. Bu adamın ödü patlıyor.*

Zarf güzel bir şekilde kalındı; Romy zarfı kotunun cebine tıktı.

Saklansan iyi edersin, Molly Wolly, diye düşündü. *Hazır ol ya da olma, seni bulmaya geliyorum.*

Bryan onu evine davet etip bir bardak şarap ikram etti. Toby onun evine ilk kez giriyordu. Bu konuda kendini kötü hissediyordu ve bunun nedeni Bryan'ın evinin sıra dışı ortamı-mutlu bir şekilde birlikte yaşayan iki erkek-değildi. Daha çok, salondaki kanepeye otururken, daha önce Bryan'la hiç arkadaş olarak zaman geçirmemiş olduğu için kendini kötü hissettiğini fark etti. Bryan onun annesiyle ilgilenmek için evine gelmiş, Ellen'ı doyurmuş, onu yıkamıştı. Buna karşılık Toby ona her iki haftada bir çek imzalamıştı. Arkadaşlık, asla iş tanımında yer almamıştı.

Neden olmasın ki? diye düşündü, Bryan onun önündeki sehpaya bir peçete ve bir kadeh beyaz şarap bırakırken. Neden iki haftada bir çek yazmak, aralarında gerçek bir arkadaşlığı imkânsız hale getirecekti ki?

Şarabını yudumlayarak otururken, bu konuda hiç çaba göstermemiş olduğu için suçluluk duyuyordu. Ve ancak ona

tarama ve düzenleme : blacksnow

gerçekten ihtiyaç duyduğu zaman evine ayak bastığı için de utanıyordu.

Bryan onun karşısına oturdu ve kısa bir süre sustular. Şaraplarını yudumlaıp ıslak peçetelerle oynadılar. Abajurlar yüksek tavana geniş gölgeler yansıtıyordu. Toby'nin karşısındaki duvarda, Bryan ve Noel'in hilal biçimli bir kumsalda, kollarını birbirlerinin omuzlarına atarak poz verdikleri siyah beyaz bir resim duruyordu. Hayatın tadını çıkarmayı bilen iki adamın gülümsemesiyle bakıyorlardı. Bu, Toby'nin asla sahip olamadığı bir beceriydi.

"Sanırım Newton polisinin benimle konuştuğunu biliyorsun," dedi Bryan.

"Onlara senin adını ben verdim. Beni destekleyebileceğini düşündüm. Benim cehennemden gelmiş kız evlat olduğumu düşünüyorlar." Toby şarap kadehini bırakıp Bryan'a baktı. "Bryan, annemi asla incitmeyeceğimi biliyorsun."

"Ben de onlara bunu söyledim."

"Sence sana inandılar mı?"

"Bilmiyorum."

"Ne sordular?"

Bryan bir an duraksayarak şarabını yudumladı. Toby, onun bunu cevabı geciktirmek için yaptığını anlamıştı.

"İlaçları sordular," dedi Bryan sonunda. "Ellen'ın reçeteli ilaç kullanıp kullanmadığını öğrenmek istediler. Ve ellerindeki yanıkları sordular."

"Olanları açıkladın mı?"

"Birkaç kez tekrarladım. Cevabımdan hoşlanmamış gi-

tarama ve düzenleme : blacksnow

biydiler. Neler oluyor, Toby?"

Toby arkasına yaslanıp iki eliyle saçlarını sıvazladı. "Sorun Jane Nolan. Bunu bana neden yaptığını bilmiyorum..."

"Sana ne yapıyor ki?"

"Bulabildiğim tek açıklama bu. Jane evime geldi ve bir... bir... sanki cennetten gelmiş bir nimet gibiydi. Zeki ve nazikti. Mükemmeldi. Hayatıma girip her şeyi benim için toparlamaya başladı. Sonra her şey altüst oldu. *Her şey!* Ve Jane, polise bunların benim hatam olduğunu söylüyor. Sanki hayatımı kasıtlı olarak mahvediyor."

"Toby, bu kulağa çok tuhaf geliyor..."

"İnsanlar tuhaf zaten. Dikkat çekmek için akla hayale gelmeyecek şeyler yapıyorlar. Polise odaklanmaları gereken tek kişinin o olduğunu söylüyorum. Tutuklamaları gereken kişi o. Ama hiçbir şey yapmıyorlar."

"Jane Nolan'a saldırmanın senin için iyi sonuçlar getireceğini sanmıyorum."

"O *bana* saldırıyor. Beni kendi annemi yaralamakla suçladı. Neden polisi aradı? Neden annemin elindeki yanıkları bana sormadı? Ve neden Vickie'yi de bunun içine çekti? Kendi ablamı bana karşı çevirdi."

"Hangi nedenle?"

"Nedenini bilmiyorum! Kadın deli!"

Bryan'ın bakışlarını kaçırdığını görünce, hasta gibi konuşanın, psikiyatrik yardıma ihtiyacı var gibi görünenin kendisi olduğunu anladı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Bunu baştan sona defalarca düşündüm," dedi Toby. "Bütün bunların olmasına nasıl izin verdiğimi, neden Jane'e gerektiği kadar dikkatli bakmadığımı düşündüm hep."

"Bütün suçu kendine yükleme, Toby. Tercihi yapmakta Vickie'nin de etkisi olmadı mı?"

"Evet ama onun bu tür şeylere ilgili çok yüzeyseldir. Bu aslında benim sorumluluğumdu. Sen işi bıraktıktan sonra paniğe kapılmıştım. Bana o kadar az zaman tanıdın ki…" Bir an aklına gelen düşünceyle duraksadı. *Jane bu yüzden hayatıma girdi. Bryan işi bıraktığı için.*

"Sana daha fazla zaman tanırdım," dedi Bryan. "Ama hemen başlamamı istediler."

"Neden seni seçtiler, Bryan?"

"Ne?" '

"Sen yeni bir iş *aramadığını* söyledin ama aniden işe alındın. Bu nasıl oldu?"

"Beni aradılar."

"Kim?"

"Twin Pines Huzurevi'nden. Yaşlılara resim yaptıracak bir terapist istiyorlardı. Hemşire yardımcısı ve ressam olduğumu biliyorlardı. Üç galeride satılmak üzere tablo hazırladığımdan haberleri vardı."

"Bunu nereden biliyorlardı?"

Bryan omuz silkti. "Sanırım biri onlara adımı vermiş."

Ve seni benden uzaklaştırmak için işe aldılar, diye düşündü Toby. *Yerine apar topar birini bulmak zorunda kalayım diye.*

tarama ve düzenleme : blacksnow

Bryan'ın evinden ayrıldığında, kafasında gelişinde olduğundan daha çok cevapsız soru vardı.

Annesini kontrol etmek için Springer Hastanesi'ne gitti.

Saat 22:00'ydi ve ziyaret saatleri çoktan sona ermişti ama kimse onun Ellen'ın yoğun bakım birimine girmesini engellemeye kalkışmadı. Işıklar loştu ve Ellen yarı karanlıkta yatıyordu. Toby yatağın yanına oturdu, solunum cihazını dinledi bir süre. Yatağın üzerindeki osiloskopta yeşil bir neon çizgi, Ellen'ın kalp ritmini izliyordu. Hemşirenin tablosu yatağın ayakucuna asılmıştı. Toby uzandı ve en son girdilere bakmak için küçük okuma lambasına doğru tuttu.

15:45: Teni kuru ve sıcak; acı uyarısına tepki yok.
17:15: Kızı Vickie onu görmeye geldi.
19:03: Hayati belirtiler sabit; hâlâ tepki yok.

Bir sonraki sayfaya geçip en son girdiye baktı:

20:30: Laboratuvar teknisyeni burada; 7-dehidroksi-varfarin incelemesi için kan örneği alıyor.

Toby hemen birimden çıkıp hemşire masasına gitti. "Bu testi kim istedi?" diye sordu, tabloyu nöbetteki koğuş sorumlusuna göstererek. "Dehidroksi-varfarin testini?"

"Bu Bayan Harper'ın mı?"

"Evet, annemin."

Koğuş sorumlusu, Ellen'ın tablosunu raftan alarak ka-

tarama ve düzenleme : blacksnow

yıtlara baktı. "Dr. Steinglass istemiş."

Toby telefonu kaldırıp numarayı tuşladı. İki kez çaldı. Dr. Steinglass henüz "alo" demişti ki Toby çıkıştı:

"Bob, neden anneme varfarin testi yapılmasını istedin? Kendisine Coumadin verildiğini düşünmek için herhangi bir nedenin var mı? Ya da fare zehri?"

"Bu… çürükler içindi. Ve beyin kanaması için. Protrombin süresinin fazla uzun sürdüğünü..."

"Dün bunun karaciğer enflamasyonundan kaynaklanabileceğini düşündüğünü söylemiştin."

"PT fazla anormaldi. Hepatit bunu açıklamaz."

"O zaman neden varfarin testi istedin? Varfarin falan almıyordu ki."

Uzun bir sessizlik oldu. "Bana testi yapmamı emrettiler," dedi Steinglass, sonunda.

"Kim?"

"Polis. Bana tavsiye almak için adli tabibi aramamı söylediler."

"Kiminle konuştun? Hangi doktorla?"

"Dr. Dvorak diye biri."

Dvorak uyku sersemi bir halde el yordamıyla telefonu aradı ve sonunda dördüncü çalışta açabildi. "Alo?"

"Neden, Dan? Bunu neden yapıyorsun?"

"Toby?"

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Şimdi senin diğer

tarama ve düzenleme : blacksnow

tarafta olduğunu öğreniyorum. Senin hakkında nasıl bu kadar yanıldığımı anlayamıyorum."

"Beni dinle, Toby..."

"Hayır, asıl *sen* beni dinle!" Toby'nin sesi çatladı. Hıçkırığını acımasızca bastırdı. "Ben annemi incitmedim. Onu zehirlemedim. Onu biri incittiyse, bu ancak Jane Nolan olabilir."

"Kimse senin yanlış bir şey yaptığını söylemiyor. Ben söylemiyorum."

"O zaman neden anneme varfarin testi yaptırdığını bana söylemedin? Neden bunu arkamdan gizlice yapıyorsun? Zehirlendiği konusunda bilgi aldıysan, önce benimle konuşmalıydın. Bana söylemeliydin. Ben başka tarafa bakarken bu testi yaptırmamalıydın."

"Seni daha önce arayıp açıklamak istedim ama evde değildin."

"Hastanedeydim. Başka nerede olabilirdim ki?"

"Pekâlâ, sanırım seni Springer'den aramalıydım, özür dilerim."

"Özür dilemek yetmez. Arkamdan iş çevirirken yetmez."

"Düşündüğün gibi değil. Dedektif Alpren'den telefon aldım. Annenin pıhtılaşma süresinin çok uzadığını söyledi. Benden bunun nedenini bulmamı ve doktoruyla konuşmamı istedi. Tek mantıklı adım, bir varfarin testiydi."

"Mantıklı." Toby acı acı güldü. "Evet, bu kesinlikle sensin."

"Toby, pıhtılaşma süresinin anormal olmasının daha bir

tarama ve düzenleme : blacksnow

dolu nedeni olabilir. Varfarin testi bunun bir parçası. Polis tavsiyemi istedi ve ben de verdim. Bu benim işim."

Toby bir an hiçbir şey söylemedi ama Dvorak onun titrek nefes alışını duyuyor ağlamamaya çalıştığını anlıyordu.

"Toby?"

"Sanırım mahkemede aleyhimde tanıklık etmek de işin olacak."

"İş o noktaya gelmeyecek."

"Ya gelmişse? Ya o noktaya *gelmişse?"*

"Tanrım, Toby." Dvorak iç çekti. "Bu soruya cevap vermeyeceğim."

"Boş ver," dedi Toby, telefonu kapatmadan önce. "Verdin bile."

Dedektif Alpren'in gözleri bir örümcek maymununki gibiydi; meraklı, zeki ve detayları toplamakta hızlı. Bir yerde bir dakikadan fazla duramayan biri gibi görünüyordu. Zaten otopsi laboratuvarında bir aşağı bir yukarı yürüyüp durmuştu. Bunu yapmadığı zamanlarda, ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyordu. Önündeki masada yatan ceset, onu hiç ilgilendirmiyordu; Dvorak'ı görmeye gelmişti ve on dakikadır sabırsızlıkla otopsinin bitmesini bekliyordu.

Sonunda, Dvorak ses kayıt cihazını kapatınca Alpren hemen atladı. "Artık konuşabilir miyiz?"

"Keyfine bak," dedi Dvorak, başını masadan kaldırmadan; hâlâ düşünceli bir şekilde cesede bakıyordu. Ceset genç

tarama ve düzenleme : blacksnow

bir adama aitti ve şimdi boynundan kasıklarına kadar boşalmıştı içi. *Hepimiz içi aynı,* diye düşündü göğüs boşluğuna bakarken. *Aynı organlar çeşitli tonlarda derinin içine tıkılmış.* Bir iğne-iplik alıp boşluğu dikmeye başladı. Titiz davranmaya gerek yoktu; bu sadece bir temizlik işiydi. Cesedi cenaze evine nakletmek için hazırlıyordu. Normalde Lisa'ının yaptığı bir işti bu.

Bu iğrenç dikiş işine aldırmayan Alpren masaya yaklaştı. "Test sonuçları geldi," dedi. "Neydi adı sahi?"

"Hızlı yüksek performanslı likit kromotografisi."

"Doğru. Her neyse, hastanenin laboratuvarı beni aradı. Test sonucu pozitif."

Dvorak bir an donup kaldı. Kendini dikişe devam etmeye, deriyi kapatmaya zorladı. Alpren fark etmiş miydi acaba?

"Bu ne anlama geliyor?"

Dvorak bakışlarını işinden ayırmadı. "Bu dehidroksivarfarin varlığını gözlemlemek için yapılan bir testtir."

"Yani?"

"Varfarin metabolizması."

"Yani?"

Dvorak bir düğüm attı ve bir parça daha iplik almak için uzandı. "Normal pıhtılaşmayı etkileyen bir madde. Aşırı çürümelere ve kanamalara neden olabilir."

"Beyinde mi? Bayan Harper'da olduğu gibi mi?"

Dvorak duraksadı. "Evet. Bacaklarındaki çürükleri de açıklar."

"Yani testi bu yüzden önerdin."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Dr. Steinglass bana anormal protrombin süresinden söz etti. Varfarin zehirlenmesi ayırıcı tanıydı."

Alpren bir sonraki sorusunu sorarken defterine not almakla meşguldü. "Bu madde... varfarin... nasıl elde edilir?"

"Bazı fare zehirlerinde bulunabilir."

"Kan kaybından öldürebilir mi?"

"Etkisini göstermesi biraz zaman alır. Ama zaman içinde iç kanamalar olur."

"Ne güzel. Varfarini başka nereden bulabilirsin?"

Dvorak yine duraksadı. Bu sohbeti sürdürmek veya olasılıkları düşünmek istemiyordu. "Coumadin adı verilen reçeteli bir ilaçla verilebilir. Kan inceltici olarak."

"Sadece reçeteyle mi?"

"Evet."

"Yani almak için bir doktora ve eczaneye ihtiyaç var."

"Doğru."

Kalem daha da hızlı yazıyordu. "Bu bana üzerinde çalışacak bir ipucu veriyor."

"Nasıl?"

"Bölgedeki eczaneler. Onlara kim Coumadin reçetesi getirdi ve hangi doktor istedi?"

"Bu sıra dışı bir reçete değil ki. Bir sürü doktor yazmış olabilir."

"Ben özellikle belli bir ismi arıyorum. Dr. Harper'ınkini."

Dvorak iğneyi bırakıp Alpren'e baktı. "Neden sadece ona odaklanıyorsun? Annesinin bakıcısına ne diyeceksin?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Jane Nolan'ın kusursuz bir sicili var. Son üç işverenini kontrol ettik. Ve unutma, bizi arayan ve taciz konusunu ilk açan da oydu."

"Kendi kıçını kurtarmak için yapmış olamaz mı?"

"Konuya Dr. Harper'ın açısından bak. Güzel bir kadın ama kocası yok, kendi ailesi yok. Muhtemelen kimseyle çıkmıyor. Bir türlü ölmeyen, yaşlı ve aklını kaybetmek üzere olan bir anneyle kapana kısılmış. Sonra işyerinde şansı kötüye gidiyor ve stresi artıyor."

"Cinayet teşebbüsüne neden olacak kadar mı?" Dvorak başını iki yana salladı.

"Bir numaralı kural: Önce aileye bak."

Dvorak cesede son düğümü attıktan sonra iğneyi kopardı.

Dikilmiş cesede bakarken, Alpren tiksintiyle homurdandı. "Tanrım. Frankenstein gibi oldu."

"Hepsi bir takım elbisenin altına gizlenecek. Bir dilenci bile tabutunda seçkin görünme hakkına sahiptir." Dvorak önlüğüyle eldivenlerini çıkardı ve ellerini lavaboda yıkadı. "Kazayla zehirlenmeye ne dersin?" dedi. "Kadının Alzheimer'ı var. Ağzına neler atmış olabileceğini kestirmek mümkün değil. Evde fare zehri olabilir."

"Ve kızı annesinin bulması için açıkta bırakabilir. Doğru."

Dvorak ellerini yıkamaya devam etti.

"Dr. Harper'ın artık benimle avukatı olmadan konuşmayı reddetmesi çok ilginç," dedi Alpren.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Neden ilginç olsun ki? Akıllıca."

"Ama beni meraklandırıyor."

Dvorak ellerini kurularken Alpren'e bakmadı; buna cesareti yoktu. *Bu soruşturmayla ilgili yorum yapmamalıyım,* diye düşündü. *Yeterince bağımsız değilim. Toby Harper 'a karşı bir suç davası oluşturamam.* Ama yapması *gereken* buydu; işi bunu gerektiriyordu. Kanıtları incelemek. Mantıklı sonuçlar çıkarmak.

Kanıtların kendisine söylediği şeyler hoşuna gitmiyordu.

Yaşlı kadının zehirlendiği açıktı ama kazayla mı olduğu, yoksa kasıtlı olarak mı yapıldığı bu noktada kestirilemezdi. Toby'nin sorumlu olduğuna inanamazdı. Yoksa sadece inanmak mı istemiyordu? Sadece Toby'ye çekim duyduğu için tarafsızlığını kaybetmiş miydi?

Dün bütün gece Toby'yi aramamak için kendini zor tutmuştu. İki kez ahizeyi kaldırmış ama sonra kanıtlan olası bir şüpheliyle tartışamayacağını hatırlayarak vazgeçmişti. Sonra bu sabah Toby onu aramaya çalışmıştı. Dvorak sekreterini engel olarak kullanmış, Toby'nin aramalarını bağlamamasını istemişti. Bundan hiç hoşlanmıyordu ama başka seçeneği de yoktu. Toby şu anda ne kadar yalnız ve savunmasız olursa olsun, Dvorak onu teselli edemezdi.

Alpren gittikten sonra, Dvorak yan taraftaki laboratuvara çekildi. Doku slaytlarının durduğu kutular, yorumlanmaları için tezgâhın üzerine bırakılmıştı. Sessiz, tek başına yapacağı bir işti ve Dvorak buna memnundu. Bir saat bo-

tarama ve düzenleme : blacksnow

yunca dünyanın geri kalanından uzaklaşmış, kendi hücresindeki bir münzevi gibi mikroskobun başında oturdu. Normalde yalnız çalışmaktan hoşlanırdı ama bugün kendini acınası durumda hissediyor ve konsantre olamıyordu.

Neşter kesiğinin iyileşmiş olduğu parmağına baktı; geride minicik bir yara izi kalmıştı. Bu, kendi ölümlülüğünü, görünüşte zararsız olan olayların insanı nasıl felakete götürebileceğini hatırlatıyordu. Bir kaldırımdan çok erken inmek. Bir önceki uçağa binmek. Yatağa girmeden önce son bir sigara içmek. Ölüm nöbetçisi sürekli izliyor, fırsatını bekliyordu. Yara izine baktı ve kendi nöronlarının içeri doğru patladığını, bir sürü yabancı prionla kendini yok etmeye yöneldiğini hayal etti.

Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu; beklemek ve semptomlara karşı uyanık olmak dışında yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Bir ya da en fazla iki yıl. Sonra özgür olacaktı. Hayatını geri alacaktı.

Slayt kutusunu kapatıp karşısındaki boş duvara baktı. *Ne zaman gerçekten bir hayatım oldu ki?*

Bir hayata başlamak için geç kalıp kalmadığını merak etti.

Kırk beş yaşındaydı. Eski karısının mutlu bir evliliği vardı. Ve tek oğlu kendi kanatlarıyla uçmaya hazırlanıyordu. Dvorak altı ay önceki son tatiline tek başına çıkmıştı. Arabayla İrlanda'da bardan bara dolaşmış, arada bir insanlarla kısa ve yüzeysel bağlantılar kurmuştu. Bir akşam batıda küçük bir köye ulaşana ve oradaki tek barın kapalı olduğunu

tarama ve düzenleme : blacksnow

öğrenene kadar, kendini arkadaşlığa ihtiyaç duyan bir adam olarak düşünmemişti. Kimsenin adını bile bilmediği bir yerde, o ıssız yolda tek başına ayakta dikilirken, öylesine derin ve beklenmedik bir umutsuzluk hissetmişti ki arabasına binip doğruca Dublin'e gitmişti.

Şimdi duvara bakarken de aynı umutsuzluğu hissediyordu.

Diyafon çaldı. İrkilerek ayağa kalktı, ahizeyi kaldırdı. "Alo?"

"İki aramanız var. Biri Toby Harper'dan ve şu anda hatta. Onu uzak tutmaya devam etmemi ister misiniz?"

Gerekli cevabı verebilmesi için bütün irade gücünü kullanması gerekti. "Ona müsait olmadığımı söyleyin. Belirsiz bir süre için."

"Diğeri Dedektif Sheehan; ikinci hatta."

Dvorak ikinci hattın düğmesine bastı. "Roy?"

"Ölü bebekle ilgili bir iz bulduk. Ya da her ne haltsa," dedi Sheehan. "Ambulans çağıran şu genç kadını hatırlıyor musun?"

"Molly Picker?"

"Evet. Onu bulduk."

tarama ve düzenleme : blacksnow

17

"Üzgünüm ama Dr. Dvorak telefonunuza cevap veremiyor."

Toby telefonu kapatıp öfkeyle saatine baktı. Bütün gün Dvorak'a ulaşmaya çalışmıştı. Her aramasında geri çevrilmişti. Polisin kendisine karşı bir dava sürdürdüğünü biliyordu ve sadece Dvorak ile konuşabilse, bir dost olarak, ellerinde ne gibi kanıtlar olduğunu açıklamaya onu ikna edebilirdi.

Ama Dvorak telefonlara cevap vermiyordu.

Yoğun bakım bölümünün hemşire masasından ayrılıp annesinin bölmesine gitti. Pencerenin dışında durarak Ellen'ın göğsünün kalkıp inişini izledi. Koma derinleşmişti ve Ellen kendi başına nefes alamıyordu. Son tomografisi kanamanın yayıldığını göstermişti. Bir hemşire yatağın başında serumun ritmini ayarlıyordu. Kadın izlendiğini hissederek pencereye döndü ve Toby'yi gördü. Hemen bakışlarını ka-

tarama ve düzenleme : blacksnow

çırdı. Nazikçe bir selamın bile kendisinden esirgenmesi her şeyi anlatmaya yetiyordu. Personel artık Toby'ye güvenmiyordu. Kimse güvenmiyordu.

Hastaneden çıkıp arabasına bindi ama motoru çalıştırmadı. Nereye gideceğini bilmiyordu ki. Ev söz konusu bile olamazdı; fazla boş, fazla sessizdi. Saat dörttü, henüz akşam yemeği vakti gelmemişti. Vücudunun günlük ritmi bozulduğu için hâlâ gündüz programına geçmekte zorlanıyordu. Açlığın veya yorgunluğun etkisini ne zaman göstereceğini de bilmiyordu. Sadece zihninin bulanık olduğunu ve kendini iyi hissetmediğini biliyordu. Ve bir zamanlar son derece düzenli olan hayatının artık tamamen ve onarılmaz bir şekilde mahvolduğunu.

Çantasını açıp Jane Nolan'in özgeçmişini çıkardı. Daha fazla bilgi almak için Jane'in eski işverenlerini aramak niyetiyle yanında taşıyordu; "mükemmel" hemşirelerinin o kadar da mükemmel olmadığını gösterecek küçücük bir ipucu bulabilmek için. Telefonda üç yönetici hemşireyle konuşmuştu ve hepsi de Jane'i yerlere göklere sığdıramamışlardı.

Onları kandırmış olabilirsin ama ben gerçeği biliyorum.

Konuşmadığı işverenlerden biri Wayside Huzurevi'ydi. Adres sadece birkaç mil ötedeydi.

Toby motoru çalıştırdı.

"Jane'i hemen geri kabul ederdik," dedi huzurevinin müdürü Doris Macon. "Bütün hemşirelerimiz arasında, has-

tarama ve düzenleme : blacksnow

talarımızın en çok sevdiği oydu."

Wayside Huzurevi'nde yemek saatiydi ve yemek arabası salona yeni giriyordu. Çeşitli farkındalık seviyelerindeki hastalar dört uzun masada oturuyor, çok az konuşuyorlardı. Salonda duyulan sesler sadece tepsileri dağıtan personelin çıkardığı hafif gürültüler ve kısa sözlerdi: İşte yemeğin, hayatım. Peçetene yardım etmemi ister misin? Etini senin için keseyim...

Doris toplanan beyaz başlan izledi. "Belli hemşirelere çok alışıyorlar, biliyor musunuz? Tanıdık bir ses, dost bir yüz, onlar için her şey demek. Bir hemşire işten ayrıldığında, bazı hastalarımız gerçekten yas tutuyor. Hepsinin ailesi yok; dolayısıyla biz onların ailesi oluyoruz."

"Jane'in onlarla arası iyi miydi?"

"Kesinlikle. Onu işe almayı düşünüyorsanız, böyle bir başvuru aldığınız için şanslısınız. Orcutt Sağlık'ta bir iş bulup da bizden ayrıldığında çok üzülmüştük."

"Orcutt mı? Orayı özgeçmiş referanslarında görmedim."

"Bizden ayrıldıktan sonra en azından bir yıl orada çalıştığını biliyorum."

Toby, Jane'in özgeçmişini açtı. "Burada yok. Sizden sonra Garden Grove Huzurevi'nin adı yazılmış."

"Ah, o da Orcutt zincirinin bir parçasıdır. Aynı şirkete ait bir huzurevi zinciri. Orcutt için çalışıyorsanız, tesislerinden herhangi birine verilebilirsiniz."

"Kaç tane var?"

"Sanırım bir düzine kadar. Emin değilim. Ama en büyük rakiplerimizden biri onlar."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Orcutt, diye düşündü Toby. Neden bu isim böylesine tanıdık geliyordu?

"Jane'in iş bulmak için Massachusetts'e döndüğünü bilmiyordum," dedi Doris. "Bizi aramadığına üzüldüm."

Toby, dikkatini tekrar Doris'e verdi. "Eyaletten ayrılmış mıydı?"

"Birkaç ay önce, bize Arizona'dan bir kartpostal gönderip evlendiğini bildirdi. Artık çalışmıyordu. Son duyduğum buydu. Anlaşılan geri dönmüş." Doris, Toby'ye meraklı gözlerle baktı. "Onu işe almayı düşünüyorsanız, kendisiyle konuşmamız yeter. Özgeçmiş bilgilerini açıklayacaktır."

"Tekrar kontrol ediyorum," diye yalan söyledi Toby. "Onu işe almayı düşünüyorum ama onunla ilgili bir şey beni huzursuz ediyor. Sorun annem; kendi başının çaresine bakabilecek durumda değil. Dikkatli olmak zorundayım."

"Şey, Jane'i öneririm. Hastalarımıza karşı harikaydı." Doris masalardan birine yaklaştı ve elini yaşlı bir kadının omzuna koydu. "Miriam, hayatım. Jane'i hatırlıyorsun, değil mi?"

Kadın, bir kaşık patates püresini dişsiz ağzına doğru götürürken duraksayârak gülümsedi. "Geri mi dönüyor?"

"Hayır, canım. Sadece bu hanıma Jane'den hoşlanıp hoşlanmadığını söylemeni istiyorum."

"Jane'e bayılıyorum. Ama uzun zamandır beni görmeye gelmedi."

"Jane gitti, hayatım."

"Ve bebek! Bebeğin ne kadar büyük olduğunu biliyorum. Ona geri dönmesini söyleyin."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Doris doğrulup Toby'ye baktı. "Ben tavsiyo diye buna derim."

Toby arabasına döndüğünde konsola öfkeyle bakarak oturdu. Neden kimse gerçeği göremiyordu? Jane'in eski hastaları ona tapıyordu. Eski işverenleri ona hayrandı. Harika bir kadın, adeta bir azizeydi.

Ve ben de şeytan oldum.

Kontağa uzandı ve tam anahtarı çevirecekken, aniden Orcutt adını nereden duyduğunu hatırladı.

Robbie Brace! O gece Brant Hill'de tıbbi kayıtları kontrol ederlerken, binalarının Orcutt Sağlık'a bağlı diğer huzurevlerinin kayıtları için depo olarak kullanıldığını söylemişti.

Arabadan inip binaya geri döndü.

Doris Macon hemşire masasında belgelerle uğraşıyordu. Başını kaldırıp Toby'yi tekrar karşısında görünce şaşırdı.

"Bir sorum daha var," dedi Toby. "Şu yemek salonundaki kadın. Bir bebekle ilgili bir şey söyledi. Jane'in çocuğu mu var?"

"Bir kızı var. Neden?"

"Bu konuda hiç..." Toby duraksadı. Düşünceleri aynı anda bir sürü farklı yöne dağılmıştı. Bebek o zamandan beri ölmüş müydü? Yoksa hiç olmamış mıydı? Ya da Jane sadece bir kızı olduğundan söz etmeyi mi unutmuştu?

Doris ona şaşkın bir yüzle baktı. "Affedersiniz ama bunun onu işe almanızla bir ilgisi var mı?"

Neden bir bebekten söz edilmedi? Toby aniden doğruldu. "Jane'in görünüşü nasıl?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Onunla kendiniz görüşmediniz mi? Onu kendiniz..."

"Görünüşü nasıl dedim?"

Toby'nin sert ses tonundan afallayan Doris, bir an ona şaşkınlıkla baktı. "O... şey... sıradan görünüşlüdür. Sıra dışı bir yanı yoktur."

"Boyu ne kadar? Saçları ne renk?"

Doris ayağa kalktı. "Personelimizin grup fotoğrafları var. Her yıl bir tane çektiririz. Size onu gösterebilirim." Toby'yi bir dizi çerçeveli fotoğrafın asılı olduğu bir koridordan geçirdi; her birinin çekildiği tarih işaretlenmişti. Seri 1981 'e kadar gidiyordu ki muhtemelen Wayside Huzurevi'nin açıldığı yıl. Doris iki yıl önce çekilmiş renkli bir fotoğrafın önünde durdu ve yüzleri taradı.

"İşte," dedi, beyaz üniformalı bir kadını işaret ederek. "Bu Jane."

Toby fotoğraftaki yüze baktı. Kadın grubun sol uç tarafında duruyordu ve şişman yüzüyle gülümsüyordu. Üniforması, muazzam şişmanlıktaki vücudunun üzerinde biçimsiz bir tente gibi duruyordu.

Toby başını iki yana salladı. "Bu o değil."

"Ah, emin olabilirsiniz," dedi Doris. "İsterseniz hastalarımıza da sorun. Bu Jane Nolan."

"Kızı Kuzey Yakası'ndan aldık," dedi devriye memuru. "Tanıklar bir adamın onu tokatlayarak bir arabaya çekmeye çalıştığını görmüş. Çığlık çığlığa bağırınca yardım etmişler.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Olay yerine ilk gelen polis memurları biziz. Kızı kesik bir dudak ve morarmış bir gözle kaldırımda otururken bulduk. Adının Molly Picker olduğunu söyledi."

"Onu döven adam kimmiş?" diye sordu Dvorak.

"Sanırım satıcısı. Bize söylemedi. Ve adam olay yerinden kaçmış."

"Kız şimdi nerede?"

"Arabada oturuyor. İçeri girmek istemedi. Kimseyle konuşmak istemiyor. İstediği tek şey sokaklara geri dönmek."

"Satıcısı onu tekrar hırpalayabilsin diye, öyle mi?"

"Zekâ açısından pek parlak olduğu söylenemez."

Dvorak, binanın kapısından Albany Caddesi'ne çıkarken iç çekti. Bu görüşmeyle ilgili pek iyimser değildi. Muhtemelen eğitimsiz, asık suratlı bir ergen, tıp geçmişi açısından iyi bir kaynak olamazdı. Kız tutuklu değildi ve istediği zaman çekip gidebilirdi ama muhtemelen bunu bilmiyordu. Elbette ki Dvorak'ın bu konuda onu aydınlatmaya niyeti yoktu; en azından bildiklerini öğrenene kadar. Tabii bir şeyler anlatacak kadar aklı varsa.

Devriye memuru, ortağının ön koltukta beklediği arabayı işaret etti. Arka koltukta dağınık kumral saçlı, kesik dudaklı bir kız oturuyordu. Dev gibi bir yağmurluğun altında büzülmüştü ve kucağındaki ucuz sahte deri çantasını sıkıca tutuyordu.

Polis memuru arka kapıyı açtı. "İner misiniz, hanımefendi? Bu bay Dr. Dvorak. Sizinle konuşmak istiyor."

"Doktora ihtiyacım yok benim."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Kendisi adli tıpta çalışıyor."

"Muayeneye de ihtiyacım yok."

Dvorak arabaya doğru eğilip kıza gülümsedi. "Selam, Molly. Konuşmak için içeri gireceğiz. Burası sence de soğuk değil mi?"

"Kapıyı kapatırsan soğuk olmaz."

"Gerekirse bütün gün bekleyebilirim. Şimdi de konuşabiliriz, gece yarısını da bekleyebiliriz. Karar senin." Dvorak kızı izleyerek durdu. Molly'nin bakışlardan sıkılmasını bekliyordu. Üç adam da-iki polis memuru ve Dvorak-onu izliyordu ama kimse konuşmuyordu.

Molly derin bir nefes aldı ve sonra öfkeyle üfledi. "İçeride tuvalet var mı?" diye sordu.

"Elbette."

"Gerçekten kötü durumdayım."

Dvorak kenara çekildi. "Sana yolu göstereyim."

Kız devasa yağmurluğu pelerin gibi arkasından sürükleyerek arabadan indi. Dvorak ancak doğrulduğu zaman görebildi kızın karnını; hamileydi. En azından altı aylık olmalıydı.

Kız onun nereye baktığını fark etti. "Evet, biri beni hamile bıraktı," diye tersledi. "Ne olmuş?"

"Sanırım içeri girsen iyi olur. Hamile hanımların oturması gerekir."

Molly ona, *Dalga geçiyorsun, değil mi?* der gibi baktı ve binaya girdi.

"Tatlı kız," diye homurdandı polis memuru. "Bekleme-

tarama ve düzenleme : blacksnow

mizi ister misiniz?"

"Siz gidebilirsiniz. Ben işim bitince onu bir taksiye bindiririm."

Dvorak kızı kapının iç tarafında beklerken buldu.

"Eee, tuvalet nerede?" diye sordu Molly.

"Üst katta, ofisimin yanında bir tane var."

"Haydi o zaman. İşemem gerek."

Asansöre bindiklerinde Molly hiç konuşmadı; yüzündeki ifadeye bakılırsa, bütün dikkatini idrar torbasına vermişti. Dvorak onu personel tuvaletlerinin kapısında bekledi. Kız hiç acele etmeden on dakika sonra sabun kokulan içinde dışarı çıktı. Yüzünü yıkamıştı ve şişmiş dudağı bembeyaz yüzünde iyiden iyiye morarmaya başlamıştı.

Dvorak onu ofise sokup kapıyı kapattı. "Otur, Molly."

"Bu iş uzun sürecek mi?"

"Bana yardımcı olmak isteyip istemediğine bağlı. Herhangi bir şey bilip bilmediğine." Dvorak yine koltuğu işaret etti.

Molly asık yüzle oturdu ve yağmurluğu koruyucu bir kalkan gibi üzerine çekti. Morarmış alt dudağı inatçı bir tavırla dışarı sarkmıştı.

Dvorak masasına yaslanarak ayakta durdu ve Molly'ye tepeden baktı. "İki gün önce bir acil durum araması yaptın. Santral memuru, ambulans isteyen sesini kayda aldı."

"Ambulans çağırmanın suç olduğunu bilmiyordum."

"Ekip olay yerine geldiğinde, kadını kan kaybından ölmüş halde buldular. Sen de dairede onun yanındaydın. Neler

tarama ve düzenleme : blacksnow

oldu, Molly?"

Molly bir şey söylemedi. Başını öne eğmişti ve saçları yüzünü örtüyordu.

"Yanlış bir şey yaptığını söylemiyorum. Sadece öğrenmek istiyorum."

Kız ona bakmadı. Kollarını kaldırıp göğsünde kavuşturdu ve koltukta sallanmaya başladı. "Benim hatam değildi," diye fısıldadı.

"Bunu biliyorum."

"Gitmek istiyorum. Gidebilir miyim?"

"Hayır, Molly. Önce konuşmamız gerek. Bana bakar mısın?"

Bakmadı. Dvorak'ın bakışlarına karşılık vermek bir yenilgi anlamına gelecekmiş gibi reddetti bunu.

"Neden konuşmak istemiyorsun?"

"Neden isteyeyim ki? Seni tanımıyorum bile."

"Benden korkmana gerek yok. Ben polis değilim. Sadece doktorum."

Sözleri istediğinin tersi bir etki yaratmıştı. Molly koltuğa daha da sindi ve ürperdi. Dvorak bu kızı anlayamıyordu. Kendisi için yabancı bir tür gibiydi. Aslında bütün ergenler öyleydi. Nasıl ilerlemesi gerektiğini bilemiyordu.

Masanın üzerindeki diyafon çaldı.

"Dr. Toby Harper burada," dedi sekreter.

"Şu anda müsait değilim."

"Gideceğini sanmıyorum. Sizi görmek için yukarı çıkmak konusunda ısrar ediyor."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Bak, şu anda onunla gerçekten konuşamam."

"Bekleteyim mi?"

Dvorak iç çekti. "Pekâlâ. Beklet. Ama uzun sürebilir."

Dvorak tekrar Molly'ye döndüğünde, öfkesi her zamankinden daha belirgindi. Alt katta bir kadın onunla konuşmak için ısrar ediyor, karşısında bir diğeri ise bunu reddediyordu.

"Molly," dedi, "arkadaşın Annie hakkında bilgiye ihtiyacım var. Şu ölen kız. Uyuşturucu kullanıyor muydu? Herhangi bir ilaç alıyor muydu?"

Kız yine ürperdi, top gibi büzüldü.

"Bu çok önemli. Kadın son derece deforme olmuş bir halde bir cenin doğurmuş. Neye maruz kaldığını bilmem gerek. Başka hamile kadınlar için hayati önem taşıyan bir bilgi olabilir. Molly?"

Kız titremeye başladı. Dvorak önce neler olduğunu anlayamadı. Kızın üşüdüğünü sandı. Sonra kız öne yuvarlandı ve başı yere çarptı. Bütün vücudu sarsılıyor, her yeri kasılıyordu.

Dvorak onun yanına çömeldi ve boynuna dolanmış olan yağmurluğu çözmeye çalıştı ama kol ve bacakları insanüstü bir güçle savruluyordu. Sonunda yakayı açmayı başardı. Kız hâlâ sarsılıyordu ve yüzü inanılmayacak kadar morarmış, gözleri arkaya gitmişti. *Ne yapacağım? Ben patologum, acil servis doktoru değilim...*

Hemen ayağa fırlayıp diyafonun düğmesine bastı. "Dr. Harper'a ihtiyacım var! Onu hemen yukarı gönder!"

"Ama ben sandım ki…"

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Tıbbi acil durum!"

Dikkatini Molly'ye çevirdi. Kızın kasılmaları kesilmişti ama yüzü hâlâ kıpkırmızıydı ve başını vurduğu yerde, alnında bir şişlik oluşuyordu.

Nefessiz kalmamalı. Onu yan çevir.

Bütün panik haline rağmen tıp fakültesi yıllarında aldığı dersler nihayet geri gelmeye başlamıştı. Kızın yanına çömeldi ve yüzü hafifçe aşağı bakacak şekilde çabucak yana çevirdi. Böylece kusarsa, midesindekiler ciğerlerinde toplanmayacaktı. Nabzını yokladı; hızlı ama güçlüydü. Hâlâ nefes alıyordu.

Pekâlâ. Pekâlâ. Bir hava yolumuz var. Solunum var. Nabız var. Unuttuğum ne?

Ofis kapısı aniden açıldı. Toby Harper odaya girerken, Dvorak başını kaldırıp ona baktı. Toby'nin bakışları kıza döndü ve hemen yanına çömeldi.

"Ne oldu?"

"Kriz geçirdi..."

"Tıbbi geçmişi? Epilepsi?"

"Bilmiyorum. Nabız var ve nefes alıyor."

Toby çürüğe baktı. "Başını ne zaman vurdu?"

"Kriz başladıktan sonra."

Toby kızın göğsünü ortaya çıkarmak için yağmurluğu açtı. Bir an sonra afalladı. "Bu kız hamile!"

"Evet. Kaç aylık olduğunu bilmiyorum."

"Onunla ilgili bir şey biliyor musun?"

"Polis kayıtları. Fahişe. Satıcısı bugün onu hırpalamış.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Bildiğim bu kadar."

"İlk yardım çantan var mı?" diye sordu Toby.

"Çekmecemde..."

"Getir."

Kız inleyerek başını oynattı.

Toby aletleri çıkarmak için çantayı karıştırırken, Dvorak kızın kolunu yağmurluktan kurtardı. Kız gözlerini açıp Dvorak'a baktı. Hemen onun elinden kurtularak doğrulmaya çalıştı.

"Her şey yolunda," dedi Dvorak. "Sakin ol..."

"Bırak onu," diye emretti Toby. "Nöbet sonrası şaşkın durumda. Onu korkutuyorsun."

Dvorak açması ölçüde zayıf kolu bırakıp geri çekildi.

"Pekâlâ, hayatım," dedi Toby. "Yüzüme bak. Tam buradayım."

Kız bakışlarını Toby'nin yüzüne çevirdi ve bir an bakakaldı. "Anne," dedi.

Toby yavaşça ve nazik bir sesle konuştu. "Seni incitmeyeceğim. Sadece gözlerine biraz ışık tutmak istiyorum. Anlaştık mı?" Kız ona bakmaya devam etti. Toby kızın gözbebeklerine bir fener tuttu. "Eşit ve tepki veriyor. Kollarını ve bacaklarını oynatabiliyor." Toby tansiyon aletine uzandı. Kayış kolunu sıkarken kız hafifçe inledi ama bakışlarını Toby'den ayırmıyordu ve rahatlamış gibi görünüyordu.

Tansiyon aletinin ibresi yavaşça yükselirken, Toby kaşlarını çattı. Hemen aleti bırakıp kayışı çözdü. "Hastaneye yatırılması gerek."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Boston City hemen caddenin karşı tarafında."

"Onu acil servislerine götürelim. Tansiyonu yüz otuza iki yüz on ve hamile. Sanırım bu krizi de açıklıyor."

"Durumu hayati mi?"

Toby başıyla onayladı ve çantayı kapadı. "Onu taşıyabilir misin?"

Dvorak eğilip kızı kollarına aldı. Hamileliğine rağmen, zayıf bir kızdı ve kâğıt kadar hafifti. Belki de Dvorak ağırlığı hissetmeyecek kadar adrenalin yüklenmişti. Toby öne geçerek Dvorak için kapıları açtı. Birlikte caddeye çıktılar.

Binaların arasından esen rüzgâr yüzlerine vuruyordu. Dvorak yürümeye çalışırken kız kollarında çırpınıyor, yağmurluk adımlarını engelliyor, saçları yüzüne çarpıyordu ama karşı kaldırıma ulaşmayı başardı ve acil servisin girişindeki rampayı tırmandı. Çift kapılar kayarak açıldı.

Hasta kabul penceresinin arkasındaki erkek hastabakıcı başını kaldırdığında Dvorak'ın kollarındaki kızı gördü. "Ne oldu?"

Toby pencereye yaklaşarak Molly Picker'ın küçük çantasından kimliğini çıkardı. "Hamile kız kriz geçirdi ve şu anda durumu ağır. Tansiyon yüz otuza iki yüz on."

Hastabakıcı hemen başıyla onayladı ve bir sedye istedi.

İğnenin acısı Molly'yi aniden uyandırıverdi. Kendisini kısıtlayıcı ellerden kurtarmak için çırpındı ama onu tutanlar çok fazlaydı ve hepsi canını yakıyor, hepsi onu hareketsiz

tarama ve düzenleme : blacksnow

tutmaya çalışıyordu. Bu korkunç yere nasıl geldiğini hatırlamıyordu; bu cezayı hak etmek için ne yaptığını da bilmiyordu. *Özür dilerim. Her ne yaptıysam, çok üzgünüm. Lütfen canımı yakmayın artık.*

"Lanet olsun, damarı patlattım! Bana bir on sekizlik daha verin..."

"Diğer kolu dene. Oradaki damar iyi görünüyor."

"Kızı tutmanız gerek. Çırpınıp duruyor."

"Kriz mi geçiriyor?"

"Hayır, bizimle savaşıyor..."

Eller yüzünü tutarken, bir ses emretti. "Kızım, kıpırdamamalısın! Sana serum takmamız gerek!"

Molly'nin panik dolu bakışları kendisine bakan yüze odaklandı. Mavi önlüklü bir adam. Boynunda bir stetoskop asılıydı ve öfkeli gözlerle bakıyordu.

"Hâlâ kendinde değil," dedi. "Şu serumu takın artık."

Bir çift el daha uzanıp kolunu yakaladı ve şilteye bastırdı. Molly kendini kurtarmaya çalıştıkça eller daha sıkı tutuyordu. Yine bir iğne saplandı ve Molly çığlık attı.

"Pekâlâ, girdi! Bağlayın. Haydi, haydi!"

"Ritim?"

"Şimdilik normal. Beş miligram hidralazin serumu istiyorum. Biraz da magnezyum sülfat. Şu kan örneğimde alın."

"Doktor, az önce bir göğüs ağrısı geldi."

"Neden beni rahat bırakmıyorlar ki?"

Bir iğne, bir acı daha. Molly sedyede kıvrandı. Bir şey devrilip yerde patladı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Lanet olsun, yerinde durmuyor bu!"

"Onu sakinleştiremez miyiz?"

"Hayır, zihinsel durumunu takip etmemiz gerek. Onunla konuş."

"Denedim."

"Kızı buraya getiren kadını getirin. Belki o sakinleştirebilir."

Molly yine kıvrandı. Her yeni ses patlamasında yüzünü buruşturuyor, başı zonkluyordu. Bir sürü ses, açılıp kapanan metal dolapların tangırtısı.

Gidin başımdan! Gidin!

O anda bir ses kendisine seslendi ve nazikçe saçlarına dokunan bir el hissetti.

"Molly, benim, Dr. Harper. Her şey yolunda. Güvendesin."

Molly kadının yüzüne baktı. O yüzü tanımıştı ama daha önce nerede gördüğünü hatırlayamıyordu. Sadece acıyla bağlantısı olmayan bir yüz olduğunu biliyordu. O sakin gözler güvenlik yansıtıyordu.

"Kıpırdamadan yatman gerek, Molly. Canının yandığını, bütün bu iğnelerin acıttığını biliyorum ama sadece sana yardım etmeye çalışıyorlar."

"Özür dilerim," diye fısıldadı Molly.

"Ne için?"

"Yaptığım kötü şey her neyse. Hatırlamıyorum."

Kadın gülümsedi. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Şimdi sana küçük bir iğne batıracaklar, tamam mı?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

Molly gözlerini kapattı, iğne koluna girerken iniltisini bastırmaya çalıştı.

"İşte, uslu kız. Hepsi geçti. Artık iğne yok."

"Söz mü?"

Kadın duraksadı. "Buna söz verememem. Ama artık kimse sana önceden söylemeden iğne yapmayacak, tamam mı? Bunu onlara tembihleyeceğim."

Molly kadının eline uzandı. "Gitme..."

"Merak etme. Buradaki insanlar sana iyi bakacak. Güvendesin."

"Ama onları tanımıyorum." Molly kadına baktı ve kadın sonunda başıyla onayladı.

"Elimden geldiğince kalırım."

Şimdi başka biri konuşuyordu; kadın dinlemek için döndü ve tekrar Molly'ye baktı.

"Sağlık durumunu bilmemiz gerek. Bir doktorun var mı?"

"Hayır."

"İlaç kullanıyor musun?"

"Hayır. Yani, evet. Çantamda."

Molly kadının deri çantayı açtığını ve bir şişenin içindeki tabletlerin tıkırtısını duydu. "Bunlar mı, Molly?"

"Evet. Midem rahatsızlandığında bir tane alıyorum."

"Bu şişenin üzerinde ecza bilgileri yok. Nereden aldın?"

"Romy. Bir arkadaşım. Bana ilacı o verdi."

"Peki, herhangi bir şeye alerjin var mı?"

"Çilek." Molly iç çekti. "Ve çileği çok severim."

Başka bir ses araya girdi. "Dr. Harper, ultrason teknis-

tarama ve düzenleme : blacksnow

yeni geldi."

Molly bir makinenin odaya sokulduğunu duydu ve bakışları yana döndü. "Ne yapacaklar? Yine bir şey mi batıracaklar?"

"Canın yanmayacak. Bu sadece bir ultrason testi, Molly. Bebeğini kontrol edecekler. Görmek için ses dalgaları kullanacaklar."

"Test istemiyorum. Beni rahat bırakamazlar mı?"

"Üzgünüm ama bunun yapılması gerek. Bebeğin iyi olup olmadığını anlamak zorundayız. Ne kadar büyüdüğünü ve iyi gelişip gelişmediğini. Bugün Dr. Dvorak'ın ofisinde kriz geçirdin. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Nöbet gibi mi?"

"Evet. Nöbet gibi. Bayılmıştın ve bütün vücudun titriyordu. Bu çok tehlikelidir. Tansiyonunu kontrol altında tutabilmeleri için hastanede kalman gerek. Bebeği kurtarmanın bir yolu olup olmadığını anlamak zorundayız."

"Ona bir şey mi oldu?"

"Kriz geçirmenin ve tansiyonunun yüksek olmasının nedeni hamileliğin."

"Başka test istemiyorum. Onlara gitmek istediğimi..."

"Dinle beni, Molly." Dr. Harper'ın sesi sakin ama kararlıydı. "Durumun ölümcül olabilir."

Molly sessizleşti. Kadının yüzüne baktığında gözlerindeki gerçeği gördü.

Dr. Harper teknisyene dönerek başıyla onayladı. "Devam edip sonogramı yapın. Ben dışarıda bekliyorum."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Hayır," dedi Molly. "Yanımda kal." Sessiz bir yalvarışla elini uzattı.

Toby bir an tereddüt ettikten sonra Molly'nin elini tuttu ve sedyenin yanındaki tabureye oturdu.

Teknisyen, Molly'nin bacaklarına ve kalçasına bir örtü örttükten sonra hastane önlüğünü kaldırarak şişkin karnını açığa çıkardı. "Başta biraz soğuk olur," dedi, bir jel topağını Molly'nin tenine sürerken. "Bu madde, ses dalgalarını okumayı kolaylaştırıyor."

"Acıtmayacak mı? Acıtmayacağına söz veriyor musunuz?"

"Hiç acıtmayacak." Teknisyen, eline tam uyan karemsi bir alet çıkardı. "Bu şeyin kenarını karnına sürteceğim, tamam mı? Ve görüntüleri buradaki ekrandan izleyebileceksin."

"Bebeğimi görebilir misiniz?"

"Evet. Kendin de izle." Adam aleti jele batırdı ve Molly'nin karnına bastırdı.

"Gıdıklıyor," dedi Molly.

"Ama acıtmıyor, değil mi? Acıtmadığını itiraf et."

"Hayır, acıtmıyor."

"O zaman şimdi rahatla ve izle, tamam mı?" Adam aleti yavaşça Molly'nin karnının üzerinde dolaştırırken, bakışlarını monitöre odaklamıştı. Molly de ekrana bakıyor, gölgelerin titreşerek geçişini izliyordu. Bebek neredeydi? Fotoğraf gibi gerçek bir resim görmeyi beklemişti ama burada sadece gri lekeler vardı.

"Nerede bu?" diye sordu Molly.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Teknisyen cevap vermedi. Molly kafasını ona çevirince adamın donmuş bir yüz ifadesiyle monitöre bakmakta olduğunu gördü.

"Onu görüyor musunuz?" diye sordu Molly.

Teknisyen boğazını temizledi. "Testi bitirmeme izin ver."

"Erkek mi, kız mı, söyleyebilir misiniz?"

"Hayır, hayır, söyleyemem..." Adam bakışlarını ekrandaki görüntülerden ayırmadan aleti önce bir yöne, sonra diğer yöne kaydırdı.

Gri lekelerden başka bir şey yok, diye düşündü Molly. Daha küçük lekelerin çevrelediği büyük bir leke. Dr. Harper'a baktı. "Sen görebiliyor musun?"

Sorusu sessizlikle cevaplandı. Dr. Harper bir teknisyene, bir ekrana bakıyordu. İkisi de Molly'ye bakmıyordu. İkisi de tek kelime etmiyordu.

"Neden benimle konuşmuyorsunuz? Sorun ne?" diye fısıldadı Molly.

"Sadece kıpırdamadan bekle, hayatım."

"Bir sorun var, değil mi?"

Dr. Harper onun elini sıktı. "Kıpırdama."

Teknisyen sonunda doğrulup kalktı ve Molly'nin karnındaki jeli sildi. "Filmi doktorlarımızdan birine göstereceğim. Sen biraz dinlen."

"Ama o da doktor," dedi Molly, Dr. Harper'a bakarak.

"Ben bunu okumak için eğitim almadım. Bir uzman gerekiyor."

"Peki, ne gördün? Bir sorun mu var?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

Dr. Harper ve teknisyen birbirlerine baktılar.

"Bilmiyorum," dedi teknisyen.

tarama ve düzenleme : blacksnow

18

"Şu kareyi dondur," dedi Dr. Sibley. Gözlüğünü çıkarıp dikkatini sonogram görüntüsüne odaklayarak monitöre baktı. Bir an için odada sessizlik hâkimdi. Sonra Sibley mırıldandı. "Bu da ne böyle..."

"Ne görüyorsunuz?" diye sordu Toby.

"Bilmiyorum. Neye baktığımı gerçekten bilmiyorum." Sibley, ultrason teknisyenine döndü. "Sözünü ettiğin şey şuradaki gölge mi?"

"Evet, efendim. Şuradaki kütle. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Cenin dokusu mu?" diye sordu Toby.

"Bilemiyorum." Sibley, teknisyene dönerek başıyla onayladı. "Pekâlâ, devam et. Geri kalanını görelim."

Gölgeler monitörden geçerken, Sibley öne eğilerek yaklaştı. "Şurada doku yoğunluğu değişiyor; hem somut hem de

tarama ve düzenleme : blacksnow

sistik."

"Kafaya benziyor," dedi Toby.

"Evet, belli belirsiz bir kafatası biçimi. Ve şu kalsifikasyonu görebiliyor musunuz?"

"Bir diş mi?"

"Öyle olduğunu düşünüyorum." Görüntü yeni bir alana kayarken Sibley duraksadı. "Göğüs kafesi nerede?" diye mırıldandı. "Göğüs kafesini göremiyorum."

"Ama dişleri mi var?"

"Tek bir diş." Sibley monitördeki görüntülere bakarken oturduğu yerde donup kalmıştı. "Kol ve bacaklar," dedi. "Biri şurada, diğeri de şurada. Somut uzantılar. Ama göğüs kafesi yok..." Yavaşça arkasına yaslanıp gözlüğünü tekrar taktı. "Bu bir cenin değil. Bir tümör."

"Emin misiniz?" diye sordu Toby.

"Bir doku topu. İlkel hücreler çıldırmış, diş oluşturmuş, belki saç. Kalbi veya ciğerleri yok."

"Ama bir plasenta var."

"Evet. Hastanın vücudu hamile olduğunu sanıyor ve o tümörün gelişmesine yardımcı olmak için besliyor. Sanırım bu bir teratoma. Bu tümörler her türde tuhaf yapılar üretebilir; dişlerden hormon salgılayan bezlere kadar."

"O halde bir doğum kusuru falan değil."

"Hayır. Düzensiz bir doku. Bir et yığını. En çabuk şekilde hastanın içinden alınması..." Sibley aniden irilip bakışlarını ekrana çevirdi. "Şunu tekrar göster! Çabuk!" dedi teknisyene.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Ne gördünüz?"

"Çabuk!"

Monitör bir an karardı ve sonra tekrar aydınlanarak görüntüleri tekrarladı.

"Bu imkânsız!" dedi Sibley.

"Ne?"

"Kıpırdamış!" Sibley, teknisyene baktı. "Sen karnı hareket ettirdin mi?"

"Hayır."

"Şuna bakın. Uzantı... nasıl pozisyon değiştirdiğini görüyor musunuz?"

"Ben karna dokunmadım."

"O halde hasta kıpırdamış olmalı. Bir tümör kendi başına hareket edemez."

"Bu bir tümör değil," dedi Dvorak.

Herkes dönüp ona baktı. O kadar sessizdi ki Toby onun odaya girdiğini ve şimdi arkasında durduğunu fark etmemişti. Dvorak yavaşça monitöre yaklaşırken bakışları ekrana odaklanmıştı. "Kıpırdıyor. Kollan var. Bir gözü var. Dişleri var. Belki düşünebiliyor bile..."

Sibley güldü. "Bu çok komik. Bunu nereden bilebilirsiniz ki?"

"Çünkü böyle bir şeyi daha öncede gördüm gördüm." Dvorak dönüp diğerlerine baktı. "Bir telefon açmam gerek."

Molly'nin odasındaki karanlıkta, Toby serum makinesinin kırmızı ışığının yanıp söndüğünü ve hastanın damarlarına ilaç damladığını sessizce doğruladığını görebiliyordu.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Toby kapıyı kapatıp yatağın yanındaki bir koltuğa çöktü. Orada oturdu ve kızın nefes seslerini dinledi. Serum makinesinin kırmızı ışığı hipnotik bir ritimle yanıp sönmeye devam ediyordu. Toby kol ve bacaklarını gevşetirken, bütün gün ilk kez zihninin sürüklenmesine izin verdi. Annesinin durumunu kontrol etmek için Springer Hastanesi'ni az önce aramıştı ve hiçbir değişiklik olmadığı söylenmişti. *Şu anda, başka bir yatakta, başka bir hastanede,* diye düşündü, *annem uyurken tıpkı bu kızınki gibi başında bir serum makinesinin kırmızı ışığı karanlıkta yanıp sönüyor.*

Toby saatine baktı ve Dvorak'ın ne zaman geri döneceğini merak etti. Bu gece erken saatte ona Jane Nolan'dan söz etmek istemişti ve kendisini dinlemek istemediğini açıkça görünce öfkelenmişti. Onun da kafasında Molly'nin kriziyle ilgili bir sürü sorun vardı. Çağrı cihazı sinyal vermiş, sonra hastane lobisinde biriyle görüşmek için gitmişti.

Toby arkasına yaslandı ve kısa bir şekerleme yapmayı düşündü ama o anda Molly'nin sesini duydu: "Üşüyorum."

Toby doğrulup oturdu. "Uyanık olduğunu fark etmemiştim."

"Sadece yatıyordum ve düşünüyordum..."

"Sana bir battaniye getireyim. Işığı yakabilir miyim?"

"Olur."

Toby yatağın başucundaki lambayı yakıp kız yüzünü buruşturdu. Alnındaki çürük, solgun yüzünde simsiyah görünüyordu. Saçları yastığın üzerine yayılmıştı.

Toby dolap rafında fazladan bir battaniye buldu. Açtı ve

tarama ve düzenleme : blacksnow

kızın yatağının üzerine serdi. Sonra lambayı kapatıp el yordamıyla koltuğa geri döndü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Molly.

Karanlığın içinde, hiç konuşmadan, ikisi için de rahatlatıcı ve sakinleştirici gelen sessizliği paylaştılar.

"Bebeğim normal değil," dedi Molly. "Değil mi?"

Toby tereddüt etti. En nazik cevabın, gerçek olacağına karar verdi. "Hayır, Molly," dedi. "Normal değil."

"Neye benziyor?"

"Söylemesi zor. Sonogram normal bir resme benzemez. Yorumlaması kolay değil."

Molly bunu sessizce düşündü. Toby kendini daha fazla soruya hazırlarken, ne kadar açık olması gerektiğini merak etti. Bebeğin insan bile değil. Kalbi yok, ciğerleri yok, göğüs kafesi yok. Korkunç bir et ve diş yığınından ibaret.

Neyse ki kız daha da fazla soru sormadı. Belki de bütün gerçeği duymaktan, karnında büyüyen dehşeti düşünmekten o da korkuyordu.

Toby kıza doğru eğildi. "Molly, Dr. Dvorak ile konuştum. Anormal bir bebek doğuran başka bir kadın-tanıdığın biri-daha olduğunu söyledi."

"Annie."

"Adı bu muydu?"

"Evet." Molly iç çekti. Karanlığın kızın yüzünü gizlemesine rağmen, Toby iç çekişindeki yorgunluğu, fiziksel olmanın ötesine geçen bitkinliği hissedebiliyordu.

Toby'nin bakışları kızın yüzünde oluşan gölgeye odak-

tarama ve düzenleme : blacksnow

landı. Gözleri karanlığa iyice alıştığı için kızın gözlerindeki parıltıyı seçebiliyordu. "Dr. Dvorak, senin ve Annie'nin aynı toksine maruz kalmış olabileceğinizden şüpheleniyor. İkinizin de bebeklerinizin anormal olmasına yol açan bir şey. Bu mümkün mü?"

"Toksin... derken?"

"Bir uyuşturucu veya zehir. Sen ve Annie bir şey kullanıyor muydunuz? Hap? Enjeksiyon?"

"Sadece sana söylediğim haplar; Romy'nin verdikleri."

"Şu Romy... O uyuşturucu kullanıyor muydu? Sana başka bir şey verdi mi? Yasadışı bir şey?"

"Hayır. Ben öyle şeylerle uğraşmam. Annie'nin de uğraştığını görmedim."

"Onu ne kadar iyi tanıyordun?"

"Pek iyi değil. Sadece birkaç hafta yanında kalmama izin vermişti."

"Sadece birkaç hafta mı birlikteydiniz?"

"Yatacak yere ihtiyacım vardı."

Toby iç çekti. "O halde bütün bunlar bir anlam oluşturmuyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bebeklerinizin anormalliğine yol açan şey her neyse, hamileliğin çok başlarında oluşmuş. İlk üç ayda."

"Arrnie'yi o zaman tanımıyordum."

"Hamile olduğunu ne zaman öğrendin?"

Kız bunu düşündü. O sessizlikte kapının önünden geçen ilaç arabasının tıkırtısını ve hemşirelerin mırıltılarını duydu-

tarama ve düzenleme : blacksnow

lar.

"Yazın. Hastalanmıştım."

"Doktora gittin mi?"

Kız duraksadı. Toby beyaz battaniyenin ürperti gibi titrediğini fark etti. "Hayır."

"Ama hamile olduğunu biliyor muydun?"

"Tahmin ediyordum. Yani, bir süre sonra anlamak zor olmadı. Romy bunu halledeceğini söyledi."

"Halletmekle ne demek istiyorsun?"

"Kurtulmak yani. Sonra bir bebeği kucağımda tutmanın ne kadar güzel olacağını düşündüm. Onunla oynamak. Bana anne demesi..." Kızın kolları battaniyenin altında kıpırdayarak karnını okşarken, çarşaflar hışırdadı. *Doğmamış bebeği.*

"Molly, babası kim?"

Kız yine iç çekti. "Bilmiyorum."

"Arkadaşın Romy olabilir mi?"

"O benim arkadaşım değil. Pezevengim."

Toby bir şey söylemedi.

"Benimle ilgili konuyu biliyorsun, değil mi? Ne iş yaptığımı?" Molly yatakta kıvrılıp Toby'ye sırtını döndü. Sesi şimdi çok uzaktan geliyormuş gibi zayıftı. "Alışıyorsun. Üzerinde fazla düşünmemeyi öğreniyorsun. Düşünemezsin. Zihnin uyuşuyor. Başka yerlere sürükleniyor. Bacaklarının arasında olanlar aslında sana olmuyor..." Alaycı bir tavırla güldü. "Ne ilginç bir hayat."

"Sağlıksız bir hayat."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Evet. Her neyse."

"Kaç yaşındasın?"

"On altı."

"Güney'den geldin, değil mi?"

"Evet."

"Boston'a kadar nasıl geldin?"

Uzun bir iç çekiş. "Beni Romy getirdi. Beaufort'ta arkadaşlarıyla kalıyordu. Ondan hoşlandım. O koyu renk gözleri. O kadar koyu renk gözleri olan beyaz bir çocuğu daha önce hiç görmemiştim. Bana çok nazik davrandı...." Boğazını temizledi ve yüzünü silmek için ellerini kaldırırken, Toby çarşafların hışırtısını duydu. Gümüşi serum şişesi yatağın üzerinde asılı olduğu yerde sallandı.

"Anladığım kadarıyla seni Boston'a getirdikten sonra o kadar nazik davranmadı."

"Hayır. Davranmadı."

"Neden eve dönmedin, Molly? Her zaman dönebilirdin."

Cevap gelmedi. Toby ancak yatağın sarsıldığını fark edince kızın hıçkırıklara boğulduğunu anladı. Molly hiç ses çıkarmıyordu; sanki acısını bir kavanoza kapatmış, ağlayışını kendisinden başka kimse duymuyormuş gibiydi.

"Eve dönmene yardım edebilirim. İhtiyacın olan tek şey paraysa..."

"Yapamam." Cevap fısıltı gibi çıkmıştı. Kız battaniyenin altında top gibi büzüldü. Toby, Molly'nin nihayet kavanozdan kaçtığını nefes sesinden anladı. "Yapamam. Yapa-

tarama ve düzenleme : blacksnow

mam…"

"Molly."

"Beni istemiyorlar."

Toby ona dokunmak için uzandığında battaniyenin altından kızın acısını neredeyse hissetti.

Kapı vurulup açıldı.

"Seninle konuşabilir miyiz, Toby?" diye sordu Dvorak.

"Hemen mi?"

"Sanırım dışarıda konuşursak daha iyi olur." Dvorak tereddüt etti ve Molly'nin yatağına baktı. "Sonogramla ilgili."

Toby kıza dönerek mırıldandı. "Birazdan dönerim." Sonra Dvorak'ın peşinden koridora çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

"Sana bir şey anlattı mı?" diye sordu Dvorak.

"Bu konuya ışık tutacak hiçbir şey anlatmadı."

"Ben onunla daha sonra konuşmaya çalışırım."

"Bir şey öğrenebileceğini sanmıyorum. Erkeklere güvenmiyor ve nedeni de gayet açık. Her neyse, cenin anormalliklerine yol açabilecek bir sürü şey var. Kızın hiçbir fikri yok."

"Bu bir cenin anormalliğinden çok daha fazlası."

"Nereden biliyorsun?"

Dvorak, koridorun ucundaki küçük bir toplantı salonunu işaret etti. "Biriyle tanışmanı istiyorum. Bu hanım konuyu sana benden daha iyi açıklayabilir."

Hanım demişti ama Toby salona girdiğinde video mo-

tarama ve düzenleme : blacksnow

nitörünün karşısında oturan kişi, arkadan bakıldığında daha çok erkeğe benziyordu; kısa kesilmiş beyaz saçları ve ten rengi Oxford gömleğinin altında geniş omuzlan vardı. Karemsi başının üzerinden sigara dumanı yükseliyordu. Monitörde Molly Picker'ın rahminin sonogram görüntüleri vardı.

"Sigarayı bıraktığını sanıyordum," dedi Dvorak.

Olduğu yerde dönünce Toby onun gerçekten kadın olduğunu gördü. Altmışlarının başlarındaydı. Mavi gözleri dik dik bakıyordu ve yüzünde makyajdan eser yoktu. Sigara, dudaklarının arasında rahat bir zarafetle tuttuğu fildişi bir ağızlığa takılıydı.

"Bu benim tek yardımcım, Daniel," dedi kadın. "Vazgeçmeye hiç niyetim yok."

"Sanırım viski sayılmıyor."

"Viski yardımcı değildir. Bir içkidir." Kadın, Toby'ye döndü ve bir kaşını kaldırarak baktı.

"Bu hanım, Dr. Toby Harper," dedi Dvorak. "Ve bu hanım da Dr. Alexandra Marx. Dr. Marx, Boston Üniversitesi'nde gelişim genetiği uzmanı. Tıp fakültesindeki profesörlerimden biridir."

"O çok uzun zaman önceydi," dedi Dr. Marx. Elini tokalaşmak için Toby'ye uzattı; bu başka bir kadından beklenmeyecek bir hareketti ama Alex Marx'tan gelince son derece doğal görünüyordu. "Sonogramı tekrar izliyordum. Bu kız hakkında neler biliyoruz?"

"Az önce konuştum," dedi Toby. "On altı yaşında. Bir fahişe. Babanın kim olduğunu bilmiyor. Ve toksinlere maruz

tarama ve düzenleme : blacksnow

kaldığını inkâr ediyor. Aldığı tek ilaç, şu şişedekilermiş."

"Hastane eczacısıyla konuştum," dedi Dvorak. "Tabletlere basılmış kodu tanımladı. Proklorperazin." Dr. Marx'a baktı. "Genellikle mide bulantısına karşı verilir. Cenin anormalliğine yol açtığı görülmemiş. Dolayısıyla suçu bu tabletlere yükleyemeyiz."

"Bu satıcı reçeteli bir ilacı nasıl alabilmiş?" diye sordu Toby.

"Bugünlerde sokaklarda her şeyi almak mümkün. Belki de kullandığı diğer ilaçlardan söz etmiyordur."

"Hayır, ben ona inanıyorum."

"Hamileliği ne kadar ilerlemiş?"

"Hatırladığı kadarıyla, beş-altı ay."

"O halde ikinci üç aylık döneminde olan bir cenine bakıyoruz." Dr. Marx monitöre döndü. "Kesinlikle bir plasenta var. Şu da amniyotik sıvı. Ve şurada gördüğüm şeyin de göbek bağı olduğunu düşünüyorum." Dr. Marx öne eğilip monitördeki görüntüyü inceledi. "Sanırım sen haklısın, Daniel. Bu bir tümör değil."

"Yani bir cenin anormalliği mi?" diye sordu Toby.

"Hayır."

"Başka ne olabilir ki?"

"Arada bir şey."

"Bir tümör ve bir cenin karışımı mı? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Dr. Marx sigarasından bir nefes çekip dumanını üfledi. "Yeni dünyaya hoş geldin."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Elinizdeki tek şey bir sonogram. Bir sürü gri leke. Dr. Sibley, radyolog, bunun bir tümör olduğunu düşünüyor."

"Dr. Sibley daha önce böyle bir şey görmedi."

"Siz gördünüz mü?"

"Daniel'a sor."

Toby, Dvorak'a döndü. "Ne demek bu?"

"Doğum yaparken ölen kadın-Annie Parini-cenini genetik analiz için Dr. Marx'a gönderdim."

"Ben sadece ilk incelemeyi yapabildim," dedi Dr. Marx. "Doku kesitlerini ve lekelemeleri yaptık. DNA analizlerinin tamamlanması aylar sürecek. Ama… Şey'in histolojisiyle ilgili, birkaç teorim var." Dr. Marx, koltuğunu Toby'ye doğru çevirdi. "Oturun, Dr. Harper. Sirke sineklerinden söz edelim."

Konu nereye gidiyor böyle? diye düşündü Toby, toplantı masasının yanındaki bir sandalyeye yerleşirken. Dvorak da oturdu. Masanın başında oturan Dr. Marx, onlara iki sorunlu öğrencisiyle konuşan bir profesör gibi sert bir tavırla baktı. "Basel Üniversitesi'nde Drosophila melanogaster kullanarak yapılan deneyleri hiç duydunuz mu? Sıradan sirke sineklerinden söz ediyorum?"

"Hangi araştırmadan söz ediyorsunuz?" diye sordu Toby.

"Ektopik gözlerle ilgili. Bilimciler, bir sirke sineğinin gözünü oluşturmak için gereken iki bin beş yüz geni harekete geçiren ana geni tanımladılar. Bu gene 'gözsüz' deniyor, çünkü bu gen olmadığında sinek, gözleri olmadan doğuyor. İsviçreli bilimciler, sinek embriyosunun çeşitli yerlerinde 'göz-

tarama ve düzenleme : blacksnow

süz' geni harekete geçirmeyi başardılar. İnanılmaz sonuçlar elde edildi. Gözler tuhaf yerlerde çıktı kanatlarda, dizlerde, antenlerde. Tek bir sinekte on dört göz oluştu! Ve bu sadece tek bir genin harekete geçirilmesiyle sağlandı." Dr. Marx sigarasını söndürmek için duraksadı. Fildişi ağızlığa yeni bir sigara geçirdi.

"Bu durumla sirke sineği araştırmasının herhangi bir bağlantısını göremiyorum," dedi Toby.

"Konuya geliyorum," dedi Dr. Marx, sigarasını yakarken. Bir nefes çekip memnun bir şekilde arkasına yaslandı. "Şimdi başka bir türe geçelim; farelere."

"Hâlâ bir bağlantı göremiyorum."

"Burada çok temel bir seviyeden başlamaya çalışıyorum. Sen ve Daniel gelişim biyologu değilsiniz. Muhtemelen tıp fakültesinden ayrıldığınızdan beri gerçekleşen ilerlemelerden haberiniz de yok."

"Şey, bu doğru," diye itiraf etti Toby. "Klinik tıbba yetişmek bile yeterince zor."

"O halde ben size biraz bilgi vereyim. Kısaca tabii." Dr. Marx sigarasının külünü silkeledi. "Farelerden söz ediyordum. Özellikle de farelerin hipofiz bezinden. Şimdi, hipofiz bezi yeni doğan bir fare yavrusunun gelişimi için çok önemlidir. Buna 'ana bez' denmesinin bir nedeni var. Gelişimden üremeye ve beden sıcaklığına kadar gereken her şeyi yöneten hormonları o üretir. Amacını bilmediğimiz hormonları bile salgılar. Henüz tanımlanmamış hormonları. Hipofiz bezi olmadan doğan fareler, yirmi dört saat içinde ölür; işte bu bez

tarama ve düzenleme : blacksnow

böylesine önemlidir.

"Ve işte araştırma burada devreye giriyor. hipofizin embriyonik gelişimini inceliyorlar. Bezi oluşturan bütün farklı hücrelerin, tek bir primordiumdan, yani tek bir organ taslağından çıktığını biliyorlar. Bunlara öncü hücreler deniyor. Ama hipofiz bezini oluşturacak o öncü hücreleri ne başlatıyor?" İki öğrencisine baktı.

"Bir gen mi?" diye fikir yürüttü Toby.

"Doğal olarak. Hepsi DNA'ya dayanıyor. Yaşamın yapı taşı."

"Hangi gen?" diye sordu Dvorak.

"Farelerde bu Lhx3. Bir LIM homoboks geni."

Dvorak güldü. "Bu son derece açık."

"Tamamen anlamanı beklemiyorum, Daniel. Sadece buradaki kavramı algılamanı istiyorum. Yani belli şekillerde öncü hücreleri geliştiren ana genler olduğunu. Gözün oluşumu için gereken bir ana gen, kolu oluşturmak için gereken bir ana gen, hipofiz bezini oluşturmak için gereken bir ana gen."

"Pekâlâ," dedi Dvorak. "Sanırım bu kadarını anladım. Sayılır."

Dr. Marx gülümsedi. "O halde sıradaki kavram sizin için kolay olmalı. Bu iki araştırmanın parçalarını birleştirmenizi ve ne anlama gelebileceğini düşünmenizi istiyorum. Bir hipofiz bezinin oluşumunu başlatan bir ana gen. Ve on dört gözle doğan bir sirkesineği." Önce Toby'ye, sonra Dvorak'a baktı. "Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Hayır," dedi Toby.

"Hayır," dedi Dvorak, neredeyse aynı anda.

Dr. Marx iç çekti. "Pekâlâ. Size bu doku kesitinde bulduğum şeyi söyleyeyim. Daniel'ın bana gönderdiği örneği parçalara ayırdım; onun kusurlu doğmuş bir cenin olduğunu sandığı şeyi. Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim ve binlerce doğum kusurunu incelediğimi söyleyebilirim. Şimdi, insan genomu yüz bin farklı genden oluşur. Bu şey, normal genomun sadece bir bölümünü içeriyor ve ortada olan şey de büyük ölçüde bozulmuş. Bütün genoma korkunç bir şey olmuş. Sonuç? Sanki bir cenini alıp parçalamış ve sonra düzensiz bir şekilde yeniden birleştirmeye çalışmışsınız gibi görünüyor. Kollar, dişler, beyin, hepsi rastgele birleştirilmiş."

Toby'nin midesi bulandı. Dvorak'a baktığında onun da yüzünün sararmış olduğunu gördü. Dr. Marx'ın oluşturduğu resim ikisini de tiksindirmişti.

"Hayatta kalamaz, değil mi?" dedi Toby.

"Elbette kalamaz. Hücreleri sadece plasenta tarafından canlı tutulmuş. Besin kaynağı olarak anneyi kullanıyor. Diğer bir deyişle, bir parazit. Ama sonuçta bütün ceninler parazittir."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim," dedi Toby.

"Öyleler. Anneye tutunurlar. Annenin ciğerleri kana oksijen verir, yedikleri glikoz ve protein sağlar. Bu parazit-bu şey-ancak rahimde kaldığı, annenin kan dolaşımına bağlı olduğu sürece yaşayabilir. Dışarı çıktığı andan itibaren, hücreleri ölmeye başlar." Dr. Marx bir an durup bakışlarını tava-

tarama ve düzenleme : blacksnow

na yükselen sigara dumanına kaldırdı. "Hiçbir şekilde bağımsız bir organizma değil."

"Eğer cenin değilse, bu şey nedir?" diye sordu Toby.

"Emin değilim. Dokunun çeşitli kesitlerini hazırladık. Slaytları kendim lekeleyip inceledim; bölümümden bir patologla birlikte. İkimiz tartıştık. Organize hücre yığınları halinde bir doku tekrar tekrar görünüyordu. Ah, başka dokular da vardı; kas ve kıkırdak, örneğin. Hatta bir göz. Ama onlar rastgele dağılmış gibi görünüyordu. Organize olan şey tekrarlanan hücre yığınlarıydı. Henüz tanımlayamadığımız bir bez dokusu. Hepsi gebeliğin orta aşamalarında görünen, birbirinin tıpatıp aynı yığınlar." Dr. Marx duraksadı. "Bu şey, kısacası, bir doku fabrikasına benziyor."

Dvorak başını iki yana salladı. "Özür dilerim ama bu bana hiç mantıklı gelmedi."

"Neden? Daha önce bir laboratuvarda yapıldı. Sirke sineklerinde gözler oluşturabiliyoruz! Bir hipofiz ana genini açıp kapatabiliyoruz! Bu bir laboratuvarda olabiliyorsa, doğada da olabilir. Her nasıl olduysa, bu kızın içinde, aynı geni kopyalayan embriyo hücreleri türemiş. Dolayısıyla bacakları ve gövdesi yok ama bunun yerine belli hücre yığınları gelişiyor."

"Bu anormalliğin nedeni ne olabilir?" diye sordu Toby.

"Laboratuvar dışında mı? Yıkıcı bir şey. Daha önce görmediğimiz bir teratojen madde."

"Ama Molly herhangi bir şey kullandığını hatırlamıyor. Ona defalarca sordum..." Toby duraksadı ve bakışları kapıya

tarama ve düzenleme : blacksnow

döndü.

Biri çığlık atıyordu.

"Bu Molly!" dedi Toby ve hemen ayağa fırladı. Kapıdan çıkarken ve koridorda hızla koşarken, Dvorak hemen arkasmdaydı. Molly'nin odasına girdiklerinde, bir hemşire yatağın yanındaydı ve kızı sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Toby.

"Birinin odasına girdiğini söylüyor," dedi hemşire.

"Yatağımın yanında duruyordu!" dedi Molly. "Burada olduğumu biliyordu. Beni takip etmiş..."

"Kim?"

"Romy."

"Işıklar kapalıydı," dedi hemşire, sakince. "Rüya görmüş olabilirsin."

"Benimle konuştu!"

"Ben kimseyi görmedim," dedi hemşire. "Ve masam hemen köşede."

Koridorda çarpan bir kapının sesi yankılandı.

Dr. Marx başını odadan dışarı uzattı. "Az önce merdivene doğru koşan bir adam gördüm."

"Güvenliği ara," dedi Dvorak, hemşireye. "Alt katları kontrol etsinler."

Dvorak koridora fırladığında, Toby hemen arkasındaydı. "Dan, nereye gidiyorsun?"

Dvorak merdiven kapısından içeri daldı.

"Bırak bunu güvenlik halletsin!" Toby de merdivende onun peşindeydi.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Aşağıda bir yerde Dvorak'ın ayak sesleri beton basamaklarda yankılanıyordu.

Toby önce tereddütlü, sonra kararlı bir şekilde merdivenden aşağı koşmaya başladı. Artık öfkeliydi; umursamaz tavn yüzünden Dvorak'a ve kızı hastaneye kadar izleme cüretinde bulunduğu için Romy'ye; tabii eğer gerçekten Romy' yse. Kızı nasıl takip edebilmişti? Dvorak'ın ofisinden buraya kadar izlemiş miydi?

Hızını artırarak ikinci kat aralığından hızla geçti. Bir kapının sertçe açılıp kapandığını duydu.

"Dan!" diye bağırdı. Cevap yoktu.

Sonunda ilk kata ulaştı, kapıdan geçti ve bir sonraki acil servis yükleme platformuna çıktı. Albany Caddesi'nin asfaltı yağmurdan parlıyordu. Rüzgâr yüzüne vururken gözlerini kısarak baktı.

Sol tarafta, yumuşak bir şekilde düşen yağmur damlalarının arasında bir silüet belirdi. Dvorak'tı. Bir sokak lambasının altında durarak sağa ve sola baktı.

Toby kaldırımda ona doğru koştu. "Nereye gitti?"

"Onu merdivende gördüm ama binadan çıktıktan sonra gözden kaybettim."

"Binadan çıktığından emin misin?"

"Evet. Buralarda bir yerde olmalı." Dvorak caddenin karşı tarafına, hastanenin elektrik şalterine doğru yürümeye başladı.

Lastik sesleri duyunca ikisi de olduğu yerde döndü.

Minibüs karanlığın ortasından fırlamış, doğruca üzerle-

tarama ve düzenleme : blacksnow

rine geliyordu.

Toby donup kaldı.

Dvorak onu yana itince, Toby asfalt zemine doğru savrulup yerde kaydı.

Minibüs yanlarından hızla geçip giderken kırmızı ışıkları Albany Caddesi'nde uzaklaştı.

Toby ayağa kalkmaya çalışırken, Dvorak çoktan ona uzanmış, kaldırıma dönmesine yardım ediyordu. Düşüşün etkisiyle acıyı daha yeni hissetmeye başlamıştı; önce dizlerinde belli belirsiz bir zonklama, sonra sıyrılan derisinin sinirlerinin acısı. İkisi de konuşamayacak kadar sarsılmış halde sokak lambasının altında durdular.

"Seni o kadar sert ittiğim için özür dilerim," dedi Dvorak. "İyi misin?"

"Sadece biraz canım acıdı." Toby caddenin ilerisine, minibüsün gözden kaybolduğu yere baktı. "Plakasını alabildin mi?"

"Hayır. Sürücüyü de göremedim. Her şey o kadar hızlı oldu ki… Seni minibüsün önünden çekmeye çalışıyordum."

Bir ambulans, lambalarını yakıp söndürerek acil servis kapısına yanaşırken ikisi de dönüp baktı. Uzakta bir yerden ikinci bir ambulansın sireni yaklaşıyordu.

"Acil serviste kargaşa olacak," dedi Dvorak. "Ofisimde ilk yardım çantam var. Oraya gidip dizlerini temizleyelim."

Dvorak, Toby'nin koluna girdi ve birlikte caddenin karşı tarafına geçtiler. Toby topallıyordu ve attığı her adımda acısı daha da artıyordu. Üst kattaki ofise çıktıklarında, Toby anti-

tarama ve düzenleme : blacksnow

septiğin ilk temasını korkuyla bekliyordu.

Dvorak kâğıtları kenara itti ve Toby'yi masanın üzerine, balıkçı oğlunun fotoğrafının yanına oturttu. İlk yardım çantasını açarken alkol ve iyot kokusu yükseldi. Dvorak, Toby'nin önüne çömeldi ve bir pamuk parçasını oksijenli suyla ıslatarak nazikçe yaraya sürdü.

Toby acıyla inledi.

"Affedersin," dedi Dvorak, ona bakarak. "Bunu canını yakmadan yapmam mümkün değil."

"Canım çok tatlıdır," diye homurdandı Toby, masanın kenarını sıkıca tutarak. "Sen devam et."

Dvorak bir elini Toby'nin bacağına koyarak, diğer eliyle toz toprağı nazikçe temizledi. Dvorak işini yaparken, Toby onun başına odaklanmıştı; işine konsantre olmuş bir şekilde eğilmişken, siyah saçları neredeyse Toby'nin ellerine değiyordu. Sıcak nefesi Toby'nin tenine vuruyordu. *Sonunda onunla yalnız kalabildim,* diye düşündü. *Krizler ve başka şeyler olmadan. Bu, beni dinlemesini ve bana inanmasını sağlamak için tek şansım olabilir.*

"Anneme benim zarar verdiğimi düşünüyorsun, değil mi? Bu yüzden benimle konuşmak istemiyorsun. Bu yüzden telefonlarıma cevap vermiyorsun."

Dvorak bir şey söylemedi; sadece bir parça daha pamuk almak için uzandı.

"Bana tuzak kuruluyor, Dan. Bana ulaşmak için annemi kullanıyorlar. Ve sen de onlara yardım ediyor, beni dinlemiyorsun bile."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Seni dinliyordum, Toby." Dvorak yarayı temizlemeyi bitirdi. Bir yara bandı aldı ve Toby'nin dizlerine gazlı bezler koyarak yapıştırmaya başladı.

"O zaman inanıp inanmadığını bana neden söylemiyorsun?"

"Bence yapman gereken şey," dedi Dvorak, "avukatınla konuşmak. Bildiğin her şeyi anlat. Ve bırak Alpren'le o konuşsun."

"Alpren'e güvenmiyorum."

"Ve bana güvenebileceğini mi düşünüyorsun?" Dvorak, Toby'nin yüzüne baktı.

"Bilmiyorum!" Toby, onun umursamasını sağlamaya çalışmanın boşuna olduğunu fark ederek omuzlarını sarkıttı ve iç geçirdi. "Bugün öğleden sonra Alpren'le konuştum," dedi. "Ona sana söylediklerimi söyledim. Brant Hill'in benden intikam almaya çalıştığını. Beni mahvetmeye çalıştıklarını."

"Neden bununla uğraşsınlar ki?"

"Nedense onları korkuttum. Kendilerini tehdit altında hissetmelerine neden olacak bir şey yaptım, bir şey söyledim."

"Bütün sorunlarının kaynağı olarak Brant Hill'i suçlamaktan vazgeçmelisin."

"Ama şimdi kanıtım da var."

Dvorak başını iki yana salladı. "Toby, sana inanmak istiyorum ama annenin durumunun Brant Hill'le ne bağlantısı olduğunu anlayamıyorum."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Dinle beni, lütfen."

Dvorak ilk yardım çantasını kapattı. "Pekâlâ. Pekâlâ, seni dinliyorum."

"Anneme bakması için tuttuğum kadın, söylediği kişi değil. Bugün yıllar önce Jane Nolan'la, yani gerçek Jane Nolan'la çalışan biriyle konuştum."

"Nasıl yani? Neye karşı gerçek?"

"Sahte olanına. İşe aldığım kadına. Bunlar farklı insanlar. Vickie bu konuda beni destekleyecektir."

Dvorak sessiz kaldı ve bakışları ilk yardım çantasına odaklandı.

"Bir fotoğraf gördüm, Dan. Gerçek Jane'in neredeyse elli kilo fazlası var. Tuttuğum kadın o değil."

"O zaman kilo vermiştir. Olamaz mı?"

"Dahası var. İki yıl önce, gerçek Jane, Orcutt Sağlık zincirinin bir huzurevinde çalışıyormuş. Orcutt'ın bir holdingin parçası olduğunu da yeni öğrendim; sahibi Brant Hill. Eğer Jane, Brant Hill'in elemanıysa, o zaman dosyalarında özgeçmişi vardır. Massachusetts'ten ayrıldığını bilirler. Jane'in adını kullanarak yerine başka bir kadını geçirmeleri hiç zor olmaz. Özellikle de Jane'in referanslarıyla. Fotoğrafı görmeseydim, gerçeği asla tahmin bile edemezdim."

Dvorak bir şey söylemeden bakışlarını Toby'ye çevirdi. *Sonunda beni dinliyor. Sonunda konuyu benim açımdan değerlendiriyor.*

"Bunları Alpren'e anlattın mı?" diye sordu Dvorak.

"Evet. Ona yapması gereken tek şeyin gerçek Jane No-

tarama ve düzenleme : blacksnow

lan'la konuşmak olduğunu söyledim. Sorun şu ki onun şimdi nerede yaşadığını veya evlendikten sonra soyadının ne olduğunu kimse bilmiyor. Kadının izini bulmaya çalıştım ama hâlâ ülkede olup olmadığını bile bilmiyorum. Brant Hill'in bulunması zor olacak birini seçmeleri şaşırtıcı değil. Tabii hâlâ hayattaysa."

"Sosyal Güvenlik kayıtları?"

"Alpren'e bunu da önerdim. Ama Jane şu anda çalışmıyor, izini bulmak haftalar alır. Alpren'in bu çabayı göstermek istediğinden emin değilim. Başından beri bana inanmadı zaten."

Dvorak ayağa kalktı. Bir an onu ilk kez görüyormuş, ilk kez gerçekten görüyormuş gibi Toby'ye baktı. Başıyla onayladı. "Her ne etkisi olursa olsun, onunla konuşacağım."

"Teşekkür ederim, Dan." Toby üzerinden bir yük kalktığını hissederek iç çekti. "Teşekkür ederim."

Dvorak masadan inmesine yardım etmek için elini uzattı. Toby onun kolunu tuttu ve ayaklarının üzerinde durmasına yardım etmesi için izin verdi. Hâlâ birbirlerine tutunurlarken göz göze geldiler.

Gereken tek şey buydu; sadece göz göze gelmeleri. Dvorak'ın diğer elinin yüzüne doğru kalktığını, parmaklarının boynundan geçtiğini hissetti. Ve gözlerinde, hissettiği arzunun karşılığını gördü.

İlk öpücük kısaydı; sadece dudakları birbirine değmişti. Çekingen bir ilk karşılaşma. Dvorak kolunu Toby'nin sırtına dolayıp kendine çekti. Dudakları tekrar tekrar birleşirken,

tarama ve düzenleme : blacksnow

Toby zevkle mırıldandı. Bir an arkaya doğru sallandı ve kalçası masaya dayandı. Dvorak onunkilere karşılık veren mırıltılarla öpmeye devam etti. Toby kendini arkaya, masanın üzerine bırakırken Dvorak'ı da kendine doğru çekti. Kâğıtlar her yere saçıldı. Dvorak genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldığında, dudakları Toby'ninkilere kenetlenmişti. Toby uzanıp Dvorak'ın beline sarılmak istedi ama bir şeyi devirdi.

Bir cam şangırtısı.

İkisi de irkilerek ayrıldılar ve nefes nefese bir halde birbirlerine baktılar. Yüzleri aynı anda kızardı. Dvorak geri çekildi ve Toby'nin kalkmasına yardım etti.

Dvorak'ın oğlunun fotoğrafı yere düşmüştü.

"Ah, hayır," diye mırıldandı Toby, kırık camlara bakarak. "Özür dilerim, Dan."

"Sorun değil. Sadece yeni bir çerçeve gerekiyor." Dvorak çömelerek cam parçalarını toplamaya ve çöp sepetine atmaya başladı. Ayağa kalktığında, yüzü yine kızarmıştı. "Toby, ben... beklemiyordum..."

"Bende..."

"Ama buna pişman da değilim."

"Değil misin?"

Dvorak son sözlerinin gerçekliğini değerlendirir gibi duraksadı. "Hiç pişman değilim," diye tekrarladı.

Bir an birbirlerine baktılar.

Sonra Toby gülümsedi ve dudaklarını Dvorak'ınkilere bastırdı. "Biliyor musun?" diye fısıldadı. "Ben de değilim."

Albany Caddesi'nden tekrar hastaneye dönerlerken el

tarama ve düzenleme : blacksnow

ele tutuşmuşlardı. Toby çürüklerini ve sıyrıklarını unutmuş, dikkatini elini tutan adama vermişti ve bulutların üzerinde yürüyordu. Asansörde tekrar öpüştüler ve kapı açıldığında hâlâ öpüşüyorlardı.

Dışarı çıktıklarında bir ilaç arabası yanlarından geçiyordu. Onu süren hemşire paniğe kapılmış gibiydi.

Yine ne oldu? diye düşündü Toby.

Hemşire köşeyi dönüp yandaki koridorda gözden kayboldu. Hoparlörde bir ses çıtırdadı:

"Mavi Kod, oda üç yüz on bir…"

Toby ve Dvorak irkilerek birbirlerine baktılar.

"Bu Molly'nin odası değil mi?" diye sordu Toby.

"Hatırlamıyorum..."

Köşeyi dönen hemşirenin peşinden koşarlarken Dvorak öndeydi. Sargılar yüzünden dizlerini rahat hareket ettiremeyen Toby ona yetişemiyordu. Dvorak odanın önünde durarak kapıdan içeri baktı. "Molly değil," dedi, Toby yanına geldiğinde. "Yandaki oda."

Toby onun arkasına baktığında kargaşayı gördü.

Dr. Marx, acil durum prosedürüne geçmişti. Bir stajyer emirler yağdırırken, bir hemşire arabanın çekmecelerini açıp kapatıyordu. Hasta, personelin arasında neredeyse görünmüyordu; Toby'nin görebildiği tek şey, çarşafın üzerinde kaskatı duran, cinsiyeti belirsiz bir şeydi.

"Bize ihtiyaçları yok," dedi Dvorak.

Toby başıyla onayladı. Molly'nin odasına yöneldi. Kapıyı yavaşça vurarak açtı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

İçeride ışık yanıyordu ve yatak boştu.

Bakışlarını banyoya çevirdi. Orası da boştu. Tekrar yatağa baktığında serum ayağının orada olduğunu, naylon hortumun boşta sallandığını ve ucunun şişeye bağlı olduğunu gördü. Yerde küçük bir sıvı birikintisi parlıyordu.

"Kız nerede?" diye sordu Dvorak.

Toby dolaba yürüyüp kapağını açtı. Molly'nin giysileri yoktu.

Koşarak koridora geri döndü ve başını 311 numaralı odaya uzattı.

"Molly Picker hastaneden ayrılmış!" dedi Toby.

Sorumlu hemşire telaşla başını kaldırdı. "Şu anda buradan ayrılamam! Güvenliği arayın!"

Dvorak, Toby'yi odadan dışarı çekti. "Lobiye bakalım."

Asansöre koştular.

Alt kata indiklerinde, ön kapıda nöbet tutan bir güvenlik görevlisi buldular.

"Bir kızı arıyoruz," dedi Dvorak. "On altı yaşında... uzun kumral saçlı, üzerinde yağmurluk var. Gittiğini gördün mü?"

"Sanırım birkaç dakika önce çıktı."

"Hangi yöne gitti?"

"Bilmiyorum. Ön kapıdan çıkıp gitti işte. Gittiği yöne bakmadım."

Toby dışarı fırladığında yüzüne yağmur çarptı. Islak asfalt parlak bir kurdele gibi uzanıyordu.

"Daha birkaç dakika olmuş," dedi Dvorak. "Fazla uzak-

tarama ve düzenleme : blacksnow

laşmış olamaz."

"Benim arabamı alalım," dedi Toby. "Arabamda telefon da var."

Bloğun etrafında attıkları ilk turda Molly'yi göremediler. Hiç konuşmadan yola devam ediyorlar, ikisi de silecek-lerin ileri geri gidip geldiği ön camdan kaldırımları kontrol ediyordu. İkinci tura başladılar.

"Polisi aramalıyız," dedi Dvorak.

"Onu korkuturlar. Polis görürse kaçar."

"Zaten kaçıyor."

"Şaşırdın mı? Romy denen adamdan korkuyor. Hastanede savunmasız durumdaydı."

"Polis koruması sağlayabiliriz."

"Polise güvenmiyor, Dan."

Toby bloğun etrafından bir kez daha dönerlerken, araştırmayı genişletmeye karar verdi. Yavaşça Harrison Caddesi'nden kuzeydoğuya yöneldi. Kız kalabalığın arasında güvenlik arıyorsa, bu yöne giderdi; Çin mahallesinin kalabalık caddelerine.

Yirmi dakika sonra nihayet kaldırıma yanaştı. "Bu işe yaramıyor. Kız bulunmak istemiyor."

"Sanırım artık polisi arama zamanı geldi," dedi Dvorak.

"Tutuklatmak için mi?"

"Kendisi için bir tehlike yarattığı konusunda hemfikirsin, değil mi?"

Toby bir an duraksadıktan sonra başıyla onayladı. "O tansiyonla bir kriz daha geçirebilir. Ya da bir felç."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Yeter." Dvorak araba telefonuna uzandı.

O aramayı yaparken, Toby pencereden dışarı baktı ve o yağmurun altında, ayakkabılarına buz gibi sular dolarken, yakansmdan içeri sular süzülürken yürümenin ne kadar zor olacağını düşündü. Sonra o zorluğu, kendi arabasının rahatlığıyla karşılaştırdı. Deri koltuklar. Isıtıcıdan üflenen sıcak hava.

On altı yaşında. Ben on altı yaşında olsam sokaklarda hayatta kalabilir miydim?

Üstelik kız hamileydi ve tansiyonu saatli bomba gibiydi.

Dışarıda yağmur daha da hızlandı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

19

Dört blok ötede, bir Hint restoranının arkasındaki bir ara sokakta, Molly Picker bir mukavva kutunun içinde büzülmüş durmuştu. Arada bir burnuna yemek kokuları geliyordu; tanımlayamadığı tuhaf, baharatlı kokulardı ama yine de ağzını sulandırıyordu. Sonra rüzgâr değişiyor, yakındaki çöp bidonunun kokusu burnuna geliyordu ve çürümüş yiyecek kokusu yüzünden midesi kalkıyordu.

Midesi açlıkla bulantı arasında gidip gelirken, kollarını kendine sımsıkı sardı. Yağmur kutuya sızdığı için sırılsıklam olan mukavva bir pelerin gibi omuzlarına sarkmaya başlamıştı.

Hint restoranının arka kapısı açıldı ve ara sokağa ışık süzülürken Molly gözlerini kırpıştırdı. Türbanlı bir adam dışarı çıktı ve elindeki iki torbayı çöp bidonuna taşıdı. Metal kapağı kaldırdı, çöpü içine attı ve kapağı tekrar kapadı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Molly hapşırdı.

Adam aniden sessizleşince, Molly onun kendisini duyduğunu anladı. Kutunun aralığından yavaşça bir silüet belirdi ve inanılmayacak kadar korkutucu bir türbanlı baş göründü. Adam Molly'ye, Molly de adama bakıyordu.

"Açım," dedi Molly.

Adam mutfağa doğru baktıktan sonra başıyla onayladı.

"Sen bekle," dedi ve içeri girdi.

Biraz sonra peçeteye sarılmış ılık bir bohçayla dışarı çıktı. İçinde yastık kadar yumuşak ve mis kokulu bir somun ekmek vardı.

"Ama git artık," dedi adam, nazikçe. Bu bir emir değil, nazik bir öneriydi. "Burada kalamazsın."

"Gidecek yerim yok."

"Birini aramamı ister misin?"

"Arayacak kimsem de yok."

Adam gökyüzüne baktı. Yağmur yavaşlamıştı ve adamın kahverengi yüzü nemden parlıyordu. "Seni içeri alamam," dedi. "Ama buradan üç blok ötede bir kilise var. Soğuk havalarda insanlara barınak sunuyorlar."

"Hangi kilise?"

Hristiyan kiliselerinin hepsi birbirinin aynıymış gibi omuz silkti adam. "Sen o sokağa git, görürsün."

Molly ürpererek kutudan çıktı ve ayağa kalktı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Adam cevap vermedi. Daha Molly sokaktan çıkamadan, adam tekrar restorana girerken kapanan kapının sesini duydu.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Yağmur yine başladı.

Adamın kendisine gösterdiği yönde yürümeye ve bir yandan da elindeki ekmeği yemeye başladı. Ekmeğin tadının bu kadar güzel olduğunu hatırlamıyordu; bulutları yiyormuş gibi hissediyordu. *Bir gün,* diye düşündü, *bir gün bu iyiliğinin karşılığını ona ödeyeceğim.* Kendisine nazik davranan insanları daima hatırlardı; zihninde bir liste tutardı. İçki dükkânında kendisine bir günlük sosisli sandviç veren kadın. Türbanlı adam ve şu Dr. Harper. Hiçbirinin Molly'ye iyi davranmak için bir nedeni yoktu ama bunu yapmışlardı. Onlar Molly'nin aziz ve azizeleri, melekleriydi.

Bir gün parasının olmasının ne kadar güzel olacağını düşündü. Bir zarfa bir tomar para koymak ve o türbanlı adama vermek. Belki de o zamana kadar adam yaşlanmış olurdu. İçine bir mesaj iliştirirdi: Ekmek için teşekkürler. Adam elbette ki onu hatırlamazdı ama Molly adamı hatırlayacaktı.

Unutmayacağım. Asla unutmayacağım.

Bakışlarını sokağın karşısındaki binaya dikerek durdu. Büyük beyaz haçın altındaki kelimeleri okudu: MİSYONER BARINAĞI, HOŞ GELDİNİZ. Kapıda sıcak ve davetkâr bir ışık yanıyordu.

Molly bir an karşısındaki manzaradan etkilenmiş bir halde durdu; ışıklar içindeki kilise karanlığın içinden çıkması için onu çağırıyordu. Kaldırımdan inip sokağın karşı tarafına yürümeye başladığında içini tuhaf bir mutluluk kaplamıştı.

Biri seslendi: "Molly?"

Molly donup kaldı. Panik halinde hızla sese doğru dön-

tarama ve düzenleme : blacksnow

dü. Bir kadın sesiydi ve kilisenin yakınında park etmiş bir minibüsten geliyordu.

"Molly Picker?" diye seslendi kadın. "Sana yardım etmek istiyorum."

Molly kaçmaya hazırlanarak bir adım geriledi.

"Buraya gel. Seni sıcak bir yere götürebilirim. Güvenli bir yere. Minibüse binmez misin?"

Molly başını iki yana salladı. Dikkatini sadece kadına odakladığından, geri geri yürürken arkasından yaklaşan ayak seslerini duymamıştı.

Önce çığlık atmasını engellemek için ağzına kapanan el başını öyle bir güçle arkaya çekti ki Molly boynunun kopacağını sandı. Kokusunu alır almaz tanımıştı; Romy'nin mide bulandıracak kadar tatlı tıraş losyonu.

"Tahmin et ben kimim, Molly Wolly?" diye mırıldandı Romy. "Bütün lanet olasıca öğleden sonramı senin peşinde koşturarak geçirdim."

Çırpınmasına, kıvranmasına rağmen sokağın karşı tarafına sürüklendi. Minibüsün kapısı kayarak açıldı ve başka bir çift el onu içeri çekerek kapıyı kapadı. El ve ayak bilekleri çabucak bantlarla bağlandı.

Minibüs ileri atılıp lastiklerini gıcırtarak kiliseden hızla uzaklaştı. Bir sokak lambasının altından geçerlerken, Molly karşısında oturan kadının yüzünü gördü; zeki bakışlı gözleri ve kısa siyah saçları olan ufak tefek bir kadın. Kadın elini Molly'nin şişkin karnına koyarak memnun bir şekilde iç çekti ama gülümsemesi bir kafatasının dişlerinin sırıtışı gibiydi.

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Geri dönmeliyiz," dedi Dvorak. "Onu bulamayacağız."

Bir saattir arabayla daireler çiziyorlardı ve civardaki bütün sokaklardan en azından iki kez geçmişlerdi. Şimdi park ettikleri arabada oturuyorlardı ve konuşamayacak kadar yorgun bir halde, nefesleriyle buharlanmış camlardan dışarı bakıyorlardı. Yağmur nihayet kesilmişti ve yoldaki su birikintileri sokak lambalarının ışığında parlıyordu. *Umarım güvendedir,* diye düşündü Toby. *Umarım sıcak ve kuru bir yerdedir.*

"Sokakları tanıyor," dedi Dvorak. "Sığınacak bir yer bulur." Uzanıp Toby'nin elini sıktı. Karanlıkta yorgun gözlerle birbirlerini incelediler ama ikisi de geceyi bitirmeye hazır değildi.

Dvorak ona doğru eğildi; tam dudakları birbirine değdiğinde çağrı cihazının alarmı çaldı.

"Bu Molly'yle ilgili olabilir," dedi Toby.

Dvorak araba telefonuna uzandı. Çok geçmeden telefonu kapatıp iç çekti. "Molly'yle ilgili değil. Ama gecemiz burada bitmek zorunda."

"İşe geri mi döneceksin?"

"Maalesef. Beni bırakabilir misin? Bu cadde üzerinde bir adrese gitmem gerek."

"Peki, ya kendi araban?"

"Morg minibüsüyle geri dönerim."

Toby kontağı çevirdi. Şehir ışıklarıyla rengârenk parla-

tarama ve düzenleme : blacksnow

yan ıslak caddelerden kuzeye, Çin Mahallesi'ne yöneldiler.

"İşte, şurası," dedi Dvorak.

Toby yanıp sönen ışıkları görmüştü bile. Boston polisine ait üç devriye arabası, bir Çin restoranının önünde rastgele açılarla park etmişti. Üzerinde MASSACHUSETTS EYALETİ yazılı beyaz bir morg minibüsü, Knapp Caddesi'ne geri geri yanaşıyordu.

Toby polis arabalarının arkasında durdu ve Dvorak indi.

"Molly'yle ilgili bir şey duyarsan beni arar mısın?" diye sordu Toby.

"Ararım." Dvorak gülümseyerek el sallayıp polis şeridine doğru, yürüdü. Bir devriye memuru onu tanıdı ve geçmesine izin verdi.

Toby vites koluna uzandı ama sonra park konumunda bıraktı ve biraz arkasına yaslanarak oturup, toplanmış olan kalabalığı izledi. Gece yarısı bile ortalıkta bir sürü meraklı insan vardı. Ama herkeste tuhaf bir şekilde kaygısız bir hava vardı. İki adam avuçlarını vuruyor, kadınlar gülüşüyordu. Sadece polisler asık yüzlüydü.

Dvorak polis şeridinin diğer tarafında durmuş, sivil giyimli bir adamla konuşuyordu. Bir dedektif. Adam bir ara sokağı işaret etti ve konuşurken defterine notlar aldı. Dvorak başıyla onaylayıp bakışlarını zeminde dolaştırdı. Dedektif, Dvorak'ın şaşkınlıkla başını kaldırıp bakmasına neden olacak bir şey söyledi. O anda Toby'nin hâlâ orada olduğunu fark etmiş gibi göründü. Dedektif bakarken, Dvorak aniden ondan uzaklaştı, şeridin altından geçti ve Toby'nin arabasına

tarama ve düzenleme : blacksnow

doğru yürüdü.

Toby camı indirdi. "Sadece biraz izlemek istedim," dedi. "Sanırım ben de bu insanlar kadar meraklandım. Tuhaf bir kalabalık."

"Evet, her zaman öyledir."

"Ne olmuş burada?"

Dvorak pencereye eğildi. "Bir ceset bulmuşlar," dedi sakince. "Kimliğinde Romulus Bell yazıyor."

Toby şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Romy adıyla tanınıyormuş," dedi Dvorak. "Molly Picker'ın satıcısı."

Ceset kaldırıma serilmişti ve park edilmiş mavi bir Taurus'un arkasında neredeyse görünmüyordu. Sol kol cesedin altında kıvrılmış, sağ kolu sokağın ucundaki bir restoranı işaret eder gibi uzanmıştı. *İnfaz*, diye düşündü Dvorak, cesedin sağ şakağına girmiş olan merminin deliğine bakarak.

"Tanık yok," dedi Dedektif Scarpino. Emekliliği yaklaşmış yaşlı polislerden biriydi. Bu gece o meşhur peruğu aceleyle kafasına geçirilmiş gibi görünüyordu. "Ceset saat on bir buçuk sularında şu Çin restoranından çıkan bir çift tarafından bulunmuş. Bu da onların arabası." Scarpino, mavi Taurus'u işaret etti. "Üst kat sakinlerinden biri saat onda çöpü atmak için buraya gelmiş ama cesedi görmemiş, dolayısıyla saat ondan sonra olduğunu tahmin ediyoruz. Kimlik kurbanın cüzdanından çıktı. Devriye memurlarından biri

tarama ve düzenleme : blacksnow

adını tanıdı. Dün kurbanla konuşmuş ve senin aradığın kızın yerini sormuş."

"Bell bu gece saat dokuz sularında Boston Şehir Hastanesinde görüldü."

"Kim gördü?"

"Kız, Molly Picker. Adam onun hastane odasına girdi." Dvorak bir çift lastik eldiven çıkarıp cesedi daha yakından incelemek için çömeldi. Kurban otuzlu yaşlarının başlarında, ince yapılı, Elvis tarzında saçları briyantinle arkaya taranmış biriydi. Teni hâlâ sıcaktı; dışarı uzanmış olan kolu bronz tenli ve kaslıydı.

"Böyle konuştuğum için bağışla, doktor, ama bu pek hoş görünmüyor."

"Ne hoş görünmüyor?"

"Şu doktorla ortalıkta dolaşman."

Dvorak doğrulup Scarpino'ya döndü. "Anlayamadım?"

"Kadın şu anda faal soruşturmanın zanlısı. Duyduğum kadarıyla, annesi hayatta kalamayacakmış."

"Başka neler duydun?"

Scarpino bir an durup kalabalığa baktı. "Yeni kanıtlar bulunduğunu. Alpren'in adamları her yerde eczaneleri kontrol ediyorlar. Somut bir şeyin peşinden gidiyorlar. Anne ölürse dava cinayet masasına verilecek ve bu gerçekten tuhaf bir durum yaratacak ve sen onunla birlikte, bir suç mahalline geliyorsun."

Dvorak aniden Scarpino'ya öfkelenerek eldivenlerini çıkardı. Toby Harper'la epey bir vakit geçirmişti, kendi anne-

tarama ve düzenleme : blacksnow

sine yönelik olması bir yana, herhangi birine şiddet uygulayabilecek biri olamazdı.

"Lanet olsun, şurada muhabirler var," dedi Scarpino. "Hepsi seni tanıyor. Yakında Dr. Harper'ın yüzünü de tanıyacaklar. İkinizi birlikte gördüklerini hatırlayacaklar ve… BAM! Al sana birinci sayfa manşeti!"

Haklı, diye düşündü Dvorak ama bu onu daha da öfkelendirmişti.

"Sadece hoş görünmüyor," dedi Scarpino, kelimelerini vurgulayarak.

"Henüz herhangi bir şeyle suçlanmadı."

"Henüz. Alpren'le konuş."

"Bak, şu önümüzdeki davaya odaklanabilir miyiz?"

"Evet, tabii." Scarpino, Romulus Bell'in cesedine tiksintiyle baktı. "Sadece bir tavsiyede bulunmak istedim, doktor. Senin gibi adamların o türde soruna ihtiyacı yoktur. Kendi annesini döven bir kadın…"

"Scarpino, bana bir iyilik yap."

"Tabii, nedir?"

"Defol git, kendi işine bak."

Toby o gece Ellen'ın yatağında uyumaya karar verdi. Çin Mahallesi'ndeki iğrenç sahnenin ardından, eve döndükten sonra içeri girdiğinde havasız ve sessiz bir yere giriyormuş gibi hissetmişti. Kendini gömülmüş, izole edilmiş hissetmişti.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Kendi yatak odasında radyoda gece geç saatte klasik müzik yayını yapan bir istasyonu açtı ve duştan bile duyabileceği kadar yüksek sesle çaldı. Müziğe ve sese umutsuzca ihtiyacı vardı.

Islak saçlarını bir havluyla kurulayarak banyodan çıktığında, müzik aniden yerini parazite bıraktığı için radyoyu kapattı. Ani sessizlikte Ellen'ın yokluğunu fiziksel bir acı kadar yoğun hissetti.

Koridordan annesinin odasına geçti.

Işığı yakmadı. Yarı karanlıkta öylece durarak Ellen'ın tanıdık, hafif tatlı, o çok sevdiği yaz çiçeklerini hatırlatan kokusunu içine çekti. Gül ve lavanta.

Dolabı açtı ve orada asılı giysilere rastgele dokundu. Sadece kumaşlarının dokusundan bile tanıyordu: Annesinin yazlık elbisesi; o kadar eskiydi ki Toby annesinin onu Vickie'nin kolej mezuniyetinde giydiğini hatırlıyordu. Ve şimdi burada, Ellen'ın yıllar boyunca sakladığı diğer tüm giysilerin arasında duruyordu. *Seni en son ne zaman alışverişe götürdüm? Hatırlayamıyorum. Sana en son ne zaman bir elbise aldığımı hatırlamıyorum...*

Dolabı kapatıp yatağın üzerine oturdu. Annesinin zaman içinde eve döneceğini umarak yatak örtülerini birkaç gün önce değiştirmişti. Şimdi bunu yapmamış olmayı diliyordu; annesinin bütün izleri o örtülerle gitmişti ve şimdi yatak sadece çamaşır sabunu kokuyordu. Ellen'ın aynı yere uzandığı geceleri düşünerek yattı. Acaba havanın *kendisinde* de onun varlığının gölgesi bir şekilde işlenmiş miydi?

tarama ve düzenleme : blacksnow

Gözlerini kapatarak derin derin nefes aldı ve uyuyakaldı.

Ertesi sabah saat sekizde Vickie onu telefonla uyandırdı. Toby yataktan kalkıp cevap verebilmek için kendi odasına giderken telefon sekiz kez çalmıştı. Uyku sersemliğiyle, ablasının kendisine söylemeye çalıştığı şeye doğru dürüst odaklanamadı bile.

"Bir karar verilmesi gerekiyor ama bunu tek başıma yapamam, Toby. Benim için çok ağır bir sorumluluk."

"Ne kararı?"

"Annemin solunum cihazı." Vickie boğazını temizledi. "Makineyi kapatmaktan söz ediyorlar."

"Hayır." Toby tamamen uyanmıştı. "Hayır!"

"İkinci bir EEG yapmışlar ve diyorlar ki…"

"Ben geliyorum. Sakın hiçbir şeye dokundurma. Beni duydun mu, Vickie? Lanet olasıca hiçbir şeye dokunmalarına izin verme!"

Kırk beş dakika sonra Springer Hastanesi'nin yoğun bakım bölümüne girdi. Vickie, Ellen'ın bölmesinde duruyordu ve yanlarında Dr. Steinglass vardı. Toby doğruca annesinin yanına gitti ve eğilerek fısıldadı: "Buradayım, anne. Yanındayım."

"İkinci EEG bu sabah yapıldı," dedi Dr. Steinglass. "Hiçbir hareket yok. Yeni kanama çok fazla hasar verdi. Kendi başına nefes alamıyor, dolayısıyla..."

"Bunu bu odada konuşmayalım," dedi Toby.

"Kabullenmenin kolay olmadığını biliyorum," dedi Ste-

tarama ve düzenleme : blacksnow

inglass. "Ama annen şu anda söylediğimiz hiçbir şeyi anlayamaz."

"Bunu tartışmayacağım. Burada olmaz," dedi Toby ve bölmeden çıktı.

Yoğun bakım bölümünün küçük toplantı salonunda masaya oturdular. Toby'nin yüzü asıktı ve sessiz duruyordu. Vickie ise gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Toby'nin yetkin ama konudan bağımsız biri olarak değerlendirdiği Dr. Steinglass, aile krizi danışmanı olarak yeni rolünden memnun olmamışa benziyordu.

"Bu konuyu açtığım için üzgünüm," dedi, "ama gerçekten konuşulması gerek. Dört gün oldu ve hiçbir ilerleme göremedik. İki EEG de hiçbir hareket göstermiyor. Kanama ağırdı ve geride hiçbir beyin fonksiyonu bırakmadı. Solunum cihazı sadece... durumu uzatıyor." Duraksadı. "Bunun yapılacak en nazikçe şey olduğunu düşünüyorum."

Vickie önce kardeşine, sonra Steinglass'a baktı. "Gerçekten hiçbir şans olmadığını düşünüyorsanız..."

"O bilmiyor ki," dedi Toby. "Kimse bilemez."

"Ama acı çekiyor," dedi Vickie. "Boğazındaki o hortum. .. bütün o iğneler..."

"Henüz makinenin kapatılmasını istemiyorum."

"Ben sadece annemin isteyeceğini düşündüğüm şeyi söylüyorum."

"Bu senin kararın değil. Onunla ilgilenen sen değilsin."

Vickie kırgın bakışlarla arkasına yaslandı.

Toby başını ellerine dayadı. "Ah, Tanrım, özür dilerim.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Onu demek istemedim."

"Bence onu demek istedin." Vickie yerinden kalktı. "Pekâlâ. Sonuçta onu seven tek kişi senmişsin gibi davrandığına göre kararı sen ver o halde." Vickie dışarı çıktı.

Biraz sonra Dr. Steinglass da çıktı.

Toby odada tek başına kalmıştı, başını ellerine dayamış halde, kendinden tiksinerek ve öfke içinde oturuyordu. Kendine kızıyordu. Kendine Jane Nolan diyen kadına kızıyordu: *Ah seni bir elime geçirebilsem. Seninle sadece bir an yalnız kalabilsem.*

O gün öğleden sonra hem öfkesi hem de adrenalini tükenmişti. Dvorak'a tekrar ulaşmaya çalışacak enerjisi de yoktu; şu anda kimseyle konuşmak istemiyordu. Ellen'ın yatağının yanındaki bir koltukta arkasına yaslanarak gözlerini kapadı. Ama annesinin hemen dibindeki yatakta yatan görüntüsünü zihninden atamıyordu. Solunum cihazının her pompalayışında, annesinin göğsünün kalkıp indiğini gözleri kapalıyken bile görebiliyordu. Ciğerlerinin havayla doluşunu. Oksijen yüklü kanın kalpteki toplardamara girişini ve sonra işe yaramaz, gereksiz bir şekilde beyne gidişini.

Birinin bölmeye girdiğini duydu. Gözlerini açtığında Dr. Steinglass'ı Ellen'ın yatağının ayakucunda dururken gördü. "Toby," dedi adam, sakince. "Senin için çok zor olduğunu biliyorum. Yine de bu kararı vermek zorundayız."

"Hazır değilim."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Burada zor bir durumla karşı karşıyayız. Yoğun bakım yataklarının hepsi dolu. Bir kalp krizi gelirse yere ihtiyacımız olacak." Steinglass duraksadı. "Sen kararını verene kadar onu makineye bağlı tutabiliriz ama içinde bulunduğumuz durumu anlamak zorundasın."

Toby bir şey söylemedi. Sadece Ellen'a bakarak düşündü: *Ne kadar savunmasız görünüyor. Sanki her geçen gün biraz daha küçülüyor.*

"Toby?"

Toby, Dr. Steinglass'a döndü. "Biraz daha. Emin olmam gerek."

"Nöroloğun seninle konuşmasını ayarlayabilirim."

"Başka birinin görüşüne ihtiyacım yok."

"Belki de var. Belki de…"

"Lütfen, beni biraz rahat bırakamaz mısın?"

Dr. Steinglass, Toby'nin sesindeki öfkeye şaşırarak bir adım geriledi. Bölmenin kapısının diğer tarafında birkaç hemşire toplanmış, onları izliyordu.

"Özür dilerim," dedi Toby. "Bana biraz zaman ver. Zamana ihtiyacım var. Bir gün daha." Çantasını aldı ve attığı her adımda hemşirelerin kendisini izlediğinin gayet farkında olarak yoğun bakım bölümünden çıktı.

Şimdi nereye gideceğimi diye düşündü, asansöre binerken. *Her taraftan saldırıya uğrarken nasıl karşılık vereceğimi*

Düşmanın çok fazla kolu olmuştu. Dedektif Alpren. Jane Nolan. Eski düşmanı Doug Carey.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Ve Wallenberg. Önce o otopsiyi isteyerek adamı utandırmıştı. Sonra iki Creutzfeldt-Jacob hastasıyla ilgili sıkıntılı sorular yükseltmişti. Adamı kesinlikle kendine düşman etmişti ama görebildiği kadarıyla, Wallenberg'e ciddi bir zarar vermemişti.

O zaman neden Brant Hill beni gözden düşürmek için bu kadar çabalıyor? Gizlemeye çalıştıkları şey ne?

Asansör ikinci katta mesaisini bitiren iki memuru almak için durdu. Toby saatine baktı ve beşi çoktan geçmiş olduğunu gördü; hafta sonu tatili resmen başlamıştı. Yönetim koridoruna bir bakış attığında aniden aklına bir fikir geldi.

Asansör kapıları kapanırken aradan sıyrılarak indi ve tıp kütüphanesine doğru yürüdü. Kapı hâlâ açıktı ama kütüphane boştu. Referans bilgisayarının başına geçip makineyi açtı.

Medline arama motoru ekranı belirdi.

"Yazar adı" altına Wallenberg, Carl kelimelerini girdi.

Beş makale başlığı, tersine kronolojik sıralamayla listelendi. En sonuncusu üç yıl önce yazılmıştı ve *Cell Transplantate* yayınlanmıştı: "Farelerde Hücre Süspansiyonu Nöral Organ Naklinden Sonra Vaskülarizasyon." İki yazarın daha adı verilmişti: Dr. Gideon Yarborough ve Dr. Monica Trammell.

Tam bir sonraki makaleye geçecekken, Gideon Yarborough adı dikkatini çekti. Robbie'nin cenazesindeki kel kafalı, uzun boylu, seçkin giyimli adamı hatırladı; Wallenberg ile tartışırlarken araya girmeye çalışmıştı ve Wallenberg, adama Gideon adıyla seslenmişti.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Referans masasına gidip Tıp Uzmanları Rehberi'ni raftan aldı. Cerrahi uzmanlar bölümünün altında listelenen isimlere baktı, Dr. Yarborough'un adını buldu.

Yarborough, Gideon. Nörocerrahi.
Mezuniyet: *Biyoloji, Dartmouth.*
Doktora: *Yale Üniversitesi.*
İhtisas: *Hartford Hastanesi, Genel Cerrahi; Peter Bent Brigham, Nörocerrahi.*
Kurul Sertifikası: *1988.*
Yüksek Lisans: *Rosslyn Enstitüsü Yaşlılık Araştırması, Greenwich, Connecticut.*
Mevcut Uygulama: *Wellesley, Massachusetts, Howarth Cerrahlar Birliği.*

Rosslyn Enstitüsü. Wallenberg'in bir zamanlar çalıştığı yer. Robbie Brace, Wallenberg'in bir kadın yüzünden meslektaşlarından biriyle ters düşmesinden sonra Rosslyn'den ayrıldığını söylemişti. Bir aşk üçgeni.

Diğer adam da Yarborough muydu acaba?

Tıp Uzmanları Rehberi'ni *Medline* bilgisayarının yanına götürdü ve bu kez "Yazar adı" altına Yarborough kelimesini girdi.

Birkaç makale belirdi; aralarında *Cell Transplant'te* gördüğü de vardı. Altı yıl önce ilk yayınlanmış makalesine inip özetini okudu. Farelerde cenin beyin dokusu parçalarını kullanarak yapılan deneyleri anlatıyordu; tripsin enzimiyle ayn

tarama ve düzenleme : blacksnow

hücrelere ayrılan dokular, sonra yetişkin farelerin beyinlerine enjekte ediliyordu. Nakledilen hücreler gelişiyor ve fonksiyon gören koloniler oluşturarak yeni kan damarları yaratıyordu.

Sırtı ürpermeye başladı.

Sıradaki makale, *Journal of Experimental Neurobiology* 'de yayınlanmıştı. Yarborough'un ortak yazarlarının isimlerini tanımıyordu. Başlığı okudu: "Farelerde Nakledilen Cenin Beyin Dokularının Morfo-fonksiyonel Entegrasyonu." Özet yoktu.

Diğer makalelerin başlıklarını inceledi:

"Farelerde Alıcı Beyinle Cenin Mekanizmalarının Nakil İletişimi."

"Cenin Fare Beyni Hücrelerinin Toplanmasında Opsiyonel Gebelik Aşaması."

"Cenin Fare Beyni Naklinde Kriyoprezervasyon." Buna bir özet iliştirilmişti. "Sıvı nitrojen içinde doksan gün boyunca muhafaza edildikten sonra, cenin mezensefalik beyin hücreleri, taze hücrelere oranla hayatta kalma olasılığının ciddi şekilde azaldığını gösterdi. İdeal olarak, taze alınmış cenin beyni hücrelerinin hemen nakledilmesi şart görünüyor."

Son ifadeye baktı: Taze alınmış cenin beyni hücreleri.

Artık ürperti bütün sırtına yayılmıştı.

Üç yıl önce yayınlanmış en son makaleye tıkladı: "Yaşlı Maymunlarda Cenin hipofiz Dokularının Nakli: Doğal Ömür Süresinin Uzatılması." Yazarlar: Yarborough, Wallenberg ve

tarama ve düzenleme : blacksnow

Trammell.

Yayınladıkları son makale buydu; çok geçmeden Wallenberg ve araştırma ortakları Rosslyn'den ayrılmıştı. Onları ayrılmaya zorlayan şey, tartışmalı araştırmaları mıydı?

Yerinden kalkıp kütüphane telefonuna yürüdü. Dvorak'ın ev numarasını tuşlarken kalbi deli gibi atıyordu. Telefon çaldı, çaldı ama açan olmadı. Duvardaki saate baktı ve beş kırk beş olduğunu gördü. Telesekreter devreye girdi ve bir bant kaydı duyuldu: Ben Dan. Lütfen adınızı ve numaranızı bırakın...

"Dan, telefonu aç," dedi Toby. "Lütfen, telefonu aç." Dan'ın canlı sesini duymayı bekledi ama anlaşılan Dan evde değildi. "Dan, şu anda Springer tıp kütüphanesindeyim; dahili iki yüz elli yedi. *Medline'da* görmen gereken bir şey var. Lütfen, lütfen beni hemen ara..."

Kütüphane kapısı açıldı.

Toby arkasını döndüğünde güvenlik görevlisinin başını kapıdan uzattığını gördü. O da Toby'yi gördüğüne aynı ölçüde şaşırmış gibiydi.

"Hanımefendi, burayı kilitlemem gerekiyor."

"Telefon görüşmesindeyim."

"Bitirebilirsiniz. Beklerim."

Toby öfkeyle telefonu kapatıp kütüphaneden çıktı. Ancak merdivene adım atarken bilgisayarı açık bıraktığını hatırladı.

Otoparkta otururken arabasındaki telefondan Dvorak'ın adli tıptaki ofisinin doğrudan hattını tuşladı. Yine telesekreter

tarama ve düzenleme : blacksnow

çıktı. Bir mesaj daha bırakmadan telefonu kapadı.

Kontağı öfkeyle sertçe çevirerek arabayı çalıştırdı ve otoparktan çıktı. Zihni Medline bilgisayarında okuduğu şeye takılmıştı. Sinir dokuları. Cenin beyni hücreleri. Doğal ömür süresinin uzatılması.

Demek Wallenberg'in Rosslyn'de üzerinde çalıştığı araştırma buydu. Ortağı, şimdi Wellesley yakınlarında çalışan bir nörocerrahi uzmanı olan Gideon Yarborough idi.

Bir benzin istasyonuna girdi, içeri koştu ve kasiyerden Wellesley telefon rehberini istedi.

Sarı Sayfalar'daki Doktorlar bölümünde aradığı şeyi buldu:

Howarth Cerrahi Birliği
Bir çoklu uzmanlık grubu
1388 Eisley Caddesi

Howarth. Bu adı Harry Slotkin'in tıp kayıtlarında gördüğünü hatırlıyordu. Robbie onu Harry'nin dosyasına bakmak için Brant Hill'e götürdüğünde, doktorun adını listede görmüşlerdi:

Ameliyat öncesi Valium ve sabah saat altıda Wellesley'deki Howarth Cerrahlar Derneği'ne minibüs ulaşımı.

Arabasına dönüp Wellesley'e yöneldi.

Howarth binasına ulaştığında bütün parçaları birleştirmeye başlamıştı bile.

Binanın karşısına arabasını park edip iki katlı binanın

tarama ve düzenleme : blacksnow

kasvetli yüzeyine baktı. Yeşillikler ve ağaçlar binanın büyük bölümünü örtüyordu ve ön taraftaki küçük otopar bomboştu. Üst katlardaki pencereler karanlıktı; alt katlar, giriş ve resepsiyon bölümü aydınlıktı ama orada da hareket görünmüyordu.

Toby arabadan indi ve caddenin karşı tarafına geçerek binanın girişine yaklaştı. Kapılar kilitliydi. Cama doktorların adları yazılmıştı:

Dr. Merle Lamm, Doğum ve Jinekoloji
Dr. Lawrence Remington, Genel Cerrahi
Dr. Gideon Yarborough, Nörocerrahi

İlginç, diye düşündü. *Harry Slotkin buraya Brant Hill'den gönderilmiş; güya bir burun sorunu için. Ama bu doktorların hiçbiri kulak-burun-boğaz uzmanı değil.*

Binanın içinde bir yerlerden hafif bir makine uğultusu geliyordu. Kalorifer dairesi miydi? Jeneratör mü? Sesi tanımlayamıyordu.

Binanı yan tarafına dolaştı ama yoğun çalılıklar pencerelerin görüntüsünü engelliyordu. Makine uğultusu aniden kesildi ve yerini mutlak bir sessizlik aldı. Köşeyi döndüğünde binanın arka tarafında küçük, asfalt bir otopark buldu. Üç araba park edilmişti.

Aralarından biri koyu mavi bir Saab'dı. Jane Nolan'ın arabası.

Binanın arka girişi kilitliydi.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Toby arabasına dönerek telefona sarıldı ve yine Dvorak'ı ofisindeki doğrudan hattan aramayı denedi. Cevap vermesini beklemediğinden sesini duyunca şaşırdı: "Alo?"

Toby telaşla konuşmaya başladığında kelimeler ağzından birbiri ardına döküldü: "Dan, Wallenberg'in ne haltlar karıştırdığını biliyorum. O insanların nasıl hastalandığını biliyorum..."

"Toby, beni dinle. Hemen avukatını aramak zorundasın."

"Hormon enjekte etmiyorlar. Cenin beyinlerinden alınan hipofiz hücrelerini naklediyorlar! Ama bir terslik olmuş. Her nasılsa Creutzfeldt-Jakob hastalığı bulaşmış. Şimdi örtbas etmeye çalışıyorlar... Felaket kamuoyuna yansımadan gizlemeye çalışıyorlar..."

"Beni dinle! Başın dertte!"

"Ne?"

"Az önce Alpren'le konuştum." Dvorak bir an durduktan sonra sakince devam etti. "Senin için tutuklama karan çıkarmışlar."

Toby bir an için hiçbir şey söylemedi; sadece caddenin karşı tarafındaki binaya baktı. *Bir adım önde,* diye düşündü. *Daima benden bir adım öndeler.*

"Bence yapman gereken şu," dedi Dvorak. "Avukatını ara. Polis merkezine giderken seninle gelmesini iste; Berkley Caddesi şubesi. Dava oraya aktarılmış."

"Neden?"

"Annenin durumu yüzünden."

tarama ve düzenleme : blacksnow

Dvorak'ın kastettiği şey cinayetti. Yakında cinayet olarak değerlendirilecekti.

"Alpren'in seni evde tutuklamasına sakın izin verme," dedi Dvorak. "Yoksa basın için tam bir şölene dönüşür. En çabuk şekilde gönüllü olarak gel."

"Neden tutuklama kararı çıkardılar? Neden şimdi?"

"Yeni kanıtlar bulmuşlar."

"Ne kanıtı?"

"Toby, gel işte. Önce bana gel, birlikte gidelim."

"Kanıtın ne olduğunu öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Dvorak tereddüt etti. "Evine yakın bir eczacı, annen için bir reçete hazırladığını söylüyor. Altmış tablet Coumadin. Reçeteyi telefonla hazırlattığını söylüyor."

"Bu bir yalan."

"Ben sadece sana eczacının söylediklerini aktarıyorum."

"Telefonda benimle konuştuğunu nereden biliyor? Ben olduğunu iddia eden başka bir kadın da olabilir. Jane olabilir. Nasıl bilebilir ki?"

"Toby, bunları açıklığa kavuşturacağız, söz veriyorum. Ama şu anda yapabileceğin en iyi şey teslim olmak. Kendi isteğinle ve hiç zaman kaybetmeden."

"Sonra ne olacak? Geceyi nezarette mi geçireceğim?"

"Gelmezsen, aylarını orada geçireceksin."

"Ben anneme zarar vermedim."

"O zaman gel ve Alpren'e kendin anlat. Ne kadar çok beklersen, o kadar suçlu görüneceksin. Ben yanındayım. Lüt-

tarama ve düzenleme : blacksnow

fen, hemen gel."

Kendini tek kelime daha edemeyecek kadar yenik ve yapılması gerekenleri düşünemeyecek kadar yorgun hissediyordu. Avukatını aramak. Vickie'yle konuşmak. Ödenmesi gereken faturaları düzenlemek. Eve göz kulak olmak. Arabayı almak. Ve para... emeklilik birikiminden para havale etmesi gerekecekti. Avukatlar pahalıydı...

"Toby, yapman gerekeni anlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Ben şimdi ofisimden çıkıyorum. Nerede buluşalım?"

"Polis merkezinde. Alpren'e geleceğimi söyle. Ona evime kimseyi göndermemesini söyle."

"Nasıl istersen. Seni orada bekliyor olacağım."

Toby telefonu kapadığında, ahizeyi tutmaktan parmakları uyuşmuştu. *Demek nihayet fırtına koptu,* diye düşündü. Önünde uzanan zorluklara kendini hazırlayarak oturdu. Parmak izleri. Sabıka kayıtları. Vesikalık resimler. Muhabirler. Bir yere gizlenip gücünü toplayabilse. Ama şimdi buna zaman yoktu; polis onu bekliyordu.

Kontağa uzandı ve tam anahtarı çevirmek üzereyken farların parıltısı gözüne ilişti. Yana baktığında, Jane'in Saab'ının Howarth araba yolundan çıkmakta olduğunu gördü.

Toby arabasını çevirene kadar, Saab çoktan köşede gözden kaybolmuştu bile. Toby onu kaybetmekten korkarak Mercedes'ini hızla köşeden döndürdü. Saab'ın arka lambalarını hemen gördü. Toby gazdan ayağını çekerken Jane'in sadece görebileceği kadar uzaklaşmasına izin verdi. Bir sonraki kav-

tarama ve düzenleme : blacksnow

şakta Jane sola döndü.

Birkaç saniye sonra Toby de peşinden kıvrıldı.

Saab batıya dönüp Wellesley'in iç bölümlerine doğru ilerledi. Direksiyondaki Jane değildi; bir adamdı. Toby, karşıdan gelen farların ışığında adamın başını silüet olarak görebiliyordu. Tamamen Saab'a odaklanmış olduğu için, etrafı sadece belli belirsiz gözlemleyebiliyordu: Demir kapılar, yüksek çalılar ve çok pencereli evlerden yayılan ışıklar. Saab hızlanırken arka lambaları gecenin karanlığına karışır gibi oldu. Yan yollardan birinden bir kamyon Saab ile Toby'nin arasına girdi.

Toby öfkeyle kornaya asıldı.

Kamyon yavaşlayıp sağa çekilerek yol verdi. Toby gazı kökleyerek kamyonu solladı.

Yol boştu.

Karanlığın içinde bir çift kırmızı ışık aradı. Onları sağ tarafta uzaklaşırken gördü. Saab özel bir araba yoluna sapmıştı ve ağaçların arasında ilerliyordu.

Toby de frene asılıp aynı yola saptı. Kalbi deli gibi atarken arabayı durdurdu ve kendini toplamak, nabzını yavaşlatmak için biraz bekledi. Saab'ın kırmızı ışıkları ağaçların arasında gözden kayboldu ama artık izini kaybetmekten korkmuyordu; bu yol özel arazinin tek giriş-çıkışı gibi görünüyordu.

Girişte bir posta kutusu vardı ve kırmızı bayrağı kaldırılmıştı. Arabadan inip kutunun içine baktı. İçeride iki zarf vardı; faturalar. Adreste Trammell adı kullanılmıştı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Arabasına geri döndüğünde derin bir nefes aldı. Farlarını kapatarak sadece park lambalarının ışığında yavaşça ilerledi. Ağaçların arasında hafif bir eğimle kıvrılarak iniyordu. Bütün yol boyunca arabayı boşa alarak sadece frenlerle kontrol etti ve park lambalarının zayıf ışığında keskin virajlardan dönmeye çalışarak ilerledi. Yolun sonu gelmek bilmiyordu. Yolun sonunda ne olduğunu da göremiyordu. Seçebildiği tek şey, dalların arasından süzülen ışıktı. *Düşmanın ininin derinliklerine giriyorum,* diye düşündü. Ama geri dönmedi; son birkaç hafta boyunca çektiği tüm acı ve içinde biriken öfkeyle ilerliyordu. Robbie'nin ölümü. Yakında gerçekleşecek olan Ellen'ın ölümü. İşin gücün yok mu senin, demişti Wallenberg.

İşte işim gücüm, hayatım bu. Hayatımdan geriye ne kaldıysa bu.

Yol genişleyerek evin önündeki bir otoparka açıldı. Lastiklerini çam iğnelerine sürterek kenara çekti ve motoru kapattı.

Karanlıkta bir malikâne yükseliyordu. Üst katlardaki pencereler aydınlıktı ve bir kadın silüeti gergin bir şekilde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Toby kadını profilinden tanımıştı.

Jane. Burada mı oturuyordu?

Toby bakışlarını muazzam çatıya kaldırdı; gökyüzündeki yıldızların yarısını kapatıyordu. Bacaları ve üçüncü kat pencerelerindeki parıltıyı görebiliyordu. Jane burada konuk muydu? Yoksa sadece çalışan mıydı?

tarama ve düzenleme : blacksnow

Üst kat pencerelerinden birinde sarı saçlı bir adam belirdi; Jane'in arabasını kullanan adam. Birbirleriyle konuşuyorlardı. Adam saatine baktı, sonra ben nereden bileyim dercesine omuzlarını kaldırdı. Jane şimdi daha da gergin, hatta biraz da öfkeli gibi görünüyordu. Odanın diğer tarafına yürüdü, telefonun ahizesini kaldırıp kulağına götürdü.

Toby doktor çantasından kalem fenerini de alıp arabadan indi.

Saab ön verandaya yakın bir yere park edilmişti. Sahibinin kim olduğunu, Jane'in kimin için çalıştığını öğrenmek istiyordu. Saab'a yaklaştı ve fenerini arabanın penceresinden içeri tuttu. Aracın içi temizdi; görünürde bir kâğıt parçası bile yoktu. Yolcu kapısını denedi; açıktı. Torpido gözünde arabanın belgeleri vardı ve ruhsat Richard Trammell adında birine kayıtlıydı. Bagajı açtı ve arabanın arkasına dolaştı. Öne eğilerek fenerin ışığını bagajın içine doğru tuttu.

Arka tarafından bir dal çatırtısı ve çalıların arasında bir hışırtı duyuldu. Arkasından tehditkar bir hırıltı.

Toby arkasını döndüğünde bir Doberman'ın boğazına doğru sıçrarken bembeyaz parlayan dişlerini gördü.

Darbenin etkisiyle Toby yere yuvarlandı. Boğazını korumak için içgüdüsel olarak elini kaldırdı. Köpeğin dişleri koluna saplanıp kemiğe kadar girdi. Toby ona yumruklar savurarak çığlık attı ama Doberman bırakmadı. Dişleriyle eti parçalamaya çalışarak başını ileri geri atmaya başladı. Acıdan gözü kararan Toby, boştaki eliyle köpeğin boğazını yakaladı ve kendisini bırakması için sıkmaya başladı ama dişler

tarama ve düzenleme : blacksnow

kolundan ayrılmıyordu. Ancak gözlerini tırmaladığı zaman köpek acıyla haykırdı ve Toby'yi bıraktı.

Toby yerde dönerek uzaklaşıp ayağa fırladığında kolundan süzülen kana aldırmadan arabasına doğru koşmaya başladı.

Doberman da peşindeydi.

Hayvan Toby'nin sırtına çarparak onu dizlerinin üzerine devirdi. Bu kez dişler sadece gömleğine geçti ve kumaş parçalandı. Hayvanı savurarak üzerinden attığında iri gövdenin Saab'a çarptığını duydu. Çok geçmeden Doberman yine ayaktaydı ve üçüncü saldırısına hazırlanıyordu.

"Otur!" diye bağırdı bir adam.

Toby ayağa kalktı ama arabasının güvenliğine ulaşmayı başaramadı. Bu kez iki güçlü insan eli onu yakalayıp Saab'-m motor kapağına yüzükoyun yatırdı.

Doberman vahşice havlıyor, avını öldürmesine izin verilmesini istiyordu.

Toby dönüp kurtulmaya çalıştı. Gördüğü son şey, gecenin karanlığına doğru kavis çizen bir fener *ışığı* oldu. Darbe şakağına inerek onu yana savurdu ve kendini giderek kararan zemine düşerken buldu.

Soğuktu. Çok soğuktu.

Buzlu sulardan yükselircesine bilincine geri döndü. Önce kollarını ve bacaklarını hissedemedi; nerede durduklarını veya hâlâ vücuduna bağlı olup olmadıklarını bilmiyordu.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Bir kapının kapanmasıyla birlikte tuhaf metalik yankılar yayıldı. Ses Toby'nin beyninde zonkladı. Homurdanarak yana döndü. Zemin buz gibiydi. Bir top gibi büzülmüş, titrerken düşünmeye, kol ve bacaklarına söz geçirmeye çalıştı. Kolu uyuşmuş olmasına rağmen acısını hissedebiliyordu. Gözlerini açtı ve bir ışık retinasına girince yüzünü buruşturdu.

Gömleğinde kan vardı. Onu görünce tamamen uyanıverdi. Gömleğinin parçalanmış, kandan sırılsıklam olmuş koluna baktı.

Doberman.

O dişlerin anısı geri dönerken, acı da öyle bir yoğunlukla kendini hissettirdi ki neredeyse tekrar bayılacaktı. Uyanık kalmak için çabaladı. Arkaya doğru sallandığında bir masanın bacağına çarptı. Bir şey yerinden kurtularak başına doğru savruldu. Başını kaldırdı ve masanın kenarından çıplak bir kolun sarktığını, parmaklarının tam yüzüne doğru uzandığını gördü.

Korkuyla inleyerek yuvarlanıp uzaklaştı ve dizlerinin üzerinde sallanarak doğruldu. Sersemliği sadece birkaç saniye sürdü. Sonra karşısındaki görüntü bütün netliğiyle belirdi.

Masanın üzerindeki naylon örtünün altında bir ceset vardı. Sadece kolu dışarıdaydı ve flüoresan ışığı altında teni mavimsi beyaz görünüyordu.

Toby ayağa kalktı. Hâlâ sersem gibiydi; kendini dengeleyebilmek için bir tezgâha tutunmak zorunda kaldı. Cesede tekrar baktığında, bir masa daha olduğumu ve onun da üze-

tarama ve düzenleme : blacksnow

rinde bir naylon serili durduğunu gördü. Bir havalandırma kanalından içinde buzlu hava vuruyordu. Yavaş yavaş etrafını inceledi-penceresiz duvarlar, kalın çelik kapı-ve nerede olduğunu anladı. Berbat koku bile bunu anlamasına yetmeliydi.

Soğuk bir odadaydı; cesetler için hazırlanmış olan bir depoda.

Yine sallanan kola döndü ve masaya yaklaşarak örtüyü kaldırdı.

Adam yaşlıydı; koyu kumral saçlarının kökleri beyazdı. Kötü şekilde boyanmıştı. Gözkapakları açıktı ve mavi gözleri görünüyordu. Örtünün geri kalanını kaldırdığında çıplak vücutta herhangi bir yara izi olmadığını gördü. Sadece kolunda çürükler vardı ve onların serum kalıntısı olduğunu anlamakta zorlanmadı. Ayak bileklerinin arasına kapağında adı yazılı bir karton klasör bırakılmıştı: James R. Bigelow. Dosyayı açtı ve adamın hayatının son haftasındaki tıbbi kayıtlar olduğunu gördü.

İlk girdi 1 Kasım tarihliydi.

Denek kahvaltı boyunca dengesiz davrandı-sütünü bardak yerine bir tabağa doldurdu—ve yardıma ihtiyacı olup olmadığı sorulduğunda sadece şaşkınlıkla bakarak karşılık verdi. Hasta daha fazla inceleme için kliniğe götürüldü.

İncelemede orta seviyede titremeler bulundu. Beyinsel bulgular pozitif. Başka işaret yok.

Daimi nakil süreci başlatıldı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Not imzalanmamıştı.

Ne okuduğunu anlamaya çalıştı ama baş ağrısı her kelimeyi başlı başına bir zorluk haline getiriyordu. Bu girdi ne anlama geliyordu? Daimi nakil süreci ne demekti?

Sayfaları çevirdi ve sonraki birkaç girdiyi buldu. 3 Kasım:

Hasta yardımsız yürüyemiyor. EEG belirsiz sonuçlar gösterdi. Titremeler kötüleşti ve beyinsel işaretler daha belirgin. Tomografi hipofiz genişlemesi gösteriyor; akut değişiklik yok.

4 Kasım:

İki kez uyanıkken bilincini kaybetti. Miyoklonus krizleri. Serebellar fonksiyonu bozulmaya devam ediyor. Bütün laboratuvar değerleri normal.

Sonra, 7 Kasım'daki son girdi:

Hasta el ve ayak bileklerinden bağlandı. Bağırsaklarını ve idrar torbasını kontrol edemiyor. Yirmi dört saat serum sıvısı ve yatıştırıcı veriliyor. Son aşamalar. Sırada otopsi gelecek.

Dosyayı adamın çıplak bacaklarının üzerine bıraktı. Bir an için cesede sadece klinik bir mesafeyle baktı. Göğsündeki beyaz tüyleri, karnındaki kırışıkları, kılların arasında duran büzülmüş penisi inceledi. *Acaba riskleri biliyor muydu?* diye düşündü. *Sonsuza dek yaşamaya çalışmanın bir bedeli ola-*

tarama ve düzenleme : blacksnow

bileceğini hiç düşünmüş müydü?

Yaşlılar gençlerle besleniyor.

Masaya doğru sallandı ve bir an için gözü karardı. Görüşünü tekrar odaklaması için birkaç saniye geçmesi gerekti. Bunu yaptığında, bakışları diğer cesede kaydı.

İlk masadan uzaklaşıp hâlâ örtünün altında gizli olan ikinci cesedin yanına yaklaştı. Örtüyü tutup kaldırdı. Kendini hazırlamış olmasına rağmen, karşılaşacağı dehşeti kesinlikle beklemiyordu.

Adamın cesedi açılmış, göğüs kafesi ve karnı ortadan düzgünce kesilerek iki tarafa ayrılmış, iç organlarını dışarı çıkarılmıştı. Cesede otopsiyi her kim yaptıysa, organları çıkarıp, sonra da anatominin doğruluğuna aldırmadan tekrar içine tıkmıştı.

Midesi ağzına gelince birkaç adım geriledi. Cesedin kokusu, bunun ilkinden çok daha önce ölmüş olduğunu gösteriyordu.

Tekrar masaya yaklaşmak ve plastik bilek bandına bakmak için kendini zorladı. Siyah sabit mürekkeple Phillip Dorr diye yazılmıştı. Adamın hastalıklarını gösteren bir belge ya da tıbbi kayıtlar bulamadı.

Kendini zorlayarak adamın yüzüne baktı. Kaşlarında beyazlar olan ve yüzü lastik maske gibi tuhaf bir şekilde sarkmış başka bir yaşlı adamdı. Kafa derisinin, kulağının arkasından kesilmiş olduğunu sonradan fark etti. Açılan kanat sarkmış, kafatasının bir kısmını göz önüne sermişti. Saçları nazikçe tutarak sarkık parçayı itti.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Kafatasının tepe kemiği yerinden kurtularak tıkırtıyla yere düştü.

Toby bir çığlık atarak geri çekildi.

Kafatası boş bir tencere gibi açılmıştı. İçinde hiçbir şey yoktu; beyin çıkarılmıştı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

20

"Burada olacak," dedi Dvorak, Alpren'in kalemini masaya vuruşunu izlerken. "Sabırlı ol."

Dedektif Alpren saatine baktı. "İki saat oldu. Sanırım çuvalladın, doktor. Ona söylememeliydin."

"Ve sen de hızlı sonuçlar çıkarmamalıydın. Bu tutuklama için çok erkendi. Daha soruşturmanı bitirmedin."

"Evet, zamanımı *gerçek* Jane Nolan'ı arayarak mı geçirseydim? *Gerçek* Dr. Harper'ı tutuklamayı tercih ederim. Tabii onu bulabilirsek."

"Ona buraya kendi başına gelmesi için bir şans ver. Belki de avukatını bekliyordur. Belki bir şeyleri toparlamak için eve gitmiştir."

"Eve gitmedi. Yarım saat önce bir devriye aracı gönderdik. Bence Dr. Harper gazı kökleyip şehirden kaçtı. Şu anda yüz mil uzakta bir yerde, arabasını terk etmeyi düşünüyor-

tarama ve düzenleme : blacksnow

dur."

Dvorak duvardaki saate baktı. Toby Harper'ı bir kaçak olarak düşünemiyordu; kaçacak bir kadına benzemiyordu. Tam aksine, dönüp savaşacak birine benziyordu. Şimdi Dvorak da kendi sezgilerini sorgulamak, onunla ilgili bildiği veya bildiğini sandığı her şeyi baştan düşünmek zorundaydı.

Alpren'in bütün bunlardan zevk aldığı açıktı. Dr. Dvorak çuvallamıştı; bu kez polis, karakter tahlilinde ondan daha iyi olduğunu kanıtlamıştı. Dvorak sessizce oturuyor, Alpren'e kibri yüzünden, Toby'ye de güvenine ihanet ettiği için öfkeleniyordu.

Alpren çalan telefona cevap verdi. Ahizeyi tekrar bıraktığında, yüzünde kendinden emin ve sert pırıltılar vardı. "Mercedes'ini bulmuşlar."

"Nerede?"

"Logan Havalimanı'nda. Yolcu yükleme bölümünde park edilmiş halde. Sanırım bir uçağa yetişmeye çalışıyormuş." Alpren ayağa kalktı. "Burada daha fazla oyalanmaya gerek yok, Dr. Dvorak. Gelmiyor."

Dvorak eve dönerken radyosunu kapadı ama sessizlik sadece öfkesini daha da kabartıyordu. *Kaçtı,* diye düşündü ve bunun tek bir açıklaması vardı: Suçlu bir vicdan ve cezanın kesinliği. Ama belli detaylar onu hâlâ rahatsız ediyordu. Toby'nin olası kaçışında eylem sıralamasını düşünüyordu. Logan'a gitmişti, arabasını yükleme bölümünde bırakmıştı,

tarama ve düzenleme : blacksnow

aceleyle terminale girmişti ve nereye gittiği belli olmayan bir uçağa binmişti.

Ama bu mantıklı değildi. Bir arabayı yükleme bölümünde bırakmak, sadece daha fazla dikkat çekmesini sağlardı. Gizlice kaçmaya çalışan biri, arabasını kalabalık bir otoparka bırakırdı; çünkü orada fark edilmeden günlerce kalabilirdi.

Yani uçağa binmemişti. Alpren, Toby'nin aptal olduğunu düşünebilirdi ama Dvorak öyle olmadığını biliyordu. Dedektif, Logan'dan kalkan uçuşları incelemekle sadece zamanını boşa harcıyordu.

Başka şekilde kaçmış olmalıydı.

Dvorak evine girdiğinde doğruca telefona yöneldi. Toby'nin ihaneti ve kendi aptallığı yüzünden artık çok öfkeliydi. AIpren'i aramak için ahizeyi kaldırdı ama telesekreterin ışığının yanıp söndüğünü görünce geri bıraktı. Bandı dinlemek için çalma tuşuna bastı.

Elektronik ses mesaj süresini kırk beş saniye olarak verdi ve Toby'nin sesi duyuldu:

"Dan, şu anda Springer tıp kütüphanesindeyim; dahili iki yüz elli yedi. Medline *'da görmen gereken bir şey var. Lütfen, lütfen beni hemen ara..."*

Son kez konuştuklarında saat yedi otuz sularıydı; yani bu mesaj son konuşmalarından önceydi. Toby'nin kendisine bir şey anlatmaya çalıştığını, daha ne bulduğunu açıklayamadan onun sözünü kestiğini hatırlıyordu.

Springer tıp kütüphanesi... Medline *'da görmen gereken bir şey var. Lütfen, lütfen beni hemen ara...*

tarama ve düzenleme : blacksnow

Acı, karnını ezen bir yumruk gibiydi; o kadar güçlüydü ki sesi bile çıkmıyordu. Molly gözlerini kapatıp dişlerini sıkarak, Molly ellerini yumruk yaptı ve bilek kayışlarını zorladı. Ancak kasılma sona erdiği zaman rahatlayarak inledi. Doğumun bu kadar sessiz olacağını hiç tahmin etmemişti. Kendini çığlık çığlığa haykırırken hayal etmiş, doğum sürecinin gürültülü bir iş olacağını düşünmüştü. Ama ilk kasılmaları hissettiğinde ve rahmi ilk işaretleri verdiğinde, tek bir ses bile çıkarmadan dayanmış, çığlık atmak istemiş ama sadece karanlıkta büzülüp gizlenmişti.

Ama onu rahat bırakmayacaklardı.

Mavi ameliyat önlükleri giymiş iki kişiydiler; maskeyle başlıkları arasındaki dar alanda sadece gözleri görünüyordu. Bir kadın ve bir erkek. İkisi de Molly'yle konuşmuyordu; onların gözünde masanın üzerinde yatan aptal bir hayvandan, bir denekten farkı yoktu.

Sonunda kasılmalar hafifledi ve acı azalırken, Molly bir kez daha ortamın farkına vardı. Başının üzerinde kör edici üç güneş gibi duran ışıklar. Serum ayağının parıltısı. Damarına giren naylon tüp.

"Lütfen," dedi. "Canım yanıyor. Çok acıyor..."

Ona aldırmadılar. Kadının dikkati serum şişesine, adamın dikkati de Molly'nin ayrık bacaklarına odaklanmıştı. Yüzünde en küçük bir şehvet ifadesi olsa, Molly belli ölçüde kontrolü, biraz gücü olduğunu hissedebilirdi ama adamın ba-

tarama ve düzenleme : blacksnow

kışlarında hiç arzu yoktu.

Bir kasılma daha yükseldi. Bilek kayışlarını bir kez daha zorladı ve yan tarafa büzülmeye çalışırken acı aniden öfkeye dönüştü. Vücudunu korkunç bir öfkeyle ileri geri sallarken, masa da çelik takırtıları arasında sarsıldı.

"Serum yetmeyecek," dedi kadın. "Onu uyuşturamaz mıyız?"

"Kasılmaları kaybederiz," dedi adam. "Anestezi yok."

"Bırakın beni!" diye bağırdı Molly.

"Bu gürültüye katlanmak istemiyorum," dedi kadın.

"O zaman Pitocin hazırla da lanet olasıca şeyi bastıralım." Öne eğilerek eldivenli parmaklarıyla Molly'nin bacaklarının arasına bastırdı.

"Bırakın... beni!" diye inledi Molly, vücudunu saran acıyla sesi aniden kesilirken. Adamın parmaklarının girişi, acıyı daha da artırdı ve yüzünden yaşlar süzülürken, Molly gözlerini sımsıkı kapadı.

"Rahim ağzı tamamen açıldı," dedi adam. "Neredeyse bitti."

Molly'nin başı öne savruldu ve acıyla homurdandı.

"Güzel, ıkınıyor. Hadi kızım. İt! İt!"

Molly zorlukla konuşabildi: "Defol git!"

"İt, lanet olasıca, yoksa başka bir yol denemek zorunda kalacağız."

"Bırakın beni! Bırakın beni!"

Kadın, Molly'nin yüzüne öylesine güçlü bir tokat indirdi ki Molly'nin başı yana savruldu. Birkaç saniye için şaşkın

tarama ve düzenleme : blacksnow

ve sessiz bir şekilde yatarken yanağı zonkladı ve gözleri kararardı. Kasılmanın acısı hafifledi. Vajinasından sıcak bir sıvının süzüldüğünü ve poposunun altındaki kâğıt örtüye damladığını duydu. Görüşü netleşince yine adama odaklandı. Yüzünde gördüğü şeyin sabırsızlık ve beklenti olduğunu o zaman anladı.

Bebeğimi almak için bekliyorlar.

"Pitocin'i artır," dedi adam. "Bitirelim şu işi."

Kadın serumun musluğunu açtığında, Molly bir kasılmanın daha yükseldiğini hissetti. Bu kez o kadar hızlı ve sertti ki baştan ayağa sarsıldı. Başı masadan kalktı ve ıkınırken yüzü göğsüne dayandı. Bacaklarının arasından kan boşaldı; ameliyat örtüsüne akışını duydu.

"İt! Haydi, *in"* diye emretti kadın.

Acı şimdi dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Molly derin bir nefesle inledi ve yine gerildi. Gözleri karardı. Kafatasında yeni bir acı patladı. Bir çığlık attı ama sesi kendisine bile yabancı geldi; ölmekte olan bir hayvanın çığlığı gibiydi.

"İşte bu. Haydi, haydi..." dedi adam.

Molly son bir kez daha itti ve bacaklarının arasındaki acının aniden yerini yırtılan etin acısına bıraktığını hissetti.

Ve sonra, nihayet bitti.

Terden sırılsıklam ve sersemlemiş bir halde, ne kıpırdayabiliyor ne de ses çıkarabiliyordu. Belki uyumuştu; emin değildi. Sadece zaman geçtiğini ve odada hareket olduğunu biliyordu. Sıçrayan suyun sesi, bir dolabın gürültüyle kapanışı. Çok büyük çaba gerektirmesine rağmen yavaşça gözle-

tarama ve düzenleme : blacksnow

rini açmayı başardı.

Önce görebildiği tek şey ışığın parıltısı oldu; başının üzerindeki üç parlak güneş. Sonra adamın bulanık görüntüsüne odaklandı; açık bacaklarının yanında duruyordu ve kollarında bir şey vardı.

O şeyin kanla kaplı saçları vardı. Vücudu biçimsiz ve pembeydi; adamın eldivenli ellerinde duran, kesilmiş bir et parçasına benziyordu. Kıpırdıyordu. Önce sadece titredi, sonra şiddetle sarsıldı.

"İlkel kas fonksiyonu," dedi adam. "Ve hâlâ ilkel foliküler yapı ve diş yapısı mevcut. Henüz uzantıları da ortadan kalkmadı."

"Tuzlu su banyosu tamam."

"Yan tarafta herkes hazır mı?"

"Hastamız masada. Sadece dokuya ihtiyacımız var."

"Şunu bir tartalım." Adam kalktı, et parçasını Molly'nin başının yakınında duran bir tartıya bıraktı.

Molly şaşkın bir şekilde baktı. Kapaksız, ruhsuz tek bir göz ona bakıyordu.

Çığlığı binlerce kulak delici bir yankı yaptı. Korkusu kendi sesiyle birlikte yükselirken, tekrar tekrar bağırdı.

"Onu susturmamız gerek!" dedi kadın. "Hasta duyabilir!"

Adam, ağzını ve burnunu lastik bir maskeyle kapatırken Molly gaz kokusu aldı. Yüzünü çekip kurtarmaya çalıştı. Adam onu çenesinden yakalayarak hareketsiz durmaya, gazı koklamaya zorladı. Molly adamın serçe parmağını dişlerinin

tarama ve düzenleme : blacksnow

arasına alarak paniğe kapılmış bir hayvan gibi ısırdı. Adam çığlık attı.

Molly'nin şakağına inen yumruk öylesine güçlüydü ki gözlerinde parlak ışıklar yanıp söndü.

"Kaltak! Lanet olasıca kaltak!" diye bağırdı adam.

"Tanrım, parmağın..."

"Şırınga. Şırıngayı getir!"

"Ne?"

"Potasyum. Hemen!"

Molly yavaşça gözlerini açtı. Kadının elinde bir şırınga ve iğneyle tepesinde dikildiğini gördü. İğnenin serum hortumundaki lastiği deldiğini gördü.

Bir ateş dalgası Molly'nin kolundan yukarı tırmandı. Acıyla çığlık atıp kurtulmaya çalıştı ama kayışlar bileklerini çok sıkı tutuyordu.

"Hepsi," dedi adam. "Hepsini ver!"

Kadın başıyla onayladı ve şırıngaya bastırdı.

Sayım sıra dışıydı. Ceninin beyin dokusunda en azından otuz üç ayrı hipofiz bezi vardı ve bu, daha önce üretilmiş bütün embriyo plantasyonlarındakinden çok daha fazlaydı. Mikroskop altında hücreler sağlıklı görünüyordu ve kızın kan testleri normal çıkmıştı. Herhangi bir enfeksiyon bulaşmasına izin veremezlerdi. Yoksul bir Meksika köyündeki kadınların kiralık rahimlerinden aldıkları bütün ceninleri kullandıklarında, ilk alıcı grubuyla bu hatayı yapmışlardı. O köyde

tarama ve düzenleme : blacksnow

sığırların öldüklerini sonradan fark etmişlerdi.

Bu doku kendi laboratuvarmda genetik olarak değiştirilmiş bir embriyodan alınmıştı. Temiz olduğunu biliyordu.

Dr. Gideon Yarborough, bezlerden üçünü keserek otuz yedi Santigrat derecede ılıtılmış bir tripsin şişesine koydu. Ceninin geri kalanı-tabii bu et yığınına cenin denebilirse-yıkandı ve dengeli tuz solüsyonu dolu bir kavanozuna kondu. Sıvının yüzeyinde batıp çıkarken, tek mavi göz kendisine baktı. O gözün arkasında fonksiyonu olan bir beyin, bir ruh yoktu ama Yarborough yine de ürkmüştü. Kavanozun kapağını kapatıp kenara koydu. Daha sonra geri kalan hipofiz bezlerini alacaktı. Bu değerli bir hasattı; on hastaya yetecek kadar ürün çıkacaktı.

Yirmi dakika geçmişti.

Üç hipofiz bezinin bulunduğu şişeyi tuzlu solüsyonla yıkadı. Tripsin şimdiye kadar dokuyu ayırmıştı ve çamurlu sıvı şişede dönüp duruyordu. Artık içinde somut hipofiz bezleri değil, bireysel hücreler vardı. Yeni ana bezin yapıtaşları. Süspansiyonu nazikçe şırıngaya çekti ve asistanının kendisini beklediği yan odaya götürdü.

Valium'la hafifçe uyuşturulmuş olan hasta masanın üzerinde yatıyordu. Yetmiş sekiz yaşında bir adam için bir hayli sağlıklıydı. Gençliğini geri istiyordu ve bunun bedelini ödemeye hazırdı; gençleşmek adına küçük bir acıya dayanabilirdi.

Adam şimdi başını Todd-Well stereotaksik çerçeveye dayanmış, kafatası sabitlenmişti. Röntgen tüpüyle çekilerek

tarama ve düzenleme : blacksnow

büyütülmüş görüntüsü 37 ekran bir televizyon ekranına yansıtılıyordu. Ekranda hastanın yaşlanmakta olan hipofiz bezinin bulunduğu küçük kemikli oyuk görünüyordu.

Yarborough adamın sağ burun deliğine lokal anestezi uygulayıp kokain solüsyonuyla sildi. Sonra uzun iğneyi sağ burun deliğinden içeri soktu ve sümük zarına biraz daha anestezi verdi.

Hasta hafifçe homurdandı.

"Sadece bölgeyi uyuşturuyorum, Bay Luft. İyi gidiyorsunuz." Şırıngayı asistanına verdi.

Ve oyma aletini aldı.

Neredeyse iğne inceliğinde bir ucu vardı. Bunu da burun deliğine yerleştirdi. Ekrandaki görüntüyü rehber alarak, kemiği delmeye başladı. Temel kemiğinin zeminini oyuyordu. Diğer tarafa geçtiğinde, hasta keskin bir çığlık attı ve kasları gerildi.

"Her şey yolunda, Bay Luft. En kötü kısmı bitti. Acı sadece birkaç saniye sürer."

Tahmin ettiği gibi, hasta yavaşça gevşedi ve rahatsızlığı geçti. Burayı delmek her zaman alın bölgesinde ani bir acıya neden olduğu için Yarborough'u endişelendirmemişti.

Asistanı ona hücre süspansiyonunun bulunduğu şırıngayı verdi.

Temel kemiğinde yeni açılmış olan delikten iğnenin ucunu geçirdi ve şırınganın içindeki hipofiz çukuruna nazikçe boşalttı. Hücrelerin yeni evlerine doluşunu, sağlıklı yeni koloniler halinde çoğaldıklarını hayal edebiliyordu. Genç bir beyne hor-

tarama ve düzenleme : blacksnow

mon pompalayan hücre fabrikaları. Bay Luft'ın kendisinin artık üretemediği hormonlar.

İğneyi çekti. Kanama yoktu; temiz, iyi bir ameliyat olmuştu.

"Mükemmel gitti," dedi, hastaya. "Artık baş çerçevesini çıkaracağız. Sizi burada yarım saat kadar daha yatıracağız ve tansiyonunuzu izleyeceğiz."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu. Yıldızlı pekiyi aldınız." Yarborough, asistanına dönerek başıyla onayladı. "Ben kalıp onu izleyeceğim. Brant Hill'e geri dönmeye hazır olduğunda minibüsü çağırırım."

"Peki, ya şu…" Asistanı kapıya doğru baktı; diğer odaya.

Yarborough eldivenlerini çıkardı. "Onunla da ben ilgilenirim, Monica. Sen evine dön ve diğer sorunla ilgilen."

Duvardaki termometre iki dereceyi gösteriyordu.

Toby bir köşeye büzülüp, dizlerini göğsüne çekmiş, omuzlarınada naylon bir örtü almıştı. Bu bir ölü kefeniydi ve Formalin kokusu kumaşa sinmişti. Önce ölülerden birinin üzerindeki örtüyü almak zorunda kaldığı için midesi bulanmıştı. Ama sonra soğuktan titremeye başladığında başka seçeneği olmadığını biliyordu. Vücut sıcaklığını koruyabilmesinin tek yolu buydu.

Ama onu hayatta tutmak için yeterli değildi. Saatler geç-

tarama ve düzenleme : blacksnow

mişti ve elleriyle ayakları hissini kaybetmişti. En azından kolundaki ağrı geçmişti. Ama düşünmekte zorlanıyordu, çünkü zihni artık hayatta kalmak dışında bir şeye odaklanamayacağı kadar yavaşlamıştı.

Ne var ki yakında bunu yapacak iradesini bile kaybedecekti.

Sonunda başı yere sarktı; kollarıyla bacakları gevşedi. Sarsılarak uyandığında yan tarafının üzerinde yattığını, ışıkların hâlâ parladığını gördü. Sonrasında uyuyakaldı ve rüya gördü. İmgelerle değil, seslerle. İki kişi konuşuyordu; bir adam ve Jane Nolan. Sesleri bozuk, metalikti. Kendini siyah bir sıvının içinde süzülürken hissetti ve yüzüne vuran sıcaklığı hissetti.

Sonra düşmeye başladı.

Aniden irkilerek uyandığında, karanlıkta kendini yan yatarken buldu. Yanağının altında bir halı vardı. Gölgelerin arasından hafif bir ışık hüzmesi süzülüyordu ve bir kapı sımsıkı kapalıydı. Kıpırdamaya çalıştı ama yapamadı; elleri arkasından bağlanmıştı. Ayakları uyuşmuş ve işe yaramaz durumdaydı. Başka bir kapının daha kapandığını duydu ve bir arabanın motoru çalıştı.

"Kapıyı sürgülemen gerekmiyor mu?" diye sordu bir adam.

Cevap veren ses Jane Nolan'a aitti. "Köpeği bağladım. Dışarı çıkmaz. Haydi, gidelim."

Sarsıntılı bir yoldan ilerlemeye başladılar. *Evden uzaklaşan yol,* diye düşündü Toby. Onu nereye götürüyorlardı?

tarama ve düzenleme : blacksnow

Ani bir sarsıntıyla yere çarpan sol omuzunun acısından ve neredeyse çığlık atacaktı. Yaralı kolunun üzerinde yatıyordu ve soğuk odanın yarattığı hissizlik geçmişti. Kendini zorlayarak sırtüstü döndü ama bu kez de soğuk ve lastiğimsi bir şeye yaslandığını hissetti. Sokak lambalarının ve gelip geçen arabaların ışıkları karanlıktan süzülüyordu. Neye çarptığını görmek için başını çevirdiğinde kendini cesetlerden birinin yüzüne bakarken buldu.

Toby'nin şaşkın iniltisi onu tutsak alanların dikkatini çekmişti. "Hey, uyanmış bu," dedi adam.

"Sen arabayı kullanmaya devam et," dedi Jane. "Ben onun ağzını bantlarım." Emniyet kemerini çözdü ve minibüsün arkasına doğru emekledi. Orada Toby'nin yanına çömeldi ve yarı karanlıkta koli bandı rulosunu aradı. "Senin sesini tekrar duyacağımızı sanmıyordum."

Toby ellerini kurtarmaya çalıştı ama bağlarını gevşetemedi. "Annem... Annemin canını yaktın..."

"Bu senin hatan, biliyorsun," dedi Jane, banttan bir parça koparırken. "O kadar takıntılısın ki Dr. Harper. O yaşlı adamlara kafayı o kadar taktın ki kendi evinde neler olup bittiğini bile görmedin." Bandı Toby'nin ağzına yapıştırdı ve alaycı bir tiksintiyle konuştu: "Ve bir de kendine iyi evlat diyorsun."

Kaltak, diye düşündü Toby. *Seni katil kaltak!*

Jane bir parça daha bant koparırken ağzını şaplattı. "Anneni incitmek istemedim. Ben sadece seni izlemek için oradaydım. Ne kadar ileri gittiğini görmek için. Ama sonra Robbie

tarama ve düzenleme : blacksnow

Brace o gece evini aradı ve her şey kontrolden çıktı..." İkinci bandı da Toby'nin ağzına yapıştırdı. "Sonra bir kaza geçirmen için çok geçti. Seni susturmak için çok geçti. İnsanlar ölülere inanmaya meraklıdır." Son bir parça daha kopardı ve onu da bir kulağından diğerine kadar Toby'nin yüzüne yerleştirdi. "Ama kendi annesini inciten bir kadına inanırlar mı? Hiç sanmıyorum." Bir an işini değerlendiriyormuş gibi Toby'nin yüzüne baktı. Minibüsün sadece arada bir yanlarından geçen arabaların farlarının ışığıyla aydınlanan yarı karanlık ortamında Jane'in gözleri kendiliğinden parlıyor gibiydi. Ellen kaç kez uyandığında bu gözleri kendisine bakarken bulmuştu? *Bilmeliydim. Kendi evimdeki kötülüğü fark etmeliydim.*

Minibüs aniden dönünce Jane dengesini kaybetmemek için tutundu.

Hayır, adı Jane değil, diye düşündü Toby. *Adı Monica Trammel. Wallenberg 'in Rosslyn Enstitüsü 'ndeki bağlantısı.*

Minibüs virajlı bir yoldan devam ederken savruldu. Asfalt, yerini toprak bir yolun sarsıntısına bıraktı ve Toby yaşlı adamın cesedinin arkasında zıpladığını ve etinin kendisininkine çarptığını hissetti. Yavaşlayarak durdular ve yan kapı kayarak açıldı.

Aysız gökyüzünde bir adam karanlık bir siluet halinde görünüyordu. "Gideon henüz gelmedi," dedi adam. Bu Carl Wallenberg'in sesiydi.

Kadın minibüsten indi. "Bunun için burada olmalı. Hepimiz burada olmak zorundayız."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Hastanın kontrol altına alınması gerekti. Gideon onunla birlikte kaldı."

"Bunu onsuz yapamayız. Bu kez sorumluluk paylaşılmalı, Carl. Hemde hepimizin arasında eşit şekilde. Richard ve ben çok fazla şey yaptık."

"Ben bunu yapmak istemiyorum."

"Mecbursun. Çukur kazıldı mı?"

Cevap iç çeker gibi geldi. "Evet."

"O halde bitirelim şu işi." Kadın, minibüsten inmiş olan sürücüye döndü. "Çıkar onları, Richard."

Sürücü Toby'nin bağlı ayaklarını yakalayarak onu dışarı çekti. Wallenberg omuzlarını kavrarken Toby kıvrandı.

Wallenberg onu neredeyse düşürüyordu. "Tanrım! Bu hâlâ *yaşıyor!"*

"Götür onu," dedi Monica.

"Tanrım, bu şekilde olmak zorunda mı?"

"Şırıngaları getirmedim. Bu kansız olanı. Ortalıkta kanıt istemiyorum."

Wallenberg birkaç derin nefes aldı ve bir kez daha Toby'nin omuzlarını tuttu. İki adam onu minibüsten çıkarıp gecenin karanlığında taşıdılar. Toby önce kendisini nereye götürdüklerini bilemedi. Sadece zeminin düzgün olmadığını, adamların karanlıkta yollarını bulmakta zorlandığını biliyordu. Richard Trammel'in beyazımsı sarı saçlarını görebildi. Sonra gökyüzünü ve yıldızlara doğru uzanır gibi görünen bir vinci gördü. Başını çevirdiğinde, bir çitten süzülen ışık hüzmesiyle uzaktaki binayı tanıdı: Brant Hill huzurevi. Onu yeni

tarama ve düzenleme : blacksnow

binanın temeline götürüyorlardı.

Wallenberg biran sendeleyince Toby'nin omuzlarını bıraktı. Toby düşerken başı toprağa o kadar sert çarptı ki dişleri birbirine kenetlendi. Dilini bir acı kapladı ve ağzında biriken kanın tadını aldı.

"Tanrım," diye homurdandı Wallenberg.

"Carl," dedi Monica, düz ve metalik bir sesle. "Hallet şu işi."

"Lanet olsun! Gel sen yap!"

"Hayır, sıra sende. Bu kez senin ellerin kirlenecek. Ve Gideon'un da. Haydi, bitir artık."

Wallenberg derin bir nefes aldı. Toby'yi bir kez daha kaldırıp taşımaya başladı. İki adam durdu. Toby, Wallenberg'in yüzüne baktı ama ay ışığında yüz ifadesini göremedi. Sadece kendisini savurup bir kenara bırakırken rüzgârla savrulan saçlarını gördü.

Toby kendini inişin sertliğine hazırlamış olmasına rağmen, ani darbe ciğerlerindeki bütün havayı boşalttı. Bir an için karanlıktan başka bir şey göremedi. Bir süre sonra görüşü geri döndü. Başının tepesindeki yıldızları gördü ve bir çukurun dibinde yattığını anladı. Yan taraftan dökülen toprak gözlerini acıttı. Başını iki yana sertçe salladığında, yanağına değen çakıl taşlarını hissetti.

İki adam dönüp uzaklaştı. *Şimdi,* diye düşündü. *Tek şansım.* Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa dönerek kendini kurtarmaya çalıştı. Çukurun duvarlarına çarptıkça üzerine toprak dökülüyordu. Faydası yoktu; el ve ayak bilekleri çok sıkı

tarama ve düzenleme : blacksnow

bağlanmıştı ve gayretleri sadece ellerini uyuşturuyordu. Ama bandın bir köşesi yanağından kalkmaya başlamıştı. Yüzünü çakıllara sürterek bandı yüzünden kaldırmaya çabaladı.

Çabuk. Çabuk!

Toz bulutu arasında öksürüp tıksırıyordu. Bandın bir santimi daha kalktı ve dudakları kurtuldu. Derin bir nefes alarak bir çığlık attı.

Çukurun tepesinde bir silüet belirdi ve ona baktı. "Seni kimse duyamaz," dedi Monica. "Bu oldukça derin bir çukur. Yarın kalmayacak, çünkü çakıl dökecekler. Sonra da temeli." Adamlar cesetlerden biriyle geri döndü. Cesedi çukura attılar. Ölü adamın başı Toby'nin omzuna çarptı. Çukurun diğer ucuna doğru gerileyince yüzüne taze toprak döküldü.

Demek her şey böyle bitecek. Bir çukurda üç iskelet. Çizer im iz e dökülen beton.

Adamlar ikinci cesedi almak için uzaklaştı.

Toby yine bağırarak yardım istedi ama sesi çukurun derinliğinde boğulup gitti.

Monica çukurun yan tarafına çömelerek aşağı baktı. "Soğuk bir gece. Herkes pencerelerini kapatmış. Hiçbir şey duyamazlar."

Toby yine bağırdı.

Monica onun yüzüne bir avuç toprak attı. Toby öksürerek yana döndüğünde cesetle burun buruna geldi. Monica haklıydı. Kimse dinlemiyordu; kimse onu duymazdı.

Adamlar geri döndüklerinde ikisi de nefes nefeseydi. Son cesedi de çukura attılar.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Ceset Toby'nin üzerine düştü ve kefeni genç kadının yüzünü örttü. Cesedin ağırlığı altında zorlukla kıpırdayabiliyor ama tepesindeki sesleri duyabiliyordu. Bir kürek toprağa saplanmıştı.

İlk kürek dolusu toprak çukura döküldü ve Toby'nin bacaklarını örttü. Silkelemeye çalıştı ama biraz daha, biraz daha geldi.

"Gideon'u bekleyin," dedi Monica. "Buna katılmak zorunda."

"Bitirmek için gelir. Haydi, biz kurtulalım artık," dedi kocası. Homurdanıp bir kürek toprak daha attı. Toprak parçaları Toby'nin saçlarının arasına döküldü. Yine cesedin ağırlığı altında kıpırdamaya çalıştı. Kefen aşağı kaymıştı ve Toby'nin gözleri açılmıştı. Tepesinde duran üç kişiye baktı. Kendilerini izlediğini hissetmiş gibi bir an sessizleştiler.

"Pekâlâ," dedi Monica. "Doldurun artık."

Toby çığlık attı. "Hayır!" Ama sesi kumaş ve cesedin ağırlığı yüzünden boğuluyordu.

Toprak yağmaya devam etti. Acıyan gözlerini kırpıştırdı. Bir kürek dolusu toprak daha saçlarına indi ve biraz daha toprak vücuduna dökülerek kol ve bacaklarını örttü. Kıpırdamaya çalıştı ama ceset ve sürekli inmeye devam eden toprak onu hapsetmişti. Kendi kalp atışlarının kulaklarında yankılandığını duyuyordu. Yüzünü kefenin altına gömerken yıldızları son bir kez gördü.

Sonra başı da gömüldü ve hiç ışık göremez oldu.

tarama ve düzenleme : blacksnow

21

Küreği tutma sırası ondaydı.

Küreğin sapını kavrarken ve toprak doldurup kaldırırken Carl Wallenberg'in elleri titriyordu. Çukurun kenarında duraksayarak aşağıdaki karanlığa baktı ve hâlâ hayatta olan kadını düşündü. Kalbi atıyor, kanı vücudunda dolaşıyordu. Ölümün eşiğinde, beyninde bir milyon nöron panikle haykırıyordu. O toprak battaniyesinin altında ölüyordu.

Toprağı çukura atıp ve bir kürek daha doldurdu. Monica'nın onaylayan mırıltısını duydu ve onu böylesine iğrenç bir işe zorladığı için küfretti. Bu, ortadan kaldırılması gereken bir kanıttı; son derece ters gitmiş bir deneyden gizlenmesi gereken son iki ceset.

Donörlere daha fazla dikkat etmeliydik. Ceninleri incelerken sadece bakteri ve virüslere bakmakla yetinmemeliydik. Prion olasılığını hiç düşünmedik bile.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Ama Yarborough hücreleri nakletmekte acele etmişti. Dokunun taze olması gerektiği konusunda ısrarcı davranmıştı. Hücre süspansiyonlarının yedi gün içinde nakledilmesi gerekiyordu, yoksa yeni alıcıların beyinlerinde hayatta kalamazlardı. Kolonileşemezlerdi. Ve bir de uzun bir bekleyenler listesi vardı; depozitolarını ödemiş olan otuz adam ve kadın. Bir kez daha genç olmak için can atıyorlardı. Risk olmadığı konusunda kendilerine güvence verilmişti. Ve gerçekten de zararsız bir prosedürdü; bir lokal anestezi, röntgen rehberli beyin enjeksiyonu ve haftalar sonra ana hipofiz bezinde yavaş bir canlanma. Gideon'la birlikte bunu onlarca kez yapmışlardı ve Rosslyn projeyi ahlaki nedenlerle kapatana kadar hiçbir komplikasyonla karşılaşmamışlardı. Düşürülmüş insan ceninlerini kullanma zorunluluğu olmasa, prosedür tıbbi bir devrim olarak kutlanacaktı. Doğmamış ve istenmeyen bebeklerin beyinlerinden alman bir gençlik pınarı.

Bir devrim, evet. Ama politika yüzünden sonsuza dek gizli kalacaktı.

Nefes nefese bir halde duraksadı. Teri teninde soğumaya başlamıştı bile. Çukur neredeyse dolmuştu. Şimdiye kadar kadının ciğerleri toz dolmuş, beyin hücreleri oksijensizlikten ölmeye başlamış olmalıydı. Kalbi son umutsuz atışlarını vuruyordu. Toby Harper'dan hoşlanmamıştı ve sesinin kesilmesi gerektiğini kabul ediyordu. Ama daha merhametli, yıllar boyunca kendisini rahatsız etmeyecek türde bir çözümü tercih ederdi.

Kimseyi öldürmeyi planlamamıştı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Birkaç ceninin feda edildiği doğruydu ama bu sadece başlarda olmuştu. Şimdi klonlanmış doku kullanıyorlardı; rahimlerde büyümüş olsalar bile insan oldukları söylenemezdi. Dokunun kaynağıyla ilgili suçluluk duymuyordu. Hastalarının da vicdan azabı yoktu; sadece istiyorlardı ve karşılığını ödemekten çekinmiyorlardı. Brant Hill bu konuda bir şey bilmediği sürece, çalışması ve özel para akışı devam edecekti.

Ama sonra Mackie ölmüş, peşinden diğerleri gelmişti. Şimdi kaybedebileceği tek şey para değildi; pozisyonunu, ününü ve geleceğini kaybedebilirdi.

Bu, cinayet işlemeye değer mi?

Hızla dolan çukura toprak atmaya devam ederken, aşağıdaki kadının ölmekte olduğunun farkındaydı. *Ama sonuçta hepimiz ölüyoruz. Bazılarımız diğerlerinden daha korkunç şekilde.*

Küreği bıraktı. Kusacaktı.

"Biraz daha toprak at. Düzleşsin," dedi Monica. "Belli olmamalı. İnşaat ekibinin fark etmesine izin veremeyiz."

"Sen yap." Wallenberg, küreği kadına doğru attı. "Ben yeterince yaptım."

Monica küreği aldı ve bir an onu inceledi. "Evet, sanırım yaptın," dedi sonunda. "Ve şimdi sen de Richard ve benim kadar işin içindesin." Ayağını küreğe dayayarak duraksadı ve bir kürek toprak daha atmaya hazırlandı.

"İşte Yarborough," dedi Richard.

Wallenberg dönüp baktığında yaklaşan farları gördü. Yarborough'nun siyah Lincoln'ü toprak yolda sallana sallana

tarama ve düzenleme : blacksnow

yaklaştı ve çitlerin önünde durdu. Sürücü kapısı açılıp kapandı.

Parlak bir ışık inşaat çukuruna çevrildi. Wallenberg gözlerini ani ışığa karşı siper ederek arkaya doğru sendeledi. Çakılların üzerinde kayan başka lastik sesleri duydu ve iki arabanın daha kapıları açılıp kapandı. Birileri koşturmaya başladı.

Silüetler aniden ışığa girerken Wallenberg gözlerini kıstı. *Yarborough değil,* diye düşündü. *Kimsiniz siz?*

İki adam onlara doğru yürüdü.

Ciğerlerine dolan taze hava o kadar soğuktu ki boğazını yaktı. Soluk soluğa, öksürükler arasında toparlanmaya çalıştı. Yüzüne bir şey bastırıyordu ve başını tutan ellerden kurtulmaya çalışıyordu. Hepsi aynı anda konuşan bir sürü ses duyuyordu.

"Ona hemen oksijen verin!"

"Direniyor..."

"Hey, burada yardıma ihtiyacım var! Serumu takamıyorum."

Panik halinde çırpınıyor, kıvranıyordu. Uzakta bir ışık vardı ve karanlıkta kaybolmadan önce ışığa ulaşmak için çabalıyordu. Ama kollan felç olmuş gibiydi; bir şey onlan aşağı bastırıyordu. Havada lastik kokusu vardı.

"Toby... bizimle savaşmayı bırak." Aniden bir elin onu karanlıktan çıkarmak için kendisininkine uzandığını hissetti.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Siyah bir perde aniden gözlerinin önünden kalktı ve kendini ışıkta buldu. Kendisine bakan yüzler vardı. Şimdi dönüp duran mavi-kırmızı ışıkları da görüyordu. *Çok güzel,* diye düşündü. *Renkler... çok güzel.* Gecenin sessizliğinde bir parazit sesi: Bir polis telsizi!

"Doktor, gelip şuna baksan iyi olur," dedi polislerden biri.

Dvorak karşılık vermedi; bakışlarını Toby'yi Springer Hastanesi'ne götürmek için toprak yolda sarsılarak uzaklaşan ambulansın ışıklarından ayıramıyordu. *Bu gece yalnız kalmamalı,* diye düşündü. *Onun yanında olmalıyım; olmak istediğim yer de orası. Kalmak istediğim yer.*

Polis memuruna döndüğünde bacaklarının titrediğini hissetti. Bütün o polis arabaları, bütün o ışıklar. Ve inşaat alanının dışında izlemek için toplanmış insanlar vardı; her zaman beklenen olay yeri meraklıları. Ama bunlar yaşlı insanlardı; çok sayıda sireni duyarak meraklanan ve üzerlerinde sabahlıklarıyla gecenin karanlığına çıkan Brant Hill sakinleri. Ciddi yüzlerle duruyor, çitin arasından temel çukuruna, iki cesedin çıkarıldığı ve toprağın üzerine yatırıldığı yere bakıyorlardı.

"Dedektif Sheehan şurada sizi bekliyor," dedi polis memuru. "Dokunan tek kişi o."

"Neye dokunan?"

"Cesede."

tarama ve düzenleme : blacksnow

"Bir tane daha mı?"

"Korkarım öyle."

Dvorak polis memurunun peşinden çite doğru gitti.

"Arabanın bagajındaydı," dedi polis memuru.

"Hangi arabanın?"

"Dr. Yarborough'un Lincoln'ü; Howarth binasından buraya kadar takip ettiğimiz araç. Görünüşe bakılırsa son dakikada birini daha getiriyormuş. Bagajı açtığımızda bunu görmeyi kesinlikle beklemiyorduk."

Yaşlıların arasından geçerek Yarborough'un çitin yanında duran arabasına yaklaştılar. Dedektif Sheehan açık bagajın yanında duruyordu. "Bu gece üçer üçer geliyorlar," dedi.

Dvorak başını iki yana salladı. "Bu gece bu kadarını kaldırabileceğimden emin değilim."

"Siz iyi misiniz, doktor?"

Dvorak cevap vermeyip önünde uzanan geceyi düşündü. Toby'nin yanına ulaşması için geçecek olan saatleri. Gecikmeye engel olamazdı; bunu yapmak zorundaydı.

Cebinden bir çift lastik eldiven çıkardı. "Halledelim şu işi," dedi ve bagajın içine baktı.

Sheehan fenerin ışığını cesedin yüzüne çevirdi.

Dvorak bir an tek kelime bile edemedi. Açık ve ruhsuz bakan gri gözlere, hassas tendeki çürüklere ve kızın cansız yüzüne bakakaldı. Orada bir zamanlar bir ruh vardı; bir kez gördüğü biri. *Şimdi neredesin?* diye düşündü. *Umarım iyi bir yerdesindir. Umarım sıcak, güvenli ve nazik bir yerde.*

Uzandı ve Molly Picker'ın gözlerini nazikçe kapadı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Koridorda gülüşen hemşirelerin sesleri Dvorak'ı huzursuz uykusundan uyandırdı. Gözlerini açınca pencereden süzülen günışığını gördü. Toby'nin hastane yatağının yanındaki bir koltukta oturuyordu. Toby hâlâ uyuyordu; nefesi yavaş, düzenliydi ve yanaklarına renk gelmişti. Dün gece toz toprağın çoğu yüzünden temizlenmişti ama hâlâ saçlarının arasında parlayan kum taneleri görünüyordu.

Dvorak yerinden kalkıp gerindi ve boynunu oynattı. *Sonunda güneşli bir gün,* diye düşündü, pencereden dışarı bakarak. Gökyüzünde çok küçük bir bulut kümesi vardı.

Arkasında bir ses mırıldandı: "En kötü kâbusumu gördüm."

Dvorak döndü ve Toby'yle göz göze geldi. Toby ona elini uzattı. Dvorak sıcak bir tavırla tuttu ve yanına oturdu.

"Ama bütün bunlar rüya değildi, öyle değil mi?" dedi.

"Hayır. Korkarım hepsi gerçekti."

Toby bir an sessizce yattı ve olanların zihnindeki parçalarını anlaşılabilir bir bütün haline getirmeye çalışır gibi kaşlarını çattı.

"Tıbbi kayıtlarını bulduk," dedi Dvorak.

Toby sorgulayan gözlerle ona baktı.

"Bütün beyin nakli ameliyatlarının verilerini saklamışlar. Yetmiş dokuz dosya, Howarth binasının bodrumunda depolanmış. Hasta isimleri, operasyon notları, takip

tarama ve düzenleme : blacksnow

taramaları."

"Veri mi topluyorlarmış?"

Dvorak başıyla onayladı. "Başarı iddialarını desteklemek için. Görünüşe bakılırsa nakiller yararlı olmuş."

"Ve zararlı da," dedi Toby.

"Evet. Geçen yılın başlarında, Wallenberg hâlâ düşük ceninler kullanırken çok hastaları varmış. Beş adam nakillerini aynı cenin hücresi havuzundan almış. Hepsi de aynı dönemde hastalanmış. İlkinin semptomları ortaya koyması bir yıl sürmüş."

"Dr. Mackie mi?"

Dvorak başıyla onayladı.

"Yetmiş dokuz dosya olduğunu söyledin. Ya diğer hastalar?"

"Hayatta ve iyi durumdalar. Durumları iyiye gidiyor ki bu da ahlaki bir ikilem yaratıyor. Ya bu tedavi gerçekten işe yarıyorsa?"

Toby'nin sıkıntılı yüzüne baktığında, aynı endişeleri paylaştığını anladı. *Hayatı uzatmak için daha ne kadar ileri gideceğiz? İnsanlığımızın ne kadarını feda edeceğiz?*

"Harry Slotkin'i nerede bulabileceğimizi artık biliyorum," dedi Toby, aniden. Gözlerinde şaşırtıcı bir netlikle Dvorak'a baktı. "Brant Hill; yeni huzurevi kanadı. Birkaç hafta önce temelini atmışlardı."

"Evet, Wallenberg bize söyledi."

"Wallenberg mi yapmış?"

"Şimdi birbirleriyle gırtlak gırtlağa geldiler. Wallenberg

tarama ve düzenleme : blackcrow

ve Gideon, Trammel çiftine karşı. Birbirlerini suçlamak için yarışıyorlar. Şu anda en çok bela Trammel'ların başında gibi görünüyor."

Toby bir an durup sıradaki sorusunu sorabilmek için cesaretini topladı. "Peki ya Robbie?"

"Richard Trammel. Silah onun adına kayıtlı. Doğrulanması için balistiği bekliyoruz."

Toby başıyla onaylarken bu acı verici bilgiyi sessizce sindirdi. Dvorak onun gözlerinde yaşlar gördü ve Molly'den söz etmek için beklemeye karar verdi. Şimdi Toby'ye daha fazla trajedi yüklemek istemiyordu.

Kapı vuruldu ve Vickie odaya girdi. Önceki gece Dvorak, Toby'yi ziyarete geldiğinde olduğundan daha solgun görünüyordu. Solgundu ve tuhaf bir şekilde korkuyordu. Yaklaşmaya isteksizmiş gibi yataktan birkaç adım ötede durdu.

Dvorak ayağa kalktı. "Sanırım ikinizi baş başa bıraksam iyi olur," dedi.

"Hayır, lütfen," dedi Vickie. "Gitmek zorunda değilsiniz."

"Bir yere gitmiyorum ki." Dvorak eğildi ve Toby'yi öptü. "Dışarıda bekleyeceğim." Doğrulup kapıdan çıktı.

Orada duraksadı.

Geri dönüp baktığında, Vickie'nin aniden görünmez bağlarından kurtulduğunu gördü. Üç hızlı adımda yatağa doğru yürüyerek kardeşine sımsıkı sarılmıştı.

Dvorak eliyle gözlerini sildi ve sessizce odadan çıktı.

tarama ve düzenleme : blacksnow

İki Gün Sonra

Solunum cihazı dakikada yirmi nefes veriyor, her biri göğüs kafesini kaldırıp indiriyordu. Toby annesinin saçlarını tararken, kol ve bacaklarıyla gövdesini yıkarken, bu ritmi sakinleştirici bulmuştu. Elbezi çok iyi tanıdığı noktaların üzerinde dolaşıyordu. Sol koldaki yıldız biçimli pigment yaması. Göğüsteki biyopsi yarası. Bükülmüş romatizmalı parmak. Ama dizdeki bu yara izi; bu nasıl olmuştu? Çok eski bir yara izi gibi görünüyordu; iyileşmişti, neredeyse görünmüyordu ve kaynağı annesinin çocukluğunun anıları arasında kaybolmuştu. Ona bakarken kendi kendine düşündü: *Bütün bu yıllar boyunca annem bu yara izini taşıdı ve ben şimdiye kadar hiç fark etmedim.*

"Toby?"

Döndü ve Dvorak'ı kapıda gördü. Belki de bir süredir oradaydı; Toby onun geldiğini fark etmemişti. Bu tam da

tarama ve düzenleme : blacksnow

Dvorak'ın tarzıydı. Hastanede kaldığı bir buçuk günlük süre-de, Toby uyandığında yalnız olduğunu görüyordu. Sonra başını çeviriyordu ve onun hâlâ odada sessizce ve fark edilmeden oturduğunu, kendisini izlediğini görüyordu. Şimdi de bunu yapmıştı.

"Ablan az önce geldi," dedi. "Dr. Steinglass da yukarı çıkıyor."

Toby annesine baktı. Ellen'ın saçları yastığın üzerinde yayılmıştı. Yaşlı bir kadının saçları gibi değil, genç bir kızın parlak, gösterişli, rüzgârdan savrulmuş saçları gibi görünüyordu. Toby eğildi ve dudaklarını Ellen'ın alnına dokundurdu.

"İyi geceler, anne," diye fısıldadı ve bölmeden çıktı.

İzleme penceresinin diğer tarafında bekleyen Vickie'nin yanına geldi. Dvorak arkalarında duruyor, varlığı görülmese de hissediliyordu. Pencereden bakarken Dr. Steinglass'ın bölmeye girdiğini ve solunum cihazına doğru yürüdüğünü gördüler. Doktor döndü ve gözlerinde sessiz bir soruyla Toby'ye baktı.

Toby başıyla onayladı.

Dr. Steinglass cihazı kapattı.

Ellen'ın göğsü hareketsiz kaldı ve on saniye sessiz bir şekilde geçti.

Vickie, Toby'nin eline uzanıp sıkıca tuttu.

Ellen'ın göğsü hâlâ hareket etmiyordu.

Kalp atışları yavaşlıyordu. Bir duraksama oldu. Bir atış sekti. Sonra, nihayet, tamamen durdu.

tarama ve düzenleme : blacksnow

Doğduğumuz andan itibaren, hepimizin son durağı ölüm işte, diye düşündü Toby. *Sadece o durağa ne zaman ve nasıl ulaşacağımızı bilmiyoruz.*

Ellen için yolculuk bu sonbahar, öğle üzeri, saat 14:15'-te gelmişti.

Daniel Dvorak için ölüm, iki yıl sonra da gelebilirdi, kırk yıl sonra da. Elindeki bir titreme ölümün gelişini haber verebilirdi veya torunları yan odada uyurken hiç beklenmedik bir gecede gelebilirdi. Bu belirsizliğe dayanmayı öğrenmesi gerekecekti; insanların hayatın diğer belirsizliklerine dayanmayı öğrendiği gibi.

Peki, ya geri kalanımız?

Toby elini cama bastırdığında parmaklarının ucunda kendi güçlü, sıcak nabzını hissetti. *Ben bir kez öldüm bile,* diye düşündü.

Bu yepyeni bir yolculuk, ikinci bir şanstı.

tarama ve düzenleme : blacksnow